Szabadkőművesség a magyar médiában 2011-ben

(szemelvények)

Összeállította: Settembrini

BAMA 2011. január 2. vasárnap Ábel

Teliholdnál temették el a híres gyáralapító szabadkőművest

Forrás: Axel Springer - Magyarország Kft., Baranya megyei online szerkesztősége
http://w3.bama.hu/baranya/kozelet/teliholdnal-temettek-el-a-hires-gyaralapito-szabadkomuvest-352192
Szerző: Kozma Ferenc
Megjelenés: 2011. január 2. 11:24

Talán még aranyat is csinált éjnek évadján, amikor a lakásából átvezető sóhajok hídján átballagott a kísérleti műhelybe. És ki tudja, mi járhatott Zsolnay Vilmos fejében, amikor az eozin titkára rájött?

Kötetekre való legendárium kering a gyáralapító Zsolnay Vilmos személye körül – élete, mint minden díszedénye, ragyogóan színes és meseszerű volt –, ráadásul a méltóképpen felújított mauzóleum rejtélyek egész világa. Kialakítása különleges, hiszen felülnézetben egy kehely – talán az ősi „Szent Grál” – formáját mutatja. Ha mellé tesszük a gyáralapító szabadkőművességét, érdekes párhuzamok állíthatók több, eleddig megfejtetlen történettel. Élő elmélet például az is, hogy a mauzóleum belső díszítése a szabadkőműves szimbolika szerint értelmezhető, és még az eozin titkos receptje is kiolvasható belőle. És a temetés körülményei!

A mauzóleum díszítése a szabadkőműves szimbolika szerint is értelmezhető

A híres fazekast – aki 13 évig a pécsi Budai városrész ótemetőjének Szent Mihály-kápolnájában nyugodott ezüstözött ónkoporsóban – fia, Miklós és a három unokája, Zsolt, László és Tibor éjjel vitték fel 1913. október 13-án a mauzóleumhoz fölvezető följárón a gyár dolgozóinak sorfala között, akik aceténlámpával világítottak. Az istentisztelet után teliholdnál vitték a kriptába és helyezték el a szarkofágban.

Az EKF-év egyik jelentős eleme a „Zsolnay kulturális negyed” felépítése volt, aminek befejezése a csúszások miatt az idei év nagy feladata lesz. Kiss Tibor, a Pécs Holding vezetője – aki egyébként idegenforgalmi marketinget tanít egyetemi hallgatóknak – néhány éve tanulmányt írt arról, hogy a Zsolnay-titok felélesztése, a pécsi „Pendragon legenda” mennyitérhetne az idegenforgalom számára, mennyire lehetnek vonzóak ha bevetjük őket a köztudatba.

A világ számos pontján akad rá példa, hogy olykor a semmiből teremtenek elő valami turista-csalogatót, eladható idegenforgalmat, ráadásul nekünk nem is kell misztikumot teremteni, hiszen megvan. Bozóky Anita, a Zsolnay Örökség Kezelő Nonprofit Kft. ügyvezető igazgatója is úgy véli, hogy élni kell azzal a lehetőséggel, amit Zsolnay Vilmos felkínál. Legfőbbképpen egyediségével, kuriózumaival és azzal a hihetetlen minőséggel, amit alkotott.

Koporsók, csontok

A mauzóleumba temették Zsolnay Vilmos feleségét, a férje fölé. Ide került Miklós fiúk, aki 1922-ben hunyt el egy Bécs melletti szanatóriumban. Különvonat szállította Pécsre, a városháza előtt tartották a búcsúbeszédeket, és utána helyezték el a kriptában az egyik, optikai szempontból legfontosabb sírhelyre, amely később a két lánytestvér nyugvóhelye is lett. Miklós ma is a kriptában nyugszik. A többi családtag koporsóit, urnáit vandál kezek meggyalázták, feltörték, csontjaikat szétszórták.

Kápolnában az életmű

A Zsolnay Vilmos halálát követő évben a veje, Sikorszky Tádé tervei alapján került tető alá a Ledinán található mauzóleum, amelynek kerítése kelyhet mintáz. További 12 év munkájával, a fiú, Miklós ékítette fel, apja életművével. A kápolna közepén lévő kör alakú nyíláson felnézve a déli bejárat fölött elhelyezett félkör alakú domborműre lehet látni, amely egy szemhez hasonlít, a nyugati oldalon Zsolnay Vilmos arcképe látható. A kápolnának különleges akusztikája van, a hangok gyönyörűen csengenek.

Magyar Kurír
KATOLIKUS HÍRPORTÁL

2011. 01. 06. 09:32
http://www.magyarkurir.hu/node/33162

A **Magyar Demokratában***(Országvesztő szabadkőművesek 25-27.o.) Raffay Ernő* történész nyilatkozik a közelmúltban megjelent, Szabadkőművesek Trianon előtt című könyvéről. Elmondta: „Az 1890-es években megváltozott a szabadkőművesek felfogása. Ezen esztendők során tárgyalta a magyar parlament az öt nagyobb témakört felölelő egyházpolitikai törvénycsomagot. Levéltári forrásokból tudjuk, hogy ennek hátterében budapesti szabadkőműves páholyok tevékenysége állt, és befolyásolták a kérdéses törvények tartalmát, tehát ekkor tetten érhető a behatolás a politika világába.” A történész azt is felidézte, hogy 1910-11-ben parlamenti vita zajlott a szabadkőművességről. Akkoriban a Katolikus Néppárt kivételével minden más párt képviselői között jelen voltak a szabadkőművesek. Budapestet négy-öt fővárosi szabadkőműves páholy tartotta a kezében, és a főváros vezetőinél igyekeztek elérni, hogy akadályozzák meg hét – különböző felekezetek által tervezett – keresztény templom építését. A szabadkőművesek ekkor már a múlt teljes eltörlésére törekedtek, s azzal vádolták a katolikus egyházat, hogy elbutítja a népet. „Célkitűzésük volt az egyházi birtokok, iskolák, intézmények elvétele és a hittanoktatás felszámolása. Nem lehet nem észrevenni a kísérteties hasonlóságot Jászi Oszkárék és az elmúlt húsz év SZDSZ-es szemlélete között.” Raffay Ernő emlékeztet rá, hogy a szabadkőművesek befolyása rendkívül jelentős volt a kultúrában, a sajtóban, közéjük tartozott többek között Ady Endre, Bölöni György, Csáth Géza, Móra Ferenc. A reformátusok között is sok volt a szabadkőműves, így például Ravasz László püspök is az volt egy ideig,

1917-ben lépett ki. Különösen radikalizálta a hazai szabadkőművességet Jászi Oszkár felbukkanása: „Történelmi materializmus, szélsőséges liberalizmus, általános titkos választójog, földosztás, kártékony elemek keveredtek tetszetős gondolatokkal…, a hagyományos keresztény középosztály eltüntetéséről és egy teljesen új középosztály létrehozásáról volt szó. Ez a folyamat a szabadkőműves páholyokban az 1910-es évekre már le is zajlott."

A választások előtt is alakoskodott az USA-nak Orbán Viktor

Wed, 2011/01/05

http://szentkoronaradio.com/printable/node/107621

Nagy győzelem - semmi változás

Az illegális hírszerző tevékenységre való felbujtás után újabb, a jelenlegi kormány számára hasonlóan kínos jelentést szivárogtatott ki a Wikileaks.

Eleni Tsakopoulos Kounalakis Nagy-Izrael (régebbi nevén: USA) budapesti nagykövete 2010. január 22-i, washingtoni jelentésében beszámol Orbán Viktorral és szabadkőműves zsidó besúgó Martonyi Jánossal folytatott tárgyalásairól.

A jelentés túlnyomó része a tavaszi országgyűlési választást és a szocialista párt várható vereségét részletezi, Orbán Viktor azonban a Jobbikra is súlyos kijelentéseket tett. A nemzeti erőnek szerinte nem volt programja, *(miközben már január 16-án bemutatták és amiből a Fidesz jópár pontot át is vett a kormányzása során - a szerk.)* a kampány során csak "gyűlöletet és intoleranciát" adott el. "A szélsőjobbal szembeni legjobb védekezés a jobbközép általi jó kormányzás" – állította a jelenlegi miniszterelnök.

Nagy győzelem - semmi változás

Kis felhatalmazás, kis változás, nagy felhatalmazás, nagy változás – ígérte a tavaszi választási kampányban Orbán Viktor. A 2/3-os többség jelentette forradalmi fordulatban hívők számára lehangoló tény, hogy a dokumentum Martonyi János külügyminiszterre is kitér, akinek szavaiból kiderül, hogy az ország külügyi- és nemzetstratégiája szempontjából a Fidesz a Medgyessy-Gyurcsány-Bajnai vonal örökösének tekinti magát. "Martonyi azt mondta, hogy széles, pártok közötti konszenzus van a magyar külpolitikai célok tekintetében és hogy ezen atéren kevés változás várható (!) a jelenlegi és a következő kormány között." – szól az amerikai nagykövetség hazaküldött beszámolójának magyar fordítása.

A dokumentum a Der Spiegel Online nemzetközi kiadásában jelent meg, amelyet hamarosan több hazai portál is átvett. A Barikád szerkesztősége egészen mostanáig várt, mivel szerettük

volna megkérdezni a kormány sajtóosztályát, hogy a dokumentumban foglaltak a kormányzat hivatalos álláspontját tükrözik-e, ám megkeresésünkre egész nap nem érkezett válasz.

(Barikád)

transindex
A NAPOS OLDAL

http://multikult.transindex.ro/?cikk=13399

2011. január 14.

kérdezett:Fülöp Noémi

ŐSZINTE MŰVÉSZET
Tara, már megint a határon túl

Nem a botránykeltés a céljuk, de a vitának örvend Sorin Tara önálló kiállítása kapcsán Gulyás Gábor, a debreceni MODEM igazgatója.

Botrányos, nemzetellenes, tabudöntögető, különc, szélsőjobboldali, csaló - többek között ezekkel a jelzőkkel illették **Sorin Tara** alkotásait. Ám ez mit sem változtat azon, hogy az erdélyi képzőművészt a legjelentősebb romániai alkotók közé sorolják. A debreceni MODEM-ben (Modern és Kortárs Művészeti Központban) ma nyitják meg Sorin Tara *Határsértés* című egyéni kiállítását, amelyről **Gulyás Gábor** igazgatót kérdeztük.

Sorin Tara jelenlegi tárlata a Messiások című kiállítás következménye (amelynek szintén része volt néhány Tara-alkotás), vagy már korábban felfigyeltek a képzőművészre?

Gulyás Gábor: 2007 végén kaptam egy erdélyi barátomtól egy kis Tara-katalógust, amiből azonnal látszott, hogy nem pusztán provokatív, hanem érdekes és színvonalas művészről van szó. Így amikor a *Messiások* című kiállítást előkészítendő Bukarestbe utaztam, már természetes volt, hogy nem csupán a Nemzeti Múzeumban és a Modern Művészeti Múzeumban tájékozódom, hanem elmegyek abba a galériába is, amelyik Tarát képviseli.

Sorin Tara és Gulyás Gábor

Személyesen egyébként nem olyan rég ismerkedtünk meg, tavaly novemberben, amikor **Diana Dochia** meghívott, hogy mutassam be a bukaresti Anaid Galériában **Berszán Zsolt** katalógusát, akinek éppen akkor kiállítása volt ott.

Milyen gondolat köré szerveződik a holnap nyíló kiállítás? Hány alkotás lesz megtekinthető, milyen jellegűek ezek?

> -A legfontosabb gondolat a határsértés, egyfajta transzgresszió, abban az értelemben, ahogy **Michel Foucault** használja a kifejezést a (**Sutyák Tibor** nagyszerű fordításában) magyarul is olvasható *Előszó a határsértéshez* című írásában.

Nem egyszerűen tabudöntögetésről van szó, ez kicsit álságos is lenne, hiszen a politika által elfedett, úgynevezett kényes kérdések már régen nem tabuk. Tara nagyon őszinte művészetet művel, amely rendre kiszolgáltatja magát, és nem egyszer önnön végességébe is beleütközik.

Készül a kiállítás

A határsértés tapasztalatának sajátos terrénuma az egyik legizgalmasabb helyszín, ahová a művészet révén eljuthatunk. Tara egy ilyen utazásra hív. Nagy kaland, úgy gondolom. Nagy művészet. Viszonylag sok alkotás látható: ez a művész eddigi legnagyobb kiállítása. A falra akasztott és a térbe belógatott papírmunkák mellett egy rendhagyó installáció is látható, amely szakrális kontextusba vonja a kiállítást.

A Sorin Tara alkotásaiban fellelhető témák közül melyek azok, amelyek jelenleg Magyarországon is különösen aktuálisak?

– A saját határainkkal való szembenézés képtelensége és a tolerancia hiánya.

Tartanak attól, hogy a kiállítás vitákat, netán felháborodást vált ki? Vagy esetleg éppen ez a(z egyik) céljuk?

– Nem célunk, hogy bárkit megbotránkoztassunk. A vitának természetesen örülnék, mert egy olyan témát érint, ahol bőven lenne mit megbeszélni nyilvánosan is. Akadnak „kritikusok”, akik amiatt járnak hozzánk, hogy felháborodjanak, és aztán valamelyik szélsőséges politikai nézetet hirdető internetes oldalon ostorozzanak bennünket.

A Határsértés plakátja

Ilyen például egy valamikori urológus, aki azt hiszem, még soha, egyetlen kiállítás-megnyitónkról sem hiányzott, és mindegyik után megírta, hogy a MODEM újabb tárlata egy szabadkőműves összeesküvés része. Neki most sem fogunk csalódást okozni. Mindazonáltal nem az ilyen jellegű visszajelzések jelentik azt a mércét, amihez igazodnunk kell. Továbbra is megyünk a saját fejünk után.

Terveznek esetleg a kiállításhoz kapcsolódó rendezvényeket (mint például arendhagyó tárlatvezetések*A héttoronyba zárva* című kiállításukon)?

– Igen, ezt nagyon fontosnak tartom. Lesznek tárlatvezetések, de lesznek például nagyobb gyermekeknek és felnőtteknek szóló múzeumpedagógiai foglalkozások is a kiállításhoz kapcsolódóan.

– A művészeti központ szempontjából milyen tevékenységi irányukba, milyen célkitűzésükbe illeszkedik bele ez a kiállítás?

– Két fontos koncepcionális törekvésünkhöz kapcsolódik. Az első, hogy a nemzetközi kitekintéseink ne csupán Párizsra és New Yorkra irányuljanak, hanem ugyanennyire – mondjuk – Kijevre vagy Bukarestre is.

A másik, hogy olyan művészeknek is érdemi lehetőséget adjunk a bemutatkozásra, akik még nincsenek benne tartósan a kánonban, magyarán: a legkomolyabban ambicionáljuk a kortárs művészet kánonjának formálását. Meglehet, ez elég nagyképűen hangzik, de ha komolyan gondoljuk a hivatásunkat, nem érhetjük be kevesebbel. Márpedig komolyan gondoljuk.

A REGŐS MÉDIA CSOPORT TAGJA
mix online
Forrás: http://www.mixonline.hu/Cikk.aspx?id=47148
2011. 01. 16. 18:00:00

Egy ukrán történész-újságíró szerint a Viktor Juscsenko elnökválasztási győzelmét eredményező 2004-es "narancsos" forradalom tulajdonképpen a két ősellenség: a Templomos, illetve a Szent Stanislaw Lovagrend tagjainak újkori összecsapása volt - adta hírül az ukrán UNIAN hírügynökség.

Andrej Vatolkin az országos ukrán Inter televíziós csatorna egyik minapi élő műsorában a szabadkőműves páholyok és a különböző lovagrendek jelenlegi ukrajnai tevékenységével kapcsolatban állította, hogy a mai ukrán politikai események alapjául tulajdonképpen két titkos katolikus lovagrend, a templomosok és a Stanislaw rendiek közötti harc szolgál. Az 1994 és 2005 között hatalmon lévő Leonyid Kucsma elnök és környezete - Vatolkin állítása szerint - egyértelműen a stanislawusok táborához tartoztak. Szerinte a 2005-ben megölt (a hivatalos álláspont szerint öngyilkosságot elkövető) Anatolij Kirpa közlekedési és Jurij Kravcsenko belügyminiszter szintén ennek a lengyel eredetű lovagrendnek volt a tagja.

Ukrán újságírók állítólag fültanúi voltak a Templomos Lovagrend ukrán mesterének tartott Olekszendr Jablonszkij szavainak, amint kijelentette, hogy legjobb tudomása szerint a Szent Grál az ukrajnai szerednyei vár környezetében van elrejtve, és a szerednyei és a kamenyec-podolszki magisztrátus a mai napig is a templomosok ukrajnai jelenlétét bizonyítják.

A Kárpátalján található szerednyei várat a templomos lovagrend a XIII. század elején építette. 1526-ban a Dobó család birtoka volt. A vár falai között az 1570-es évek közepén halt meg Dobó István, Eger hős védője.

Fotónkon a templomosok által épített szerednyei vár romjai.

Fotó: picasaweb.google.com

NÉPSZAVA online

Két lovagrend csapott össze Ukrajnában?

http://www.nepszava.hu/articles/article.php?id=384310
2011. január 16.,

Egy ukrán történész-újságíró szerint a Viktor Juscsenko elnökválasztási győzelmét eredményező 2004-es "narancsos" forradalom tulajdonképpen a két ősellenség: a Templomos, illetve a Szent Stanislaw Lovagrend tagjainak újkori összecsapása volt - adta hírül vasárnap az ukrán UNIAN hírügynökség.

Andrej Vatolkin az országos ukrán Inter televíziós csatorna egyik minapi élő műsorában a szabadkőműves páholyok és a különböző lovagrendek jelenlegi ukrajnai tevékenységével kapcsolatban állította, hogy a mai ukrán politikai események alapjául tulajdonképpen két titkos katolikus lovagrend, a templomosok és a Stanislaw rendiek közötti harc szolgál. Az 1994 és 2005 között hatalmon lévő Leonyid Kucsma elnök és környezete - Vatolkin állítása szerint - egyértelműen a stanislawusok táborához tartoztak. Szerinte a 2005-ben megölt (a hivatalos álláspont szerint öngyilkosságot elkövető) Anatolij Kirpa közlekedési és Jurij Kravcsenko belügyminiszter szintén ennek a lengyel eredetű lovagrendnek volt a tagja.

Ukrán újságírók állítólag fültanúi voltak a Templomos Lovagrend ukrán mesterének tartott Olekszendr Jablonszkij szavainak, amint kijelentette, hogy legjobb tudomása szerint a Szent Grál az ukrajnai szerednyei vár környezetében van elrejtve, és a szerednyei és a kamenyec-podolszki magisztrátus a mai napig is a templomosok ukrajnai jelenlétét bizonyítják.

A Kárpátalján található szerednyei várat a templomos lovagrend a XIII. század elején építette. 1526-ban a Dobó család birtoka volt. A vár falai között az 1570-es évek közepén halt meg Dobó István, Eger hős védője.

Független Hírügynökség

ÉLET ÉS IRODALOM

GABORJÁK ÁDÁM
A Másik teste?
2011. január 21.
http://www.es.hu/2011-01-19_a-masik-teste-

Farkas Péter Kreatúra című regényéről és James Nachtwey képeiről

Nemrégiben újra felidéződött bennem Saarja Baartman (ismertebb nevén a Hottentotta Vénusz) rövid és tragikus élete. A fiatal Saarja sajnálatos módon azért lett híres, mert hazájából elszakadva már életében cirkuszi látványosságként mutogatták szerte Európában, majd halála után kipreparálva tették közszemlére a párizsi nép csodálatára és lelki-szellemiépülésére.

Ahogy az lenni szokott, élete azóta számtalan nagy elgondolásnak, ideának a példaadó allegóriájává vált.

A kor nyugat-európai leszabályozott (ál)szemérmes embere számára a radikális Másság, az ijesztő-vonzó egzotikum, a bűnös, buja testiség, a féktelen szexualitás megjelenítője volt. Később, a felvilágosodás és a modernizmus ideológiai bukása után, a nyugat-európai voyeurista tekintet és a látás fogalmának filozófiai-ideológiakritikai megalkotásakor játszott fontos szerepet (elsősorban a francia posztstrukturalizmus számára). És végül a különböző posztkolonialista, feminista és más testelméletek, -művészek (például Renée Valerie Cox) tűzték zászlajukra.

De nem Saarja Baartman volt az egyetlen ebben a korban, aki erre a sorsra jutott. Hogy egy magyar vonatkozást is megemlítsek, Kazinczy szolgálóból lett jó barátja volt a nigériai származású Angelo Soliman, aki gyerekkorában egzotikus ajándékként érkezett Európába, majd nagy tudású, több nyelvet beszélő szabadkőművessé küzdötte fel magát, hogy végül halála után botrányos körülmények között kipreparálva kerüljön az azóta leégett bécsi Természettudományos Múzeum egyik kiállítótermébe (erről bővebben olvashatunk Péterfy Gergely írásaiban, például a *Kazinczy és az angyal* című esszékötetében). Felidézhetjük például Carl Hagenbeck néprajzi mutatványait és az 1896-os millenniumi ünnepségek afrikai meghívottjait is, akik furcsamód a Budapesti Állatkertben lettek „elszállásolva". A sort persze szabadon lehetne folytatni. Akár a Julius Meinl mosolygós szerecsenfiúcskájával, akár más XIX-XX. századi kávéreklámok párducmintás mosolygós figuráival, amint felszolgálják nekünk a frissen lefőtt, gőzölgő kávét. A nyugat-európai kultúra eme kevéssé dicsőséges szokása, az egzotikus Másik kiállítása, művészi alkotássá degradálása, illetve áruba bocsátása persze csak folytatódott, s ha a tévében Fekete Pákót látom felbukkanni vagy éppen a *Sokkoló történetek* felvételeiből kapok el egy-egy képet, akkor önkéntelenül is arra gondolok, mind a mai napig nem ért véget. Circulus vitiosus.

Legutóbb éppen Farkas Péter *Kreatúra* című könyve után tört fel bennem az az érzés, hogy aktuálisnak érzem a problémát. A kötet egyik, az *(éhség)* címet viselő írása ugyanis - mely egy apokaliptikus tájon élet és halál közt lebegő félig emberi, félig állati lény hosszas testi-lelki szenvedéseit meséli el -, egy, a híres dokumentarista fényképész, James Nachtwey által készített képtől ihletetten készült. A kép pedig nem más, mint a fotós 1993-ban Szudánban készített *Famine victim in a feeding center* címet viselő, sok díjat megnyert alkotása. Érdekes, hogy ha a könyv fülszövegét vagy a honlapon olvasható szerzői jegyzeteket nem vesszük figyelembe, egy váratlan, ám annál pontosabb megfigyeléseken alapuló leírást leszámítva, a fotó gyakorlatilag teljesen anonim marad a szöveg olvasója előtt. S annak ellenére, hogy a leírás kissé szervetlenül épül be a kisregénybe, az *(éhség)* irodalmi kommentárja, a fotó fiktív elbeszéléssé alakítása olyan remekül sikerül, hogy megfeledkezhetünk mindenféle párhuzamról. Nyugodtan, hátradőlve tehetjük mindezt, hiszen a kreatúra kálváriája során az olvasónak az idézetek segítségével olyan nagy „vergiliusi" kísérői akadnak, mint Ovidius, Hölderlin, Poe vagy éppenséggel maga a modern európai irodalom egyik alapkövének számító *Divina Commedia* szerzője, Dante Alighieri. És még lehetne sorolni. Ez az intertextuális szövegháló tehát lassan, biztosan és jótékonyan bekebelezi a képet, s mindazt ahonnan ered. Szudán és Afrika már a múlté, csak az éhezés és a szenvedés látványa marad. Érezhetjük, hogy itt sokkal komolyabb és magasztosabb tétekről van szó: az *Ember*ről magáról. Nagy szavak és tettek ezek, ám még akkor is, ha az alkotói szabadság nevében elfogadjuk is ezt az esztétikai transzformációt, érdemes egy pillanatra megállni, s kicsit elmerülni ebben a problémakörben.

Nachtwey, aki közismerten a különböző háborúk és járványok áldozatainak szentelte munkásságát, újságíróként megjárta Dél-Amerikát, a gázai övezetet, Afganisztánt, Dél-Afrikát, részt vett a délszláv háborúban, majd ott volt 911-nél is, és szinte misszionárius igyekezettel dokumentálta mindazt, amit látott. Ezen céloknak megfelelően a szóban forgó *Famine victim in a feeding center* című fekete-fehér kép szintén egy, az éhezéstől csontig lesoványodott és legyengült négykézláb mászó afrikai férfit állít középpontjába. A téma és a beállítás így egyszerre tekinthető *az* afrikai éhezésről készített antropológiai dokumentumnak, valamint az áldozatoknak állított emlékképnek, memorandumnak. Ez voltaképpen megfelelhetne a Nachtwey honlapján olvasható önvallomásos mottónak is: *„I have been a witness, and these pictures are my testimony. The events I have recorded should not be forgotten and must not be repeated."* Nachtwey munkássága tehát nem egyszerűen a dokumentarizmuson, egy tényállás vagy esemény rögzítésén, katalogizálásán alapul, hanem igen hangsúlyos etikai töltettel is bír. Nachtwey azonban értelmezi is a látottakat azzal, hogy egyértelműen az utókornak szánt erkölcsi üzenettel bocsátja útjára alkotásait. Képei a kollektív emlékezetnek, emlékezésnek szólnak, azaz a felejtés ellenében. Memento mori. De vajon mire emlékeztethet minket még az/egy afrikai éhezés emlékképe?

A *Famine victim* kétségtelenül azon képek közé tartozik, melyeknek nagy szimbolikus erejük van. Ez az erő pedig talán abból is fakadhat, amire éppen Sontag *A szenvedés képei* című könyve figyelmeztet bennünket: „A fotók egyúttal fotókat visszhangoznak: az Észak-Boszniában létesített szerb haláltábor, Omarszka csont és bőr bosnyák foglyainak 1992-es képei óhatatlanul a náci lágerekben 1945-ben készült fotográfiákat idézik." Úgy vélem, ez a visszhang hatványozottan igaz lehet Nachtwey képére. Az általa készített fotó témája, a szenvedés megjelenítésének szándékolt dokumentarizmusa, valamint a beállítások, Sontag példájához hasonlóan a holokauszt és a koncentrációs táborok áldozatainak vizuális reprezentációihoz utalnak vissza bennünket (ahogy a *Kreatúra* fülszövege mondja: „örök-muselmann ember"). E képeken keresztül alighanem tudattalanul a holokausztra is emlékezünk. Az éhezők a megégetettek kísérteties hangját verik vissza, az áldozatok sírhelyévé váltak ezek a fotók. De ez a hang a francia filozófus-szociológus, Michel Foucault által emlegetett biopolitika diskurzusát is felszínre hozza, hiszen a holokauszt végső soron a testek feletti hatalom megnyilvánulása (is) volt. Ahogy a képantropológus Hans Belting megjegyzi egy zsidó fiúcskáról 1943-ban a varsói gettóban készített kép kapcsán: „A totalitárius mozgalmak a testet kollektív szabványként foglalták le, hogy politikai ideáljukat ünnepelhessék az új testi boldogságban. A kisportolt testben felmagasztalt árja test a tömegesen elpusztított szemita test tökéletes ellenképe volt." S ennek az ideológiának a traumája, valamint a holokauszt kiterjedt ikonográfiája mind a mai napig az egyik legmarkánsabban alakítja a testről való gondolkodásunkat, beszédünket. Ezek a képek közismert módon nagyban hozzájárultak ahhoz a XX. századi ismeretelméleti és reprezentációs válsághoz, ami a felvilágosodás és a modernitás (karteziánus) embereszményét érintette. „Különös egybehangzás, hogy amikor az emberről alkotott képünk elvesztése elébe nézünk, akkor a testünkről alkotott kép sem képezi többé egyetértés tárgyát" - írja Belting. S e szempont alapján azt mondhatjuk, ezek a fotók nemcsak az árja faj ideologikus testképének ellentéteként értelmezhetőek, hanem az általában a nyugat-európai modernizmus normatív testképének, az egységes és lezárt, „természetes" test összeomlásaként is. Egyszerre kérdőjelezik meg ezt az eszményt, ugyanakkor a „természetes" test elvesztését, határainak elbizonytalanodását is bejelentik. A KZ-képek és ezek nyomán a kései örökös, Nachtwey sokkoló (test)képei oly módon szólnak bele a testről folyó társadalmi-biopolitikai diskurzusba, hogy egy humanista ideológia nevében szólalnak fel a hatalom működése ellen, s éppen arra figyelmeztetnek bennünket, hogy a test eltüntetésével, elégetésével maga az ember vagy az emberi lény tűnik el. Ez lenne akkor a végső állomás?

A képek eme ekhói barlangjában azonban újra és újra visszatér a sontagi „szenvedés ikonográfiája", a halál, a háborúk, az elesettek és a civil áldozatok, a borzalmak, valamint a Másság bemutatásának fentebb emelgetett nyugat-európai ikonográfiája. Sontag többször hangsúlyozza könyvében, hogy a szenvedés képeinek megtekintése alapvetően a látás szkopofíliáján nusz) rövid és tragikus élete. A fiatal Saarja sajnálatos módon azért lett híres, mert hazájából elszakadva már életében cirkuszi látványosságként mutogatták szerte Európában, majd halála után kipreparálva tették közszemlére a párizsi nép csodálatára és lelki-szellemi épülésére. Ahogy az lenni szokott, élete azóta számtalan nagy elgondolásnak, ideának a példaadó allegóriájává vált. alapszik, azaz a nézőt leginkább a borzalom megtekintésének vágya, a kíváncsiság hajtja, még akkor is, ha az esetleg undort, félelmet vagy borzalmat vált ki. „Úgy tűnik, a fájó testeket bemutató képek iránti étvágy majdnem olyan mohó, mint a mezteleneket lefestők utáni epekedés. [...] Mi, többiek akarva-akaratlanul kukkolók vagyunk." Éppen ezért nem kerülhetők meg Nachtwey fotóinak tudattalan ideológiakritikai hátulütői sem. Például az, hogy a kamera blendéje és maga a fentről lefelé tekintő nézőpont nagyon is őrzi magában a gyarmatosító nyugat-európai ember tekintetét. Nachtwey az afrikai éhezést valójában elrettentő látványosságként is felmutatja, s a néző mintegy beavatódik az afrikai éhezők szenvedéseibe, titkon meglesheti őket. Ebből a nézőpontból viszont meglehetősen vékonynak tűnik a határ a *Famine victim* és azoknak az afrikaiaknak a története között, akiket elhurcoltak Afrikából, hogy kíváncsi európaiaknak körbemutogassák őket. Nachtwey kamerája tehát minden humanista törekvése ellenére valójában kihasználja az éhező ember szenvedését a dokumentáció, a tanúvallomás vagy más esztétikai ideológia érdekében.

A kör bezárul, s ezzel vissza is érkezhetünk a *Kreatúrá*hoz. Ezúttal azonban csak néhány óvatos kérdést tennék fel zárásképpen. Az *(éhség)*, mint említettem, a nyugat-európai irodalom nagy toposzaira támaszkodva a *Famine victime* afrikai éhezőjének egyedi szenvedését az általános emberi testi-lelki szenvedés allegóriájaként értelmezi. Ezek az utalások viszont merőben más irányokba terelhetik az interpretációt, felvetik ugyanis azt a kérdést, hogy ebben az irodalmi-kulturális kontextusban értelmezve a szöveget, nem éppen ennek a régi-új modernista ideológiának a megismétlését látjuk-e? Nem ismétli-e meg tudattalanul ugyanúgy a nyugat-európai tudatnak és tekintetnek a fentebb említett ideológiai hátulütőit, s vajon az irodalom nem csak újabb ideológiai leplet húz-e rá a képre? Azaz nem egy újragyarmatosításnak vagyunk-e tanúi, s a test újragondolása helyett vajon nem csak a testek eltüntetésével szembesülünk-e ebben az esztétikai transzformációban?

http://www.litera.hu/hirek/uj-ev-uj-elet
2011. január 23.

Új év, új élet

Olvassunk Ciorant, aki életében halottnak hitte magát, mint néha magunk is (én bizonyosan). Aki halotti porából száz év múlva is feléled. - Takács Zsuzsa 2flekkenjét olvashatják.

És ébredvén az álomból, hogy éltünk
megtudjuk-e, hogy mik voltunk, mi volt

e testbe hullás, álomba merülésünk,
mi lelkünkre vaspántot lakatolt?

Pessoa fent idézett szabadkőműves szonettje az újjászületésről szól, a szabadkőművesek beavatási szertartásáról. A szonettek fordításával boldogan bíbelődtem. Az újrakezdés lehetősége, a főnix-jelenség mindig foglalkoztatott. A főnixnek szüksége van halotti porára, gondoltam, és gondolom ma is. Eszembe jutnak az esetlegességek, a kényszerek, a tudományosszocializmus-órák az egyetemen, a kötelező kerületi légoltalmi gyakorlatok, a (penészes) gázálarc arcunkra helyezésének fortélyai (az, hogy allergiát kaptam tőle, és nem kellett a gimnáziumi testnevelésórára járnom, ahova egyébként boldogan mentem volna). Mire volt jó az egész? A soha fel nem használt tudás, a salétromsav ipari előállításának menete, amit ma is fel tudok vázolni, vajon mire szolgál(t)?

Mire a keverőtálkák és spatulák, tégelyek, rekeszek Csontváry esetében? A kenőcsei fölé hajló patikus, aki minden ízében megújult, amikor iglói patikájából kinézve meglátta a fával megrakott álló ökrös szekeret, és egy vény hátára leskiccelte a látványt. Követte a naputat, hallgatott a hangra, mely szerint a *világ legnagyobb festője* válik belőle. Őrülete lobogásában felszámolta addigi életét. Zsákjába tette a patika eladásából bevételezett koronáit, nyakába vette és meghódította a világot. A kevergetés rutinja volt talán a hamuban sült pogácsa, amit magával vitt, az ecsetek szeretete.

Drága gyermekek, ne változzatok, írja rokongyerek pajtásainak Emily Dickinson, az ismeretlenség, nevetségesség amerikai költőnője, aki magát vénkisasszony korában is a gyerekek közé sorolta. A magyar disszidensek légiója – köztük tizenhét éves osztálytárs-barátnőm 56 évvégén – új életet kezdett. Távozásával az életemet a kamaszkor hevességével átszabó barátsága véget ért – de mégsem ért véget. A számtalan tőle tanult dologból a legfontosabb bizonyára, hogy azontúl nem tudtam kételkedés nélkül fogadni a tekintélyelven alapuló érveket, hogy tudom, hogy több igazság van.

Cioran *Könnyek és szentek* című könyvével a gondolkodás- és látásmód formálásának alapvető művét jelentette meg 2010-ben a Qadnom kiadó. A könyv 2010-ben jelent meg Karácsonyi Zsolt románból magyarított kiváló fordításában, Csíki Márton a misztika történetét megvilágító, hibátlan jegyzeteivel. A kiadvány hátlapján néhány idézetet találunk, köztük Fejtő Ferenc véleményét, akit okkal tartunk tekintélynek itthon és külföldön egyformán. Véleménye teljességgel ellentmond azonban Cioran szellemének. *Gúnyt űzött a saját halálából, az életből, Istenből, mindenből. Talán csak Bachból és Mozartból nem* – írja Fejtő. Hasonlatát folytatva azt mondhatnám, hogy Fejtő *botfülű* volt Cioranra.

Döbbenetesek a kortársak értelmezései. A legpitibb alakétól a grandiózusig. Ez utóbbira jó példa a Fejtő-idézet, az előbbire Komlós János humorista Csontváryról a hajdani Népszabadságban írott hírhedt cikke. A háttér felvázolásához hozzátartozik, hogy ’63 nyarán zarándoklat indult Székesfehérvárra a Csontváry-kiállításra. A politikai sugallatra írott, megrendelt cikk a Fehérvárra látogatók és a szakma a festő melletti kiállásnak próbált útjába állni. *„…ebben az egymásra licitáló, agresszív áradozásban összekavarodnak a szocialista esztétika normái, szétzilálódnak a marxista műbírálat alapfogalmai…* – írja Komlós –, *Csontváry hiába határozta el, hogy pontosan és objektívan fogja másolni a természetet, …ez a szándék misztikus koncepcióból született… a gyenge idegzetű ember érzelmi megbicsaklásáról, figyelmének té-*

tovaságáról, megosztottságáról van szó… Csontváry magányos, meg nem értett művész volt, kétségtelen… önértékelésével szemben a mostani kritikák egyértelműen zengik a művész magányosságát. Mintha mindegy lenne, hogy melyik társadalom az, amelyiken (sic!) a művészt nem értik meg. Csontváry mögé búvik mindaz, ami ma nálunk magányos, mert dilettáns vagy művészileg, eszmeileg ellenzéki, tehát meg nem értett…" Az érvelés indulata és ostobasága, tapasztalatból tudjuk, napjainkig tart, azaz kortalan. Harcba szállni az elfajzott művészetet ellen, csírájában fojtani el a lázadó gondolatot tegnap, ma és holnap. Elzárni a dokumentumokat, Szapphó verseit megsemmisíteni, letörni a szentek orrát, máglyára dobni fóliánsokat, felégetni kolostorokat, megölni Radnótit, Szerb Antalt, Farkas Istvánt, zúzdába küldeni az ötvenes években a kertművelés 19. századvégi magyar kézikönyvét, a *Horticulturá*t (mert felélesztené a Horthy-kultusz utáni nosztalgiát), megsemmisíteni a Babits-hagyatékban megtalált Török Szofiról készült aktképeket, felrobbantani az épülő megyeszékház lapjainak kiásásakor előkerült római kori színház falát a hetvenes években Pécsett.

Új év, új élet! Emlékezzünk Gerlóczy Gedeonra, aki 24 éves korában, családja minden rábízott vagyonát készpénzzé téve, a szakértők lesújtó véleménye ellenére, megvásárolta, a megveretést kockáztatva kilopta a három csarnoki fuvaros elől Csontváry gigantikus vásznait, akik ponyvának felszabdalva akarták hasznosítani a *mázolmányokat*, és megőrizte nekünk. Olvassunk Ciorant, aki életében halottnak hitte magát, mint néha magunk is (én bizonyosan). Aki halotti porából száz év múlva is feléled. *„A keresztény toxinok egy olyan abszolútum mérgét hagyták vérünkben, amelytől elakad a lélegzetünk, de élni sem tudunk nélküle… Csak Isten imádkozzon azért, akiben nincs, ami meghalhatna még…"* Imádkozzon értünk és azokért, akik nem hisznek abban, hogy létezik.

Takács Zsuzsa

Blikk.hu

Sírba vitték titkaikat a rózsakeresztesek

http://www.blikk.hu/blikk_aktualis/sirba-vittek-titkaikat-a-rozsakeresztesek-2042306/

2011-01-25 13:21:00

A misztikus rendbe évszázadokon át csak orvosokat vettek fel.

LORDAT - A szabadkőművesség előfutárainak tekinthető Rózsakeresztes Rendnek már a megalapítását is misztikum lengi körül. A legenda szerint a „rózsakeresztes testvériséget" egy Christian Rosenkreutz nevű német doktor és filozófus alapította, aki fiatalon bejárta az egész Közel-Keletet, ahol mindenféle misztikus tudományt magába szívott.

Titkok kastélya A lordat-i kastély, ahol a legenda szerint Rosenkreutz szent iratokat rejtett el

A legenda szerint megtalálta Szent János elveszett könyvét is, amelyet a francia Lordat kastélyában rejtett el. Hazatérve tudós társai kirekesztették, ezért maga köré gyűjtött hét barátot és tanítványt, akikkel 1407-ben megalapította a Rózsakeresztes Rendet. Mindegyik rendtársnak orvosnak és elkötelezett agglegénynek kellett lennie, mindegyikük esküt tett, hogy a társaság titkát senki előtt nem fogja felfedni – azzal a kivétellel, hogy mindegyiküknek halála előtt meg kellett találnia utódját. Többgenerációnyi titkos tag váltotta egymást, mire a 17. század elejére az egyre nagyobb vallásszabadság lehetővé tette, hogy a tagság rohamosan bővüljön.

Hogy van-e igazság a legenda mögött, azt nem tudni, de az egészen valószínűnek látszik, hogy Johann Valentin Andreae ugyanebben az időben, az 1600-as években megalapította a modern Rózsakeresztes Rendet. Az általa írt kiáltvány (Christian Rosenkreutz kémiai menyegzője címmel) egy bölcsek és alkimisták által alkotott titkos társaságról adott hírt, amely kész a feje tetejére állítani a kontinens túlhaladott tudományos, vallási, politikai és szellemi életét. A dokumentum megragadta az állandó háborúskodásoktól gyötört emberek képzeletét egész Európában.

Alapító Rembrandt állítólag *A lengyel lovas* című képén Christian Rosenkreutzot festette meg

A Rózsakeresztes Rendbe való felvételnek szigorú szertartásai voltak. A jelölttel nem ismertették meg azonnal titkukat, hanem a főmester kérdésekkel próbálta „feltérképezni" az illető rátermettségét. A kor egyik legismertebb rózsakeresztesét Rudolf magyar király palotagróffá tette, a kor ismert magyarjai közül Bessenyei György és Báróczi Sándor is a rend követője lett (utóbbi életének utolsó éveit kizárólag az alkímiának szentelte). Ekkoriban került közel egymáshoz a rózsakeresztesség és a szabadkőművesség, bizonyítja ezt az is, hogy a szabadkőműveseknél az egyik legmagasabb fokozat a „rózsakereszt" fokozata. Azóta a két szervezet teljesen függetlenné vált egymástól, de a mai napig vannak a rózsakeresztesek közt szabadkőművesek és viszont. Magyarországon a Rózsakeresztes Rend ma is toborozza tagjait.

K. I.

Lisztománia

Forrás: EuroAstra Internet Magazin
http://euroastra.info/node/46930
Szerző: Lantai József
2011/01/26

„Micsoda féktelen tapsvihar köszöntötte! Még virágcsokrok is hulltak a lába elé! Igazán ünnepélyes és fennkölt pillanat volt, amint a győztes hadvezér rendíthetetlen nyugalmával állt a virágeső közepette, majd bájos mosollyal az arcán kiválasztott egy piros kaméliát a bokréták egyikéből és a mellére tűzte. Számomra ez a jelenség testesítette meg a Lisztomániát."

Heinrich Heine a zeneszerző 1841-42-es elhíresült berlini koncertsorozatáról írta a fentieket. Ekkor született a „Lisztománia" kifejezés és ezt választotta szlogenjének a 2011-es burgenlandi jubileumi év. A raidingi zeneszerző születésének 200. évfordulója alkalmából Burgenland a Lisztomania 2011 című rendezvénysorozattal tiszteleg a kiemelkedő komponista egyedülálló munkássága előtt. Burgenland 200 koncerttel, kiállításokkal, rendezvényekkel, projektekkel és publikációkkal ünnepli "szupersztárját". Igen, a „Szupersztárt", miként tapasztalható a Franz Hanfstaengl által készített reklámképen, amely a mai kor szellemében, mint egy popsztárt, divatos napszemüveggel ábrázolja Liszt Ferencet.

Valóban korának sztárja volt, hiszen koncertjei igazán különc fellépések voltak, zongoristaként egyedül töltött meg egész estés koncerteket, közönségét eufórikus hangulatba hozta a hölgyhallgatóság szinte hisztérikus rajongása mellett. Kivételes képességeivel Liszt is tisztában volt, hiszen „Le Concert c'est moi" - „A koncert én vagyok", írta a Párizsban élő Christina Belgiojoso hercegnőnek címzett levelében 1839-ben.

Johannes és Eduard KutrowatzA Liszt Fesztivál megnyitójára Raidingban a Franz Liszt Concert Hall-ban 2011. január 27-en kerül sor, ez az esemény jelenti egyben a Lisztománia 2011 kezdetét is. A megnyitóbeszédet Ausztria köztársasági elnöke tartja. Ünnepi beszédet mond: Dr. Nike Wagner és Dr. Erhard Busek. A műsoron Liszt: Magyar Rapszódiája szerepel Johannes és Eduard Kutrowatz előadásában.

„Mivel a 2011-es Lisztévhez nemzetközi szinten is számos kezdeményezés kapcsolódik, valamint a nemzetközi utazásszervezők részéről is nagy érdeklődés mutatkozik a jubileumi év ünnepségsorozata iránt, nagy várakozással tekintünk a Lisztomania 2011 elé" - mondta Dr. Josef Wiedenhofer, a Raidingi Liszt Fesztivál igazgatója. A fesztivál programjaiért felelős intendánsok, Johannes és Eduard Kutrowatz zongoraművész testvérpár világszerte egyedülál-

ló koncertélményekkel ajándékozzák meg a látogatókat. A koncertek időpontjai: január 27-30, március 17-20, Június 12-26 és október 19-23.

"Le Concert c'est moi" "A koncert én vagyok" (Liszt Ferenc) "Nincs még egy mondat, amely jobban körülírná a Raidingból származó zenei zseni lényét. Liszt Ferenc forradalmasította a koncert műfaját és varázslatos új dimenziókat nyitott a zene terén" - nyilatkozták a Liszt Fesztivál intendánsai, Johannes és Eduard Kutrowatz.

A Raiding-i Liszt Fesztivál súlypontjai:

1. Zongoraciklus

10 koncert világhírű előadók - Daniel Barenboim, Elisabeth Leonskaja, Ivo Pogorelich, Boris Bloch, Leslie Howard, Alice Sara Ott, Roberta Pili, Mihaela Ursuleasa, Stefan Mikisch és a Kutrowatz fivérek - közreműködésével.

2. Zenekari ciklus - Liszt Ferenc zenekari művei - 2010-2012

A Martin Haselböck vezette Bécsi Akadémia által életre hívott „The Sound of Weimar" zenekari projekt alkalmával 2010 és 2012 között 7 koncertet rendeznek a raidingi Liszt Központban. A koncertsorozat alkalmával felcsendül Liszt Ferenc valamennyi zenekari műve, mégpedig a weimari ősbemutatók (1849- 1860) eredeti zenekari beosztásában.

3. Dal- és kórusciklus, felolvasások

Öt koncert világklasszis előadókkal. (Adrian Eröd, Ildiko Raimondi, Ruth Ziesak, a Bécsi Kamarakórus, Concentus Vocalis, Peter Matic, Wolfgang Böck.)

4. Projektek - ősbemutatók

Johannes és Eduard Kutrowatz zongorapárosa Gerhard Krammerrel (filmjelenetek) és „A rózsa - az érzelmek káosza" Willi Spullertıl a zongoraművész Clara Frühstück közreműködésével, valamint Gerhard Altmann szövegek Wolfgang Böck előadásában.

5. Emlékkoncertek

2011. június 12-én, pünkösdvasárnap a raidingi plébániatemplomban felcsendül Liszt Missa Choralis című egyházi műve. A misét celebrálja Dr. Paul Iby püspök, közreműködik a Bécsi Kamarakórus és Wolfgang Horvath (orgona), a koncertet az ORF és a ZDF televízió is közvetíti. Koncert Liszt Ferenc születésnapjának 200. évfordulóján, 2011. október 22-én Daniel Barenboimmal. Koncert Liszt Ferenc keresztelőjének 200. évfordulóján, 2011. október 23-án az Lóki plébániatemplomban.

A Lisztománia 2011 rendezvénysorozathoz számtalan intézmény és művész csatlakozott kreatív projektekkel. Gyermekszínház a kulturális központban, iskolai kezdeményezések, egy gyermekkoncert az ORGELockenhaus alkalmával, kulturális programok gyermekeknek a kiállításokon, egy gyermekkönyv és egy modern dráma a lexliszt12 kiadásában, Liszt egyetlen operájának, a "Don Sanche avagy a szerelem kastélya" című alkotás kottaanyagának első kiadása, a Bécsi Akadémia jubileumi CD-je, az Osztrák Pénzverde ezüstből készült Liszt-emlékérméje és nem utolsósorban Burgenland kulináris üdvözleteként, Liszt-borok és párla-

tok. A kulturális turizmus az elmúlt időszakban egyre meghatározóbb szerephez jutott Burgenlandban. A jubileumi év - bátran megállapítható - kultúrturisztikai gazdasági tényező.

Az Eisenstadtban és Raidingban, a Kultur-Service Burgenland által szervezett kiállítások középpontjában Liszt Ferenc sokoldalú munkássága áll. A kiállítások tematikája:

Liszt-ház Raiding-ban - „Le petit Litz"

Unterfrauenhaidi plébániatemplom - Liszt a csodagyerek

Burgenlandi Tartományi Múzeum - Lisztománia

Eisenstadti Haydn-ház - Új hangok

Eisenstadti Egyházmegyei Múzeum - Liszt abbé

Raidingi Liszt-központ - Weimar hangja

MUBA - Szabadkőműves munkásság

Burgenlandi Tartományi Galéria - Turné

A raidingi Liszt-házban, a szülőházban a zeneszerző származása és a fenomenális életpálya elején álló csodagyermek áll a középpontban. A Raidinggal szomszédos település, Unterfrauenhaid plébániatemplomában látható kiállítás Liszt keresztelőjét és a születése körül keringő mítoszt dolgozza fel, amelyben egy cigányasszony megjósolta a nagy művész érkezését. A Burgenlandi Tartományi Múzeumban a vezértéma, a „Lisztománia" áll a kiállítás középpontjában. A tárlat a magával ragadó színpadi fellépések és az európai koncertsorozatok időszakát dolgozza fel, amikor Liszt Ferenc igazi szupersztárrá, a „Lisztománia" valóságos fogalommá vált. Az eisenstadti Haydn-házban látható kiállítás Liszt zenekarvezetői jelentőségét mutatja be a weimari évek alatt, valamint párhuzamot von Liszt Ferenc és Haydn között karnagyi szerepvállalásukat és a zenei életben betöltött úttörő szerepüket illetően.

A Burgenlandi Tartományi Képtárnak köszönhetően a Lisztománia 2011 végérvényesen megérkezik a XXI. századba: 2010-ben a burgenlandi Oslipban található Cselley-malomban tartották az eu-art-network szimpóziumot, amely során az Európa különböző tájairól érkező művészek Liszthez kapcsolódó műveket alkottak. A 2011-es jubileumi év elején ezek az alkotások a Burgenlandi Tartományi Képtárban kerülnek kiállításra, majd európai turnéra indulnak. Az első állomás a Budapest Galéria, ahol a „Vivát Liszt" című kiállítás 2011. március 18-tól április 3-ig csodálható meg. A kiállítás részét képezi a budapesti művésznő, Szilágyi Teréz Liszt Ferencről alkotott kortárs műve is. A további állomások között található például Bayreuth, Weimar, London és Velence is. Az Eisenstadti Egyházmegyei Múzeum Liszt mély vallásosságának szentel kiállítást. A MUBA - Neutali Építészettörténeti Múzeum **„Liszt, a szabadkőműves" címmel rendez kiállítást**, míg a raidingi Liszt Ferenc Koncertházban a Martin Haselbock közreműködésével létrehozott történelmi hangszerekből álló kiállítás várja az érdeklődőket.

A kiállítások 2011. március 17-től november 11-ig tekinthetőek meg. Minden további időpont és részlet megtalálható a programfüzetben, a Liszt Fesztivál kiadványában vagy www.lisztomania.at honlapon.

„Az ünnepi Lisztév a tartomány kulturális életének egy újabb kimagasló fénypontját jelenti, amelynek keretén belül az érdeklődők kihasználhatják az alkalmat, hogy az egyedülálló zeneszerző életének helyszínein merüljenek el Liszt Ferenc munkásságában és varázslatos személyiségében." - mondta Mario Baier, a Burgenlandi Turisztikai Hivatal igazgatója.

Széles körű turisztikai ajánlataik között a 2-3-4 éjszakás programokon kívül többek között az alábbiak találhatók:

A Liszt-élményösvény felfedezése a zeneszerző szülőhelyén

Borkóstolás egy borszaküzletben

Belépőjegyek a Liszt-kiállításokra és koncertekre

Idegenvezetés a Bösendorfer zongorakészítőnél

Liszt kedvenc szivarjának megkóstolása

Kényeztetés egy wellnessoázisban.

A Liszt-emlékév nyitányaként Clara Frühstück Liszt műveit játsszotta január 20-án az Osztrák Kulturális Fórum Szalonjában. A fiatal burgenlandi zongorista, aki a raidingi Liszt-fesztivál „követeként" is működik, három éves kora óta zongorázik, a bécsi Zene- és Előadóművészeti Egyetemen végzett Johannes Kutrowatznál, aki egyben a raidingi Liszt-fesztivál intendánsa. Clara Fühstück számos zenei verseny, többek között a fiatal koncertzongoristák salzburgi versenyének díjazottja. Júniusban Raidingban a Franz Liszt Concert Hall-ban ismét találkozhatunk a művésznővel.

Bővebb információk: http://www.lisztomania.at/

A csoportképen a budapesti Osztrák Kulturális Fórum Szalonjában megjelent szervezők, balról jobbra: Eduard Kutrowatz, a Radingi Liszt Fesztivál intendánsa - Dr. Josef Wiedenhofer, a Raidingi Liszt Fesztivál igazgatója - Dr. Elisabeth Kornfeind, Budapesti Osztrák Kulturális Fórum - Erdödy Orsolya, KLASSZ - Mag. Theresia Gabriel, Kultur-Service Burgenland - Dr. Wolfgang Kuzmits, a Kultur-Service Burgenland igazgatója és Johannes Kutrowatz, a Radingi Liszt Fesztivál intendánsa. A szerencsés ill. meghívott jelenlevők a Kutrowatz testvérek rögtönzött Liszt-koncertjét is élvezhették.

Lantai József

inforadio.hu
a hírportál

A szabadkőművesek kezdeményezték az eutanázia legalizálását?

2011.01.26 18:23

A francia szenátus elutasította az eutanázia, vagyis kegyes halál legalizálását. A keddi szavazásra azt követően került sor, hogy hétfőn egy publicisztikában maga a miniszterelnök jelezte: nem támogatja a javaslatot. François Fillon a Le Monde című napilapban közölt írásában kifejezetten veszélyesnek tartotta a javasolt törvényszöveget, úgy vélte ugyanis, hogy az túlságosan általános, és nem nyújt kellő garanciát a halált kérő betegek védelmére.

A javaslat egyébként lehetővé tette volna, hogy a gyógyíthatatlan vagy "elviselhetetlenek érzett" fizikai, illetve pszichés betegségben szenvedők kérjék kezelőjüktől a gyors és kegyes halált. A francia miniszterelnök szerint az alapvető kérdés az ügyben az, hogy a társadalom engedélyezheti-e egyáltalán a halál elősegítését vagy sem. Véleménye szerint nem, ezt a határt egyszerűen nem szabad átlépni.

A kormányfő alternatívaként az időskori ellátás erősítését ígéri, amely Nicolas Sarkozy államfői programjának amúgy is sarkalatos részét képezi. Ez ügyben a kormány már több mint egy éve egy külön bizottságot állított fel, melynek a leendő igényeket kell felmérnie.

Az eddigi munkának köszönhetően az már kiderült, hogy a gyógyíthatatlan betegek alapvetően azt várják, hogy életük végén ne maradjanak egyedül, és ne legyenek elviselhetetlen fájdalmaik. Amiből a szakértők szerint az következik, hogy az eddiginél lényegesen nagyobb figyelmet kell fordítani a fájdalom enyhítésére, ezért a kormány úgy döntött, hogy a kórházakban több mint ezer ágyat tartanak fenn e célra.

Az eutanázia legalizálása ellen amúgy nemcsak politikusok, de számos egyesület is hónapok óta tiltakozik, és az ügyben több egyházi vezető is megszólalt. A lyoni katolikus bíboros például arra figyelmeztetett egy a napokban megjelent írásában, hogy egy ilyen törvény alapvetően aláásná a beteg és az őt gyógyító személyzet közötti bizalmat, ráadásul számos visszaélésre is lehetőséget adna.

Philippe Barbarin példaként a holland mintát említette, ahol immár depressziós, gyógyíthatatlan betegségben amúgy nem szenvedő, kifejezetten fiatal személyek is kérhetik az eutanáziát.

A baloldali Nouvel Observateur című hetilap egyébként úgy tudja, hogy az eutanázia legalizálását a franciaországi szabadkőművesek kezdeményezték, és ez ügyben a Nagy Oriens páholy nagymestere a lapnak azt mondta, hogy a témán már évek óta dolgoznak a "testvérek". Guy Arcizet ugyanakkor hangsúlyozta, hogy a tagok lelkiismeretére bízzák, ellenzik vagy támogatják az indítványt.

A Nouvel Observateur megjegyzi, hogy a kedden leszavazott, amúgy egy kormánypárti, egy szocialista és egy kommunista szenátor által beterjesztett javaslat végleges elutasítását a Nagy Oriens-tag Xavier Bertrand egészségügyi miniszter fogja bejelenteni.

http://www.inforadio.hu/hir/tudositoink/hir-408909

új magyar szó

„A múltat be kell vallani..."

Bíró Béla | 2011-01-27
http://maszol.ro/velemeny/a_multat_be_kell_vallani_2011_01_27.html

A politika, akárcsak a történelem maga, ciklikus folyamat. Az alapvető alternatívák soha nem tűnnek el véglegesen, legfeljebb a nagy sorsfordulókat, forradalmakat, elveszített háborúkat követően szorulhatnak háttérbe.

A politika, akárcsak a történelem maga, ciklikus folyamat. Az alapvető alternatívák soha nem tűnnek el véglegesen, legfeljebb a nagy sorsfordulókat, forradalmakat, elveszített háborúkat követően szorulhatnak háttérbe. A kelet-közép-európai nemzetiségi kérdéskör föderatív alapokra való helyezésének gondolata már a 18. századi szabadkőműves iratokban és a magyar jakobinusok politikai tervezeteiben megjelenik.

Különösen erős visszhangra találnak ezek a gondolatok a magyarországi nemzetiségek körében. A románok legjobbjai is a Monarchia és benne Magyarország konföderatív átalakítására vonatkozó tervezetek tucatját dolgozzák ki. George Ciorănescu A románok és a föderatív gondolat című művében bő ízelítőt nyújt ezekből a tervezetekből. A román–magyar konföderáció egyik legkorábbi híve a 48-as forradalmár Simon Bărnuțiu.

Tervezetének egy kiérleltebb változatát D. Brătianu a magyar kormánynak is benyújtja. Ion Maiorescu a frankfurti diétán ismerteti a német politikusokkal a románság föderalista elképzeléseit. Bălcescu A Dunai Egyesült Államok címen ismertté vált tervezetéről – a Kossuth-féle Duna-Medencei Konföderáció tervezetének román párjáról – feltehetően már a magyar olvasó is hallott.

A 19. századon a forradalmat követően is végigvonul a mindenki számára elfogadható megoldás keresése. Az elkészült tervezetek sorában, szakmai színvonalát és nemzetközi hatásait tekintve is Aurel C. Popovici A Nagy-ausztriai Egyesült Államok című, 1906 januárjában, Lipcsében megjelent munkája tekinthető a legjelentősebbnek.

A tervezetet az osztrák császári trón várományosa, Ferenc Ferdinánd, a Monarchia megmentésének reális lehetőségeként értékelte, s Popovicira utalva kijelentette: „Ez az én emberem, ennek a tanácsaira kell alapoznom."

A tervezet a magyar Parlamentben is szóba került. A magyar kormányzat azonban egyértelmű elutasítással reagált. Tárgyalni sem volt hajlandó a kérdésről. (Pedig utólag nyilvánvaló, hogy a tervezet a mai legmerészebb elképzeléseinket is felülmúlhatta volna.) A visszautasításhoz fogyatékosságai, a Popovici által is alkalmazott kettős mérce is hozzájárulhatott. (Az elvakult nemzeti kizárólagosság mellett, „természetesen".)

Tény, hogy Popovici tervezete, bár a Székelyföldet a konföderáció Magyar- vagy Csehországgal egyenrangú 12. tagköztársaságaként szerepeltette, Erdély többi részét olyan román tagköztársaságként szerette volna az unióba illeszteni, amelyben csak a szászok és a svábok rendelkeztek volna autonómiával, a Székelyföldön kívüli magyar közösségekkel Popovici mint beolvadásra ítélt jelentéktelen csoportokkal számolt csupán. Annak ellenére is, hogy számuk jóval meghaladta a szászok és a svábok lélekszámát.

A kompromisszumos tárgyalások során azonban a Székelyföldön kívüli magyarság csoportjai számára is a németekéhez hasonlatos autonóm státust lehetett volna kialkudni, valahogy úgy, ahogyan arra magyar részről Bajcsy-Zsilinszky Endre – angolul megírt és Svájcban megjelen-

tetett – tervezete tett csaknem fél évszázad múltán kétségbeesett, de akkor már esélytelen kísérletet.

Popovici általános szavazati jogra és népszuverenitásra alapozott tervezete, ha megvalósul, kétségkívül alapvetően más irányt szabhatott volna a térség történetének. Magyar- és zsidóellenes elfogultságai, illetve németimádata ellenére olyan nemzeti pluralizmusra alapozott méltányosság előtt nyithatta volna meg az utat, amelynek megvalósítására ez idő szerint az Egyesült Európa sem igazán látszik alkalmasnak.

A gondolat azóta is újra és újra fölbukkan. És háttérbe szorul. Magyarországon ma is olyan politikai irányzat van hatalmon, amely a szlovákokkal, illetve a románokkal szorosabban együttműködő politikai alakulatok (jelesül az RMDSZ és a Híd) politikusait „nemzetidegen elemek" gyanánt próbálja kirekeszteni a magyar nemzetből.

Ilyenkor az értelmiségnek kell életben tartania a lappangó alternatívát. Amint azt a Budapesten január 27-e és 30-a közt sorra kerülő, A múltat be kell vallani... című irodalomtudományi konferencia is tenni szándékozik.

Talán még szólhatok róla.

"Minden furcsa kinevezéskor azonnal a szabadkőművesekre gyanakszanak"
Forrás:
http://www.inforadio.hu/hir/tudositoink/hir-409481
2011. január 28., péntek 19:00
Szerző:*S. Ráduly János*

Egyre nagyobb médiaérdeklődés övezi Franciaországban a szabadkőművesek tevékenységét. A témával a héten egy jobb és egy baloldali hetilap is foglalkozik, ez utóbbi egyenesen a címoldalon hozza a nyolcoldalas sztorit.

A baloldali Nouvel Observateur a páholyokat megrázó botrányokról cikkezik „A nagy kipakolás" címmel, és egyebek mellett a Francia Nagy Nemzeti Páholynál zajló „testvérlázadással" foglalkozik. A 44 ezer tagot számláló szervezetnél ugyanis tavaly óta dúl a belháború, és a lázadók a páholy nagymesterét próbálják lemondásra szólítani, mivel szerintük amellett, hogy csak a hatalom és az üzlet érdekli, egyfajta spirituális gurunak is kikiáltotta magát.

A riportot készítő újságíró egyebek mellett ironikusan megjegyzi, hogy bár a legkülönbözőbb pártszínekben mintegy 140 szabadkőműves ül a francia parlamentben, gyakorlatilag lehetetlen megtudni, hogy ki tagja valamelyik páholynak, a témáról ugyanis mindenki mélyen hallgat, vagy azonnal cáfol. És a kormány tagjaival vagy neves üzletemberekkel kapcsolatosan is hasonló tapasztalatokat szerzett.

A médiának egyre kevésbé tetszik ez a titkolózás, talán ezzel magyarázható, hogy a Nouvel Observateurrel gyakorlatilag egy időben a jobboldali Le Point című hetilap is a jelenségről

cikkezik. A „befolyásos hálózathoz" való tartozást és a titoktartást egy a lapnak nyilatkozó magas beosztású politikus „mágikus kombinációnak" és „tökéletes koktélnak" nevezi.

Ami persze nem minden esetben működik, „a szabadkőművesek mintájára" szándékosan névtelenségbe burkolózó nyilatkozó szerint François Fillon miniszterelnök újrajelölése például kudarcot jelentett számukra, ők ugyanis a szintén szabadkőműves Jean-Louis Borloo korábbi környezetvédelmi minisztert látták volna szívesen a kormányfői bársonyszékben.

A politikus úgy véli, a titkolózás néha komikumba hajlik, és „egész Párizs nevet" például azon, ahogyan a francia Elektromos Művek vezérigazgatója tagadja, hogy beavatott lenne. Szerinte a szabadkőművesek nemcsak a kormányban és a parlamentben vannak jelen, hanem a rendőrségben, a bírói testületekben, az oktatásban, bankokban, vagy biztosítótársaságokban is, amivel nem lenne semmi baj, teszi hozzá, ha kilétüket ismerni lehetne. Így azonban a laikusok minden „furcsa kinevezéskor" automatikusan a szabadkőműves befolyásra gyanakszanak.

Ami a befolyást illeti, egy a Nouvel Observateur által megszólaltatott Afrika szakértő úgy véli, hogy páholytagság nélkül gyakorlatilag lehetetlen a fekete kontinensen hatalomra kerülni, és az ottani politikai folyamatokat sem lehet megérteni a szabadkőművesség ismerete nélkül.

Franciaországban egyébként öt országos szabadkőműves csoportosulás működik, a már említett Francia Nagy Nemzeti Páholy mellett az ötvenezer taglétszámú, Magyarországon is jelen lévő Nagy Oriens a legrégebbi és a közéletben a legaktívabb, a Nagy Francia Páholy 27 ezer, az Emberi jogok francia szövetsége 15 ezer, a Nagy francia női páholy pedig 12 ezer „testvért" számlál.
S. Ráduly János, Franciaország

MAGYAR HÍRLAP online

Tisza és Ady
A költő és az államférfi sok csatát megvívott
http://www.magyarhirlap.hu/tortenelem/tisza_es_ady.html
Létrehozás ideje: 2011-01-28
Szerző: Szentesi Zöldi László

A magyar politikai gondolkodásmódot máig uraló kommunista történelemoktatás egyik szent és kikezdhetetlen tétele volt, hogy Tisza István és Ady Endre viszonyának megromlásában kizárólag az előbbi a hibás. Az iskolában megtanulhattuk, hogy a Vér és arany költője különleges látnok, és ezzel együtt tisztességesebb ember, különb magyar volt, mint a „vad geszti bolond", aki romba döntötte a történeti Magyarországot és sírba taszította az egész nemzetet.

Tisza és Ady nem szívlelte egymást, és ez voltaképpen természetes is. Sokkal több minden választotta el, mint ami összeköthette volna őket. Bár családjuk vagyoni helyzetét, országos ismertségét összehasonlítani sem érdemes, igaz, hogy mindketten az úri, nemesi Magyarország törzsébe születtek, mindketten reformátusok és mindketten a Partium szülöttei. Ennél azonban fontosabb, hogy Tisza fiatal korától politikai ambíciókat dédelgetett, míg Adyt az irodalmi, újságírói érvényesülés vágya fűtötte. Tisza német nyelven, német környezetben kóstolta meg Európát, Adynak Párizs volt a Bakonya.

Vérmérsékletük is különbözött: Tisza konok következetessége megfontolt, kiszámítható egyéniséget takart, szemben Ady hajlékony, csapodár, bohém jellemével. Tisza edzett sportember volt, kiválóan lovagolt és vívott, Ady a századfordulós nagyvárosi újságírók önpusztító életét élte.

Találkozások és levelek

Első találkozásaik egyoldalúak voltak, hiszen csak Ady ismerte Tiszát. Rövid debreceni újságírói működése idején a magát „radikális liberálisként" meghatározó Ady még reménykedéssel tekintett olyan szabadelvű politikusokra, mint Bánffy Dezső, Eötvös Károly, Fejérváry Géza - és Tisza István.
Miután a Nagyváradi Naplóhoz került, Ady nyíltan is vállalta, hogy barátai szabadkőművesek, polgári radikálisok, szociáldemokraták. Bár stílusa miatt többször is hevesen támadta, még 1903 júniusában is így írt Tiszáról: „Ami meg gróf Tisza Istvánt illeti, sohasem az ő politikai hitvallása ellen küzdöttünk, csak a hitvallás megnyilatkozó módusainak egyik-másika ellen. Mert tudtuk, hogy Magyarországon erősebb liberalizmusú lehetséges politikus nincs gr. Tisza Istvánnál. A magyar közélet mindenesetre nagy válság előtt áll. Most fog eldőlni, hogy tud-e életre s cselekvésre kelni a magyar liberalizmus. Ha gróf Tisza István bebizonyítja, hogy tud: ez az ország örök hálájára lesz érdeme." 1904-ben Ady Párizsba utazott, de ottartózkodásához pénzre volt szüksége. Március 30-i keltezéssel levelet írt az időközben miniszterelnökké választott Tiszának: "Kegyelmes uram! Nagyon kérem, bocsásson meg nekem, hogy ujból levéllel merem zavarni. Kegyes emlékezetébe akarom hozni kérésemet, melylyel két ízben bátorkodtam volt Kegyelmes Uram előtt megjelenni. Azóta - két hónapja elmúlt már - Párisban élek s tanulok. […] Ha emlékszik reá Kegyelmes Uram, azt voltam bátor kérni, hogy […] némi kis anyagi segítséget nyerjek párisi tanulmányaimhoz. […] Kegyelmes Uramnak, ki olyan kegyesen és szívesen fogadott volt, jóságába és kegyességébe ajánlva kérésem vagyok legalázatosabb tisztelője: Ady Endre."

A levélből kiderül, hogy korábban Tisza kétszer is fogadta Adyt. Az ott elhangzottakról keveset tudunk, mindenesetre figyelemre méltó, hogy a miniszterelnök annak ellenére szóba állt a költővel, hogy az Nagyváradon politikai ellenfeleit támogatta. Ady végül nem kapott pénzt

Tiszától, sőt idézett levelét nem is iktatták, meg sem válaszolták. Tisza nyilvánosan soha, míg Ady többször - igaz, rendkívül ellentmondásosan - nyilatkozott az audienciákról. Öccsének például maró gúnnyal azt írta, hogy nem tévedett Tisza István megítélésében. A kihallgatás mindenesetre nem lehetett különösebben megalázó, hiszen levelében maga Ady hozta szóba, hogy Tisza „kegyesen és szívesen" fogadta. Még ennél is árulkodóbb Lédához írt levelének néhány sora: „Tiszánál voltam, nagyon szíves volt, igaz, hogy egy nagyon jelentéktelen dologra kértem. Másnap azonban azt mondta Bölöny Józsefnek, ki neki ajánlott: - Emlékszem én jól rá, hogy Ady hogy szidta a Tiszákat, mikor Lóránt Dezsővel korteskedett, de én nem vagyok bosszúálló. Micsoda antik jellem! Nemde?"

Adok-kapok

Hegedüs Lóránt, későbbi pénzügyminiszter szerint a végső szakítást nem is annyira a rossz emlékű audiencia, mint Tisza egyik nyilvános kijelentése készítette elő: 1910. november 8-án úgy fogalmazott, hogy „Ady és a Nyugat levéltetűk a magyar kultúra pálmafáján" .A kijelentés visszajutott a költő fülébe, aki onnantól fogva már-már rögeszmés gyűlölettel támadta Tiszát. Verseiben és publicisztikáiban elképesztő jelzőket és szidalmakat szórt rá: „bihari Istennek", „geszti Napóleonnak", „zavarodottnak", „gyujtogató, csóvás embernek", „bujtó, új, kan Báthori Erzsébetnek", „bomlott szemű s bomlott fejű kajánnak", „gazembernek" nevezte, aki „lakolni fog." Emberi kapcsolataiban is törést okozott, ha valaki - látszólag vagy valójában - Tiszához közeledett. Amikor a miniszterelnök a román nemzeti komitéval tárgyalt, Ady nekiugrott addigi barátjának, Octavian Gogának, és árulással vádolta: „Poéta gyilkolhat, ha szeret, de gyilkosokkal nem cimborál… […] Egyezkedtek valakivel, aki most éli a német rablólovagvárak s a Németújváriak, Csák Máték életét, a régi, erdélyi urakét, kik úgy vadásztak a román és mindenféle jobbágyra, mint ma a rókára. Egyezkedtek valakivel, akinek idegrendszerbéli minősége és kora ezer év előtti, s összebonyolódván az elkerülhetetlen időkkel, valósággal komikus degenerálódást mutat." Mindenesetre különös értékítélet ez attól az Ady Endrétől, aki az idézett sorok írásakor zilált idegrendszere, valamint a szifilisz és alkoholizmus okozta testi pusztítás miatt hosszú évek óta csak veronállal tudott elaludni…

Ady Tisza-képe könnyen érthető. Fő tétele, hogy a gróf romlásba viszi, majd elpusztítja a magyarságot, és miután erős egyéniség, nem meggyőzni, hanem ledönteni kell. Ady Endre egész életében a forradalmat várta, erről írt verseiben, publicisztikájában, erről vitatkozott radikális és szocialista barátaival - és ennek a szándéknak az útjában kétségtelenül Tisza István tornyosult legfőbb akadályként.

Tisza István sokkal kevesebbet foglalkozott Ady Endre nézeteivel és verseinek esztétikájával. Azt mindenki tudta róla, hogy Arany Jánost tartja a magyar líra csúcsának, és a modern irányokat nem kedveli. Az irodalmi minősítéseket mindenesetre átengedte a konzervatív tábor szakavatottabb képviselőinek, Rákosi Jenőnek, Herczeg Ferencnek és a többieknek. Egy kivételt azonban ismerünk:

Tisza 1912 őszén a Magyar Figyelőben Rusticus álnéven cikket írt a modern irodalomról és Adyról. Rusticus-Tisza felteszi a kérdést: „Hát lehet egy kalap alá venni a Merengőhöz szerzőjének lyráját az Ady állítólagos költészetével? Vörösmartyék választékos, virágos nyelve egy szigorú etikai alapon álló világnézet világos, tiszta, nemes, előkelő érzelmi világának díszes köntöse […], emezek értelmetlen bombastja pedig a lelki anarchiának, az észés a szív ürességének kócos takarója. […] Ady állitólagos költészete a pöffeszkedő parvenü üres feltünéshajhászása, mely joggal számit a félmüvelt közönség ízléstelenségére".

A keresztutak vége

A politikus és a költő útjai még egy ízben keresztezték egymást, de személyesen már nem találkoztak.
Amikor Ady bejelentette nősülési szándékát és eljegyezte Csinszkát, a lány apja, Boncza Miklós nem egyezett bele a házasságba. Az árvaszéki engedély hónapokig késett, és a türelmetlen Ady ismét a nagy ellenfélhez, Tisza Istvánhoz fordult pártfogásért. Az előzmények ismeretében talán nem meglepő:

Tisza nem teljesítette a kérést.

1918. október 31-én villájában meggyilkolták Tisza Istvánt. A szörnyű hírt a nagybeteg költő barátja, Bölöni György vitte meg a Veres Pálné utcai lakásba. Ady zokogásban tört ki, és folyvást az ismételgette, hogy „ennek nem lett volna szabad megtörténnie…" Hogy ekkor, néhány héttel a halála előtt mit gondolt Magyarország jövőjéről, ma már kideríthetetlen. Mindenesetre üdvözlő táviratot küldött Tisza nagy ellenfelének, a győztes Károlyi Mihálynak, bár családtagjai szerint halálos ágyán azt is mondta, hogy ez nem az ő forradalma.

Tisza és Ady útja szerencsétlenül keresztezte egymást, de Tisza alighanem szerencsésebben járt az irodalommal, mint Ady a politikával. A miniszterelnök irodalmi ízlése és ítéletalkotása pontosan megfelelt társadalmi állásának és egyéniségének, míg Ady tragédiáját részben az okozta, hogy íróemberként belesodródott a politikába, és közéleti működése miatt szembekerült saját osztályával.

Ha egy államférfinak nem megfelelő az irodalmi ízlése, még nem tragédia az országra nézve - az már nagyobb baj, ha az ország egyik legnagyobb költője rossz irányokat követ és rossz példát mutat a közéletben. Alighanem Ravasz László református püspöknek kell igazat adnunk: „;Nem a hasznosság, nem az eredmény dönti el az emberek becsét, hanem motívumaik tisztasága és szolgálataiknak áldozatossága. Ezért tartom én Tisza Istvánt egyik legnagyobb embernek, s ezért sajnálom, hogy Ady Endre ízlése, vére, történelmi öntudata ellenére azoknak a társaságában volt mindig, akik őt megrontották."

Trianon: párhuzamos életharcok
Raffay Ernő kötete a szabadkőműves aknamunkát tárja föl
2011. február 24. 13:25

http://www.mno.hu/portal/767808

Megyeri Dávid

Sokan hiszik azt, hogy a trianoni békediktátumnak könyvtárnyi irodalma van. Holott kevés az olyan munka, amely tudományos alapossággal tárja fel a magyarság sorstragé-

diájának ok-okozati összefüggéseit. Nem csoda, hiszen a rendszerváltozásig tabutéma volt az ország kétharmadát elcsatoló szerződés. Az évtizedek óta Trianont kutató Raffay Ernő olyan munkát tett le az asztalra a Nagy-Magyarország-könyvek sorozat részeként, amely sok nyitott kérdésre válaszol.

A történész legújabb műve, a Szabadkőművesek Trianon előtt borús, ám egzakt körképet ad az első világháború előtti magyar államról. Kimutatja: a radikális szabadkőműves páholyok aktív segítségére is szükség volt az ország oly mérvű meggyengítéséhez, hogy ki legyünk szolgáltatva a szomszéd államok ellenséges politikájának, s nemzetközi érdekérvényesítő képességünk a nullához közelítsen. Hogy eddig is forgalomban voltak már ilyesfajta feltételezések? Igen, csakhogy Raffay Ernő az első tudós, aki módszeres levéltári kutatások nyomán mindezt dokumentumokkal feketén-fehéren igazolja.

Pedig a szabadkőművesek szerepe kezdetben nem volt ennyire egyértelműen negatív. Az 1867-es kiegyezést követően olyan nemzetközi elismertségű magyarok voltak a soraikban, mint Türr István, Klapka György és Pulszky Ferenc. A nemzeti érzelmű szabadkőművesekkel később sem volt különösebb baj. Filozófiai, esztétikai kérdésekről értekeztek összejöveteleiken, a napi politikába nemigen ártották magukat testületileg még akkor sem, ha voltak köztük politikusok is. Akkor hol siklott ki a kezdeményezés? Raffay Ernő megvilágítja: a századfordulón indultak meg azok a folyamatok, amelyek oda vezettek, hogy támadást intéztek a radikális páholyok a nemzeti intézmények ellen. A keresztény-nemzeti állami berendezkedés és a monarchiabeli polgári lét szerepelt a célkeresztjükben. Először csak a nagyváradi László király páholy nagymestere, Várady Zsigmond adott ki egy füzetet, amelyben az egyházi javak elvételét, a hitoktatás megszüntetését szorgalmazta. Az első fecskét követték a többiek. A tízes évekre általánossá vált az államot és az egyházat támadó alapállás.

Látszólag modern elveket hirdettek, amelyek főként száz év távlatából néha megtévesztően mai, úgymond haladó felfogást tükröznek. Hisz ki vitatná úgy általában, hogy az általános titkos választójog olyan alapjog, ami megilleti az állampolgárokat? Csakhogy abban a történelmi konstellációban ezek a változtatások azt eredményezték volna, hogy sok választókörzetben szélsőséges irredenta nemzetiségi képviselők szereztek volna mandátumot. Ez a világháború előtti forrongó Európában végzetes következményekkel járt volna. A szomszéd államok forradalomra és elszakadásra, szeparatista törekvésekre uszító vezetései kaptak segítőtársat az úgynevezett polgári radikális szabadkőműves mozgalmakban. Nem véletlen, hogy a marxista ideológiát is ők kezdték isteníteni.

Ügyködésüket végül is sajnálatos siker koronázta: az országgyűlést szétzüllesztették az ellenzéki pártok az állandó obstrukcióval. A magyar kormányokat kifárasztották, s elvonták figyelmét, energiáját a haza szempontjából halaszthatatlanul fontos kérdésektől. A történészprofesszor szerint a véderőtörvény szabotálása, késleltetése végzetesnek bizonyult. Egész Európában rövid idő, Franciaországban egy nap, Szerbiában, Romániában pár perc alatt fogadták el a parlamentek. Csak nálunk tartott több mint egy évig, 1911. áprilistól 1912. májusig a honvédelemre költendő nagyobb költségvetési összegek és megemelt újonclétszám megszavazása.

Hol voltak a szabadkőművesek? Mindenhol. Vagyis minden ellenzéki pártban. Sőt, az Országos Radikális Pártot egyenesen ők hozták létre. Megjegyzendő: a formáció elnöke, az 1908-ban alapított különösen szélsőséges Martinovics páholy főmestere, Jászi Oszkár viszont, látva a vörös kommünbe forduló hazadúlást, a trianoni katasztrófát, később az emigrációban sok tekintetben revideálta korábbi nézeteit. Ő – a szabadkőművesek által felkarolt ügyefogyott, ám annál nagyobb hatalmi étvágyú Károlyi Mihállyal ellentétben – soha nem lett marxista-

leninista. Jásziékat ma liberálisnak mondanák, ám a korabeli radikális elnevezés volt a találóbb. Tisza Istvánt ellenben konzervatívnak neveznénk, jóllehet ő volt a valódi nemzeti liberális, aki Deák Ferenc, Eötvös József és apja, Tisza Kálmán progresszív hagyományait követte. A kor kiemelkedő politikusa volt miniszterelnök, de házelnök is. Ő fékezte meg a mindent megbénító infantilis obstrukciót 1912 tavaszán. Mai szemmel akár viccesnek is minősülhetne, ahogy cintányért, kereplőt, trombitát szólaltatnak meg a T. Házban, hogy kakofóniával akadályozzák a törvényhozást. Ám ezek a véresen komoly tréfák eredményezték, hogy eljátssza a tekintélyét az ország háza. Ennek a rovására írható, hogy az ellenünk szervezkedő szomszéd államok, valamint az antanthatalmak harckészültsége, felszereltsége messze meghaladta a miénket.

Hogy mindezeket a fejleményeket csak Tisza Istvánék látták ilyen tragikusnak? Szó sincsen róla. Raffay Ernő idézi Bálint Lajost, a budapesti Eötvös-páholy főmesterét, aki levelében megtévesztésig hasonló félelmeket fogalmazott meg, mint Tisza. Azt indítványozta a nagymesternek: a magyarországi szabadkőművességnek nem a radikalizmussal és az egyházak elleni támadásokkal kellene foglalkoznia. Szerinte legfontosabb céljául a magyar nemzetállam megerősítését kellene kitűznie.

Raffay a nagypáholy iratai között kutatva megtalálta, miként reagáltak a vezetőségben a jó hazafi Bálint felvetésére. Zárójelbe tették és piros ceruzával vastagon áthúzták. Még tárgyalni sem engedtek róla a nagypáholy ülésén. Hogy ezek az eljárások sok olvasónak eszébe juttathatják az előző nyolc esztendő tendenciáit? Érthető. Mint ahogy azon is elgondolkodhatunk, hogy Tisza István gyáva gyilkosa a Martinovics-páholy tagja volt. Pogány József jutalmul a kommün külügyi népbiztosa lett. Az sem meglepő, hogy Rákosi Mátyás szintén a szabadkőművesek pártfogoltja volt.

ötvenentúl.hu

http://www.otvenentul.hu/page.php?PageID=22008&Printable

3 csodaszép kastély, ahol aludni is lehet

2011.03.18. | Berényi Mariann

Ne csak kívülről nézd meg a főúri kastélyokat, hanem kényeztesd magad te is legszebb kastélyszállóinkban!

Ha a magyar vidéket nyitott szemmel járod, lépten-nyomon különböző stílusban épült, csodaszép kastélyokkal találkozhatsz. Sajnos nemcsak az egykor reprezentatív épületek művelődés- és művészettörténeti értéke változó, hanem a korábban igényes kivitelezésű komplexumok állapota is. Az omladozó, nagy repedésekkel tarkított kastélyok mellett egyre több korszerűen felújított palotával is találkozhatsz. Míg a főleg nyugat-európai divatokat importáló kastélyok valamikor egy-egy főúri család gazdasági, társadalmi és politikai hatalmát hirdették, addig ma ezekben a műemlékekben az egykori magyar arisztokrácia életmódjáról általánosságban kaphatunk képet. Szerencsére erről nemcsak a kastélyokban berendezett kiállítások

alapján szerezhetünk benyomásokat, ismereteket, hanem mi magunk is kipróbálhatjuk, milyen atmoszférája lehetett ennek a letűnt életformának. Egyre szaporodnak azok a kastélyszállók, amelyek a műemléképületekben a mai életformának megfelelő kényeztető szolgáltatásokat kínálnak, miközben gondosan őrzik a régi arisztokrácia gondtalan pillanatainak emlékét! Próbáld ki te is, íme, néhány jól bejáratott kastélyszálló!

Noszvaj – De la Motte Kastélyszálló

Egertől 12 km-re keletre, a Bükk lábánál, Noszvajon, egy csendes hegyi faluban múzeumként, szállodaként és oktatási központként működik a fordulatos történetet magáénak tudó noszvaji kastély. A csodaszép épületről maguk a történészek is sokáig az tartották, hogy egy francia emigráns tábornok (gróf Lamotte, de la Motte) építtette 1774–76 között. A szájhagyomány éppen ezért az épület francia stíluselemeit a gróf honvágyával, gárdistáival hozta összefüggésbe. Az újabb kutatások azonban kiderítették, hogy a város történetében szerepel ugyan egy Lamotte gróf, a kastélyt azonban nem ő építtette, hanem Szepessy Sámuel báró. Lamotte gróf ráadásul sohasem volt francia tábornok, mi több, nemesi rangját Ausztriában, I. Ferenctől kapta, a kastélyra pedig Vécsey Annával kötött házassága révén tett szert. A kastély francia stíluselemei a kastély építőmesterének, Pavolni János tájékozottságának köszönhetők. A nagyszabású építkezés azonban túllépett a megrendelő anyagi lehetőségein, ezért Szepessy báró a kastélyt 1782-ben kénytelen volt eladni Vécsey Annának, akinek első házasságából született gyermekei örökölték a birodalmat.

De la Motte tehát csak élvezője volt a kastély szépségének! Ez a lehetőség neked is megadatik, sőt főúri házasságra sem kell törekedned, hiszen a noszvaji kastélyszállóban egy kétágyas szobát 15 ezer Ft alatti áron vehetsz ki! A kastélyszálló ráadásul adottságai révén rendszeresen hirdet kedvezményes wellness hétvégéket, programokat.

Bővebb információ: itt.

Tipp!

Noszvaj és a környező települések számtalan látnivalót, kikapcsolódási lehetőséget ígérnek!Olvasd el az erről szóló írásunkat!

Szirák – Teleki-kastély

A Hatvan közelében található sziráki kastélyegyüttes őse valószínűleg a 17. században épült egy humanista nevelésű, protestáns főúr, Róth Tamás jóvoltából. Az építtető protestáns szemléletével magyarázzák, hogy a korábbi kastélyépületet nem az akkor divatos francia stílus szerint tervezték, hanem inkább a reneszánsz saroktornyos várkastélyok mintáját követték. Bár a kastély főhomlokzatát és a kerti homlokzatot az 1860-as években romantikus stílusban restaurálták, a korábbi stílusjegyek még mindig felfedezhetők. A szűk kapualj, a szűk folyosók, a csodaszép freskók a barokk világát idézik.

A kastély 19. századi rekonstrukciói azonban a Teleki családhoz fűződnek, hiszen Róth Tamás lányát Teleki József, a híres műgyűjtő vette feleségül. Ebben a kastélyban született Teleki László, a magyar szabadságharc párizsi nagykövete, akit öngyilkossága után itt temettek el a családi kriptában. Később a kastély házasság révén a Degenfeld grófok birtokába került, akik 1944-ig tartózkodtak itt. Később orosz katonai kórházként funkcionált: az értékes bútorokat, a 4000 kötetes könyvtárat kidobálták és felgyújtották, a dísztermet lovak tartására használták.

A későbbi sikeres rekonstrukciónak köszönhetően azonban az egykori Roth–Teleki–Degenfeld-kastély ma a legszebb barokk kastélyok közé tartozik, amely 1985-től háromcsillagos, 1998-tól pedig négycsillagos szállodaként működik. Az igényesen, időként eredeti bútorokkal berendezett kastély akár esküvők, családi események színhelyének is jó választás. Áraiktól sem szabad megijedni, már 10 ezer Ft/éj-től találhatsz itt szállást magadnak.

Bővebb információ: itt.

Szirák
(1/8)

Hőgyész – Apponyi-kastély

Tolna megyében, Hőgyészen található az a barokk kastély, amelyet 1722–1727 között (más források szerint 1760 körül) Claudius Florimundus Mercy gróf, a hőgyészi uradalom egykori tulajdonosa építtetett. Az Apponyi család 1773-ban vette meg Mercy gróftól a hőgyészi birtokot, és a kastély 1939-ig, amíg Apponyi Károly el nem adta az Országos Társadalombiztosítási Intézetnek, az ő tulajdonukban volt. A kastély jelenlegi formáját az Apponyi Antal irányításával 1784-ben lezajlott átalakítás során nyerte el, majd az 1800-as évek második felében Ybl Miklós végzett restaurálást Apponyi Károly megbízására.

A többi kastélyhoz hasonlóan ennek termeiben és valamennyi vendégszobájában megőrizték az eredeti építészeti jellemzőket. Az első emeleti félköríves helyiségek egyikében dolgozószoba, a szemben lévőben a hölgyek szépségszalonja kapott helyet. Érdekesség, hogy a kastélybelső bizonyos díszítő részleteiben szabadkőműves-motívumokra ismerhetünk. Ilyenek például az emeleten, a főlépcsővel szemben az ajtó főpárkánya feletti tárgyak: szögmérő, derékszög, kard. E motívumok megléte nem véletlen, hiszen Apponyi Antal György maga is tagja volt a bécsi szabadkőműves páholynak.

A kastély szépségét nemcsak a falak között élvezheted, hiszen az épületet övező 5,5 hektáros ősparkot is helyreállították.

Próbáld ki te is a kastély kínálta welnessprogramokat, gasztronómiai különlegességeket.

Bővebb információ: itt

Cikkünk megírásához **Kaiser Ottó és Lipp Tamás Kastélyok, várak paloták** című könyve volt segítségünkre, amely az **Alexandra kiadó** gondozásában jelent meg.

A szabadkőműves Rotary Club állított várostérképet Hódmezővásárhelyen

http://szentkoronaradio.com/belfold/2011_03_15_a-szabadkomuves-rotary-club-allitott-varosterkepet-hodmezovasarhelyen

2011/03/15

Tapintható térképet állított még tavaly novemberben a Rotary Club Hódmezővásárhely Kossuth terére, amit megrongált egy fiatal ember többször is.

A térkép felállításának híre nem került bele a fősodrú médiába, csak ma, mikor elfogtak egy 16 éves suhancot, aki többször is megrongálta azt.

A hír érdekessége, hogy a Rotary Club Hódmezővásárhely állította, amely klub egyértelműen szabadkőműves kapcsolatokkal bíró, annak előszobájának tekinthető. Az RC azonban sokszor - mint ebben az esetben is - tevékenységét humanitárius, adományozó népszerűsíti.

Még érdekesebb, hogy Hódmezővásárhely polgármestere Lázár János, akinemrég haszid zsidókat szeretett volna betelepítenia városába,Mesterházy Attilával ünnepeli Izrael születésének évfordulójátés mint láthatjuk, a helyi a Rotary Clubbal is jó viszonyt, illetőleg a Club szabadon tevékenykedhet a városban.

(MTI, Index nyomán Szent Korona Rádió)

[origo]

Hogyan lett Mel Gibson számkivetett?

http://www.origo.hu/filmklub/blog/osszeallitas/eletmu/20110314-hogyan-lett-mel-gibson-szamkivetett-the-beaver.html

2011. március 14., hétfő, 22:00

Antiszemita, homofób, alkoholista, hímsoviniszta feleségverő - szinte csak ilyen hírekkel találkozhatunk Mel Gibsonnal kapcsolatban a sajtóban, pedig évtizedeken keresztül Hollywood egyik legfoglalkoztatottabb és legjobban kereső férfiszínésze volt. Mi történhetett vele, hogy idáig jutott?

A nyugati világban a nők egyenjogúságát megkérdőjelezni, a gyermekünk anyját megverni, a zsidókat és a melegeket utálni, valamint alkoholistának lenni és részegen vezetni ciki. Annyira, hogy egyenesen vállalhatatlan, úgyhogy aki ilyesmire ragadtatja magát, azt kiveti magából a társadalom. Ez történt Amerika egyik legnagyobb filmsztárjával, Mel Gibsonnal.

Azzal az emberrel, akit a People magazinelőször nevezett"a világ legszexibb pasijának" 1985-ben. Aki évtizedeken keresztül Hollywood egyik legfoglalkoztatottabb és legjobban kereső férfiszínésze volt, mert filmenkénti húszmillió dolláros gázsija mellé még részesedést is kapott a nyereségből - ami 1989 és 2002 között tízszer haladta meg a százmillió dollárt. Aki eközben rendezni is kezdett, és saját filmjei producere lett, miáltal szinte elképzelhetetlenül meggazdagodott. És aki mindemellett tökéletes családapaként jelent meg a sajtóban: rendíthetetlen katolicizmusával, huszonötéves házasságával és hét gyermekével.

De aki azt hiszi, hogy mindez egyetlen estén omlott össze - 2006 júliusában, amikor Gibson részegen vezetett hazafelé egy stábvacsoráról, és a rendőr megállította, mire ő vaskos zsidózásba kezdett -, az téved. A gondok jóval hamarabb kezdődtek, és a hozzá közel állók számára voltak előjelei. De mindezek ellenére sokan szerették és szeretik ma is - köztük zsidók, melegek és feminista nők is.

Aki például még ebben a helyzetben is mentőövet dob neki, és rendezett egy új filmet a főszereplésével, az Jodie Foster. 1993-ban találkoztak először, amikor a *Maverick* című filmet forgatták. Foster később azt mondta róla: "Nincs sok barátom, úgyhogy számomra is kivételes élmény volt találkozni valakivel, akiről úgy éreztem, mindig az életem része lesz." Robert Downey Jr. neki köszönheti a visszatérését, mert miután a börtönből kiszabadult, senki más nem akarta foglalkoztatni Hollywoodban. "Mel Gibson viszont szerepet adott nekem *Az ének-*

lő detektív-ben annak ellenére, hogy egyetlen biztosító sem volt hajlandó biztosítani a múltam miatt" - nyilatkozta 2009-ben. (Ez Hollywoodban tényleg nagy szó, mert akit nem lehet biztosítani, azt egyetlen producer sem alkalmazza.) Danny Glover, Gibson partnere a *Halálos fegyver*-ben pedig azt mondta róla, hogy "Szeretem Melt. Különleges bajtársi viszony volt köztünk. Ő létrehozott egy világot, amelybe engem is bevont." Soha senki nem tapasztalt tőle rasszista vagy homofób megnyilvánulást a forgatásokon.

Robert Downey Jr. és Mel Gibson *Az éneklő detektív* című filmben

Richard Donner például, aki hat filmben dolgozott együtt vele,így nyilatkozott rólaPeter Biskindnek, a Vanity Fair újságírójának: "Soha nem hallottam tőle egyetlen rossz szót szólni valakinek a származására vagy vallására. Pedig lett volna rá alkalom, mert én például, aki zsidónak születtem, előfordult, hogy kikeltem magamból egy másik zsidó kollégára, és használtam durva kifejezéseket. Mel viszont mindig kontroll alatt tartotta az indulatait és az érzelmeit."

Richard Donner (a *Halálos fegyver*-sorozat, a *Maverick* és az *Összeesküvés-elmélet* rendezője) korántsem az egyetlen zsidó, aki ma is barátjának vallja Mel Gibsont. Ott van például a sajtósa, Alan Nierob, vagy Joel Silver producer, akivel öt filmet készítettek együtt. De melegek is akadtak a baráti körében, a már említett Jodie Fosteren kívül például saját ügynöke, a nemrég elhunyt Ed Limato is. Whoopi Goldberg szintén minden alkalommal kiállt mellette.

Pedig Gibson a sajtóban időről időre adott olyan nyilatkozatokat, amelyekben ezek a nézetei megnyilvánultak. 1984-ben például a feminizmust fitymálta. "Feminizmus? Az Isten szerelmére... Mit akar ez jelenteni? Ezt a kifejezést csak néhány elhagyott nő találta ki." 1994-ben pedig azt mondta: "A férfiak és a nők nem egyenlők. Egyszer volt egy női üzlettársam. Nem működött a dolog... Egy picsa volt."

Mel Gibson és Jodie Foster az 1996-os Golden Globe-díjkiosztón

1991-ben pedig a melegeken gúnyolódott az El País című spanyol lapban. Erre így emlékezett később: "Másnap egy országos televízióban adtam interjút, és a riporter megkérdezte, hogy bocsánatot kérek-e a kijelentésemért, mert megbántottam egy közösséget. Én meg azt mondtam: 'Nem kérek bocsánatot senkitől. Majd ha fagy! Felőlem bekaphatják.'"

Hogyan lehetséges, hogy miközben így gondolkodik, egészen mást tanúsít a magánéletében? Egy hozzá közelálló szerint Gibson "majdhogynem bipoláris. Nagyon elbűvölő tud lenni, aztán hirtelen fordul a kocka, és robban belőle a feszültség."

Ő maga is elismerte, hogy "rossz természete van." És ennek az alkohol nyilván nem kimondottan tesz jót. Azt mindenki tudta róla, hogy gyorsan elveszíti a fejét, és előfordult, hogy verekedésbe keveredett. "Ha csak valaki rossz szemmel néz rám, én már ütök" - mondta. "Szinte el akarom pusztítani. Nem egyszer ütök, hanem többször, amíg biztos nem lehetek benne, hogy nem kel fel, és nem üt vissza." De a barátainak elismerte, hogy ezzel ő maga sincs kibékülve. Dean Devlinnek, *A hazafi* producerének is például: "Azt mondta, amikor iszik, egészen más ember lesz belőle, aki hajlamos az önpusztításra." Arról is beszélt neki, hogy állandóan harcol a démonaival, és mindent megtesz azért, hogy kordában tartsa őket.

Az alkohollal is ezért lehetett ellentmondásos a viszonya. Sok munkatársa iddogált vele a forgatások után, de szerintük csak ugyanolyan "társasági ivó" volt, mint mindannyian. Ugyanakkor ő maga jelentkezett már 1989-ben azAnonim Alkoholistákközösségébe, amely azoknak nyújt segítséget, akik abba akarják hagyni az ivást. "Mel egyik nap odajött hozzám, és azt kérdezte, hogy ma kora délután elmehet-e a forgatásról" - emlékszik Richard Donner. "'Persze' - mondtam. 'AA gyűlésre megyek' - válaszolta. 'Minek mész te oda?' - kérdeztem.'Nem vagy te alkoholista!' 'De, az vagyok' - mondta. 'Előfordul, hogy hat üveg sört megiszom a munka előtt.' Fogalmam sem volt róla, de nyilvánvalóan akkor már komoly volt a baj."

Richard Donner és Mel Gibson 2009-ben egy díjkiosztón

Mint a legtöbb függő, ő is hol leszokott, hol visszacsúszott a szenvedélybetegségbe. Amikor 2005-ben az *Apocalypto* című filmjét kezdte forgatni, már épp hosszú ideje józan volt. A házasságával viszont - mely akkor már 26 évre tekintett vissza - gondok lehettek. Gibson azt mondta otthon, hogy két hónapra utazik Veracruzba forgatni, de kilenc hónapig maradt, és a felvételek végére újra keményen ivott. "Mindenki tudta, hogy egy ideje tiszta, úgyhogy amikor mégis inni láttuk, pletykálni kezdtek róla" - mesélte Stacy Perskie, a rendezőasszisztense. Adrien Grunberg, a másik rendezőassztisztens pedig hozzátette: "Voltak stábvacsorák, ahol sokan arról beszéltek a háta mögött, hogy valójában nem víz, hanem vodka van a poharában. És sajnos nem volt okunk kételkedni ebben." Egy közeli barátja szerint pedig mire hazatért a forgatásról, a ház már üres volt, Robyn a gyerekekkel kiköltözött. Ezután történt az a bizonyos botrányos éjszaka.

Mindenki tudta róla, hogy számára a család volt minden. "Nincs a családnál fontosabb" - mondta egyszer. "Ha az életednek ez a része romba dől, mi marad neked? A munka? A pénz? Mindenkivel lefeküdni? Sok embert látok magam körül, akik azt állítják, hogy jól érzik ma-

gukat. De ha a felszín mögé nézel, egy csomó hullát találsz, akik embernek álcázzák magukat." Hát igen, még ebben a kérdésben sem nyilatkozott visszafogottan.

Mel Gibson 2005-ben az *Apocalypto* forgatásán

Egy közeli barátja szerint - aki azon a bizonyos éjszakán vele vacsorázott a Moonshadows nevű malibui étteremben -, Robyn döntésével gyakorlatilag összeomlott teljesen. "Szerintem úgy érezte, hogy totálisan megbukott emberileg" -meséltePeter Biskindnek. "Azzal, ahogy a rendőrrel viselkedett, valójában nem akart mást, mint hogy a rendőr fegyvert rántson, és lője le. Én nem hiszek abban, hogy antiszemita. Viszont az gyanús, hogy mielőtt elhagyta az étermet, minden egyes asztalhoz odament, és elbúcsúzott. Miért köszönne el valaki minden egyes asztalnál, hacsak nem végső búcsút akar venni? Szerintem erről szólt ez a gesztus."

Ez persze csak egy vélemény, az viszont tény, hogy azon a forró júliusi éjszakán, az étteremben elköltött vacsora után túl gyorsan akart hazaérni, alaposan átlépte a sebességhatárt, ezért intette le a rendőr. Egy nyitott üveg tequila hevert mellette az anyósülésen, és a szonda is azonnal kimutatta, hogy alkoholt ivott. Amikor erre a rendőrtiszt nem feljelentést adott a kezébe, hanem idézést (ami részéről nagylelkű döntés volt), akkor kezdett Gibson váratlanul zsidózni. "Szemét zsidók! Ők tehetnek minden háborúról ezen a világon. Maga zsidó?" - ezek voltak a szavai pontosan.

Mel Gibson rendőrségi fotója 2006-ból

De igazából ez csak végső bizonyíték volt azok számára, akik már korábban is antiszemitának hitték. Ennek pedig két oka lehetett: egyrészt az édesapja, Hutton Gibson nézetei, és ezáltal a családi indíttatás, másrészt *A passió* című filmje. Hutton Gibson nemcsak nagyon komolyan vette a katolikus vallást, de nem fogadta el annak semmilyen modernebb felfogását sem. A legkonzervatívabb jobb oldali nézeteket vallotta és hangoztatta. 2003-ban például úgy nyilatkozott a New York Times riporterének, hogy a II. vatikáni zsinat nem más, mint egy szabadkőműves koholmány, amely mögött a zsidók állnak. És ha nem volt is holokausztagadó, de a hozzállását "holokauszt-bagatellizálónak" lehetne nevezni. Fiát sokszor próbálták szembesíteni a nézeteivel, de Mel Gibson mindig elutasította, hogy kommentálja azokat.

A passió című filmje körüli felháborodás azonban részben ezzel függ össze, a II. vatikáni zsinat ugyanis kimondta, hogy nem a zsidók a felelősek Jézus haláláért, amit Mel Gibson legfontosabb filmje nem képviselt egyértelműen. Állítólag csak a vágó javaslatára, vonakodva vette ki a filmből azt a mondatot is, amiMáté evangéliumábólszármazik, hogy "Az ő vére mi rajtunk és a mi magzatainkon."

"Ha valaki elolvassa Krisztus passiójának történetét, könnyen átérezheti, hogy ez az elképzelhető legborzalmasabb tizenkét óra volt, amelyet csak egy ember átélhet" - mondja Dean Devlin. "Melt csak az érdekelte, hogy a közönség tökéletesen átérezze ennek a kínzatásnak a mértékét. Egyáltalán nem akarta érte a zsidókat hibáztatni. Azzal sem volt tisztában, hogy ezzel valami vitatható dolgot tesz. Őszintén meglepte a film körüli felháborodás, és egyáltalán nem volt felkészülve rá" - állítja.

James Caviezel és Mel Gibson *A passió* forgatásán

Majd azt is elmesélte a Vanity Fairnek, hogy amikor Gibson végzett *A passió* vágásával, többek között őt is felhívta, hogy kikérje a véleményét róla. Devlin az antiszemitizmus kérdésében hiperérzékenynek vallotta magát. "Mel többeket megkért, hogy jelezzék neki, ha valami bántja őket a filmben. Amit viszont nem bírt elviselni, az, ha cenzúrázzák. Az nagyon felbosszantotta." Devlin azonban nem találta zsidóellenesnek *A passió*-t.

De a New York Times újságírója, Frank Rich nem volt ilyen megbocsájtó, és ezt meg is írta a lapban, amire Gibson reakciója a következő volt: "Megölöm azt az embert, és a beleit felnyársalom. Még a kutyáját is megölöm."

Hogy *A passió*-ban mennyire érezhető ki antiszemita szemlélet, az megítélés kérdése. Az viszont tény, hogy Gibson mindg is vonzódott az erőszak ábrázolásához. Nemcsak színészként - amiben igazán nagy volt -, hanem rendezőként is. A három legfontosabb rendezői munkája (az ötszörös Oscar-díjas *A rettenthetetlen*, *A passió* és az *Apocalypto*) mind férfias harcokról szól, legfeljebb kidolgozatlan mellékalakként szerepeltetik a nőket, és extrán erőszakos. A kemény, kegyetlen harcok célja viszont mindig a spirituális megtisztulás.

Okszána Grigorjeva és Mel Gibson 2010 elején *A sötétség határán* premierjén

Mel Gibson megtisztulása azonban még nem érkezett el. Sőt a rendőri igazoltatás óta csak még lejjebb csúszott a lejtőn. Miután elvált a feleségétől, szerelembe esett egy orosz énekesnővel, Okszána Grigorjevával, akinek már volt egy kamasz fia a korábbi házasságából (amely Timothy Dalton ex-James Bondhoz kötötte). Összeköltöztek, és kislányuk született. Az *Apocalypto* két rendezőasszisztense, Stasy Perskie és Adrien Grunberg voltak olyan jó viszonyban Gibsonnal, hogy nekik is bemutatta új szerelmét. "Fogalmam sincs, mit látott benne" - mondja Grunberg. "Szerintem nem okos, és még csak nem is szép." "De Mel nagyon szenvedélyesen készített neki videoklipeket, és azt akarta, hogy az egész világ lássa, milyen tehetséges énekesnő" - fűzi hozzá Perskie. "Mel szerelmes volt belé. Amíg együtt vacsoráztunk, ölelgették és csókolgatták egymást."

De valami nagyon komolyan elromolhatott közöttük, mert amikor Adrien Grunberg egy évvel később Gibson főszereplésével forgatta első rendezői filmjét, a *How I Spent My Summer Vacation*-t, a veracruzi forgatásra Grigorjeva már egyszer sem látogatott el, és Gibson sem beszélt róla szívesen.

A következő hír pedig már az volt róluk, hogy Gibson kétszer megütötte Grigorjevát úgy, hogy a nőnek több foga eltört, és az állkapcsa is megsérült. Mindeközben kislányuk végig Grigorjeva karjában volt, és az énekesnő fia is a szobában tartózkodott. (A nő állítása szerint Gibson ekkor nem volt ittas.) Az incidens után Gibson elment otthonról, majd néhány órával később telefonon hívta Grigorjevát, aki ezt a beszélgetést rögzítette.

http://videa.hu/flvplayer.swf?v=XPizyeE2f1CJ2y60

Mel Gibson és Okszána Grigorjeva egyik telefonbeszélgetése

A felvétel persze az interneten landolt a RadarOnline oldalán, bár a honlap működtetői cáfolták, hogy Grigojevától kapták volna. A hanganyagon mindenesetre az ismerős férfihang egyrészt további durva fenyegetésekkel és szidalmakkal illeti a nőt, másrészt azt ordítja, hogy "Te tetted ezt velem. Én nem voltam ilyen... Érted? Az egész a te kibaszott hibád. Ha valami történik, az a te kibaszott lelkeden szárad. Megértetted?"

Ha eddig nem lett volna Gibson számkivetett Hollywoodban - és az antiszemita vádak ellenére nem teljesen volt az -, akkor ezután viszont már nem volt bocsánat. Az ABC televíziós társaság azonnal felbontotta vele egy holokauszt témájú minisorozatra kötött szerződését, Leonardo DiCaprio pedig azonnal visszaadta a szerepet, amelyet Gibson következő rendezésében már elvállalt. Még attól a kicsi szereptőlis elesett, amelyet a *Másnaposok* második részében játszott volna -, a helyére végül Liam Neeson ugrott be. És persze kezdetét vette két per - az egyik, amelyet Grigorjeva indított testi sértés vádjával, a másikat pedig Gibson indította ellene zsarolásért. Érdekes egyébként, hogy mindkettejük korábbi házastársa kiállt mellettük: Timothy Dalton jelezte, hogy szívesen tanúskodik a perben Grigorjeva mellett, Robyn Gibson pedig azt nyilatkozta, hogy 26 éves házasságuk alatt a férje sosem emelt kezet rá.

Robyn Gibson és Mel Gibson 1990-ben

Ezekben a hetekben azonban elindulhat valami a tisztulás irányába. Gibson végül a pénteki tárgyaláson egy vádpontban bűnösnek vallotta magát, amivel megúszta a letöltendő börtönbüntetést,csak próbaidőt kapott, és ezzel talán javított valamit a megítélésén is. (Egyetlen kommentárja az volt a sajtóban, hogy mindezt a gyerekei érdekében tette.) Valamint visszavonta azt a kerestet, amelyet Grigorjeva ellen indított zsarolásért.

Március 16-ánlesz a világpremierje annak a filmnek, amelyet Jodie Foster rendezett az ő főszereplésével. A *The Beaver* nagyon "jól állhat" Gibsonnak: egy férfiról szól, akinek gyönyörű családja volt egykor, de a házassága megromlott, elköltözött otthonról, és súlyos depresszióba esett. Ebből az állapotból végül egy szőrös bábu menti ki, amelynek a segítségével újra megtanul kommunikálni a gyerekeivel és a feleségével, és fel tudja vállalni az érzelmeit.

És van még egy filmje dobozban, amelyet várhatóan nyáron mutatnak be Amerikában. Ez pedig egykori asszisztense, Adrien Grunberg rendezése, a *How I Spent My Summer Vacation*, amely szintén neki való szerepet tartogatott: egy öregedő bűnözőt, akit Mexikóban egy különösen kemény börtönbe zárnak, és a túlélést, valamint a lelki békét egy kilencéves kisfiú segítségével találja meg.

Mel Gibson a *The Beaver* című filmben

Lehet, hogy jobban tesszük, ha Gibson megítélésében inkább a filmjeire hagyatkozunk - annál is inkább, mert évtizedek óta csak azt vállal el, amit akar. Ha pedig nem talál olyan szerepet, akkor rendez. És ahogy Jodie Foster fogalmaz: "Az egyik dolog, amiért tisztelem Melt, hogy sosem árusítja ki magát. Nem megy el ötpercenként az *Oprah Winfrey Show*-ba, hogy beszámoljon az életéről, nem kér folyton bocsánatot, és nem dicsekszik az elvonókúráival. Szóval sok dolog van még, amit nem tudunk róla."

Ez a cikk Peter BiskindThe Rude Warrior(Vanity Fair, 2011 március) című írása nyomán készült.

NÉPSZABADSÁGONLINE

http://www.nol.hu/lap/mo/20110314-1848__1918__1989

1848, 1918, 1989: a forradalom és az azt ünneplő ellenségei

Március 15-ét gyakorta ünnepelték föltűnő buzgalommal az ellenségei. A kommunisták például a forradalom századik évfordulójának hatalmas fölhajtását a legszorosabban és legtudatosabban beépítették a totális hatalomátvétel menetrendjébe. Tíz évvel korábban, a kilencvenedik évfordulón a nyilasok óriási tüntetést tartottak Szálasi mellett, akit éppen az előző év március 15-ére írott cikke miatt állítottak bíróság elé.

Fotó: Móricz Simon

A perben először a zsidók elleni uszítás bűnét hangsúlyozták, aztán az első zsidótörvény elfogadása után már inkább csak a hatalom erőszakos megragadásának a szándékát, mert mégiscsak kínos az uszítást büntetni, midőn a hatalom maga is uszul. A tüntetés után egy évvel a díszünnepséget zavarták meg az Operaházban a nyilasok (vagy hatósági provokátorok), akik a karzatról követeltek igazságot az akkor már bebörtönzött Szálasinak.Horthy Miklós személyesen ugrott neki a rendbontóknak (avagy provokátoroknak), s ezért lelkesen megtapsolta őt az Operaházban összegyűlt politikai elit, amely már letárgyalta és pár héttel később meg is

szavazta a második zsidótörvényt, különös tekintettel 1848 12 pontjának negyedikjére, amely megkövetelte a „törvény előtti egyenlőséget polgári és vallási tekintetben". A kormányzót nemcsak a zsidótörvények politikai elitje és a mai kormánytöbbség sajtója magasztalta, -ja, hanem a nyilas párt akkori vezetője, Hubay Kálmán is kifejezte hűségét, hódolatát és csodálatát a kormányzó úr iránt, elhatárolva magát a rendbontóktól.

A zsidók képében 1848-at üldözték. A független, szabad, kiváltságokat nem tűrő és nem igénylő, a hatalmat nem kiszolgáló, hanem szolgálatukba állító és ellenőrzésük alatt tartó, a maguk értelmére támaszkodó polgárok társadalmát, amelyet egylényegűnek tekintettek ellentétével, a totalitárius bolsevizmussal, és mindkettőt egylényegűnek a „szabadkőműves" zsidósággal. Az igazi 1848-at lezsidózták, lekommunistázták, és lecserélték a nemzeti öncélúság provinciális dicsőítésének ünnepére. Így lökték ki a mi forradalmunkat abból a világforradalomból, amelybe azt Petőfi oly lelkesen beleverselte.

A magyar trikolór annak a jelképe, hogy a magyar forradalom a világforradalom része. Nyugati import. A sok európai nép és mozgalom által Párizstól különböző változatokban átvett trikolórral vált a francia polgári forradalom és annak hármas jelszava, a mi 12 pontunkat is lezáró Egyenlőség, Szabadság, Testvériség importcikké. Irinyi József a 12 pont bevezetőjében úgy is mutatja be a magyar forradalom követeléseit, mint az új Európa normáit. Logikus, hogy aki a nyugatos, liberális 1848-at tagadja, késztetést érez, hogy a trikolórral is tegyen valamit, amitől az elválik önmagától. Így gyalázták meg a magyar zászlót Sztálin helytartói a sztálini mintájú címerrel, s így kívánják a koronás címert a helyére illeszteni alkotmányozó uraink most, jelezvén, hogy nem az ország nevéből is kimetszett polgári res publicával, hanem a '48-ban megrendített feudális Magyarországgal tartják a folytonosságot.

A trikolór igazi ellentétpárja az árpádsávos zászló. Karsai Lászlótól ismerjük fölélesztésének történetét, mely a nyilasokhoz kötődik, akik a magyar trikolórt nyíltan megtagadták mint a „liberális jelszavak" „rikító szimbólumát", ellenben fölfedezték az árpádsávos zászlót, amelyet a nyilasok lapjában megjelent lelkes heraldikai szakvélemény szerint „Rákóczi Ferenc használt utoljára, és amely Szent László, Nagy Lajos és Hunyadi Mátyás birodalmi eszméinek volt évszázadokig gyönyörű szimbóluma". „Történelmi igazolást kap az Árpádok hétsávos piros-fehér lobogója" – írta a nyilas Pesti Újság 1942-ben, amikor a nyilasok által évek óta használt zászló megjelent a miniszterelnök által megnyitott Magyar haza, magyar kard című demonstratív történeti kiállítás főbejáratánál is, jelezve (Voronyezs előtt pár hónappal) a „magyar birodalmi gondolat újjászületését". Szálasi nemzetvezető 1945. január elsejétől hivatalos zászlóként rendszeresítette a hungaristák árpádsávos zászlaját, mely legközelebb 1992. október 23-án kapott szerepet a magyar közéletben, amikor a sajtószabadság védelmében föllépő köztársasági elnök ellen tüntettek vele. Körülbelül másfél évtizedig tartott, amíg a megvetett, jobbszéli csőcselék kínos rekvizituma a magyar „jobboldal" főerői által felvállalt, igazolt, legitimált jelkép lett.

Bármely nap alkalmas rá, hogy valami ünnepelnivalót kapcsoljunk hozzá. Március 15-én is könnyű ünnepelni valamit. Ez eddig mindenkinek sikerült a jobbszéltől a balszélig. Azt ünnepelni azonban, ami március 15-e lényege volt, nem olyan könnyű. Mert szembe kell nézni két állítással. Egy: ahol a legtöbb a szabadság, az egyenlőség és a testvériség, ott sem sok. Kettő: ott sem annyira boldogok velük. Ez így van. De a mérték nem az égi ideál, hanem a földi alternatívák. 1848 azok ünnepe, akik nem látnak a múltban és a belátható jövőben aszabadság, az egyenlőség és a testvériség megélésére és gyarapítására a polgári társadalomnál jobb lehetőséget, és akik azt gondolják, hogy nincs az embernek sem annál jobb lehetősége, mint hogy önálló polgárként éljen a társadalomban. Amilyen könnyű szeretni a saját sza-

badságunkat, annál nehezebb elviselni mindenkiét; minél könnyebb lemondani mások kiváltságáról, annál nehezebb a magunkéról, és minél könnyebb mások áldozatát elfogadni, annál nehezebb másokért áldozatot hozni, lemondani. Március 15-e nem könnyű ünnep tehát: a felnőtt, felelős, gondterhelt polgári lét ünnepe. Nem kell hinni benne, de aki másban hisz, ünnepeljen máskor és mást.

1848 nem áll önmagában, azokkal a pillanatokkal áll együtt, amikor a polgári szabadságjogok (persze mindig viszonylagos) kiteljesedése előtt megnyílt a magyar történelem. 1918-ban pár hétre és 1989-ben eddig (?) húsz esztendőre. 1918-at gyalázni, 1919-cel összedrótozni, 1989-et megtagadni, az emberi és politikai jogok közelítő teljességét garantáló alkotmányát tiszteletre nem méltóként és sztálini örökségként félrerúgni: mindez 1848 igenlésével összeférhetetlen.

Egy kormányzó hatalomnak annál kevesebb köze van 1848. március 15-éhez és annál több az ellenségeihez, minél több lehetőséget kíván elvenni a társadalomtól arra, hogy őt ellenőrizze, más hatalmi ágak által korlátozza, működését átlássa, szabadon véleményezze és sorsát eldöntse. Ezeket a törekvéseket a jelen adottságaihoz kell mérni. A jelen adottsága a ’48-as alapokon álló Európai Unió, melyben jelen pillanatban a magyar kormány áll a legtávolabb ’48-tól, az tűnik ki legkivált, okoz botrányt és fölindulást polgárai szabadságának durva csonkolására irányuló lépéseivel. Mielőtt a kormánytöbbség az alkotmány kiürítésével átadná önmagának a jogot arra, hogy alapvető jogainkat „sarkalatos törvényekben” önkénye szerint korlátozza, természetesen a sajtószabadság elsorvasztására kellett kísérletet tennie, hiszen, miként a demokrácia felépítésében (és a 12 pontban), a leépítésében is ez az első lépés. A sajtószabadság, a nyilvánosság szabadsága a gondolat, a szellem, az információ mozgásszabadásága. Enélkül megbénul minden, minden cselekvési lehetőség elenyészik. Persze a kormány ebben végzetes eredményeket egy uniós tagállamban nem érhet el, de erről nem ő tehet.

A kormányhatalom kétharmados többségéhez olyan sajtószabadság kellett, melyben az ellenzéki sajtó jelentős része az utóbbi hat-nyolc évben bőszült ebek csaholóversenyévé alakulhatott át, mely majd minden társadalmi gond majd minden lehetséges megoldását brutálisan leugatta, nem létező lehetőségek nevében, nem ismerve mértéket, arányosságot, méltányosságot, differenciáltságot – azaz minőséget, szakmai és polgári felelősségtudatot. E stratégia követéséhez való jogot demokrata nem vitathatja el, bármennyire megveti. A demokrata azt feltételezi, hogy amit a sajtószabadság össze tud mocskolni, azt meg is tudja tisztítani. Amikor az ebül szerzett kormánytöbbség beleütközik a valóságba, és kiderül, hogy kizárólag az általa szélsőséges vehemenciával elutasított lehetőségek közül választhat, akkor zavarba jön, döntésképtelenné válik, s amiről mégis dönt, abban lelepleződik. Ha van szabad sajtó és szabad emlékezet. Ezért sürgős a kormányzó hatalomnak, hogy ne legyen egyik se.

De lesz

Olaszország 150 – meg a szabadkőművesek

2011. március 14.

http://olaszorszagbajottem.wordpress.com/2011/03/14/olaszorszag-150-meg-a-szabadkomuvesek/

Nemrégemlítettem a szabadkőműveseket, és azt is, hogy Olaszország egyesítésében is aktív szerepet játszottak. Lássuk, hogyan.

1861. március 14-én II. Viktor Emanuel-t (aki már Sardegna királya volt) kikiáltották az új olasz állam királyának.

Ezzel lezárult a risorgimento első fejezete, és Itália többé nem csak egy "espressione geografica" volt (copyright Metternich), azaz sokféle királyság és hercegség puzzle-ja. 1859-ben és 1860-ban a szárd királyság része lett Lombardia, Piemonte, Parma, Modena, Bologna, Toscana, sőt még az addig az egyház fennhatósága alatt álló Marche és Umbria is. Aztán Garibaldi, az ő 1000 emberével (spedizione dei Mille) meghódította a két Szicília királyságát is.

Hiányzott azonban Venezia, Roma és Lazio – amelyek csak III. Napóleon (a pápai állam támogatója) halála után, 1870-ben csatlakoztak, illetve Trentino-Alto Adige és Friuli-Venezia Giulia, amelyek az alső világháború végét is kivárták.

A napóleoni időkben a szabadkőműves páholyok 20 000 főt számláltak, de az ezt követő restaurációs időszakban (Bourbonok) nehéz lett a túlélés, lévén a hercegek, királyok módszeresen zárták be a templomaikat. Elterjedtek tehát a titkos szövetségek, a Carboneria, az Adelfi-k, Filadelfi-k stb. Ezek egy része idővel elsorvadt, szektásodott, de valamilyen szinten azért továbbvitték a hagyományokat.

Namost a szabadkőművesek hozzájárulásáról az olasz egységhez periódusonként más és más volt a vélemény. Volt, aki nagyra tartotta, volt, aki ellenben minimálisnak gondolta (éppen mondjuk akkor, amikor Mussolini hadat indított a szabadkőművesek ellen).

Úgy tűnik, helyi szinten érdemes a kapcsolatokat keresni: Livornoban végig a risorgimento alatt megvolt a kicsit szektás és titkos aktivitás, amely az egyesítés felé vitte a helyieket. Így volt ez Szicíliában is, a grande oriente nem szűnt meg ezen dolgozni. Maga Garibaldi is szabadkőműves volt, csakúgy, mint sok más (Mo-n valószínűleg nem ismert) ember: Livio Zambeccari, Aurelio Saffi, Giuseppe Avezzana…

Federico Campanella (Mazzini barátja, több felkelés résztvevője és a Spedizione dei Mille egyik fontos szereplője) maga nagymester volt.

De nem folytatom a nevekkel, mert bevallom, aki nem tanulmányozta kimondottan ezt a kort, annak nem sokat mondanak.

Az viszont fontos tény, hogy a második függetlenségi háború után 1859 októberében heten összegyűltek egy új páholy megalapítására, és Itália régi nevét, az Ausonia-t választották. Politikai céljuk az volt, hogy egy nemzeti szabadkőműves szervezetet hozzanak létre a Savoya-ház alatt egyesítendő Itáliában és Cavour támogatásával.

Persze Garibaldi a legnevesebb szabadkőműves az időszakban, akit 37 évesen 1844-ben léptettek be egy szabálytalan, a brazil szabadkőművesektől függő páholyba. Ő aztán átlépett egy uruguayi illetőségűbe, amely szabályosan létezett a francia fennhatóság alatt.

Ezzel egy időben az angolok nagyon is támogatták a déli expedíciót (pénzzel) amelyben sok szabadkőműves vett részt. Többek közt a magyar Türr István is.

Szicília elfoglalása után Garibaldi Italia első és legfontosabb szabadkőművese lett, ami ez esetben a két konkurrens áramlat egyikét jelentette (a másik rivális szabadkőműves páholy, a skót rítus szerinti is megválasztotta magáét).

Garibaldi úgy tartotta, hogy az olasz szabadkőművesség elsődleges célja Itália egységének segítése. Megpróbált megtenni mindent azért, hogy a két különböző rítusú páholyt egyesítse, mert szerinte ez Itália egyesítését is magával hozza, ami pedig egy demokratikus és világi állam lesz, ahol meg lehet majd valósítani a társadalmi reformokat.

A szabadkőművesség elsősorban erkölcsi és civil jogokat jelentett, és ebből nőttek ki később a világi kultúra terjesztése, az általános szavazójog, a nők emancipálódása, adórendszer a bevételek nagyságától függően, szabad vallásgyakorlás, a dogmatizmus elutasítása, közoktatás. Megannyi nekünk már természetes jog, ami az alig egyesített Itáliában valahol elindult, és ez nagyban a szabadkőműveseknek köszönhetjük.

Zárásul még annyit említsünk meg, hogy a trikolór, az olasz jakobinusok 1700-as évek végi zászlója, szent a szabadkőműveseknek. Minden páholyban keletre helyezik, a nagymester közelébe

Összeül a Bilderberg–csoport a közel-keleti helyzet miatt

Thu, 2011/04/07 - 16:34

http://szentkoronaradio.com/printable/node/112246

Idén júniusban összeül a világ legbefolyásosabb vezetőit tömörítő szabadkőműves csoport a Svájcban lévő St. Moritzban – írja az American Free Press. A téma a líbiai és a közel- keleti helyzet, az olaj és az ébredő arab nacionalizmus összefüggései.

A mindig árnyékban maradó Bilderberg–csoport idén június 9-12. között tartja éves találkozóját a Svájc délkeleti részén fekvő St. Moritzban.

Akár szimbolikusnak is tekinthetnénk, hogy a Világgazdasági Fórumnak rendszeresen helyt adó Davostól szinte egy kőhajításnyira ül majd össze a hírek szerint a világ legbefolyásosabb vezetőit, politikusait, bankárait tömörítő szabadkőműves csoport. A davosi találkozón részt vevőkkel ellentétben azonban a Bilderbergek igyekeznek a lehető legtávolabb maradni a médiától.

A szabadkőműves csoport már négy alkalommal összeült Svájcban. De egyszer sem ugyanabban a városban.

Általában összeül a Bilderberg – csoport, amikor Amerikában ülésezik bűntársuk, testvérszervezetük, a Háromoldalú Bizottság (HB). Ők idén április 8- 10. között ülnek össze Washingtonban, a Bilderbergek azonban elkerülik Észak – Amerikát, ami egy sajtónak szóló elterelő hadművelet lehet.

A Bilderberg – csoport a legelőkelőbb és legtitkosabb klub a világon. Nem kisebb személyeket tömörít, mint a világon a legbefolyásosabb bankok, multinacionális vállalatok, és államok tulajdonosait.

Mióta először összeültek 1953-ban már megjelentek ülésein rendkívüli hatalommal bíró brókerek, bankárok, üzleti stratégák, és állami vezetők is.

A világ legbefolyásosabb csoportja napirendje hasonló lesz a Háromoldalú Bizottságéval: egy amerikai beavatkozás végrehajtása Líbiában széleskörű nyugtalanságot eredményezhet az arab világban, aminek eredményeképp az Egyesült Államok háborúba sodródhat Irán ellen – Izrael oldalán.

A korábbi években megszokottakkal összhangban várhatóan a titkos klub tagjai felemelik hangjukat az általuk vágyott világkormány iránti lépéseket megnehezítő „gonosz nacionalisták" ellen.

Az olajárak emelkedése érdekében tett erőfeszítéseik segíthetik letörni az elkeseredett amerikaiak ellenállását a világkormánnyal szemben, ami a tengerentúli állam szuverenitásának csökkentéséhez vezet.

Kissé ironikus ugyanakkor, hogy az alpesi országot részesítik előnyben a szabadkőművesek, mivel Svájc évszázadok óta a be nem avatkozás és semlegesség elvét hirdeti és gyakorolja évszázadok óta, és a világ véres háborúiból is kimaradt.

Az európai lapokban esetleg lehet majd rövid híreket olvasni a témában, ugyanakkor a tengerentúli lapoktól, mint a szélsőségesen liberális The News York Times, The Los Angeles Times, The Washington Post ne várjunk részletes beszámolót – az ő vezetőik is vélhetően ott lesznek.

(American Free Press nyomán Szent Korona Rádió)

MAGYAR HÍRLAP online

A magyar érdek mindenekfölött

http://www.magyarhirlap.hu/tortenelem/a_magyar_erdek_mindenekfolott.html

Százötven éve született gróf Tisza István miniszterelnök, a történelmi magyarország utolsó nagy államférfiúja

Ma 150 éve, 1861. április 22-én született Tisza István. Édesapja Tisza Kálmán, a magyar református nemesség jeles képviselője, aki 1875 és 1890 között miniszterelnök, korábban a kiegyezés-ellenes országgyűlési ellenzék vezetője. Amikor Tisza István megszületik, Magyarország még a Habsburg-önkényuralom éveit éli, a kiegyezéskor már elemi iskolás, s amikor apja miniszterelnök lesz, Tisza István 14 éves, s már képes elgondolkodni Magyarország sorsáról. A múltról történő gondolkodás a jövőről való gondolkodást jelenti: a kamasz fiú pedig elsőrangú forrásból, édesapjától, s annak barátaitól és minisztertársaitól ismeri meg a közelmúlt eseményeit.

A kiegyezéskori évtizedek magyar politikai közgondolkodásának központi kérdése az, hogy Magyarország sorsa és helye megfelelő-e a kettős monarchiában? Kossuth szinte látnoki erővel írja Deáknak (Kasszandra-levél), hogy mivel az országot a Habsburg-dinasztiához kötötték, ennek esetleges bukásával Magyarország is elbukik. (Ha a trianoni döntéstől tekintünk vissza, látjuk igazán nagynak Kossuth mondatait, ez azonban történelmietlen fölfogás, ugyanis az 1867-es nemzedék személyei nem tudhatták előre a későbbi tragédiákat.) A kiegyezés nemzedéke annyit érzékelt, hogy a „Deáki tett" (Ady) teljes mértékben biztosítja a Magyar Királyság belső függetlenségét, a katonai és külpolitikai függetlenséget pedig pótolja a Monarchia nagyhatalmi állása, amely garantálja Magyarország határait is. Gondolkozzunk csak az akkoriak (Deák, Andrássy Gyula gróf, Eötvös József báró és társaik) fejével: néhány évvel korábban még a kilátástalan alávetettség helyzetében voltunk, 1867-től pedig hirtelen egy európai nagyhatalom alkotó részeként szólhattunk bele az európai nagypolitikába. Tisza István ezt a bonyolult hatalmi szövevényt megérti, és élete végéig a kettős monarchia fönnállásának híve marad.

Létezett még egy fontos szempont, ami a kiegyezéses Magyarország támogatását erősítette. Gróf Andrássy Gyula kormányának 1867. februári megalakulása után a magyar országgyűlés képviselőházában mind a kormánypárt, mind az ellenzék az akkori modern Európában szinte egyeduralmat élvező liberális ideológia híve volt. Liberális kormánypárt és liberális ellenzék: közöttük csak az ún. közjogi kérdésben voltak jelentősebb viták. Abban, hogy milyen legyen az Ausztriához való viszony, mennyire legyenek szorosak vagy lazábbak a kapcsolatok. Tisza István fiatalember korában lett a liberalizmus híve – ez akkor a polgári szabadságjogok elfogadását és érvényesítését jelentette. Több évtizednek kellett elmúlnia és sok-sok tapasztalatot kellett Tiszának megszereznie, amíg – már miniszterelnökként – belátta, hogy a liberalizmus, bár sok szép gondolatot és elvet tartalmaz, életveszélyt jelent Magyarország területi integritása és a magyar nemzet érdekei szempontjából.
A magyar politikai vezető réteg liberalizmusa tette ugyanis lehetővé az idegenek, főleg a zsidók egyre nagyobb tömegű bevándorlását az országba. Részben ez is hozzájárult a székesfőváros idegenné válásához, nemcsak etnikai értelemben, hanem például a liberális szabadkőműves sajtó tevékenységének köszönhetően a főváros szellemiségének eltávolodásához a magyar hagyományoktól. (Erről is részletesen ír Szekfű Gyula a Három nemzedék című korszakos művében.) Hiszen a magyarországi liberalizmus is átalakul: már nem Kossuth és Petőfi szelleme érvényesül, hanem a leginkább keresztény- és magyarellenes radikális („progresszív" vagy „polgári radikális") szabadkőműves-szellem.

Tisza gróf, aki nemcsak a liberális eszméknek, hanem a saját szemének és tapasztalatának is hisz, Herczeg Ferenc szerkesztésével (éppen száz éve) megindítja a Magyar Figyelő című folyóiratot, hogy segítségével megtisztítsa a liberalizmust és fölvegye a küzdelmet a radikális liberálisok ellen. Tisza a 20. század elejétől fölismeri, hogy a radikális liberálisok (Jászi Oszkár és társai) a nemzetiségeket a magyar állam ellen uszítva akarják a hatalmat megkaparintani. Ezt ellensúlyozandó, már korábban, még Bihar vármegye közigazgatási bizottságának tagjaként jó kapcsolatokat épít ki a román nemzetiség főleg egyházi vezetőivel. 1910 után pedig – öt éven keresztül a képviselőház elnökeként, illetve 1913-tól miniszterelnökként – tárgyalásokat folytat a román főpapokkal és a román nemzetiségi párt három vezetőjével. Majd csak 1916 keserű augusztusa döbbenti rá, hogy az ellenséggel nem érdemes tárgyalni, hanem az ország földarabolását célul kitűzőket a hadsereg erejével kell legyőzni.

Miután Tisza gróf fölismeri ezeket az ideológiai küzdelmeket, amelyek viharaiban Magyarország elmerülni látszik, bár magánleveleiben továbbra is liberálisnak írja magát, miniszterelnökként kimondottan konzervatív döntéseket hoz. Itt és most ezek közül csak a szabadkőműves progresszívek által célul kitűzött általános, titkos, községenkénti választójog esetét említjük. A kor liberalizmusa ezt támogatta általában, Tisza azonban ebben a fontos politikai ügyben pontosan fölismerte, hogy az általános választójog Magyarország vesztét okozná, ezért az új választójogi törvény meghozatalakor sutba dobta a liberális elveket és korlátozott (konzervatív) törvényt hozatott a képviselőházban többségben lévő Nemzeti Munkapártjával. (Érdekességként írjuk, hogy a radikális szabadkőművesek a páholyok iratai szerint ezt a liberalizmus történelmi vereségeként értékelték.)

Gróf Tisza István személyében és politikai tevékenységében azt kell nagyra tartanunk, hogy képes volt a hazai liberális eszmevilág 1890 utáni elfajulásakor, kiürülésekor a leghatározottabban fölismerni a magyar érdeket, s tenni is ennek érdekében.

Tevékenységének meg is lett az eredménye. Miután a fővárosi sajtó Tiszát gyűlölt céltáblaként állította be, több merényletkísérlet után 1918. október 31-én meggyilkolták. A fönnmaradt bírósági és nyomozati anyagok szerint megölését Károlyi Mihályhoz közel álló emberek tervezték a nemzeti tanácsban és a katonatanácsban, s önként vállalkozó terroristák hajtották végre e nap délutánján. A három gyilkos között az egyik Pogány (Swarz) József, Jászi Oszkár hírhedt Martinovics szabadkőműves páholyának egykori tagja. Magyarország a belső és külső ellenség ostromának eredményeképpen összeomlott, s majd Horthy Miklósnak és társainak kellett jönniük az új életre keltéséhez.

Vajon miért számít kivételnek még ma is Budapesten a róla elnevezett utca? Tervezett szobrát miért a képviselői irodaház oldalához, az egykori Marx és Engels-szobor helyére, e jelentéktelen helyre teszik? Miért nem a Parlament mellett álló Károlyi-szobor helyére? Hiszen itt állt 1934 és 1945 között a gróf Tisza István emlékmű! Várom az illetékesek írásos válaszát.

A többségi akarat princípiuma

„Mi is azzal a meggyőződéssel látjuk kialudni az a liberálizmus oltárán, hogy az még ki fog gyúlni egy napon s tiszta fényében gyönyörködni és látni fognak azok is, kik azt eloltani igyekeztek. Hogy miért kellett a hatalom polczáról távoznia éppen neki, kinél rátermettebb ember sohasem tartotta a vezető gyeplőket Magyarországon, erre a kérdésre csak más kérdésekkel lehet felelni. (…) vele e pillanatban a legalkotmányosabb és legmagyarabb miniszterelnök vonul el a történelem árkádjai alatt, vesztett csata után fényes pajzzsal. (…) Fenhéjázónak látszik, mint Archimedes, aki a világnak sarkaiból való kiemelésére egy pontot keresett. Tisza István valamivel kevesebbre vállalkozott (de nem sokkal) – a parlamenti kisebbség észretérítésére. Archimedes a földgolyón kívül kereste azt a pontot, ahol tudta, hogy semmi sincs, vállalkozása hát kalandos volt. Tisza ellenben magában a parlamentárizmusban találta meg azt a pontot, ráállván a legerősebb alapgerendára, a többségi akarat princzipiumára."
Mikszáth Kálmán: A vakmerő geszti fiatalember – és a másik. Az Ujság 1905, 165. sz.

Heroikus gátépítő a kaotikus világban

„Veleszületett nemes lelki tulajdonai ősi frisseségben maradtak meg a romlott világgal érintkezése közben is: személyi bátorság, bátor szókimondás és szótartás, őszinte egyenesség, tiszta keresztény erkölcs és jellem tulajdonai még akkor is, midőn ezeket egy emberben egyesülve Budapest chaotikus világában lámpával sem lehet többé találni. (…) Tisza István bár férfias akarattal többször földresujtá az anarchia szertelen, fegyelmezetlen szörnyét, végül mégis elbukott, mert a parlamentbe kapaszkodva elmulasztá a nemzet belsejét reorganizálni. (…) Liberális elvekből, jól tudjuk, lehetetlenség tömör, vízálló, széllel és zivatarral dacoló töltést emelni. A gátakat is, melyeket Tisza István emelt, csakhamar áttörte az ár, mert anyaguk, melyet e nagy magyar hatalmas igyekezettel egymásra halmozott, omló homok: illúziókkal átitatott idegen liberalizmus volt."

Szekfű Gyula: Három nemzedék. Budapest, 1920

Végső leheletéig védte a védhetetlent

„Tisza mint ember egyszerű, józan és hűséges volt. Keresztyén alázattal állott szemben az élet bús rejtélyével. Időközönként azonban valami titokzatos és félelmetes erő hatása alá került, ez kizárólag olyankor jelentkezett, mikor a politikai tűzvonalba lépett, és azt hitte, a nemzet léte veszedelemben van. (…) Én soha nem ismertem férfit, akinek minden gondolata és érzése annyira a magyarsághoz tapadt volna, mint az övé. Az volt a meggyőződése, hogy a magyar paraszt a világ legkülönb emberanyaga. Ő jobban látta, mint bárki más, a Szent István birodalma ellen felvonuló szörnyű istenítéletet, és mivel neki az volt a rendeltetése, hogy végső leheletéig megvédje a védhetetlen pozíciót, Nagy-Magyarország romjai alá fog temetkezni. Ez adta meg egyéniségének tragikus alaptónusát. (…) Vajon miért nem tettek a barátai semmit a megmentésére? Senki sem tudta volna megmenteni, mert ő nem volt az a férfi, aki testi épségéért hajlandó volna a legcsekélyebb erkölcsi áldozatot hozni."
Herczeg Ferenc: Emlékezéseim – Hűvösvölgy. Budapest, 1944

Raffay Ernő

http://szentkoronaradio.com/lapajanlo/2011_04_14_magyar-jelen-jonnek

Címlapon:

„Az elmúlt hetekben újabb ostrom kezdődött Európa déli partjainál. Az arab felkelések hullámai ismét sok tízezer afrikait löknek az öreg kontinens felé. Ma már nem titok, hogy 50 millió néger betelepítését tartotta kívánatosnak néhány éve az Európai Unió vezetése, s így kívánja pótolni a fogyatkozó fehér népességet a világ irányítóit sorai között tudó szabadkőműves Bilderberg-csoport is. Olaszország, Németország és más nyugat-európai államok pedig egyre erőteljesebben követelik, hogy osszák szét a bevándorlók millióit, s úgymond igazságosan, egyenlő arányban részesüljenek a bűnöző, lumpen életmódot folytató bevándorlókból a keletibb államok, közöttünk hazánk is. A milliós cigányságot már nem kell bemutatni a magyaroknak, itt élnek közöttünk, ismerjük őket. Fontos azonban megkongatni a vészharangot a világ legszaporább népessége, az afrikaiak miatt is, akik egyre nagyobb számban érkeznek immár nem csak Nyugat-Európa, hanem hazánk földjére is. Róluk ugyanis sokak fejében a liberális média és a zsidók által rendezett amerikai filmek által sugallt hamis kép él. Tény azonban, hogy a mi cigányainkhoz hasonló státuszt töltenek be az USA-ban a négerek, akik felülreprezentáltak a börtönökben és a szociális segélyért sorban állók között. Ráadásul a hozzánk érkező feketék nem „afroamerikaiak”, hanem egyenesen Afrikából érkeznek,időnként a dzsungel mélyéről. Lássunk néhány tényt a sok száz közül (helyszűke miatt válogattunk)."

http://szentkoronaradio.com/printable/node/11256

2011 Pol és gáz

Thu, 2011/04/14

Marx munkásságáról, ameddig igaz és ahonnan baromság. Szitányi György írása.

Hogy a mai helyzet lényegét elemezhessük, oda kell visszamennünk, ahova nem szeretünk, elsősorban azért nem, mert a trieri rabbi fiának A tőke című háromkötetes művét, ami a maga idejében szokatlanul pontos és rideg bemutatása volt kora társadalmi (legyünk hívek a terminushoz, az elkövetkezők értelmezésében megéri), társadalmi-gazdasági viszonyainak, termelési módjának.

Tudni csak a tudatlanok szemében (irigyelt) szégyen. Egyike voltam annak ez állítólag legfeljebb nyolc embernek, aki nemcsak elolvasta, hanem meg is értette, mit írt valójában Marx.

Természetesen tudom, hogy mint a legtöbb logikus gondolatmenet, ez is azon bukott el marxizmus, illetve marxizmus-leninizmus néven, hogy minden pontja tökéletes volt, kivéve a kiindulást képező tézist, ami önmagában is tévedés, tehát végeredményben csak téves konklúzióra vezethetett.

Ehhez két dolog társult Marx esetében, Engels ijesztő mértékű rajongásán kívül. Az elsőt Marx írta egyik utolsó levelében a marxisták megjelenésén ujjongó Engelsnek, hogy „Én nem marxista vagyok, hanem Marx". A másik már a követőket jellemzi: mindegyik a saját értelmezése szerint adta tovább azt, amit olvasott, vagy hallott a zsidó közíró elméletéről.

Tulajdonképpen a Das Kapital sem jó munka. Elsősorban azért, mert túl hosszú. Ez valami olyasmi, mint Lukács Györgynek Az esztétikum sajátossága című, hosszú munkája, aminek értelme egyetlen szóban megmondható, hibája pedig – a lényegtől eltekintve – az is, hogy irtózatosan nehezen olvasható. Lukács különben is rémes nyelvezetet használt, ezt a művet németül írta, és tanítványai a még szörnyűbb lukácsi német nyelvből fordították magyarra.

A tőke túlmagyarázott, ezért nehezen felfogható mű, bár magyar fordítása szokatlanul világos. Ezért, ha valaki a lényeget próbálná megérteni, olvassa inkább a Grundrisse der Kritik der politischen Ökonomie (A politikai gazdaságtan kritikájának alapvonalai, rövidítve: Grundrisse) című munkát. Ez nagyon világos, és ha az olvasó nem törődik azzal, hogy a marxisták sajátságos nemzettelen felfogásuknak megfelelően se nemzetet, se egyént nem vettek figyelembe, az akkori világ lényegét igen világosan megismerhetik. Marx munkásságát ismerni nem szégyen.

Aki nem ismeri, könnyen járhat úgy szidásakor, mint Gyurcsány, aki évente többször is bérmálkozott.

Ahonnan értelme van, és ameddig igaz

A nagy agymosás idején két tárgyban is tanították a termelőerők és a termelési viszonyok összhangjának „törvényét". Mivel van okom feltételezni, hogy későn született olvasóm nem részesült e tudás megismerésében, röviden elmondom. Aki így nem érti, de nem alhat az érdeklődés izgalmától, olvassa el legalább a hivatkozott forrásokat, esetleg a marxizmus tankönyveit.

A lényeg a következő. Marx és követői szerint a termelőerők (a megmunkálandó anyag, a munkaeszközök, a munkamódszerek stb.), élükön az emberrel, akinek hagyományozódó és fejlődő tapasztalatai vannak, egyenletesen fejlődnek. A termelési viszonyok, amiket elsősorban a termelés eszközeinek tulajdonjoga, amit osztályviszonyok meghatározójaként említettek, nem így fejlődtek. Remélem, könnyű megérteni: a marxisták elképzelése szerint ezek a viszonyok (ismétlem: jellemzően és elsősorban a tulajdon által meghatározott osztályviszonyok) állandók maradtak, és megfeleltek a termelőerők fejlettségének. Ez átlagosan értendő, hiszen eleinte fejlettebbek voltak, mint a termelőerők, később az összhang tökéletes lett, de mivel folyamatosan fejlődnek a termelőerők, a közöttük levő összhang felborult, és ilyenkor ugrásszerű változás, úgynevezett forradalom játszódott le.

Ezt úgy ábrázolták grafikonon, hogy nagyjából 45 fokos meredekséggel emelkedett a termelőerők egyenes vonala (mintha nem lettek volna találmányok, felfedezések, újítások stb.), a termelési viszonyok pedig olyanok voltak, mint alacsony lépcsők egy lépcsősoron.

A termelőerők és a termelési viszonyok együttesen alkották a termelési módot. Erre a fogalomra a későbbiekben szükség lesz.

Egyszerűsítem a kezdeteket, még ha Engels cifrázta is ezt néhány dolgozatában, és máris elakadunk. Azért, mert ezek szerint kellett volna lennie a görögök sajátságos rabszolgatartó „népuralma" vagyis demokráciája után egy nagy (talán októberi) feudalista forradalomnak. A termelőerők fejlődtek, a feudális termelési mód mégis csak magasabb rendű a rabszolgatartásánál, tehát ott forradalmi változás (revolúció) következett be, miközben a termelőerők ugrás nélküli fejlődés (evolúció) révén fejlődtek, de az összhang törvénye hatott, vége lett a rabszolgaságnak, következett a feudalizmus. (Hogy a rabszolgatartást miféle forradalom vezette be, ne feszegessük, az olvasó, hála Istennek, nem Marx.)

Eddig tehát értelmezhetetlen az egész. Amikor volt értelme ennek a képzelt dolognak, az a kor a polgári forradalmakkal kezdődött, illetve kezdődhetett volna. A francia forradalom előtt kialakult egy forradalmi helyzet, amit nem most részletezek, hanem következő írásomban, és megkezdődött a nagy forradalmi tömeggyilkosság: minden kiművelt emberfőt levágtak a hozzá tartozó testről. Az angol polgári forradalom értelméről sincs értelme többet mondani: Nagy-Britannia máig királyság. Hogy ez feudalizmust jelent-e, vagy kapitalizmust, hagyjuk, a marxizmus révén nem értelmezhető.

Az 1848/49-es magyar forradalom és szabadságharc a marxisták szerint a polgári forradalom egy sajátos változata volt. Szerintem nacionalista forradalom a nemzet függetlenségéért, de távolról sem az egyenlőség nemes francia hazugsága nevében. Hogy elsősorban két ellenséges birodalom hadserege is csak együtt verte le az irigy, és így könnyen a magyarok ellen lázított, buta nemzetiségiek árulásával, most nem ide tartozik.

Fontos azonban tudni, hogy a megfelelő pillanatban, amihez a külföldi lázadások is tápot adtak, egységesen, önvédelmi céllal kelt fel a magyar nemzet. A nemzetnek jellemzően két „pártja" volt: a nemesség és a nem nemesség. Csakhogy kultúrájuk is azonos volt, és nemzeti összetartozásuk is változatlan. Ezen nem változtat, hogy egyes főurak külföldön éltek. Itthon úr és paraszt ugyanarra a zenére táncolt, mulatott, élt a népdal, a cigányzene is sajátos hangszerelésű magyar nóta volt, ugyanazt a nemzeti nyelvet beszélték eleink.

Amivel nem számolt Kossuth kormányzó és köre: amíg a harcok folytak, nemcsak egyre reménytelenebbekké váltak, hanem otthon várta a magyar parasztot a föld és a munka, a nemzet élete. A katonák szöktek, hogy az ország nehogy éhen haljon.

Ha nem szöknek, akkor is legyőzi a hadsereget a hatalmas cári had, ellenben a nemzet étlen marad. Itt emlékeztetek a patkánylázadásra. Az 1919-es „dicső" napok áruló plakátján ez állt: „Dolgozzatok, mert fogy a kenyér!" – erre a szovjetbérenc zsidó tömeggyilkosok nem gondoltak, a parasztokat pedig Szamuely osztályharcos módon a vidék országutak mentén álló fákra akasztatta.

Szemlélet kérdése, de a tragikum mélységét mindig a hozzá tartozó komikum fejezi ki. 1849-ben a magyar nemzettel szembeni uralkodói összefogással egyazon évben lépett fel első közös munkájával, az 1848-ban írt Kommunista Kiáltvánnyal Marx és Engels. Mottó lett felszólításuk: „Világ proletárjai, egyesüljetek!".

Megfontolandó tanulság ez a sajátságos egybeesés, mert bármi van, a nemzetközi tőke összefog minden nemzeti megmozdulás és érdek ellen.Amikor az orosz októberi „forradalom" le-

zajlott, az úgynevezett többségi (bolsevik) párt kisebbségben volt, de Lenin eltalálta a pillanatot, amikor az utcai söpredéket rombolni indíthatta. Még Mao Ce-tung is idézte egyik „forradalmi" igazságát, amivel aligha lepem meg az olvasót: „A hatalom a puskák csövéből születik meg".Nagyon nagy mondás, ugyanolyan, mint amikor a parlamenti zűrzavarban ezzel küldte a csőcselék közé elvtársait: „Ma, mert holnap már késő lesz!" Fontos mondás, következő írásomban visszatérek rá.

Hogy Marx mit mondott volna erre a polgárháborút, éhínséget és tömeges halált hozó orosz látszatforradalomra, nem tudhatjuk. Hogy a faeke, a parasztok által vontatott hajók és a cári feudalizmus között miféle gazdasági-társadalmi egyensúly bomlott meg, egészséges elmével nehezen tisztázható.

Elég azt tudnunk, hogy a Téli Palota – mivel az adott időpont, ami az orosz naptár szerint október 25-e volt – kongott az ürességtől. Hiteles történészek adatai szerint se Auroráról rohamot vezénylő ágyúlövés, se hasonló nem volt, berohant a proletariátus az üres Téli Palotába, amit tudott, ellopott, amit lehetett, összetört, megevett, és kész. Ezt kellett ünnepelnünk évtizedekig nekünk is.

1918-ban, amikor gróf Károlyi Mihálynak már régen elvitte az adósság mindenét, a „földjeit" szétosztotta a parasztok között.

Arról tudnak a félrevezetett magyarok, hogy Károlyi kiállt az Astoria szálloda első emeleti erkélyére, és beszélt valamit a tömeghez.

Péchy Blanka színésznő férje, Magyar Lajos újságíró, akiről az Astoria melletti Magyar utcát elnevezték, úgy lökdöste ki Károlyit az erkélyre, hogy mondjon valamit a népnek. „Magát akarják hallani" – mondta alig udvariasan Magyar. Erre Károlyi megkérdezte, hogy mit mondjon, „akármit", válaszolta Magyar Lajos, és kilökte az erkélyre. Ott megkezdődött a forradalmi süketelés, végül köztársasági elnök lett Károlyi. Erre – hogy jellemezzem, mennyire volt tompaelméjű ez az ideiglenes elnök – kihívta magához Bécsbe a király. Károlyi (mint korábban Török Bálint és később Maléter Pál, hogy többet ne említsek), kiment tárgyalni. Erre megfogták, letartóztatták, és bedutyizták.

Néhány hónappal később jött a következő „forradalom": Károlyiék megkapták a nevezetes Vyx-jegyzéket, aminek a következményeit nem vállalhatták. A szabadkőművesek által vezetett francia kormánnyal rokonszenvező, a források szerint javarészt szabadkőműves magyar kormány március 20-án este nyomban felkereste zárkájukban az általuk börtönbe zárt kommunistákat, hogy kell-e a hatalom, mert ha igen, kiengedik őket, és éjféltől ők az urak. Így zajlott le az egyetlen magyar proletárforradalom.

Hogy ez esetben mi történt a termelőerők és a termelési viszonyok közötti összhang törvényével, az olvasóra bízom.

Amikor végképp értelmetlen lett az egész Természetesen az 1945 utáni események volna a következő revolúció, de mi nem hazudunk egymásnak: impérium lettünk, a legaljasabb terroruralom gyarmata, amihez megvoltak a megfelelő magyarországi helytartók is.

Ha valaki nem tudná: az oroszok gyűlölik a zsidókat. Olyan makacsul, hogy mintegy két évtizede kaptak engedélyt arra, hogy legalább Izraelbe kivándoroljanak. Korábban még oda sem mehettek. Ez azért említhető itt, mert ezzel gyűlölködésük sajátosságára mutatunk rá: mintha

Móricz Kis Jánosa (tehát nem az SZDSZ első elnöke!) volna a hatalom zöme: inkább belehal, de a másikat kieszi a vagyonából.

Így volt ez Rákosiék fülkeforradalmával és a kékcédulákkal is. Az 1956-os forradalom leverése után a „Forradalmi Munkás-Paraszt Kormány" vezette a szebb jövő adósságaiba Magyarországot.

Ilyen körülmények között kellett kitalálnia a hatalomnak, mi a helyzet a termelőerők egyre gyorsabb fejlődésével és a lepusztuló gazdaságú, majdnem kolhozországgá tett hazával.

Megoldották: a pártkongresszusok voltak a „lenini fokozatosság elvén" folyamatosan fejlődő termelési viszonyok garanciái, vagyis a „kollektív bölcsesség" meghatározta szovjet parancsra, hogy mi következik, a termelőerők pedig fejlődtek, ahogy szoktak, természetesen élükön az osztályöntudatos dolgozó emberrel, aki magában hordozta ősei több évtizedes tapasztalatait. (Vagyis félt.)

A posztindusztriális társadalom és ami hozzá tartozik
Két lengyel szerzőtől megjelent Magyarországon is egy könyvecske A posztindusztriális társadalom címmel. Nagyon gyorsan eltűnt, és a „posztindusztriális társadalom" kifejezés közel büntetendő gyalázkodásnak számított.

Ennek magyarázata kommunista uralom idején egyszerű: minden ízében eltér a marxizmustól, hogy az ipari termelésen kívül, pláne után még valami van. Ilyesmi nem lehetett, mert se Marx, se Engels, de még Lenin sem írt róla. (Megjegyzés: Lenin írt a fizika már megjelenő újdonságairól, például arról, hogy a ködkamrában nem látható az anyag, csak a nyoma. A nagy bölcs ezt fizikai idealizmusnak nevezte, amiből az idealizmus a legdurvább szitokszó volt nagyjából 1990-ig.)

Ha fordítva kezdjük, talán érthetőbb. Amikor a tudástársadalom léte, vagyis a tudás (az empirikus tudás, vagyis a szociológia adatismerete) értékesebbé vált – elsősorban itthonról beszélek – az általános változások korában, a lassan felismert tudástársadalom lényegét posztindusztriálisnak tekinthetjük. Ez tehát már újfajta társadalomkép kialakulását hozta magával. (Jó tudni, hogy a kommunista állam parancsa szerint a marxizmus szociológiája a történelmi materializmus volt. Nem vitatható állítás: ez dogma.)
Azért nehéz a mindmáig nem pontosan definiált posztindusztriális társadalom megértése, mert az iménti állításnak a fordítottja nem igaz: nem minden posztindusztriális társadalom tudástársadalom. Ez egyrészt időben, azaz történelmileg nem igaz, mivel a posztindusztrializmus előbb volt tény, mint a tudástársadalom léte, másrészt azért nem, mert az 1945 után bekövetkezett az ipari termelés trendjének megváltozása, az ipari társadalmak megingása, és mivel a termelés karaktere megváltozott, a posztindusztrializmus mint szemléleti mód, gyorsan és érzékenyen reagált.

Hogy ne legyen ennyire elvont: bekövetkezett az integráció, a nemzetközi munkamegosztás, az energiaválság, változott a világpolitika, a társadalomban végbemenő, a kommunista hatalom által tagadott globális változásra is reagált a posztindusztrializmus, ezért a történelmi változás új irányaira is reagált.

Ez magával hozta a történetfilozófia megújulását is, ami persze ellenkezett a marxizmus és a szovjet érdekek hegemóniájával.

Az, hogy a posztindusztrializmus lényegéből adódóan felerősítette a történelemfilozófiai változások új dimenzióit is, a korábbi európai ipari, azaz indusztriális társadalom megváltozására is rámutatott. Míg az indusztriális társadalom létének újratermelését az ipari jellegű termelés alapozza meg, ez a posztindusztriális társadalomban már nem így van. Az ipari társadalom után nemcsak az érvényes, hogy minden megváltozik a társadalomban, hanem az is, hogy az ipari termelés társadalma egészének struktúrája megváltozik.

Ami a korábban említett Grundrissében igaz látlelet Marx koráról, már nemcsak mint a marxizmus (pardon: marxizmus-leninizmus) részeként hamis, hanem kénytelen-kelletlen tökéletesen ellenkezik a kommunizmussal is.

Ezért alakult meg a Magyar Szociológia Társaság a legnagyobb titokban 1978-ban, gondosan bemikrofonozott pincehelyiségben, a Nemzetközi Szociológiai Társaság (ISA) alelnökének, az Amerikában tanító Farkas János professzornak a jelenlétében és részvételével. Így – ha akadt volna közöttünk spicli – hamis anyaggal nem lehetett volna ránk bizonyítani a titkos politikai szervezkedést.

Az MSZMP Politikai Bizottsága ennek ellenére, vagy éppen ezért neheztelt, de csak írásban voltunk támadhatók.

Visszakanyarodva a témához, nem szabad figyelmen kívül hagynunk, hogy sok és éles vita közben a posztindusztriális társadalom lassan olyan ágakra bomlott, amelyekben részei könnyebben értelmezhetők.

Az 1960-as években már észlelhetők voltak itthon is csírái az információs társadalomnak. Mielőtt bárki félreértené a technikai helyzetet, elsősorban a nyelvtudományban, a szemiotikában kereshetjük a nyomokat, ugyanakkor a távolról sem új matematikai nyelvészet is újraéledt. Ez a későbbi információs társadalomnak talán embrionális, vagy inkább zigóta állapota volt, de a tudástársadalom irányába mutató jegyek a posztindusztriális paradigma képviselőiben új korszak eljöttének alapos gyanúját ébresztették. Megerősödött az érdeklődés az informatika nagyjából (vagy ténylegesen) minden formája iránt, és ha a nézetek el is tértek egymástól, hiszen a posztindusztrializmust felfedezték az információ, az informatika, az automatizáció, sőt az új ismeretek tömegében.

Kétségtelen, a tudástársadalomban nagy szerepe van, de hatásai túlléptek a tudástársadalom határain. Ebben az új helyzetben, amikor a két ellenséges világrendszer még egymás mellett élt, vagyis a preindusztriális kommunizmus és a posztindusztriális kapitalizmus párhuzamosan élt, ahol a szocializmus ellenére bekerültek a félig-meddig ipari társadalomba a kommunista csatlósok, azonnal felmerült annak kérdése, képes lesz-e posztindusztriálissá lenni a szocialista „tábor”, vagy visszazuhan-e az indusztrializmusba.

Alapkérdés ez.

Mégpedig azért, mert a „közösségi társadalom” ideológiájával szemben a posztindusztrializmus – minden udvarias finomítás ellenére – nem individualista, mint a reneszánsz ember, hanem egoista, mint a francia „felvilágosodás” ideológusai és követőik.

Ennek következtében a posztindusztriális (ha tetszik: EU- vagy USA-konform) társadalom

nem képes, de nem is akar közösségeket létrehozni, nincs szervező és integráló ereje, nincs nemzeti tudata, ami még a korai, például a reformkori, vagy akár az előző századfordulón és az azt követő években – egészen a második világháború elvesztéséig, sőt egy darabig az után is – az ipari társadalomnak immanenciája volt a szervező és integráló erő.

Ebből alighanem érthető, hogy a reformkorból mára áthazudott romantikus „fejlődés" elképzelése miért és hogyan vált a harácsoló egoizmus hatására „fenntartható fejlődéssé", vagyis miért keresik, már akik keresik, hogy meddig irtható a gazdagodásért az emberi lét élettere. Jelenünkben ez a kérdés a lényeg: közösség, nemzet, vagy halál.

A változás más felfogása

Marxtól indultunk, visszafordulhatunk a naivitásig buta marxizmusig. A szovjeturalom idején elég volt hűségesnek lenni, Moszkvában megmondták, mit kell tenni, azt végrehajtották, akik végrehajtották, és a világ – hogy egy már elfelejtett nevű főelvtársat idézzek – „dinamikusan stagnált".

A marxi kapitalizmuselméletnek, ami tulajdonképpen a gyakorlatból vett megfigyeléseken alapult, sok hibája közül az egyik az ő korában már jócskán ismert pénzpiac lehetséges hatása elemzésének elnagyolása volt. Ugyanez vonatkozik az egykori „kollektív bölcsesség" birtokosára, a kommunista funkcionáriusok gyülevészére. Érdekes, hogy voltak közöttük közgazdászok, akik biztosan látták az eljövendő következményeket.

Addig hangoztatták a konvergenciaelmélet téves voltát, míg egyik napról a másikra kitört a békés egymás mellett élés ideológiája. Akinek volt erre képessége, vagy tudása, legkésőbb ebből láthatta, hogy itt valami készül, ami eltér a marxizmus-leninizmus osztályharcos elképzeléseitől.

Ezzel nem szükséges többet foglalkoznunk, mert amint megindult a két tábor között a békés kereskedelem, és egyre többen mehettek előbb öt, később harminc dollárral a zsebükben a nyugati világba, már nemcsak a televízió mutatott elrettentőnek szánt példákat, hanem a hazatérők is meséltek.

Ugyanakkor a kereskedelem, ami a KGST-n belül egyfajta barterkereskedelem volt, amit virtuális pénzzel számoltak el, a tőkével szemben nem működhetett, hiszen az ár- és értékarányok tervgazdálkodásra jellemző eltorzulása összeegyeztethetetlen volt a tisztán piaci szervezetekkel.

Ez talán még nem lett volna az összeomlás biztos jele, de a kommunista vezetés alapfokú szinten értette magát a marxizmust is. Nem vették észre, hogy amit művelnek még a tanított marxizmusnak sem felel meg.

Ez alighanem magyarázatra szorul.

A normális tőkés termelés árut állított elő, hogy a piacon eladja, és érte pénzt kapjon, amiből eltartja magát, családját, befizeti az adót, a maradékból, amit nem élt fel, nem vett rajta más árut, vagy pénzt halmozott fel (az ilyet Marx bolond tőkésnek nevezte), vagy pedig bővítette az üzemét. Ezt ma visszaforgatás néven is ismerik. Vulgo beruházásra fordította a fölösleget, miáltal egyre több árut tudott, egyre olcsóbban (több géppel stb.) előállítani, és ha ügyes volt,

egyre gazdagabb lett. A dolog természeténél fogva, mivel nincs több pénz, mint amennyire normális állam bankjában fedezet van, ami mellett tartalékot is képeznek, egyre több árut és egyre olcsóbban lehetett előállítani, miközben az egyik oldal (a vállalkozó, a kistőkés) egyre gazdagodott, ha volt hozzá esze, a társadalom másik fele pedig elszegényedett, és munkaerejét adta el. A munkaerőnek ára van. Tiszta esetben annyi, amennyiből egyik hétről a másikra újra előállítja önmagát, fenntartja a családját, iskoláztatja a gyerekeit stb. Ez tiszta marxizmus.

Amire nem gondolt: amikor már minden áruvá vált, így a munkaerő is, kiteljesedett az árutermelés. Csakhogy a pénz és a gazdagság nagyjából mindenkit mániákusan mohóvá tesz. Ezért következett be az, hogy már nem árut termelt piacra, hogy az árán más árukat stb. vásároljon, hanem fejére állította ezt a folyamatot, és bármit gyártott, vagyis pénzt fektetett be azért, hogy az akármilyen áruért még több pénzt kapjon. Ehhez adta az alapot az árutermelés finalizációja.
Egyszerűsítve ez azt jelenti, hogy a pénz lett az áru. Eredetileg „tiszta csereérték" volt a marxi értékelmélet terminus szerint.

Ebben a helyzetben azonban átvette az áru szerepét.

„Általános értékmérő és világpénz" jellege még az aranyfedezetű pénzből került ebbe a rendszerbe. Ez azért fontos számunkra ebben a gondolatsorban, mert a bakrendszer és a pénzkímélő műveletek egyre inkább jelképessé tették a pénzt.

A Kossuth-bankók csak nyomtatványok, a világon semmi érték nem volt mögöttük, akkor lehetett volna beváltani őket, ha győz a szabadságharc, de ez nem témánk, a fedezet nélküli pénz azonban igen.

A gazdasági világválság és a vesztes háború következtében elszegényedett Németország, bármennyire gyorsan épült és fejlődött, a Hitler-rezsim által kibocsátott pénz már más volt, mint a korábbi. A német pénz fedezete a német munka, állították a rezsim közgazdászai és saját arannyal bíró bankárai. Minden politikai felhang nélkül: az elsősorban autó-, gép- és fegyvergyártás révén gazdagodó Németország – ide értve külpolitikai sikereit is – nem volt kiszolgáltatva a bankoknak, hiszen pénzét maga határozta meg, az általa megjelenített értéket szintén. A németek tehát gazdagodtak, és a munkanélküliség tulajdonképpen megszűnt.

Az 1945 utáni kommunista államok pénze – a jellemző ötlettolvajlás révén – szintén titkolta azóta elherdált aranyfedezetét, és a tanított szöveg ez volt: „a szocialista pénz fedezete a szocialista munka". Ha a revansra és a Birodalom visszaállítására, illetve további bővítésére (Az élettér növelésére) készülő németek munkája valóban aranyértékű fedezet volt, de a szocialista munka értékére bárki emlékezhet. Amelyik munkáénak értéke volt, annak a neve kisipari, azaz maszek termék volt.

Nem okozott volna semmi bajt, ha megvalósítható volna a tökéletesen autarkt ország szovjet elnyomás és kizsákmányolás, hadisarc-kötelezettség és hasonló kényszerítő okok ellenére. A körülmetélt országnak nem volt ipara, de legalább volt mezőgazdasága – egy ideig. Ha minden mástól elszigetelve önállóan él, Magyarország megélhetett volna, de tudjuk, hogy a helyzet nem ez volt.

A kommunizmus összeomlása és annak hozadékai miatt végképp elszegényedett és eladósított ország belépett posztindusztriális, globalizációra törekvő, szervetlen, tehát egyben nem ma-

radható Európa Unióba, ahol a propaganda ellenére – ahogy az várható volt – nem meggazdagodás, hanem a hazaárulók révén történő tökéletes kifosztása és kiárusítása következett be.

Hogy ennek a súlyát érezni lehessen, elsősorban azt kell tudnunk, hogy a szociálpolitikát egész egyszerűen megszüntették. Lett helyette szolidaritás, ami a szegények egymással való szolidaritását jelenti. A tőke nem szolidáris, nem az a társadalmi funkciója. Ilyen aljas dolgot talán Mobutu uralma alatt sem ért meg kongói szegény. A másik, amit kitaláltak, a „reintegráció", vagyis az, hogy akik mélyszegénységben élnek (ez ma közel a magyarországi lakosság egyharmada), igyekezzenek tanulással „vissza" integrálódni a társadalomba, amihez sosem tartoztak, mert a szegénység kirekeszt.

Ezt a magyarnak mondott kormányok sietve a magukévá tették, különösen a szocialista-szabad demokrata kormánynak tetszett a szolidaritás szó, mivel ez náluk régi jelszó, csakhogy amíg a nemzet egységes volt, a magyarok egymással voltak szolidárisak. Csak egy példa: a két világháborúban becsületből beszolgáltatták ékszereiket az igaz magyarok, hogy legyen a nemzetnek elegendő aranykészlete. József Attila is említi az első világháború végére emlékezve a vashatost . Aranyért adott elismervényt, vas pénzt magam is láttam.

A posztindusztriális irányba tuszkolt Magyarországnak, miután szinte semmije sem maradt, csak máig büntetlen, megfizethetetlen adóssága, köteles volna a tudományok minden érintett áqa köztudomásra hozni, hogy a Bajnai-kormány utolsó kölcsönfelvétele a következőképpen történt. Nem volt szükség további kölcsönre, de közeledtek a választások, ezért Bajnaiék igényeltek az EU-tól 25 Mrd €-t. Az EU szokás szerint a németekhez fordult, akiknek már elegük volt abból, hogy ők tartják el az EU tagságát. A németek közölték, hogy nem adnak. Hiába fordult az EU az olaszokhoz és az osztrákokhoz, nekik tényleg nem volt már pénzük. Végül az lett, hogy minden fedezet nélkül kinyomattak 7 billió, azaz 7.000.000.000.000 eurót. Ebből kapott 25 milliárdot a magyar kormány, és simán lenyelte, majd megbukott.

Mit lehet tenni?

Aki ismeri, megtudhatja a Jobbik eredeti gazdasági programjából, hogy milyen megoldási lehetőségek vannak, ha görcsösen ragaszkodunk a „jogkövetés" nevű gyávasághoz.

Aki azonban világosan lát, tudja, hogy az eurófüggő forintot csak azért ésszerű dolog megtartani egy új pénznem bevezetése helyett, amit – ilyen általános és globalizálódott – körbetartozás idején úgy határozunk meg a forinthoz való átváltási viszonyában, ahogy akarunk, tehát nagyjából az EU bankposta-papír és nyomdafesték értékű euróival egyenértékűen is elszámolhatunk, mert ebből egy Trianonhoz hasonló, erőfölénnyel való visszaélés következhet.

Van azonban más lehetőség is, de ehhez el kell lehetetleníteni, hullamerevségig kell korlátozni minden nemzetellenes pártot, szervezetet és szövetkezést. Ebben az esetben van lehetőség arra, hogy a ma már valóban ébredő, már csak reggeli kábulatban levő magyarságnak legyen a külföld számára forintja, a saját használatára, belföldön pedig legyen olyan saját pénze, amilyet egyre több, kisebb közösség – a kékfrank – mintájára létrehoz, és egymástól elfogad.

Az így magára maradt forinttal kezdhetnek, amit akarnak, mert van, nincs miért perelni, elfoglalni, betörni, bombázni, és az a forint függhet akár az eurótól is, ha azzal a saját Kossuth-bankóval, vagy akármi cédulával elfogadjuk egymástól a becsületre is épült pénzt, ami mögött valódi árutermelés van, de nem exportra, hanem magunknak. Túltermelés esetén, ami ilyen adottságú országban előbb-utóbb bekövetkezik, ha nem megy segílykére a nemzet értéke,

természetesen lehetséges árukivitel is, de az érvényben hagyott forinttal elszámolva.

Végre fel kell fogni, hogy a posztindusztriális, közösségromboló, nemzetirtó gazdaság nem lehet nemzeti ügyünk akkor sem, ha néger vagy zsidó államfőnek fáj is a foga erre a térségre. Adyt kiforgatva is áll az igazság: USA és Izrael non coronat!

A forradalomról következő írásomban szólok.

Szitányi György

ÉLET ÉS IRODALOM

Liszt vagy tejföl?
LV. évfolyam 14. szám, 2011. április 8.

http://www.es.hu/2011-04-06_liszt-vagy-tejfol

(Az Hommage à Liszt Ferenc c. kiállítás április 10-ig látható az Eötvös 10-ben.)

Nem értem, miért Lisztről, a híres-hírhedt szexmániás szabadkőművesről nevezték el a Ferihegyi repülőteret, és nem a mélyen keresztény, a magyar kultúra gyökereit megmentő, s kortárs zenéjével koronája fényéhez jócskán hozzájáruló Kodályról? Mert bár Lisztet imádom, kezd egyre fárasztóbbá válni a Liszt-év biznisz. Egyszer csak mindenki szereti, a cipész Liszt-arcképet szögel a talpba, a pék Liszt-monogramból fon kalácsot, a politikus Liszt-pólóban megy a fogadásra, a munkanélküli meg egy kiló finomlisztet vásárol a boltban az évforduló jegyében.

De hallgatja-e Lisztet valaki is? Nem azt kérdem, ott ül-e a koncerten, bundácskában, szmokingban, kicsit vagy nagyon Kiszel Tündé-sen a páholyban, a limuzinban, az emlékrendezvényen, a kiállításon, hanem hogy valóban hallgatja-e Lisztet úgy igazából, kíváncsiságból, tébolyból, szenvedélyből, áhítatból? Ahogy talán a csehek Smetanát, akinek a neve tejfölt jelent, s ideális esetben ők is valamelyik repterüket nagy zeneszerzőjükről nevezhetnék el, mert akkor a nagyokos nyugat-európai totál zavarba jöhetne Kelet-Európában leszállva, hogy vajon lisztbe vagy tejfölbe fog-e pottyanni.

Nagyon nehéz lesz szegény Lisztről lemosni a mindenféle giccses mázt, amit sebtiben ráken a Liszt-biznisz, mégis, bízva a csodában, elindultam a hatodik kerületi önkormányzat Eötvös 10 Közösségi és Kulturális Színtér névre hallgató intézményébe, amely gyönyörűen szervül a környező nagykövetségek pompásan unalmas és semmitmondó sznob világába épületként, miközben programja szociális, nyugdíjas-barát és egyéb szempontoknak is igyekszik megfelelni.

A bejárati üvegajtót épp mossák, így rövid várakozás után belépek az épületbe, majd balra az információs terembe, ahol egy idős hölgy és két egyenpólós legény néz rám tanácstalanul, vajon mi a bánatot akarhatok. Mondom, a kiállítást megnézni, erre egyikük szép lassan kikeresi a kulcsot, majd mutatja az utat hátra a lifthez, felmegyünk, sehol egy lélek, kikulcsol egy ajtót, belépek, s ott vár a sok Liszt Ferenc.

Most viszont szomorú dolgokról kell beszámolnom, ami talán azért van, mert nem értek a művészethez, vagy mert gonosz vagyok, az is lehet, hogy mindkettő, az viszont biztos, hogy ekkora giccsgyűjteményt én még az életemben nem láttam, bár már volt alkalmam ezzel-azzal találkozni. Az egyik első mű, amely balhorogként csattan az arcomon, Lajta Gábor *A Liszt-múzeumban* című festménye, amelyen egy fiatal nő a zongora előtt ülve hajol a padlóra esett kottalapjai után, miközben mögötte a falon hatalmas Liszt-portré néz le rá. Játékos, színes hangulat, már csak egy kiskutyus hiányzik a képről, szájában papuccsal.

Valamivel rafináltabb, de ugyanolyan giccses az a Nyári István-kép, amelyen két, áttetsző nejlonba burkolt kéz operál egy laptopot, melynek monitorján egy újabb laptop látható, annak a monitorján meg az, amit a keresőbe írt Liszt szó kiadhat: néhány Liszt-portrét, zongorázó cicát, énekeseket, miegyebet, mellette balra szürke rózsák, jobbra csontváz. A címe: *Dance of Death*.

Az egyébként giccskirály Gyémánt László ezúttal egy egész elviselhető képet állított ki, amelyen öt Liszt-arckép áll össze egy festménnyé, a cím viszont ismét hozza a régi jó formát: *Last but not Least - Liszt*.

Konkoly Gyula *A fiatal Liszt* című színes portréja ugyancsak erőteljesen giccsbe hajló, bár *Az idős Liszt* című alkotása meg jó: az öreg tekintete súlyos, életteli, arca pedig mintha kidőlne felénk fenyegető módon.

Regős István *Je Suis Hongrois* című alkotása egy életnagyságú zongora-billentyűzetet idéz, melynek bal sarkában a maestro árnyképe, jobbra pedig a billentyűk felett Bösendorfer-feliratként a cím.

Pár további csapás után megköszönöm a felügyelőnek a szívességét, leliftezünk, s hamarosan már a Duna-part felé tartok, amerre Liszt egykori lakása volt, ahol a Királyi Zeneakadémiát meglapította, s ahová a most kirúgott Tűzraktereseket beköltöztethetné az önkormányzat, ha azok cserébe megígérik, hogy Lisztet fognak festeni, játszani, enni az állami elvárásoknak megfelelően reggeltől estig, fejet hajtanak s megfelelnek, ahogyan azt Liszt Ferenc is egész életében tette.

Vagy tévedek?

ötvenentúl.hu

http://www.otvenentul.hu/index.php

Valóban feltámadunk?

2011.04.24. | Berényi Mariann

Keresztények milliói mondják el napról napra az ima szavaival, hogy „hiszem a test feltámadását". A temetők kapuján is ott az öröklét ígérete: a "feltámadunk" felirat.

Mit értenek a hívő keresztények a feltámadás ígéretén? Milyen viszonyban lesz egymással a földi és a mennyei test? Béky Gellért jezsuita szerzetest hívtuk segítségül, hogy erről a nehéz teológiai kérdésről többet megtudhassunk.

– Az Újszövetség meglehetősen visszafogottan nyilatkozik a test feltámadásáról – mondja az atya. – Pál apostol a Korinthusiakhoz írt első levelében azonban alaposan körüljárja a témát. Leszögezi, hogy Krisztus meghalt a mi bűneinkért az írások szerint, majd feltámadott. Ez pedig mindenképpen az ember feltámadását is jelenti. Ennek mikéntjét a vetőmaghoz hasonlítja, amely mielőtt életre kelne, előbb elrothad.

Testtel vagy test nélkül?

A korai keresztény gondolkodók ennek alapján úgy képzelték el, hogy a földi és a mennyei test kapcsolata a halál után is megmarad. Olümpiai Methodiosz a 4. században a feltámadást a hibás emberi teremtmény újraalkotásaként festette le. Hasonlatában egy szobrászt hoz példaként, akinek tökéletes művét valaki gonoszságból elcsúfította, ezért a művész úgy dönt, hogy újra elkészíti a hibátlan alkotást. A szobor beolvasztása az emberi test megsemmisülését, újraformázása pedig a feltámadást jelképezi.

Volt, aki arra gondolt, hogy új Jeruzsálem utcáit test nélküli lelkek fogják benépesíteni. Órigenész, a platóni eszmék követője a feltámadást lelki folyamatként képzelte el. Mások a feltámadott testek megjelenéséről vizionáltak. Egyszerűnek tűnt az az elképzelés, hogy a mennyországban mindenki Ádámhoz és Évához hasonlóan meztelen lesz. Emellett az a gondolat is felütötte a fejét, hogy a feltámadottak csak díszes ruhában lehetnek méltók Isten városához.

A korabeli elméletek másik kedvenc témája a feltámadott test életkora volt. Mi lesz azzal, aki kisgyermekként, és mi azzal, aki aggastyánként hagyja itt porhüvelyét? A 13. század végére kialakult általános nézet szerint az ember 30 éves korára éri el legérettebb állapotát, így mindenki ebben az életkorban támad fel.

Ember = test + lélek

– Ez nem teológia, hanem jámbor képzelődés – mosolygott Béky Gellért atya, amikor erről kérdeztem. – Szent Pál szerint a feltámadáson áll vagy bukik a kereszténység. A feltámadás azt jelenti, hogy a halál nem végállomás.
A test feltámadása nagyon félreérthető. Az evangéliumokban van egy-két jelenet Lázárról és Jairus lányáról, akik feltámadnak. Ez azonban számukra csak ideiglenes állapot, mert utána ismét meghalnak. Mi nem ilyen feltámadásban részesülünk.

A test minden bizonnyal meghal, és ez komoly teológiai problémát jelent. Nem azt mondjuk, hogy a test születik, hanem azt, hogy az ember születik. A Biblia nem választja el a testet és a lelket, nem beszél külön a test vagy a lélek születéséről, haláláról, feltámadásáról, hanem egyértelműen a teljes emberről szól. Másrészt a test jellegzetes bibliai fogalom, amely a halandó embert jelöli.
A görög filozófia ezt másként látta. Platón a test és a lélek elválasztását valló nézet egyik leg-

nevesebb szószólója. Szerinte a test ideiglenes: az örök élettel kapcsolatban csak az ideáról, a lélekről beszél.

Az egyház azonban hangsúlyozza, hogy az egész ember fog üdvözülni. Ez az ígéret a testre és a lélekre együtt igaz, és egyikre sem a másik nélkül. Az üdvözülés az egész emberért van.

Pál apostol első levele a Korintusiaknak
(15,12–24 – Szent István Társulati Biblia)

Ha tehát hirdetjük, hogy Krisztus feltámadt a halálból, hogyan állíthatják némelyek közületek, hogy nincs feltámadás?

Ha nincs feltámadás, akkor Krisztus sem támadt fel.
Ha pedig Krisztus nem támadt fel, nincs értelme a mi tanításunknak, s nincs értelme a ti hiteteknek sem.

Ráadásul még Isten hamis tanúinak is bizonyulunk, mert Istenről azt tanúsítjuk, hogy Krisztust feltámasztotta, holott nem támasztotta fel, ha a halottak egyáltalán nem támadnak fel.
Ha ugyanis a halottak nem támadnak fel, akkor Krisztus sem támadt fel.
Ha pedig Krisztus nem támadt fel, semmit sem ér a hitetek, mert még mindig bűneitekben vagytok.Sőt azok is elvesztek, akik Krisztusban haltak meg.

Ha csak ebben az életben reménykedünk Krisztusban, minden embernél szánalomra méltóbbak vagyunk.

De Krisztus feltámadt a halálból elsőként a halottak közül.

Mivel egy ember idézte elő a halált, a halottak is egy ember révén támadnak fel.
Amint ugyanis Ádámban mindenki meghal, úgy Krisztusban mindenki életre is kel.
Mindenki, amikor sorra kerül: először Krisztus, majd az ő eljövetelekor mindnyájan, akik Krisztushoz tartoznak.
Azután következik a vég, amikor is (Krisztus) átadja az Istennek, az Atyának az uralmat, miután minden felsőbbséget, hatalmat és erőt megsemmisített.

Por vagy hamu?

Európában még századunkban is tartotta magát a nézet, hogy a feltámadás körül komoly gondok lehetnek, ha valakit halála után elhamvasztanak. A kereszténygyüldözések idején azok a pogányok, akik ismerték Jézus Krisztus tanításait, tisztában voltak azzal, hogy a keresztények hisznek a test feltámadásában. Ezért hatásos félelemkeltő eszközként használták a mártírok testi maradványainak elégetését. Azt gondolták, ha a keresztények testét teljesen megsemmisítik, a feltámadásukat is megakadályozzák. A teológusok a már idézett Olümpiai Methodioszhoz hasonlóan hittek abban, hogy Istennek hatalmában áll újraalkotni az emberi testet.

Béky atya Japánban azt tapasztalta, hogy az ottani keresztények számára teljesen természetes a hamvasztás. – Emlékszem, hogy fiatalkoromban rossz szemmel nézték azt Magyarországon, aki szabadkőműves módra elhamvasztatta hozzátartozóját. Igaz, ami igaz, a szabadkőművesek is azért választották ezt a módszert, mert tagadták a feltámadást. Lényegében azonban az

egész kérdés tudománytalan. Akár eltemetnek, akár elhamvasztanak, porrá leszünk. Csak a folyamat különbözik, amely tökéletesen mindegy a feltámadás szempontjából.

Amíg élünk, testünk állandóan megújul. Senkinek sincs ugyanolyan teste, hiszen hétévente az összes sejtünk kicserélődik. Hiába változik a test, a személy, az én ugyanaz marad. Mégis csak Jézus második eljövetelével válik nyilvánvalóvá, hogy mit is jelent valójában a feltámadás.

Jézus feltámadása valami újnak a kezdetét jelenti. A közelgő húsvét az ebből fakadó remény ünnepe. „Jézus Krisztus feltámadása a garancia ehhez a bizalomhoz; azt üzeni, hogy az emberi életnek mindenkor van célja, értelme. Ettől a hittől boldogok a keresztények."

50 év száműzetésben

Beszélgetőtársunk, Béky Gellért jezsuita szerzetes 85 esztendős. Életútja egybeforrt a magyar jezsuiták 20. századi történetével. Érettségi után két évvel, 1943-ban lépett be a pesthidegkúti jezsuita Manréza központba. Miután a noviciátus ideje letelt, 1949-ben feloszlatták a rendet. Ekkor már végzett a szegedi jezsuita főiskolán. A jezsuitáknál bevett szokás, hogy a hosszú tanulmányokat a szerzetesek megszakítják néhány éves gyakorlati munkával. Béky atyának erre itthon már nem volt lehetősége, mert államosították a rend iskoláit. Így a zöld határon Németországban ment, ahol ifjúsági munkát végzett. Utána a holland teológián folytatta tanulmányait, ott is szentelték fel 1955-ben. Magyarország akkori elszigeteltségére jellemző, hogy szüleivel annyira sem tudta tartani a kapcsolatot, hogy megírhassa nekik, mikor szentelik. Mivel reménytelen volt számára a hazajutás, felszentelt papként a japán misszióba jelentk

VÁROSI TV SZEGED

2011.június 8

Raffay Ernő történész szerint, a pesti és a nagyváradi szabadkőműves páholyok is okolhatók a trianoni tragédiáért. A Jászi Oszkár körül szerveződő szabadkőművesek tevékenységükkel hozzájárultak az ország meggyengítéséhez, derült ki Raffay kutatásaiból. A történész legújabb kötete – Szabadkőművesek Trianon előtt címmel – az Ünnepi Könyvhétre jelent meg és hétfőn mutatták be a szegedi olvasóknak.

http://vtvszeged.hu/hun/sa_hirek/index.html

Vasárnapi Hírek

SZŰCS ÁGNES
Lehallgatni arany
Megjelent a 2011. június 11.-i lapszámban
Egyre nő a nyomás a londoni rendőrségen, hogy fedje fel a Jonathan Rees újságíró vezette bűnszervezet titkait, amely – többek között – lehallgatta Kate Middletont, Vilmos herceg feleségét, Edward herceget, Tony Blair volt miniszterelnököt és a londoni rendőrfőkapitányokat. Az újságíró az 1990-es évek közepétől 2006-ig Rupert Murdoch médiabirodalmának dolgozott, főként a News of the Worldnek, de a Daily Mirror bulvárlapcsoport több kiadványába is írt. Az évek alatt olyan kiterjedt hálózatot hozott létre, amelynek sikerült a jegybankelnökök számláiról pénzt leemelnie, betört a titkosszolgálat adatbázisába, lehallgatással és megvesztegetéssel információt szerzett a brit közélet szinte minden szereplőjéről. A férfi tárgyalása ezen a héten kezdődött, de a brit közvélemény egyre jobban sürgeti a rendőrséget, indítson belső vizsgálatot, mert legszerényebb becslések szerint is 45 tiszt dolgozott Reesnek.

Az újságíró még évekkel ezelőtt szabadkőművesnek állt, így – a The Guardian brit napilap értesülései szerint – könnyen kapcsolatba tudott lépni olyan „páholybeli" rendőrtisztekkel, akik szívesen kiadták neki a nyomozások eredményeit. Más tisztviselőket, mint a szintén perbe fogott Sid Fillery nyomozót, adó- és vámügyintézőket, banki alkalmazottakat megvesztegetéssel vett rá arra, hogy segítsenek neki. A kenőpénzeket úgy tudta előteremteni, hogy bankszámlákat töretett fel hackerekkel. A brit jegybank volt és jelenlegi elnökét, helyetteseiket és a monetáris tanács legalább hat tagját, sőt még Kent hercegét, Edwardot is megkárosította. A becslések szerint több tízezer fonthoz jutott ilyen módon az újságíró, pedig ügynöksége, a Southern Investigations csak a News of the World magazintól évi 150 ezer fontot kapott.

Akiket nem sikerült pénzzel rávenni az együttműködésre, azokat megzsarolta: egy rendőrtisztet például azzal, hogy lefényképeztette, mikor a férfi részegen, vécédeszkával a nyakában prostituáltakkal mulatott. Rees beépített embereken kívül tucatnyi hackert is alkalmazott.

Társaival rendkívüli leleményességgel szereztek információkat: a hagyományos lehallgatástól kezdve az e-mail fiókok és adatbázisok hackelésén át egészén a szokványos betörésekig és tolvajlásokig minden eszközt bevetettek. A királyi család már említett tagjain vagy politikuson kívül olyan hírességek után is kémkedtek, mint Mick Jagger, George Michael vagy Eric Clapton. De 2006 júliusában még egy brit hírszerző tisztnek is behatoltak az elektronikus levelezésébe, aki az IRA terrorszervezet egyik csoportjával, az Ideiglenes Ír Köztársasági Hadsereggel állt kapcsolatban.

www.fe
FEMINA

2011.június 10

Itt őrzik a Szent Grált?

Képeken a titokzatos Rosslyn-kápolna
A skóciai Rosslyn-kápolna a világ egyik legmisztikusabb és legszebb temploma.
Szerző: Erdős Liza
Forrás: Femina.hu
2011.06.10.

Nemzedékről nemzedékre szálló ősi tudás: ezt jelenti gael nyelven a Rosslynelnevezés. Skóciában, Edinburgh városától mintegy 15 kilométernyire, egy, már a kelták által is szentként tisztelt helyen, 1146 és 1150 között - alig négy év leforgása alatt - építtette meg William St. Claire gróf minden idők egyik legrejtélyesebb épületét, a Rosslyn-kápolnát.

A munkálatok 1146. szeptember 21-én, Szent Máté napján kezdődtek meg - mely egyben az őszi napéjegyenlőség időpontja is -, és pontosan négy évvel később fejeződtek be. Mindez abban a korszakban, amikor egy ekkora építkezés általában nagyságrendekkel több időt vett igénybe. William St. Claire szorosan kötődött az ezoterikához és a szabadkőművességhez, sőt, az egész St. Claire családkapcsolatban állt valamilyen módon a templomosokkal.

A templomosok és a szabadkőművesek központja volt?

A Rosslyn-kápolna rejtélye is abban rejlik, hogy annak felépítése és egyes motívumai különös egyezéseket mutatnak a szabadkőműves szimbólumokkal. Jó példa erre a Tanítvány Oszlopa, mely különös keveréke a keresztény szimbólumoknak - lévén, hogy egy keresztény templomban járunk -, de megjeleníti a kereszténység előtti vallások jelképeit is, mint például sárkányokat és az élet fáját.

Az oszlopok alján elhelyezkedő mitológiai teremtmények torkából eredő indák teljes magasságában körülfonják a pilléreket. Ezek az ágak egy fát formáznak, mely Yggdrasilra, az északi mondakör kozmikus, nagy fájára hasonlít. Az oszlopot maga William St. Claire tervezte meg,

nevét pedig a kőfaragó mester egyik tanoncáról kapta, aki megálmodott útmutatás alapján készítette el.

A legenda szerint ugyanis a kőfaragómestert Rómába rendelték, hogy ott tanulmányozza az oszlopok elkészítésének módját, mivel az ábrák bonyolultsága miatt önmaga képtelen volt azt kivitelezni. Amikor a kőfaragómester visszatért Rómából, és meglátta, hogy az oszlop elkészült, féltékenységi rohamában megölte segédjét. Ezután maga is faragott egy második oszlopot, melyet a Mester Oszlopának nevezett el.

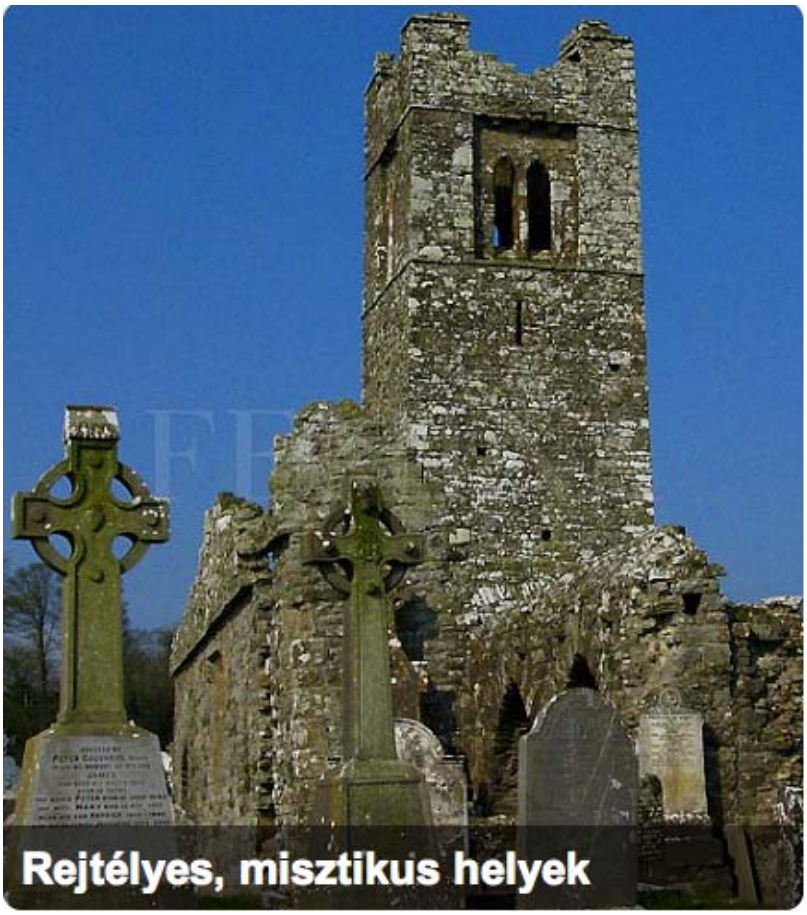

Ez a bizarrnak tűnő történet különleges jelentést hordoz, hiszen csaknem teljesen megegyezik azzal a szabadkőműves legendával, mely Hiram Abif meggyilkolásáról számol be, aki a jeruzsálemi Salamon-templom építésze volt. Maguk az oszlopokmegfeleltethetők az ókori Salamon-templom két tartópillérének: Boaz - tanítvány - és Jachim - mester -, melyeket a Biblia is leír.

A Szent Grál és más elméletek

Néhány kutató szerint, akik a Tanítvány Oszlopán lévő szimbólumokat értelmezték, az oszlop belsejében, egy ólomládikóban a Szent Grál van elrejtve. A Rosslyn-kápolnabelsejének alaprajza megegyezik Heródes templomának alaprajzával, mely Jézus idejében épült Salamon király templomának romjain. A kápolna mennyezetét csillagok, rózsák és liliomok díszítik.

A csillagok és rózsák Istár babiloni istennőnek és jegyesének, Tammuznak a jelképei, míg a liliomok Salamon király templomát idézik. A Rosslyn-kápolna padlójára rajzolt képzeletbeli hatágú csillag középpontja pedig éppen egybeesik azzal a hellyel, ahol Salamon ki-

rály templomában a hagyomány szerint a frigyládát őrizték. Mindezek alapján sok kutató úgy tartja, ideális hely lehetett a Grál, vagyis a Krisztus szent vérét őrző kehely elrejtéséhez is.

Különleges faragások

A Tanítvány Oszlopa

Egy másik elmélet azt állítja, hogy Rosslyn nemcsak, hogy nem kápolna, de még csak nem is keresztény. Ennek igazolására szolgál az a tény, hogy a korai rajzokon még nem szerepel az oltár, csupán egy középre helyezett asztal. A krónikákból kiderül, hogy Rosslynt 1862-ben szentelték fel - ismételten.

Mi lehet ennek az oka? William St. Claire itt akarta megkereszteltetni a fiait, ez viszont ellenére volt VI. Jakab királynak, mivel az épület nem számított szent helynek. Ezért volt hát szükség az újbóli felszentelésére. Ezen elméletek alátámasztására különféle dokumentumok léteznek, melyek szerint az épületet elkészülte után sohasem használták vallásos szertartásokra, már csak azért sem, mert a közeli kastélyban már volt egy családi kápolna. A feltevés szerint Rosslyn tehát nem egy egyszerű kápolna, hanem egy templomos szentély, mely jóval a titokzatos lovagrend hivatalos felszámolása után épült.

Eltekintve az évszázadok során összegyűlt legendák és különböző elméletek sokaságától, a Rosslyn-kápolna rejtélyes hely volt, és az is maradt. Lehetséges, hogy a templomosoknak semmi közük nem volt hozzá, mint ahogy a Salamon király templomával vont párhuzam is csak véletlen egybeesések következménye.

Előfordulhat, hogy William St. Claire gróf csupán az utódainak akart egy érdekes fantáziavilágot megteremteni - ám nem szabad elfeledni, hogy a valóság gyakran még a fantázián is képes túltenni. Rosslyn pedig maga a valóság csodája, egyúttal Skóciaegyik legkeresettebb turisztikai látványossága!

Cikkünk Irene Bellini és Danilo Grossi Rejtélyek birodalma című könyve alapján készült, mely a Kossuth Kiadó gondozásában jelent meg. Képek: en.wikipedia.org Rosslyn Chapel szócikke, Kjetilbjornsrud, Liftarn; hughbcbone.wordpress.com; photos-travel987.blogspot.com.

barikád

http://barikad.hu/k%C3%B6z%C3%A9pre_h%C3%BAz%C3%B3d%C3%B3_eur%C3%B3pai_sz%C3%A9ls%C5%91jobb-20110611
2011, június 11 - 20:47
LE SOIR

lesoir.be

Két nagy cikkben támadja Magyarországot a francia nyelvű vezető belga lap annak kapcsán, hogy kedden nagyszabású misét tartanak Brüsszelben, amelyen a magyar elnökség az Európai Uniót meghívta, imádkozzanak Európáért. A lap egy méltatlankodó szabadkőművest idéz, aki felteszi a kérdést, vajon a szabadkőművesek összejövetelére is eljönnének uniós méltóságok? Az ugyanazon oldalon olvasható másik cikk szerint a magyar uniós elnökség naftalinszagú.

új magyar szó

http://maszol.ro/aktualis/svajcban_tartotta_uleset_a_vilagkormany__2011_06_14.html

Svájcban tartotta ülését a „világkormány”

http://maszol.ro/aktualis/svajcban_tartotta_uleset_a_vilagkormany__2011_06_14.htmlElegáns és a szokásoknak megfelelően diszkrét körülmények között ülésezett csütörtöktől szombatig az úgynevezett Bilderberg-csoport. Hogy miről tárgyalt a százharminc résztvevő? Ez is szokás: soha nem árulják el.

Bilderberg-csoport: nevét a bár nem titkos, de titokzatos társaság – tagjai befolyásos tudósok, médiaszemélyiségek, politikusok, üzletemberek – arról a hollandiai szállodáról kapta, ahol 1954-ben először tanácskozott. A csoport alapítója a 2004-ben elhunyt Bernát holland herceg volt. Összejöveteleiket zárt ajtók mögött tartják

– az idén a svájci St. Moritzban, a Hotel Souvretta House-ban –, s csupán csak egyetlen alkalommal, 1976-ban maradt el.

A képviselő botránya

A nagy titkolózás magától értődően felkeltette az antiglobalista mozgalmak érdeklődését, az üléseket rendszerint óriási tüntetések és rendbontások kísérik. A biztonsági intézkedések éppen ezért minden csúcstalálkozónál szigorúbban, 2005-ben például a müncheni konferenciát a CIA, az izraeli Moszad, valamint a Német Különleges erők együttesen védelmezték.

A svájci rendőrség is természetesen mindent megtett az esetleges randalírozások megfékezésére, és úgy tetszik, jó munkát végeztek: ezúttal alig kellett közbeavatkozniuk. (Mindenesetre nem saját teljesítményüket, hanem éppenséggel a Bilderberg-csoport ellenzőit dicsérte meg Thomas Hobi, Graubünden kanton rendőrségének szóvivője.)

Botrány azonban így is akadt: a helyszínen váratlanul és persze hívatlanul megjelent az olasz Északi Liga egyik személyisége, Mario Borghezio. Arra hivatkozott, hogy az Európai Unió egyik választott képviselőjeként részt kíván venni a konferencián. Természetesen már a bejáratnál feltartóztatták, és nem is olyan diszkréten kiutasították.

A helyi rendőrség egyik szobájában várakozott több órán keresztül, majd egyszerűen kitoloncolták Graubündenből. Tehették, Svájc ugyanis nem tagja az Európai Uniónak, Borghezio ennek ellenére panasszal kíván élni mentelmi jogának megsértése miatt, és Olaszország svájci nagykövetsége is a történtek pontos kivizsgálását követeli. Az eset ennek ellenére precedensértékű, de még inkább annak számított volna, ha a képviselő urat beengedik.

Hotel Souvretta House. Hermetikusan elzárták a külvilágtól a tanácskozás helyszínét

A hallgatás ára

Sokan úgy tartják, hogy a Bilderberg-csoport nem más, mint egy szabadkőműves összeesküvés eredményeként létrejött világkormány. Tagjai között valóban sok világhírű tekintély, nemzetközileg is elismert politikus, gazdasági szakember megtalálható, Giovanni Agnellitől, a FIAT konszern elnökétől kezdve Bokros Lajos volt magyar pénzügyminiszteren, a Világbank főtanácsadóján és Surányi Györgyön, a nemzeti bank elnökén át Henry Kissingerig; vannak köztük korábbi kormányfők (mint a portugál Francisco Pinto Balsemao, illetve az osztrák Franz Vranitzky), és rettegett – vagy annak vélt – pénzügyi guruk, mint James D. Wolfensohn, a Világbank elnöke és John S. Corzine, a hírhedt Goldman & Sachs elnök-vezérigazgatója. Megtalálható tehát a névsorban számos olyan cég, szervezet első embere is, amelyeket sokan a társadalmakat sújtó világválság kirobbantásáért és gerjesztéséért az antiglobalisták felelőssé tesznek.

Tény, hogy a társaság nem sokat tesz az összeesküvés-elmélet megcáfolásáért. Egyebek mellett ezt bizonyítja a legutóbbi Borghezio-eset, és alátámasztja az a tény is, hogy a zárt ajtók mögött elhangzottakról soha senki nem beszél. Nem közlik a sajtóval a napirendet (pedig a százharmincak asztalánál ott ül a mértékadó Neue Zürcher Zeitung főszerkesztője, a The Wall Street Journal szerkesztője és a Burda Media elnöke), nem adnak ki záróközleményt sem. Mondhatni, a csoport egyenesen „alájátszik" bírálóinak.

Tréfás hangulatban

Nem leszünk sokkal okosabbak akkor sem, ha az egyébként sokszor fölösleges részletekig menő Wikipédiára hagyatkozunk, ott ennyit írnak a Bilderberg-tevékenységről: Robert Eringer kutatónak állítólag sikerült megszereznie egy példányt az 1955 szeptemberében a bajorországi Garmisch-Partenkirchenben megtartott konferencián írt titkos jegyzőkönyvről. A szerző állítása szerint ez áll a jegyzőkönyv 30. oldalán: „Ezen konferencia résztvevői azokat a megállapodásokat, amelyek a kifejtett vélemények után egy általános konszenzus folyamán

születnek, a saját befolyásövezetükön belül továbbadhatják, természetesen a forrás érintése nélkül."

Egy levelében ezt válaszolta Eringernek a „bilderberges" Sir Paul Chambers: „Semmit nem árulhatok el a Bilderberg-csoportról egy kívülállónak, aki nem tagja annak. Nagyon sajnálom, hogy nem segíthetek Önnek, de erre abszolút nincs fölhatalmazásom, s ebben a vonatkozásban nagy hibát követnék el, ha bármit is mondanék a Bilderberg-csoportról."

Hallatta hangját Richard C. Holbrooke amerikai diplomata, a délszláv háborút lezáró daytoni béke kidolgozója, létrehozója. Ő természetesen tagadta a csoport jelentőségét: „Soha nem hoznak döntést semmiről, és egy csomó mindenben nem értenek egyet. Viccesen azt mondanám, hogy közel sem olyan fontosak, mint amennyire magukat képzelik. És természetesen egyáltalán nem olyan fontosak, mint ahogy azt az összeesküvés-elméletek kedvelői gondolják." De persze azt ő sem gondolhatta komolyan, hogy a világ elhiszi: jó pénzért azért gyűlnek össze minden esztendőben, hogy kellemesen érezzék magukat a tréfás hangulatban – teszik hozzá a szkeptikusok.

múlt-kor
történelmi portál

Szabadkőművességgel és kereszténységgel a kommunizmus ellen

2011. június 14. 12:33

http://www.mult-kor.hu/cikk.php?id=33217&print=1

Az ázsiai szigetország 1945-ben elszenvedett veresége következtében spirituális űr keletkezett a japánok lelkében, amit a kommunizmus térnyerése ellen harcoló Douglas MacArthur fokozott katolikus hittérítéssel és a szabadkőművesség terjesztésével akart feltölteni - állítja Eicsiró Tokumoto japán újságíró új könyvében.

AFP

A szerző nemrég megjelent munkájában (1945 Under the Shadow of the Occupation: The Ashlar and The Cross) áttekinti, hogy a szigetországban állomásozó szövetséges erők parancsnoka - akinek 1949-ig döntő szava volt a helyi ügyekben - hogyan próbálta a kereszténység terjesztésével és a szabadkőművesség bevezetésével útját állni a terjedő kommunista eszméknek és a japán nacionalizmusnak a hidegháború kezdeti szakaszában.

Tokumoto aláhúzza: a világháborús vereséget követően a japánok elvesztették hitüket legyőzhetetlennek tekintett hadseregükben, császárukban és a kvázi államvallássá előlépett sintóban. Az újságíró szerint MacArthur, akit nagyon érdekelt a helyi vallás és politika kapcsolata, meg akarta reformálni az ott élők eszme- és ideológiai rendszerét, és biztos akart lenni abban is, hogy nem a kommunizmus fogja kitölteni az emberek szívében és lelkében keletkezett "ürességet".

A Tokumoto által forrásként felhasznált leveleket és jelentéseket csak nemrég oldották fel a titkosítás alól. A dokumentumok egyike MacArthur és két amerikai katolikus püspök, John F. O'Hara és Michael J. Ready 1946-os nyári találkozóját örökíti meg. Egy három hetes utazássorozat után Vatikánba küldött jelentésük szerint MacArthur bátorította a főpapokat a tömeges térítésre. Az amerikai tábornok a korábban a Fülöp-szigeteken szerzett tapasztalatai alapján úgy hitte, hogy a katolicizmus vonzó alternatíva lehet.

MacArthur Japánból való távozása után is fenntartotta elméletét, amely szerint a kereszténység hatásos ellensúlya lehet mind a szélsőséges távol-keleti nacionalizmusnak, mind a kommunista eszméknek. Épp ezért ő vezette az 1955-ben megalakult tokiói Nemzetközi Keresztény Egyetem számára folyó adománygyűjtést is.

MacArthur missziós törekvéseinek ugyan voltak eredményei, például Tokumoto adatai jelzik, hogy 1948 és 1950 közt a katolikusok száma 19 százalékkal növekedett, ám az amerikai főtiszt kísérlete összességében sikertelen volt. Garrett Washington, az ohióí Oberlin College kutatója szerint ez a törekvés részben azért bukhatott meg, mert a Vatikán által küldött misszionáriusok közül nagyon kevesen voltak képesek hatékonyan kommunikálni a japánokkal. A kérdést a felekezet nyugati nagyhatalmakkal való diplomáciai kapcsolata is megnehezítette, hiszen Washington szerint a helyieket nem érdeklik a nyugati vallások, ezért a térítést nem kell erőltetni.

MacArthur másik célja, a szabadkőművesség elterjesztése viszont sikeres volt. Többek közt számos japán parlamenti képviselő, újságíró, és a császári család egyik tagja is belépett az újonnan alakult páholyokba.

pecsma.hu
közel a pécsiekhez

Biztonságos helyre került Doktor Sándor szobra
Pécs TV2011. június 14., 18:30
http://www.pecsma.hu/helyi/2011/06/14/biztonsagos-helyre-kerult-doktor-sandor-szobra/

Elbontották Doktor Sándor szobrát: a Nagy Jenő utcai bronz alkotás eltávolításáról a pécsi képviselő-testület hozott korábban döntést. A városvezetés szerint nem lehet annak a szobra Pécsett, aki el akarta csatoltatni a várost Magyarországtól; a szobor elhelyezéséről a BIOKOM Kft. gondoskodott.
Az egész alakos bronz szobrot 1978-ban helyezték ki, mivel a helyi pártállami vezetők akkor egy munkásmozgalmi hősnek kívántak emléket állítani: a Horthy-rendszer elleni tevékenysége miatt a pécsi bábaképző egykori igazgatójára esett a választás. A rendszerváltás után átkeresztelték a Doktor Sándorról elnevezett utcát és megváltozott korábban az ő nevét viselő művelődési központ neve is. A szoborhoz azonban nem nyúltak – mostanáig.
Mint arról a PécsMa.hu korábban már beszámolt, a pécsi városvezetés úgy döntött: a szobornak mennie kell. Az első világháborút követő szerb megszállás idején ugyanis – a kezdeti tiltakozás után – Doktor Sándor együttműködött a megszállókkal.
A tanácsköztársaság bukása után számtalan kommunista menekült a szerb fennhatóság alatt álló Pécsre, s hogy elkerüljék a megtorlást, 1921-ben kikiáltották a Baranya-Bajai Magyar-Szerb Köztársaságot. Szerencsére a megszálló katonák néhány nap múlva csomagolni kezdtek.
Doktor Sándor szobrát a pécsi közgyűlés határozata alapján a BIOKOM Kft. bontotta le.
- A hosszú hétvégére a BIOKOM-hoz került a szobor, majd kedden biztonságos helyre szállították el, hiszen a szobor mint műalkotás érték, ahogy annak anyag is. Így olyan helyre kellett vinni, ahol folyamatosan tudják őrizni – nyilatkozta a Pécs TV híradójának Nácsa János, az önkormányzat sajtóreferense.
A szobrának jelenlegi helyéről több információt nem sikerült kideríteni, annyi azonban biztos, hogy a pécsi Irinyi Dániel Szabadkőműves Páholy egykor főmesterének emlékműve többé pécsi közterületre nem kerül ki.
Bodor Gergely

NÉPSZABADSÁGONLINE

T. László pszichopata és a többi náci

A hatvannégy vármegyés T. László szívesen tetszeleg a hazafi és a nemzeti radikális forradalmár pózában. Hazugság, szemfényvesztés. Szimplán és egyszer!en: csak egy náci.

Czene Gábor | Népszabadság | 2011. június 20. |

Vidám menet

Népszabadság - Kocsis Zoltán

A lapban, amelynek ! a f!szerkeszt!je, a Ku-Klux-Klant „minden id!k legkiválóbb amerikai szervezetének” nevezte, a „négereket” pedig – a cigányokhoz hasonlóan – az „emberiség pestisének”. Felhatalmazva érzi magát arra is, hogy eldöntse, ki mehet végig Budapest utcáin, és ki nem. A „buziparádé” megakadályozására verbuváló felhívásában is azt adta, mi lényege: „A világot felforgató szabadk!m"ves er!k ismét hadat üzentek minden egészséges gondolkodású magyar embernek.” „...nemzetünk legalapvet!bb pilléreit támadja a sötét háttérhatalom.” Nincs értelme fi nomkodni.

Azok a frusztrált deviánsok, akik T. László pszichopata felkérésének eleget téve tüntetni indultak a melegfelvonulás ellen, hamisítatlan náci akcióban vettek részt. Akár tudták, akár nem. Jelent!s részük nagy valószín"séggel tudta, és nem csupán megértette a könnyen dekódolható antiszemita üzenetet, hanem egyet is értett vele. Az Oktogonnál a vértolulásos buzizás mellett többször felharsant a „mocskos zsidók” kórus. Némelyek Szálasit éltették és akasztófával fenyegették a melegeket.

A melegfelvonuláshoz csatlakozó berlini antifasisztáknak sem kellett elmagyarázni, kik gyülekeznek odaát. A magyar nácik egyúttal ízelít!t kaphattak abból is,mi várna rájuk, ha Németországban próbálkoznának. Ahol csak az ellentüntet!k látó- vagy hallótávolságba kerültek, a németek az öklüket magasba emelve skandálták a nemzetközi antifasiszta mozgalom jelszavát: „Alerta, Alerta, Antifascista!” Nem úgy t"nt, hogy különösebb szükségük lenne a rend!rkordon védelmére.A 2011-es Budapest Pride így is felidézte, milyen önfeledt népünnepély volt hosszú éveken át a felvonulás, és megmutatta, milyen lehetne megint, ha a zsigeri és irracionális gy!lölett"l reszket" széls"jobbosok miatt nem kellene rengeteg rend"rt kivezényelni, a fél belvárost lezárni a forgalomtól. A Meleg Méltóság Menete karneváli hangulatot varázsolt Budapestre. Több ezer ember – meleg és hetero, magyar és külföldi – táncolta, dobolta, énekelte végig az utat. Szivárványszín! zászlók és eserny"k, lufik, színes szalagok tarkították a tömeget.

Az egyik transzparensre azt írták: „Majd én megkülönböztetem magam, ha akarom”. A ren-

dezvény végén Sophie in't Veld, holland EP-képvisel" arról beszélt, hogy miközben az ellentüntet"k órákon át acsarkodtak, a felvonulók vidám szórakozással töltötték az id"t. Feltette a kérdést: vajon ki érezte magát jobban?

A válasz nem lehet kétséges. Ezzel együtt: egyel"re ott tartunk, hogy a németekt"l kell antifasizmust tanulnunk. Lassacskán talán belejövünk. Tényleg ideje lenne már, hogy a magyarok végérvényesen és teljes egészében visszafoglalják szül"hazájukat, Magyarországot. A náciktól.

bar!kád

A szélsőbaloldaltól a Mindszenty-ösztöndíjig

http://barikad.hu/sz%C3%A9ls%C5%91baloldalt%C3%B3l_mindszenty-%C3%B6szt%C3%B6nd%C3%ADjig-20110615

2011, június 15 - 21:59

Szélsőbalos múltját letagadva, mások jóhiszeműségét kihasználva próbált pénzt és információt szerezni az a szélsőbaloldali nézeteit korábban nyíltan vállaló történész, aki több konzervatív orgánum szerzőgárdájához is csatlakozott – adja hírül a tortenelemportal.hu.

A történelmi portál a magát Péterfi-Nagy Lászlónak nevező történész-doktorandusz több mint sajátos pályafutására hívja fel a figyelmet.

A fiatal kutató az elmúlt másfél évben több konzervatív tudományos műhelyt, közéleti személyiséget keresett fel. Magát „üldözött jobboldali történésznek állította be", aki még az ELTE doktori iskolájából is kénytelen volt távozni. Indoklása szerint az óta kezdte érezni a „hátrányos megkülönböztetést", amióta a doktori munkájában több szabadkőműves vonatkozású eseményt akart bemutatni, erről azonban „lebeszélték a tanárai". De „fontosabb volt az igazság", ezért elhagyta kedves intézményét.

Nagy László több alkalommal is élesen bírálta korábbi alma materét. A Trianoni Szemlében közölt önéletrajzában úgy fogalmazott: „morális okok miatt” hagyta ott azt, tanulmányait jelenleg pedig a PPKE doktori iskolájában folytatja. Magát elsősorban Mindszenty József és ifj. gróf Andrássy Gyula munkásságát kutató történésznek adja ki,s állításainak az elmúlt időszakban sokan hitelt adtak a nemzeti oldalon.

Másfél év alatt különféle katolikus körök oszlopos tagjává, egyházi orgánumok interjúalanyává vált, szabadon mozog a különféle egyházi levéltárakban. 2010 novemberében személyesen Lezsák Sándortól, az Országgyűlés alelnökétől, a Mindszenty Társaság vezetőjétől vehetett át a parlamentben egy 250 000 forint értékű Mindszenty-kutatói ösztöndíjat. Májusban a Parlamentben tartott Mindszenty konferencia egyik fő előadója volt.

Nagy az őt most leleplező Történelemportálra, illetve a Nagy Magyarország történelmi magazinba is publikált írásokat. Cikkeiért első körben nem kért anyagi juttatást, később egyre többször jelezte, „nagyon nagy szüksége lenne pénzre”, „nem tudja befizetni a doktori iskola költségeit, nem tud jegyzeteket venni”, „nyilvános eseményre megy és lyukas a cipője”, „a feleségével már nem ettek két napja” stb… A portál írása szerint mindeközben „udvariasan próbált” információkat szerezni tevékenységükkel kapcsolatban.

Nagy László a Péterfi előnevet felvéve 2010 elején került először kapcsolatba konzervatív oldallal, előtte néhány hónappal még a Magyarországi Kisebbségek Pártja EP-listájánszerepelt többek közt a korábban SZDSZ-közeliként ismert Lang Györgyi Pa-Dö-Dő énekes és Terry Black hivatásos transzvesztita társaságában mint a „történeti kabinet elnöke”. A párt 2006-ban alakult, elnöke Száva Vince, az MSZP roma tagozatának egykori ügyvezetője. Száva több testvére büntetett előéletű, a budapesti alvilág ismert alakjai, jelenleg a Hit Gyülekezetének oszlopos tagjai.

A fiatalember 2006 óta a Magyar Antifasiszta Liga egyik vezetője, 2006 és 2009 között megszólalt a Klubrádióban, a Napkeltében, a TV2-ben, a Kossuth Klubban – de még az Echo TV-ben is szerepelt egy vitaműsorban. Publikált az Eszmélet című marxista folyóiratban, valamint anarchista és antifa portálokon, ahol a későbbi Mindszenty-díjas "kutató" éles kirohanásokat intézett többek között a történelmi egyházak ellen is. többek között éÍrásaiban többször kifejezte elkötelezettségét a különféle ateista-marxista tanok, illetve az ezeket képviselő szervezetek irányábanTöbb nyilvános rendezvényen is főszónokként figyelmeztetett a „náci ideológia széleskörű hazai elterjedésére.”

Múltjáról az elmúlt években soha, sehol semmilyen nyilvános fórumon nem adott számot, mint, ahogyan arról sem, milyen megfontolásból lett rövid idő alatt lelkes szélsőbalosból a keresztény-nemzeti gondolat híve.

Nagy László világnézeti „fejlődését” még nehezebben követhetővé teszi, hogy mielőtt elkötelezett marxistaként és antifasiszta harcosként ismertté vált volna, egyetemista éveinek egy szakaszában közel került a hungarista „médiasztár”, Bácsfi Diana vezette Magyar Jövő Csoporthoz is.

tortenelemportal.hu **nyomán** barikad.hu

Vona: emberiség elleni bűncselekmény a norvégiai mészárlás

http://barikad.hu/vona_emberis%C3%A9g_elleni_b%C5%B1ncselekm%C3%A9ny_norv%C3%A9giai_m%C3%A9sz%C3%A1rl%C3%A1s-20110725

2011, július 25

A Jobbik elnöke emberiség ellenesbűncselekménynek minősítette a pénteken Norvégiában történt mészárlást. Vona Gábor hétfői budapesti sajtótájékoztatóján ugyanakkor felháborodását is kifejezte, amiért "néhány magyar sajtótermék" megpróbálta összemosni a Jobbikot a merényletet elkövető norvég férfival.

Anders Behring Breivik a csaknem száz halálos áldozatot követelő hét végi norvégiai kettős merénylet feltételezett tettese az oslói robbantás és a baloldali ifjúsági nyári táborban véghezvitt vérfürdő előtt töltött föl az internetre egy 1500 oldalas dokumentumot, amelyben egy felsorolás erejéig a kelet-európai radikális jobboldali pártok között megemlíti a Jobbikot is.

A „kelet-európai szélsőjobboldali és nacionalista pártok” címszó alatt Magyarországról három szervezetet sorol fel: a Magyar Igazság és Élet Pártját (MIÉP), a Hatvannégy Vármegye Ifjúsági Mozgalmat (HVIM) és a Jobbikot. Megállapítja, hogy a bevándorlás elutasítása és az iszlámellenesség nem központi probléma a kelet-európai nacionalista pártok számára, mert "nagyon korlátozott" az ezekbe az országokba irányuló bevándorlás. Ezek a pártok inkább az EU-ellenességre, az antiszemitizmusra vagy más etnikai csoportok, főleg a cigányok elutasítására építenek - írja.

Vona Gábor hétfői sajtótájékoztatóján kiemelte: a Jobbik őszinte részvétét fejezi ki a norvégiai mészárlás kapcsán az áldozatok hozzátartozóinak és mielőbbi gyógyulást kíván a sérülteknek. "Ami ott történt az emberiség ellenes bűncselekmény volt, és reméljük ez a folyamat európai összefogással megállítható" - tette hozzá az ellenzéki pártelnök.

A politikus ugyanakkor felháborítónak nevezte, hogy "néhány magyar sajtótermék a Jobbikot is közvetett módon kapcsolatba hozta az elkövetővel." Hangsúlyozta: az említett felsorolásban "minden egyes olyan európai párt szerepel, amely a bevándorlással kapcsolatban felemelte a szavát."

A pártelnök leszögezte: a Jobbik "természetesen" továbbra is fenntartja az európai bevándorlás felülvizsgálatának szükségességét.

Emlékeztetett: 2002-ben épp a Norvég Munkáspárt ifjúsági vezetőjével együtt vett részt Jemenben egy pánarab ifjúsági találkozón.

Vona felhívta a sajtó figyelmét, hogy, ha "igazán érdekes és izgalmas információkat" kívánnak közölni a gyilkossal kapcsolatban, akkor tárják fel a szabadkőművességhez és Izraelhez fűződő kapcsolatait is.

MTI nyomán barikad.hu

http://szentkoronaradio.com/belfold/2011_07_25_vona-gabor-a-norveg-tomegmeszarlas-emberiseg-elleni-buntett

Vona Gábor : A norvég tömegmészárlás emberiség elleni bűntett

Mon, 2011/07/25 -

Vona Gábor

A Jobbik elnöke emberiség ellenes bűncselekménynek minősítette a pénteken Norvégiában történt mészárlást. Vona Gábor hétfői budapesti sajtótájékoztatóján ugyanakkor felháborodását is kifejezte, amiért néhány magyar sajtótermék megpróbálta összemosni a Jobbikot a merényletet elkövető norvég férfival.
Anders Behring Breivik a csaknem száz halálos áldozatot követelő hét végi norvégiai kettős merénylet feltételezett tettese az oslói robbantás és a baloldali ifjúsági nyári táborban véghezvitt vérfürdő előtt töltött föl az internetre egy 1500 oldalas dokumentumot, amelyben egy felsorolás erejéig a kelet-európai radikális jobboldali pártok között megemlíti a Jobbikot is.

A kelet-európai szélsőjobboldali és nacionalista pártok címszó alatt Magyarországról három szervezetet sorol fel: a Magyar Igazság és Élet Pártját (MIÉP), a Hatvannégy Vármegye Ifjúsági Mozgalmat (HVIM) és a Jobbikot. Megállapítja, hogy a bevándorlás elutasítása és az iszlámellenesség nem központi probléma a kelet-európai nacionalista pártok számára, mert "nagyon korlátozott" az ezekbe az országokba irányuló bevándorlás. Ezek a pártok inkább az EU-ellenességre, az antiszemitizmusra vagy más etnikai csoportok, főleg a cigányok elutasítására építenek - írja.

Vona Gábor hétfői sajtótájékoztatóján kiemelte: a Jobbik őszinte részvétét fejezi ki a norvégiai mészárlás kapcsán az áldozatok hozzátartozóinak és mielőbbi gyógyulást kíván a sérülteknek. "Ami ott történt az emberiség ellenes bűncselekmény volt és reméljük ez a folyamat európai összefogással megállítható" - tette hozzá az ellenzéki pártelnök.

A politikus ugyanakkor felháborítónak nevezte, hogy "néhány magyar sajtótermék a Jobbikot is közvetett módon kapcsolatba hozta az elkövetővel." Hangsúlyozta: az említett felsorolásban "minden egyes olyan európai párt szerepel, amely a bevándorlással kapcsolatban felemelte a szavát."

A pártelnök leszögezte: a Jobbik természetesen továbbra is fenntartja az európai bevándorlás felülvizsgálatának szükségességét.

Emlékeztetett: 2002-ben épp a Norvég Munkáspárt ifjúsági vezetőjével együtt vett részt Jemenben egy pánarab ifjúsági találkozón.

Vona felhívta a sajtó figyelmét, hogy, ha "igazán érdekes és izgalmas információkat" kívánnak közölni a gyilkossal kapcsolatban, akkor tárják fel a szabadkőművességhez és Izraelhez fűződő kapcsolatait is.

(Barikád)

SONLINE 2011. szeptember 25. vasárnap
Eufrozina, Kende

Berzsenyi-kultusz: a költőóriás az első kaposvári hangosfilmben

2011. június 22. 08:37 Nagy Zoltán

KAPOSVÁR | Hetvenöt esztendeje, 1936. május 29-én országos ünnepség színhelye volt Kaposvár. A fővárosból tizenhárom iskola növendékei jöttek el a somogyi megyeszékhelyre, hogy részt vegyenek a nagyszabású kulturális eseményen. Ganz-gyári leventék, tanárok és tisztviselők is elkísérték a tanulmányi kiránduláson levő diákokat.

Mik ezek?

Hogy a több mint ötszáz budapesti vendég véletlenül se tévedjen el a városban, a vasútállomástól a Horthy parkig (mert akkor így nevezték a mai Berzsenyi parkot) villanypóznákra helyezett nemzetiszínű zászlócskák mutatták az utat. A ragyogó időben nemsokára négyötezer főnyi közönség szorongott a parkban, hogy tanúja legyen, amint egy nagy költő kis szobrának felavatásával tovább gazdagodik a somogyi Berzsenyi-hagyomány.

A Niklán élő Berzsenyi Dániel Somogy vármegye táblabírájaként gyakran feltűnt a kaposvári megyegyűléseken. (Számára az 1812. márciusi nagygyűlés lehetett a legemlékezetesebb, amikor a megyei urak nyilvános ünneplésben részesítették.)

A polgári fiúiskola

Ezenkívül többnyire a könyvtár vonzotta a költőt Kaposvárra. Nem annyira azért, mert 1826-ban őt is beválasztották a vármegye „könyvvásárló bizottságába", hanem inkább a kölcsönzés lehetősége miatt. Berzsenyimég betegen is a vármegyei könyvtár legbuzgóbb olvasói közé tartozott, nagy lelkierővel szinte kéthavonként vállalva a nikla-kaposvári kocsiút nehézségeit. Mindhalálig kitartott a könyvtár mellett: még 1836 januárjában, huszonhárom nappal a halála előtt is meglátogatta a kaposvári tékát. (Élete utolsó négy évében 134 kötetet kölcsönzött ki.)

A költő elhunyta után csakhamar szárba szökkent a Berzsenyi-kultusz, amely – méltán – mindmáig virágzik Somogyban. Döbrentei Gábor író, a Magyar Tudós Társaság első titkára már 1843-ban a kaposvári könyvtárnak adományozta Berzsenyi összes műveinek egy példányát, a megyegyűlés pedig elhatározta, hogy a költő emlékének megörökítésére díjat alapít Berzsenyi-koszorú néven, és gyűjtést kezd a niklai remete szobrára és emlékkövére. 1860-ban obeliszket emeltetett sírja fölé a vármegye, s néhány évtized múlva róla nevezték el a kaposvári Hosszú utcát.

A Berzsenyi Park (Horthy) új korában

A múlt század elején az ő nevével alakult szabadkőműves-páholy és irodalmi társaság a megye székvárosában. Cserkészcsapat, majd polgári (és általános) iskola is viselte-viseli a Berzsenyi nevet Kaposváron, akárcsak 1989 óta a város legszebb parkja, 2004-től a megyei bíróság könyvtára. Egykori niklai kúriájában emlékmúzeum működik.

Rendezvények sorával szintúgy ébren tartották a költőóriás emlékezetét. A *Berzsenyi Dániel Irodalmi és Művészeti Társaság* 1926-ban és 1936-ban ünnepséggel tisztelgett névadója előtt (az utóbbi alkalommal rendezett irodalmi estet a Magyar Rádió is közvetítette), 1948-ban pedig a kaposvári városháza nagytermében szerveztek Berzsenyi-emlékünnepséget, többek közt *Németh László*, *Illyés Gyula*és *Takáts Gyula* részvételével.

A költő kisméretű mellszobrának avatására is az 1936-os Berzsenyi-centenáriumon került sor. A kezdeményezés legfőbb támogatója természetesen a Berzsenyi Társaság volt, de a város is sorompóba állt (a „szoborbizottságot”*Vétek György* polgármester elnökletével hozták létre), s sokat fáradozott az ügy érdekében *Gálos Ferenc*, a polgári fiúiskola igazgatója. A növendékek sem maradtak ki a közös erőfeszítésből: a szobor anyagához a fiúiskola tanulói gyűjtötték a rézhulladékot.

A cikk a hirdetés után folytatódik

Az ünnepség napján, ezen a hetvenöt évvel ezelőtti péntek délelőttön azonban nemcsak ők, hanem minden kaposvári iskola diákjai ott sorakoztak a Horthy parkban, *Fetter Károly*dombóvári szobrász alkotása előtt. A rendezvény jól példázta a kaposvári iskolák együttműködését. *Bíró Lajos*leánygimnáziumi igazgató, majd *Merényi Oszkár*irodalomtörténész, a felső kereskedelmi iskola tanára mondott beszédet, fellépett a polgári fiúiskola szavalókórusa és a reálgimnázium énekkara is. (Az említett tanintézetek mai

jogutódjai: Munkácsy Mihály Gimnázium, közgazdasági szakközépiskola, Berzsenyi Dániel Általános Iskola, Táncsics Mihály Gimnázium.)

Így kezdte 1936. májusi kaposvári avatóbeszédét *Merényi Oszkár*: „Berzsenyi Dániel az egész magyarságé. Magáénak nevezheti őt a nemesség, amelynek oly hősi emléket emelt verseiben. Magáénak vallhatja őt a nép, hiszen sorsáról és rendeltetéséről oly szép eszméket és javaslatokat tett a maga idejében. Magáénak érzi őt két magyar vármegye; földjét és embereit megdicsőítette költeményeiben. Magáénak vallja őt az egész ország, amelynek sorsáért aggódott, és amelynek dicsőségét megénekelte. De elsősorban az ifjúságé *Berzsenyi Dániel*, a magyar ifjúságé!”

Fetter Károly kaposvári Berzsenyi-szobra

Az ünnepségre eljött a főispán és a polgármester, látni lehetett a Berzsenyi család tagjait, s Nikla község küldöttsége is letette koszorúját.
Erről a rendezvényről készült az első hangosfilm Kaposváron. Amikor Bodnár Gyula budapesti operatőr engedélyt kért a várostól, hogy filmfelvételeket készíthessen a szoboravatásról, *Siposs Kálmán* gazdasági tanácsos örömmel tett eleget a kérésnek. Hiszen így valóban országos ismertségre tehetett szert az ünnepség - s vele a város. A Városi moziban már a 30-as évek elején bemutatkozott a hangosfilmleadó berendezés, de a filmgyártás munkájába most először kóstolhattak bele a derék kaposiak.
Az egyik helyi napilap bölcs tanáccsal is ellátta az érdeklődőket: „Aki tehát látni akarja magát hangosfilmen, ejtse módját annak, hogy a felvételnél ő is rákerüljön a filmre.” (Vajon megvan még valahol ez a felvétel?)
A filmes nem csupán a budapesti vendégek érkezéséről és magáról az ünnepségről forgatott. A városkép legszebb pontjain hozta működésbe a kamerát: egyebek közt az állomás előtti 44-es emlékművet, az igazságügyi palotát (a bíróság épületét), a református és az evangélikus templomot, a Berzsenyi park legszebb részeit, a polgári fiúiskolát, a főutcát, a megyeházát, a Kossuth-szobrot és a színházat is megörökítette.

A hajdani ünnepség nem kis részben éppen erről szólt: az értékek megóvásáról, megbecsülé-

séről és továbbörökítéséről. Annak a Berzsenyi-idézetnek a jegyében, amely háromnegyed évszázada a költő kaposvári szobrán is olvasható: „A derék nem fél az idők mohától."

Feltárul a szabadkőműves sírkamra titka

http://www.habostorta.hu/hu/habostorta/cikkek/tudomany/feltarul-a-szabadkomuves-sirkamra-titka

2011. 07. 16.

Rejtélyes szarkofágot rejt Dél-Dunántúl szíve

Amíg Stonehenge kőtömbjeit a nyári napforduló napnyugtájához tájolva állították fel, a pécsi Zsolnay mauzóleumban a téli napfordulón tárul fel az úgynevezett eosin csodája.

Már nincs élő ember, aki látta ezt korábban, de akik valaha megtapasztalták, földöntúli élményről számoltak be. A mauzóleum belsejét és a szarkofágot eosinnal burkolták be, és egy ugyanebből az anyagból készült bonyolult optikai rendszerrel, tükrökkel juttatják le a nap sugarait a téli napfordulón, december 21-én pontban 11 órakor. Az egész mindössze néhány percig tart.

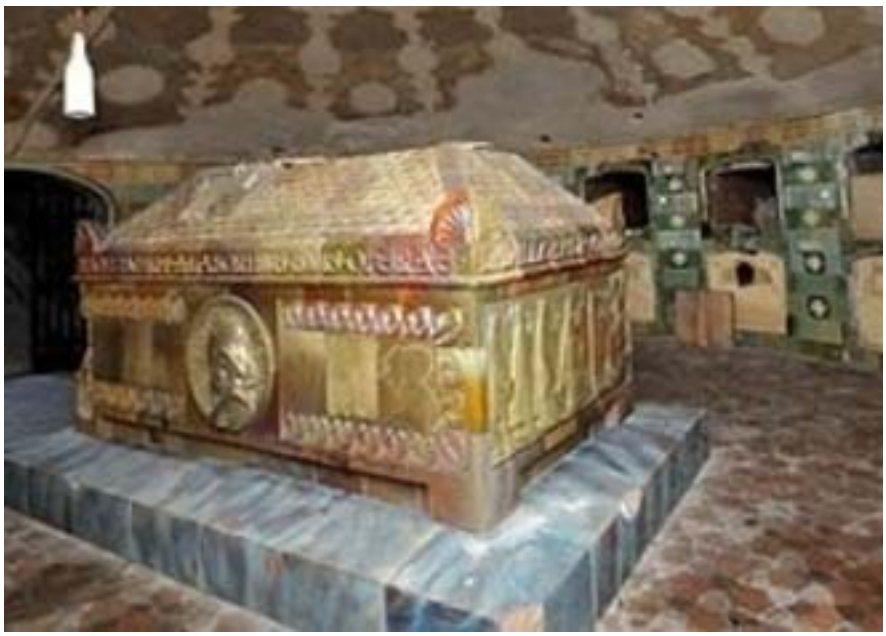

"Hétfőtől látogatható a mauzóleum, de csak a napfordulón derül ki, sikeres volt-e a felújítás" – mondta a Borsnak Lovas László, aki évtizedek óta kutatja a szabadkőműves-szentély titkát. A férfi szerint december 21-én, amikor a Nap a zeniten áll, a fény az oltártól 131 méterre álló kaputól elvezet a szarkofág déli oldaláig, és feltárja az eosin titkát.

A Nap ezen az egyetlen napon megvilágítja a Krisztus-szobrot, az oltár fülkéjében pedig hol egy angyal, hol egy Jézus-alak jelenik meg. Majd a fény az eosinos oltárról a sírkamrába verődik, hogy beragyogja Zsolnay Vilmos sírhelyének díszburkolatát.

A ritka látvány, Stonehenge-hez hasonlóan százezreket vonzhatna Pécsre, de úgy tudjuk, hogy Zsolnay Vilmos leszármazottai nem szeretnék, ha a szabadkőművességgel kapcsolnák össze családjuk nevét, ezért nem népszerűsítik az egyedülálló látványosságot.

(Forrás: Bors)

MAGYAR HÍRLAP online

http://www.magyarhirlap.hu/kulfold/berlusconi_2013ban_alfano_kovethet.html
2011.július 9

Szabadkőműves tanácsadó

Az olasz sajtó napról napra közli a szabadkőműves tevékenységért előzetes letartóztatásba helyezett miniszterelnöki tanácsadó, Luigi Bisignani lehallgatott telefonbeszélgetéseit. Korrupció, államtitok kiszivárogtatása, valamint bűnszövetkezet alakítása a vád a pénzügyminiszter, Giulio Tremonti volt politikai tanácsadójával szemben is, akinek letartóztatásához az ügyészség csütörtökön kérte a római parlamenttől az illető mentelmi jogának visszavonását. Nyilvánosságra jutottak a részletei annak az ügyészi vizsgálatnak is, amely szerint Berlusconi bizalmi emberei információkat juttattak volna a RAI-ból a kormányfő birtokolta kereskedelmi csatornáknak. (MTI)

BORS SZÓRAKOZTATÓ NAPILAP Online
Címlap • Aktuális • Sztárhírek

2011.07.14. 18:00

Feltárul a szabadkőműves sírkamra titka

http://www.borsonline.hu/news.php?feltarul-a-szabadkomuves-sirkamra-titka&op&hid=44091

Felújították a honi Stonehenge- nek is nevezett pécsi Zsolnay-mauzóleumot, ami a híres porcelángyáros, Zsolnay Vilmos szarkofágját rejti. A helyet szabadkőműves- szentélynek is tartják.

Amíg Stonehenge kőtömbjeit a nyári napforduló napnyugtájához tájolva állították

fel, a pécsi Zsolnay mauzóleumban a téli napfordulón tárul fel az úgynevezett eosin csodája. Már nincs élő ember, aki látta ezt korábban, de akik valaha megtapasztalták, földöntúli élményről számoltak be. A mauzóleum belsejét és a szarkofágot eosinnal burkolták be, és egy ugyanebből az anyagból készült bonyolult optikai rendszerrel, tükrökkel juttatják le a nap sugarait a téli napfordulón, december 21-én pontban 11 órakor. Az egész mindössze néhány percig tart.

Zsolnay Vilmos szarkofágját beragyogják majd az oda vezetett napsugarak
Fotó: Fóris Gábor

– Hétfőtől látogatható a mauzóleum, de csak a napfordulón derül ki, sikeres volt-e a felújítás – mondta a Borsnak Lovas László, aki évtizedek óta kutatja a szabadkőműves-szentély titkát. A férfi szerint december 21-én, amikor a Nap a zeniten áll, a fény az oltártól 131 méterre álló kaputól elvezet a szarkofág déli oldaláig, és feltárja az eosin titkát. A Nap ezen az egyetlen napon megvilágítja a Krisztus-szobrot, az oltár fülkéjében pedig hol egy angyal, hol egy Jézus-alak jelenik meg. Majd a fény az eosinos oltárról a sírkamrába verődik, hogy beragyogja Zsolnay Vilmos sírhelyének díszburkolatát. A ritka látvány, Stonehenge-hez hasonlóan százezreket vonzhatna Pécsre, de úgy tudjuk: Zsolnay Vilmos leszármazottai nem szeretnék, ha a szabadkőművességgel kapcsolnák össze családjuk nevét, ezért nem népszerűsítik az egyedülálló látványosságot.

Fóris Gábor

http://szentkoronaradio.com/publicisztika/2011_07_17_szabadkomuvesek-voltak-e-a-habsburg-uralkodok

Szabadkőművesek és a Habsburgok

Mon, 2011/07/18

Kossuth szabadkőműves volt. Na de Ferenc József is?

A szabadkőművesség és a Habsburgok kapcsolata gyakran foglalkoztatja a nemzeti oldalon lévő hazafiakat. Ki így, ki úgy áll hozzá. Valaki dinasztiahűségből megvédi őket, valaki túlfűtött, hazafias hévvel leszabadkőművesezi, lezsidózza a dinasztiát. De vajon mi az igazság?

A nemzeti oldalon gyakran megy a vita a Habsburgokról. Ilyenkor sokszor elhangzik a Habsburg-ellenesek szájából az a vád, hogy a Habsburgok szabadkőművesek voltak. A legitimisták ilyenkor azzal védekeznek, hogy a Habsburgok leverték a jakobinus-felkelést, I.Ferenc betiltotta a titkos társaságot, így nem lehetnek szabadkőművesek.

Ez az írás azért született, hogy történelmi adatok, feljegyzések mentén bemutassa a Habsburg uralkodók és a szabadkőművesség kapcsolatát. Érdekes megfigyelni, hogy a történelem folyamán a dinasztia ellen lázadó forradalmárok közül hányan voltak eleve, vagy lettek később szabadkőművesek...

Ahhoz, hogy a Habsburgok és a szabadkőművesség kapcsolatáról árnyalt képet kaphassunk, sorra kell vennünk az egyes uralkodókat, melyikük hogyan állt a szabadkőművességhez, szigorúan a tények alapján, és nem érzelmi alapon vizsgálva a kérdést.

Mária Terézia (1740-1780)

Uralkodása elején érte el a birodalmat a szabadkőműves eszme, tehát elég későn, tekintve, hogy a többi nyugati országban már a ’20-as években megalakultak az első páholyok. A birodalom első páholya, A három ágyúhoz 1742-ben alakult Bécsben, berlini pátenssel. (Talán a Habsburgokkal az osztrák örökösödési háborúban szemben álló poroszok így akarták gyengíteni belülről a Monarchiát? - a szerk.)

Bár férje, Lotharingiai Ferenc támogatta, ösztönözte a páholyt, Mária Terézia ki nem állhatta a titkos társaságot, amelyben új vallást, ellenfelet lát a katolicizmushoz hű császárnő, aki egyetért XII. Kelemen pápa 1738-ban kiadott In Eminenti apostolatus specue bullájával -

amely kiátkozással fenyegeti a szabadkőművességhez csatlakozott katolikusokat –, és rögtön intézkedik. Sumonyi Zoltán: Magyar szabadkőművesek és rotaryánusok (Gabo kiadó, 2008.) c. könyvének 31. oldalán olvasható az alábbi leírás: „1743-ban császárné, állítólag a jezsuitáktól felbujtogatva, katonaság által meglepette a páholyt, s annak tagjait elfogatta. Bárha a fogság csak néhány napig tartott, és senkinek semmi bántódása nem lett, a páholy működése azóta mégis pangott és csak nagy titokban volt folytatható, míg úgy látszik, a 60-as évek elején végképpen megszűnt." Látható tehát, hogy Mária Terézia mély ellenszenvvel viseltetett a szabadkőműves eszme iránt.

II. József (1780-1790)

A "kalapos királyról" mindenki azt gondolná, hogy követve apját, ő is szabadkőművesek közé áll. Maguk, az akkori szabadkőművesek is ezt hitték, ugyanis – bár az alkotmányuk elvileg tiltja a politikát – több páholyt is elneveztek róla, pl. az Újonnan koronázott reményhez, Szent Józsefhez. Az uralkodó - Sumonyi már említett könyvének 55.oldalán leírtak szerint - 1784-ben még megtűri a titkos társaságot, bár több tagjuk nem lehet, de az 1785. dec. 11-i rendeletében korlátozta a létszámot, bejelentési kötelezettséget szabott ki a társaságokra, a tagok névjegyzékét fel kellett küldeni a kormánynak és csak a nagyobb városokban lehetett 1-1 páholy, a többit fel kellett oszlatni.

Mindemellett a szabadkőműves gróf Pállfy Károly kancellárnak írott levelében egyfajta ultimátumot intézett a szabadkőművesekhez: „Minthogy jól szervezett államban bizonyos rend és vezetés nélkül semmi nem történhet, szükségesnek tartom elküldeni Önnek ezen rendeletemet, hogy azt az Ön alá tartozó országos hatóságokhoz pontosan teljesítés végett eljuttassa. Az úgynevezett szabadkőművesi társaságok – amelyeknek titkai előttem ismeretlenek, minthogy sohasem vágytam misztikus bűvészkedéseiket megtudni -, nagyon elszaporodtak és már minden kisebb városban megtalálhatók, így ezek a társaságok, ha mindenféle felügyelet nélkül tevékenykednek, igen könnyen szélsőségekbe lendülhetnek a vallás, a rend és az erkölcs veszedelmére. Különösen veszélyes lehet olyan hivatali elöljárók esetében, akik fanatikus szervezkedési hajlamuktól vezérelve méltánytalanul viselkednek a velük nem azonos nézetet valló vagy nem egy szövetségben lévő beosztottjaikkal."(Sumonyi említett könyvének 57. oldalán)

Sumonyi szerint József király ezzel annyira magára haragította a szabadkőműveseket, hogy amikor a halálán volt, a titkos társaság tagjai, nem akartak elmondani érte egy szabadkőműves imát, sőt az ötlet gazdájának távoznia kellett. Illetve ekkor határozták el, hogy a gyűlölt német helyett, ezentúl a latin lesz a nyelvük. Tehát annyira utálták II. Józsefet, hogy miatta még a saját játékszabályukat is megszegték, amely a szabadkőművesek köréből kizár minden politikai és felekezeti vitát. (Magyar szabadkőművesek és rotaryánusok 73.o.)

Látható tehát, hogy a vártakkal ellentétben II.József sem volt szabadkőműves, sőt, jól látta a társaságokban rejlő veszélyeket bármennyire is felvilágosult uralkodó módjára kormányzott, és más szempontból nem tartozott a legjobb uralkodók közé.

II.Lipót (1790-1792)

Ő volt a Habsburg királyok egyedüli fekete báránya. Sumonyi említett könyvének 79. oldalán leírtak szerint ő ugyanis még toscanai nagyherceg korában, tehát húszas évei elején belépett a szabadkőművesek közé. Ám vele szemben voltak a legellenségesebbek a szabadkőművesek. Az országban ugyanis akkor viták dúltak arról, hogy ki legyen a király. Sokan ugyanis II. Jó-

zsef uralkodási módszerei miatt a szabad királyválasztás mellett kardoskodtak, éppen ezért tárgyalni kezdtek a poroszokkal. A szabadkőművesek röpiratok formájában terjesztették nézeteiket, mely szerint az örökös királyság helyett választókirályságot akarnak. Sőt, Sumonyi könyvének 81.oldalán leirtak szerint a szabadkőműves Berzeviczy Gergely egyenesen el akart szakadni a Habsburg-háztól, és az angol királyi házból szeretett volna uralkodót. II. Lipót a szabadkőművesek mesterkedései miatt ellenröpiratokat terjesztetett, kémhálózatot hozott létre. Sőt, toscanai módszerrel egymás ellen ugrasztotta a titkos társaságokat, így zilálva szét őket.

Mindent összevetve II. Lipót ugyan szabadkőműves volt, de mikor egy birodalom kormányzásának súlya nehezedett rá, felhagyott az ifjúkori hóbortjaival, és lelkiismeretes uralkodóként vezette népeit - vagy legalábbis politikai érdekei megkívánták a szabadkőművesek elleni fellépését.

I. Ferenc (1792-1835)

II. Lipót alatt annyira szétzilálták a páholyokat, hogy azok nem bírva a sok kellemetlenséget, bizalmatlanságot, megalázásokat, sorra oszlanak fel. Sumonyi, könyvének 98. oldalán leírja, hogy először a bécsi, majd a linzi, az innsbrucki, a freiburgi, a triesti végül a laibachi péholyok is megszűnnek. 1792 végére gyakorlatilag az összes osztrák páholy megszűnt. Az osztrákokat követve a brünni és a prágai páholyok is megszűnnek, és 1795-re már csak a magyarországi páholyok tartanak ki, igaz folyamatos küszködésekkel. Érdemes megnézni, kik tartoznak ekkor a magyar szabadkőművesek közé. Orczy László, Podmanczky József, Ócsai Balogh Péter, a már elített Berzeviczy Gergely, Gróf Fekete János, Gróf Széchenyi Ferenc, Hajnóczy József, Laczkovics János, Kazinczy Ferenc, a "nagy nyelvújító", Martinovics Ignác, Szentmarjay Ferenc. De szabadkőműves volt Kölcsey Ferenc, Batsányi János, Dayka Gábor, Verseghy Ferenc, Csokonai Vitéz Mihály, Kármán József, Landerer Mihály, Szolártsik János is. Azt is érdekes megnézni, hogy a kommunizmusban mennyire propagálták ezeket a szabadkőműveseket, mennyire pozitívan voltak feltüntetve. Csokonait előforradalmárként, Petőfi elődjeként dicsőítik, Kazincyt, mint a nagy nyelújító reformert éljenzik, a jakobinusokról teret neveznek el Budapesten, a Generális-kaszálót, ahol a jakobinusokat kivégezték, Vérmezőnek nevezik át, Hajnóczyról, Daykáról utcát neveznek el...

A Habsburgok egyik nagy csapása a szabadkőművesekre az 1794-ben elkezdődött a jakobinus-per volt, ahol 49 vádlott áll a bíróság elé. A Szent Korona ügyésze Németh János, a Hétszemélyes tábla elnöke Sándor Lipót főherceg, nádor. A 49-ből hárman meghalnak ítélethozatal előtt, amely végül 34 embert talált bűnösnek, 12 vádlottat felmentett. 16 ember ítéltek fő- és jószágvesztésre, a többiek egytől tíz évig terjedő börtönbüntetéseket kaptak.

(Rövid anekdotaként álljon itt egy részlet Sumonyi könyvének 105. oldaláról, amikor az ügyész halált kért Kazinczyre és Batsányira, az ifjú nádor ezt mondta: „Ne kapkodjunk ügyész úr! Költőket nem szoktunk nyakazni! A mártíromság túl jól áll nekik, nekünk pedig túlzottan is veszélyes! Várfogság, száműzés nyolc vagy tíz évre! Az pusztítóbb, mert elfelejtik őket!” Batsányit végül egy évre ítéli, és Sumonyi leírása szerint ezt mondja neki: „Magát pedig, Batsányi, túl korán mentették föl. Azért ezt-azt csinált. Mi tudjuk azt. Meg hát a versei! Hová figyeljünk? A sorsunk Párizsból jön? Ejnye, enyje!” Innét is látható, hogy ez a főherceg sem szimpatizált a szabadkőművesekkel. Batsányi viszont hiába várta ekkor még a párizsi mintára létrejövő királyságellenes, liberalizmust elhozó forradalmat...)

Ferenc császár a pert követően, 1795. június 11-én az egész Monarchiában betiltatja a szabad-

kőművességet, amely törvényt a sors fintoraként ugyanannak a szabadkőműves Pállfy grófnak kell szignálnia, akinek 10 évvel korábban II. József hasonló jellegű parancsát kellett betartatnia.

Sumonyi Zoltán említett könyvének 109. oldalán leírtak szerint amikor Sándor Lipót főherceg tragikus körülmények között meghal, Ferenc király ezekkel a szavakkal küldi Magyarországra az új nádort, József főherceget: „Magyarország tele van szabadkőművesekkel, illuminátusokkal. Ezeket nemcsak gyűlölnöd kell, hanem az effajta emberek után nyomoztatni kell, és anélkül, hogy feltűnően üldöznéd őket, lehetőleg bocsássák el őket az állam szolgálatából." József nádor eleget téve a király parancsának, azonnal intézkedik a már említett Németh János segítségével. Többek között lecserélik gróf Zichy Károly országbírót, a Királyi Tábla elnökét, Ürményi Józsefet, leváltják a pesti egyetem öt tanárát. Végül száz embert fognak perbe, akik közül kettőt 1802-ben kivégeznek, sokakat börtönbüntetéssel sújtanak. (Sumonyi könyvének 110.oldalán)

A szabadkőműves társaságok a föld alá szorultak Ferenc király idejére. Bebizonyosodik tehát, hogy Ferenc király sem volt szabadkőműves, sőt ő volt az egyik olyan uralkodó, aki a legtöbbet tett a titkos társaság felforgató tevékenysége ellen.

V.Ferdinánd (1835-1848)

Mivel elődje szinte teljesen felszámolta a szabadkőműveseket, V. Ferdinándnak nem sok dolga a magukhoz térni akaró titkos társaságokkal. A törvény hatása ugyan egyre kezdett elhalványodni és a titkos társaság tagjai néhol már nem is titokban gyűltek össze, a szabadkőművesek megerősödése mégis inkább a forradalom kitörésének idejére datálható.

Sumonyi könyvének 113-15. oldalain leirtak szerint az itthoni páholyok csak akkor kaphattak pátenst a frankfurti páholytól, ha van helyhatósági engedélyük. Így az itthoni szabadkőműveseknek meg kellett várniuk a forradalmi zűrzavart, hogy az új kormány adjon nekik engedélyt. Így 1848. augusztusában már meg is kapták a pátenst, az új páholyhoz, A dicső fény hajnalához, amelyet – jellemző módon – Kossuth Lajosról neveznek el. Nem hiába névválasztás, hiszen Kossuth gyakorlatilag felszámolta a királyságot: a Szent Koronát levette a címerről (Kossuth-címer) és királyság helyett Magyar Álladalmat kiáltatott ki. Maga Kossuth is kérte a felvételét, de az avatásra „sajnos" már nem jutott lehetőség, ugyanis 1849. január 5-én Windisgraetz visszafoglalja Pestet a felkelőktől, és a páholy február 23-án megszűnik.

Itt is látszik, hogy ebben a korban sem a Habsburgok voltak a szabadkőművesek, hanem az ellenük fellázadó Kossuth és társasága. Sajnálatos módon az 1848-49-es eseményeknek pedig igencsak szabadkőműves ideológiai indítattása is volt a szabadságvágy és a jogos követelések mellett: Petőfi a felforgató francia forradalom szerelmese volt, és a jogkiterjesztések is mindmind a 1789-es, majd az azt követő időszakot idézték.

Ferenc József (1848-1916)

Ferenc Józsefről lehet talán a legkevésbé feltételezni, hogy valaha szabadkőműves lett volna, hisz köztudott, hogy ő volt az egyik legkonzervatívabb, legvallásosabb uralkodónk.

Uralkodása a szabadságharc idején kezdődik, ezért érdemes kicsit körüljárni azokat a forradalmárokat, akik a Habsburgok ellen lázadtak. A szabadságharc leverése után Kossuthék a büntetéstől félve elhagyták az országot. Sokan Amerikába, nyugat-Európába vagy Törökor-

ságba mentek. Sumonyi, könyvének 115. oldalán leírja, hogy a katonai vezetők a szabadkőműves Garibaldi Habsburg-ellenes harcához csatlakoztak, és maguk is szabadkőművesek lettek. Így lesz a titkos társaság tagja Klapka György, Türr István. Mások Amerikában, Londonban, Párizsban élnek, és válnak az ottani páholyok tagjaivá, mint például 1852-ben Kossuth Lajos az amerikai Cincinnatiban.

Kossuth szabadkőműves igazolványa

Mivel itthon továbbra sem lehet páholyt alapítani, a magyar szabadkőművesek Svájcban alapítják meg 1863-ban az Ister nevű páholyt, amely nem kér más páholytól pátenst, teljesen önállóan működik. Ennek a páholynak a tagja Csáky Tivadar gróf, Komáromi György, Klapka György, Hoszek Leó volt honvédszázados, Rényi György egykori honvédszázados, Puky László volt kormánybiztos, Horváth Mihály egykori miniszter, Balassa Antal báró, Karacsay Sándor gróf. Csupa egykori forradalmár...

A kiegyezés sajnos lehetővé tette az itthoni szabadkőművességet, ezért a titkos társaság tagjai sorban vándorolnak haza. 1868-ban ugyanis a szuverén magyar kormány hatástalanítja I.Ferenc király rendeletét, azt próbálgatva, vajon Ferenc József beleszól-e majd a független magyar belügybe. Ezzel válaszút elé kényszerítették Ferenc Józsefet, aki vagy hű a Kiegyezéshez, és akkor a titkos társaság tovább működhet szabadon, vagy betiltja őket, ezzel megszegve a Kiegyezésben foglaltakat. Ferenc József itt dönthet akárhogy, valaki úgyis fel fog háborodni.

Mindezek mellett Ferenc József uralkodása alatt a Habsburg család többször is összetűzésbe került a szabadkőművesekkel, amely mint látjuk, azt fogja bizonyítani, hogy a dinasztia mennyire útjában volt a felforgató társaságnak.

Először a király öccsét, Miksa főherceget, Mexikó császárát ítélte halálra 1867-ben a felkelő mexikóiak egyik „hadbírósága”. A lázadó mexikóiak vezetője a magasfokú szabadkőműves

Juarez volt, aki ellensége meggyilkolása után Mexikó elnöke lett.

Ezt követően 1882-ben merényletet kíséreltek meg Ferenc József ellen. A merénylő egy szabadkőműves, Oberdank Vilmos volt, akit később kivégeztek, és ezért az olaszországi Nagy Kelet páholy 1914-ben mártírként ünnepelte.

IV. (Boldog) Károly (1916-1918)

Rövid uralkodásáról sajnos keveset tudunk, de azt biztos, hogy nem oldotta fel az 1795-ös tiltást. Így Ausztriában továbbra is tiltva volt a szabadkőművesség, míg Magyarországon továbbra is szabad volt, hisz a királytól független belügyminiszter 1868-ban feloldotta a tilalmat, amint arról már irtunk Ferenc József kapcsán.

Döntéseiben nagy súlyt fektetett az akkori pápa, XV.Benedek szavára, aki az 1917-es új Egyházi törvénykönyvben a szabadkőművesek szektájába való belépést és a szabadkőműves tevékenységet automatikus kiközösítéssel szankcionálja. IV. Károly maga is hithű katolikus volt.

Összegzésként tehát levonhatjuk azt a következtetést, hogy volt ugyan egy-két szabadkőműves Habsburg, de a többségük nem szimpatizált a felforgató társaság eszméjével, sőt, az Osztrák-Magyar Monarchiában próbálták semlegesíteni őket, így az egységes Birodalmunk felbomlasztása az ő érdekükben állt csak igazán.

Felhasznált irodalom: Sumonyi Zoltán: Magyar szabadkőművesek és rotaryánusok (Gabo kiadó, 2008)

Wikipédia:http://hu.wikipedia.org/wiki/Szabadk%C5%91m%C5%B1vess%C3%A9g
http://hu.wikipedia.org/wiki/Magyar_szabadk%C5%91m%C5%B1vesek_list%C3%A1ja
http://www.kislexikon.hu/oberdank.html
http://www.galilei.hu/hires/hires.html

(CR - Szent Korona Rádió)

mandiner

Hegedűs: Árnyékszékbe való, amit a KDNP képvisel

http://mandiner.hu/cikk/20110718_hegedus_arnyekszekbe_valo_amit_a_kdnp_kepvisel

2011. július 18. 15:04

Ifj. Hegedűs Lóránt szerint a kormánypártok az új egyházügyi törvénnyel elárulták Isten igaz ügyét. A református lelkész szerint a KDNP egy árnyék kormánypárt, amit pedig képviselnek, az az árnyékszékbe való.

Demonstratív istentiszteleten adott hangot az új egyháztörvénnyel kapcsolatos véleményének vasárnap ifjabb Hegedűs Lóránt református lelkész. A Hit Gyülekezete egyházként történt elismerése elleni tiltakoztak. Ifjabb Hegedűs árulások sorának tudja be az új jogszabályt. Álláspontja szerint a KDNP és „kétharmados lilagőzös barátai" elárulták „Isten igaz ügyét". A lelkész megfogalmazása szerint, a törvény hátterében „a bankárkaszt cionista gyökerű hatalomtechnikája" áll, ami „a szabadkőművesség csimborasszója".

Ezután a KDNP-ről beszélt, amely szerinte „egy árnyék kormánypárt, amit pedig képviselnek, az az árnyékszékbe való". *„Imádkozzunk azért, hogy a Mindenható tüze sújtson le azokra, akik ezt az árulást elkövették"* - buzdította híveit Hegedűs, aki megemlékezett *„az ördögi megszállottságú Lázár mocskos magyarellenes indulatáról"* is, majd a prédikáció befejező akkordjaként azt mondta: *„az egyházfegyelmet gyakorolni kell, mert neveli és jó irányba tereli a megtévedetteket"* - számolt be az istentiszteleten elhangzottakról a NOL.

168óraonline

http://www.168ora.hu/a-kdnp-egy-arnyek-kormanypart-az-arnyekszekbe-valo-79284.html

Hétfő, 2011. július 18.
„Isten választott népe nem a zsidó, hanem a magyar"
Demonstratív „istentiszteleten" tiltakozott az új egyháztörvény ellen ifjabb Heged!s Lóránt. A Jobbik-közeli református lelkész a zsidókat és a Hit Gyülekezetét ostorozta, de saját egyházi vezet"inek, a parlamenti képvisel"nek és az árulóknak is üzent vasárnapi prédikációjában: Isten tüzes ítélete, kiátkozás és feljelentés is szóba került a Hazatérés templomában.
A délelőttre meghirdetett istentisztelet „nyílt és demonstratív célja" a Hit Gyülekezete egyházként történt elismerése elleni tiltakozás volt. A Szabadság téri református templomban mintegy 70 hívő gyűlt össze, hogy meghallgassák ifjabb Hegedűs szitkokban és körmondatokban gazdag szónoklatát - írta az ATV tudósítása.
Árulások sora
- Már csak Isten könyörületére számíthatunk, anyaszentegyházunk távlattalanná vált. Ideig-óráig való távlatot sem tud hirdetni, nem képes reményt adni, mert a magát kereszténynek valló KDNP vezetője, Semjén Zsolt közölte, hogy azért volt szükség a Hit Gyülekezete egyházként történő elismerésére, mert ezt indokolja társadalmi támogatottsága, elfogadottsága. Mit mondhatnék: annak idején Barabásnak is volt társadalmi elfogadottsága, **Jézusnak viszont nem volt** – vágott a közepébe a Jobbik kampányrendezvényein rendszeresen szónokló ifjabb Hegedűs, majd kisvártatva kiderült: árulások sorának tudja be a hétfőn megszavazott

egyházi törvényt.
A párt főideológusaként számon tartott lelkész - felesége a Jobbik parlamenti képviselője - azt állította, a törvényhozók – a KDNP és „kétharmados lilagőzös barátai" - elárulták „Isten igaz ügyét". Az a magyarázat pedig, miszerint a Hit Gyülekezete a társadalmi támogatottsága és elfogadottsága miatt került fel az állam által elismert egyházak közé – Hegedűs szerint elképesztő megátalkodottságra vall. (Az ilyen kereszténységre egyébként Isten tüzes ítélete jön - tette hozzá ifjabb Hegedűs.)

Bankárkaszt és árnyékszék

A lelkész úgy tudja, a törvény hátterében „a bankárkaszt cionista gyökerű hatalomtechnikája" áll, ami „a szabadkőművesség csimborasszója". Ifjabb Hegedűs ezután ismét – de nem utoljára - leszedte a keresztvizet a kereszténydemokratákról: szerinte „a KDNP egy árnyék kormánypárt, amit pedig képviselnek, az az árnyékszékbe való".
A politikusokat magukat persze nem kívánja az árnyékszékben látni, hanem imádkozik értük. „De mielőtt értük imádkoznánk, **imádkozzunk azért, hogy a Mindenható tüze sújtson le azokra, akik ezt az árulást elkövették**" – fokozta a vasárnapi szentlecke hangulatát ifjabb Hegedűs, aki a politikusok, a zsidók, a hitesek mellett – vagy talán ezeknél is inkább – a történelmi egyházak vezetőit kárhoztatta az új törvény miatt - írta az ATV portálja.
A lelkész szerint ugyanis az egyházvezetőknek meg kellett volna szólalniuk, hogy megakadályozzák „a hitesőrjöngő cionista szekta" elismerését. Aki nem szólalt meg a „cionista ukáz" végrehajtása ellen, az hamis próféta, szögezte le a lelkész.

A nyilvános kiátkozástól Viktor király sem ment meg

- Mi lesz a folytatás? Ökumenikus imahét a Mazsihisz magyargyűlölő papjaival? És ott lesz Németh Sándor is? – sorjáztak a vészjósló kérdések az ifjabbik Hegedűsből. Ha így történne, Hegedűsék „az egyetemes papság rendje szerint **nyilvánosan fogják kiátkozni az egyházból azok az az egyházi vezet!ket**, akik Németh Sándorral leülnek tárgyalni, függetlenül attól, hogy ott lesz-e Viktor király vagy az egyházügyi államtitkár" – osztotta meg az akcióterv részleteit a lelkész.
Ifjabb Hegedűs egyébként több református lelkészről tud, akik megszavazták a törvényt: Balog Zoltán, Szászfalvi László, Hörcsik Richárd, ráadásul Balog felszólalásával még meg is védte „az aljas törvényt". Összekacsintva „az ördögi megszállottságú Lázárral, aki nem bírja elviselni a zsidózást a parlamentben" – utalt vissza eszmetársa, a jobbikos Novák Előd minősíthetetlen felszólalására és az azt visszautasító Lázár János-felszólalásra ifjabb Hegedűs, majd kijelentette: ők viszont Lázárt nem bírják elviselni, valamint Lázár „mocskos magyarellenes indulatát" és azt, hogy „a magyar érdek mindig az utolsó." Ennél a résznél érezhetően elragadták az indulatok ifjabb Hegedűst.

Mammon, pénz, hatalom

A lelkész a továbbiakban válogatott szitkokkal illette a „cionista" Hit Gyülekezetét és „a zsidókat, akik – tisztelet a kivételnek - kollektíve a Mammon, a pénz és a hatalom istene kiválasztottjaként viselkednek." Persze, tette hozzá, ez nem azt jelenti, hogy más nép nem viselkedik hasonlóképpen: „Többek között a mi népünk is, de hát ott van a cionista szabadkőműves hatalomtechnika, mely rávesz bennünket erre". A lelkipásztor ezután az akcióterv újabb részletéről felbillentve a fátylat missziós évet hirdetett, hogy minden igaz magyar hívő emberben tudatosodjon: **„Isten választott népe nem a zsidó, hanem a magyar".**

Ifjabb Hegedűs szerint nagy a baj. Konkrétabban: „átokfajzatok vannak rajtunk politikusként, egyházi vezetőként, tisztségviselőként". A tisztulási folyamat nyitányaként ezért a lelkész azt javasolta híveinek, hogy „kollektíve tegyünk feljelentést azon lelkészi végzettségű országgyűlési képviselők ellen, akik történelmi keresztény egyházak papjaiként hajlandóak voltak kiállni a destruktív szekta mellett." Persze, tette hozzá ifjabb Hegedűs, a maga részéről **nem**

ellenük, hanem értük haragszik. De, ha nem kapnak fenyítéket – a történelmi egyházak nevezett papjai és vezetői -, az istentelenség útján maradnak. „Az egyházfegyelmet gyakorolni kell, mert neveli és jó irányba tereli a megtévedetteket” – jelentette ki a lelkész, majd néhány templomi énekkel véget ért az összejövetel.

NÉPSZABADSÁG ONLINE

Hegedűs a KDNP-ről: árnyékszék ésárnyék kormánypárt
http://www.nol.hu/belfold/arnyekszek_es_arnyek_kormanypart

Egy árnyék kormánypárt, amit pedig képviselnek, az az árnyékszékbe való – ekként min!sítette ifjabb Heged"s Lóránt a kereszténydemokratákat egy vasárnapi istentiszteleten.
NOL | 2011. július 18.
Demonstratív istentiszteleten adott hangot az új egyháztörvénnyel kapcsolatos véleményének vasárnap ifjabb Heged!s Lóránt református lelkész. Az összejövetel nem titkolt célja a Hit Gyülekezete egyházként történt elismerése elleni tiltakozás volt. Az atv.hu beszámolója szerint a Szabadság téri templomban mintegy 70 hív" gy!lt össze, hogy meghallgassa a szitokszavakkal és barokkos körmondatokkal t!zdelt szónoklatot.
Mint kiderült, ifjabb Heged!s árulások sorának tudja be az új jogszabályt. Álláspontja szerint a KDNP és „kétharmados lilag"zös barátai” elárulták „Isten igaz ügyét”. A lelkész megfogalmazása szerint, a törvény hátterében „a bankárkaszt cionista gyöker! hatalomtechnikája” áll, ami „a szabadk"m!vesség csimborasszója”.
Ezután szót ejtett a KDNP-r"l is, amely szerinte „egy árnyék kormánypárt, amit pedig képviselnek, az az árnyékszékbe való”. „Imádkozzunk azért, hogy a Mindenható tüze sújtson le azokra, akik ezt az árulást elkövették” – buzdította híveit a lelkész.

Említést tett még „az ördögi megszállottságú Lázár mocskos magyarellenes indulatáról” is, majd a prédikáció befejez" akkordjaként azt mondta: „az egyházfegyelmet gyakorolni kell, mert neveli és jó irányba tereli a megtévedetteket”.

fn.hu Tények és vélemények. Figyelünk a különbségre.

http://www.fn.hu/belfold/20110718/arnyekszekrol_kiatkozasrol_predikalt/

Árnyékszékről és kiátkozásról prédikált a Jobbikhoz közeli lelkész

„Átokfajzatok vannak rajtunk politikusként, egyházi vezetőként, tisztségviselőként" - így mondta ifjabb Hegedűs Lóránt.
Hir24.hu
2011. július 18. 14:00
Demonstratív istentiszteleten adott hangot az új egyháztörvénnyel kapcsolatos véleményének vasárnap ifjabb Hegedűs Lóránt református lelkész. Az összejövetel nem titkolt célja a Hit Gyülekezete egyházként történt elismerése elleni tiltakozás volt. Az atv.hu beszámolója szerint a Szabadság téri templomban mintegy 70 hívő gyűlt össze, hogy meghallgassa a szitokszavakkal és barokkos körmondatokkal tűzdelt szónoklatot.

Mint kiderült, ifjabb Hegedűs árulások sorának tudja be az új jogszabályt. Álláspontja szerint a KDNP és „kétharmados lilagőzös barátai" - elárulták „Isten igaz ügyét". A lelkész megfogalmazása szerint a törvény hátterében „a bankárkaszt cionista gyökerű hatalomtechnikája" áll, ami „a szabadkőművesség csimborasszója".

Ezután szót ejtett a KDNP-ről is, amely szerinte „egy árnyék kormánypárt, amit pedig képviselnek, az az árnyékszékbe való". „Imádkozzunk azért, hogy a Mindenható tüze sújtson le azokra, akik ezt az árulást elkövették" – buzdította híveit a lelkész.

„ÖNELÉGÜLTEN ERŐSZAKOLJÁK MEG AZ EMBERI LELKEKET"

http://www.es.hu/;8222;onelegulten_eroszakoljak_meg_az_emberi_lelkeket8221;;2011-07-16.html

LV. évfolyam 28. szám, 2011. július 15.
Ludassy Mária filozófiatörténésszel Rádai Eszter készített interjút
„Ha az egyik - ráadásul kormányra kerülő - politikai erő kidefiniálja a nemzetből a vele egyet nem értőket, akkor vége a jogállamnak, vége a parlamentáris rendszernek" - állítja Ludassy Mária, az ELTE tanára, a filozófiatudomány doktora, az angol és francia felvilágosodás morálfilozófiájának, a liberalizmus klasszikusainak és a francia politikai katolicizmus történetének kutatója. Szerinte „az emberi jogok minden kormányzattól és minden alkotmánytól számon kérhetők, és ha valamit jelent az Európai Unió, akkor az nem az uborka hajlásszöge, hanem a nemzeti alkotmányokat is felülíró emberi jogok deklarációja".
Élet és Irodalom
- Mire emlékezteti az a rendszer, amelynek a körvonalai mára kialakulni látszanak, amelynek egymással is összefüggő elemei mára sajátságos mintázatot mutatnak? Mit mondanak erről saját személyes vagy történelmi tapasztalatai, és mit mond erről a filozófiatörténet?
- Erre a kérdésre Magyarországon a hozzám közel állók azonnal a Horthy-korszakot em-

legetik. Engem ezzel szemben az ország végletes megosztása egy korábbi, francia korszakra emlékeztet: a Dreyfus-per korának Franciaországára. Amikor a jól ismert ügy kapcsán egymással végletes formában álltak szemben az úgynevezett fehér jakobinizmus hívei, a sovinizmusnak - tőlük vettük a szót - nevezett vad nacionalizmus, amely az ultramontán katolicizmussal kapcsolódott össze, a másik oldalon pedig a mi előfutáraink, Zola és Jean Jaurès, tehát a polgári radikálisok és a szociáldemokraták szövetsége.

- Mit képviseltek a fehér jakobinizmus hívei?

- Ezek a saját terminológiájuk szerint ultranacionalisták és ultramontán katolikusok - ami külön érdekesség, mert a katolikus univerzálist jelent -, ugyanannyi terrort akartak, mint egykor a vörös jakobinusok, csak most már - hogy is mondta Maurras? - a francia nemzetre támadó zsidó- szabadkőműves összeesküvők ellenében. Charles Maurras-tól ered az a nálunk épp nagyon időszerűnek számító mondat, hogy „az emberi jogok védelme hazaárulás", ezért aki a Dreyfus- ügyben, a nyilvánvalóan ártatlan Dreyfus kapitány védelmében a nemzet vagy Európa közvéleményéhez fölszólal, az elárulja Franciaországot.

- Vagyis nem számít, kémkedett-e valójában Dreyfus kapitány, vagy ártatlanul hurcolták meg, akik ezzel kapcsolatban holmi emberi jogokra és hasonlókra hivatkoznak, hazaárulók?

- Igen, Charles Maurras-t, a francia szélsőjobb folyóirata, a tekintélyelvű, antirepublikánus, antiparlamentáris, klerikális erőszakkultuszt hirdető *Action Française* főszerkesztőjét nem érdekelte, és ezért nem is volt hajlandó arról vitatkozni, ártatlan-e Dreyfus vagy sem. Mert szerinte akár ártatlan, akár bűnös, akik mellette - egyúttal az emberi jogok mellett - kiállnak,vagyis kimondják a tényt, hogy szegény zsidó kapitány ártatlan, azok ezzel magára a francia nemzetre támadnak - rontanak - rá. Ez a „deux Frances", a „két Franciaország" elmélete, amely - nemzeti és nemzetellenes, történeti tradíciókon alapuló és a liberális demokráciát elfogadó - két ellenséges pólusra osztja az országot, ahol csak az első képviselheti a jó oldalt, a másik, még ha többsége van is, csak a gonosz megtestesítője lehet. Tőle ered a „Franciaország a franciáké", tehát mindazok a jelszavak, amelyek reménytelenné teszik a normális, parlamentáris váltógazdálkodást. Mert mindenki idegen, aki nem feltétlen híve az általa egyedül üdvösnek és nemzetinek kikiáltott klerikális, nacionalista uralomnak...

- Ehhez hasonlót Orbán Viktortól hallottam nemrég, az új magyar Alaptörvényt az Európai Parlamentben ért bírálatokkal kapcsolatban: „ellentét van a magyar és a baloldali felfogás között" - mondta, amely megfogalmazásban a magyar az elfogadó, az egyetértő szinonimája.

- Nem szeretem a „baloldal" szót, mert klasszikus értelemben a liberalizmus csak a nacionalista, klerikális jobboldalhoz képest baloldal, egy rendes kommunista például kikérné magának, hogy a liberálisokat baloldalinak nevezzük. De ha ma Magyarországon az a felosztás, hogy aki az emberi jogok nevében a kormányt kritizálja, az baloldalinak, egyúttal nem magyarnak számít, akkor - jobb, ha bevallom - én azok közé tartozom, akiket az *Action Française* francia protofasisztái is hazaárulónak neveznének. Nekem ugyanis az a véleményem, hogy az emberi jogok minden kormányzattól, minden alkotmánytól számon kérhetők. És ha valamit jelent az Európai Unió, akkor az nem az uborka hajlásszöge, hanem a nemzeti alkotmányokat is felülíró emberi jogok deklarációja.

- Visszatérve az eredeti kérdéshez: minek minősítené, hova sorolná ezt a szemünk előtt kibontakozó új rendszert? Egyetért-e a Velencei Bizottságnak az új magyar Alaptörvényt bíráló jelentése azon megállapításával, hogy „Magyarország demokratikus, a hatalommegosztás elvén működő alkotmányos jogállam"?

- Azzal egyetértek, hogy demokrácia, mert vannak totalitárius demokráciák is. Nem kérdés, hogy a hatalom eredete ezúttal is legitim választás, a működése viszont olyan, amit - ezt sokszor idézik mostanában - Tocqueville a többség zsarnokságának nevez. Tehát a hatalom for-

rása parlamentáris rendszeren belül megkérdőjelezhetetlen, viszont támadást intézvén kisebbségi jogok ellen, a kisegyházaktól kezdve a szexuális kisebbségeken át a szabadgondolkodókig - hogy magamat is belevegyem - mélyen sérti az emberi jogok alapjait. Ahol pedig az emberi jogokat megkérdőjelezik - vagy akár csak feltételessé teszik, kötelezettségekhez kötik -, az a szememben nem jogállam. Én - Kant után szabadon - azt nevezem jogállamnak, szabad polgári berendezkedésnek, mely az emberi jogok primátusából, az emberi méltóság feltétlen tiszteletéből és az erkölcsi autonómia eszméjéből indul ki.

- Ezek szerint volt egy fordulópont, ami előtt igen, utána már Magyarország nem felel meg ezeknek a kritériumoknak?

- Igen, amikor elhangzott az a kijelentés Orbán Viktor szájából még az első választási győzelme előtt, hogy a kormány - vagyis az a hatalom, amely nem az övé - idegenszerű. A politikai erők ilyen módon való felosztása ugyanis nem legitim. Sok mindenért lehetett nem szeretni Horn Gyulát, én is azok közé tartoztam, akik tüntettek ellene - Jézusom, Makovecz Imre szónoklatát hallgattam '98-ban Kis János és Heller Ágnes között állva vízlépcső ügyben! -, és lehetett rá mondani, hogy posztkádárista, populista, csak azt nem, hogy a kormányzata idegenszerű.

Tudniillik az is egy legitim módon megválasztott magyar kormány volt, választási sikerét feltehetően éppen a fenti nemszeretem vonásaival vívta kis, s nem Békesi László gazdasági racionalitásának köszönhette. Ám ha az egyik - ráadásul kormányra kerülő - politikai erő kidefiniálja a nemzetből a vele egyet nem értőket, akkor vége a jogállamnak, vége a parlamentáris rendszernek.

- A parlamentáris rendszernek miért? Hiszen van parlament, amely ráadásul gőzerővel dolgozik.

- Elnézést, hogy megint a francia kályhához megyek vissza: Robespierre mondta a jakobinus klubban, amikor leszámolt ellenfeleivel, hogy „Franciaországban csak két párt van, a nép és a nép ellenségei". Ebből pedig egyértelműen következik, hogy a nép ellenségeinek nem adjuk, nem adhatjuk át a hatalmat, hiszen ők a nép ellenségei.

- És megfordítva: „a haza nem lehet ellenzékben".

- Ez lényegében ugyanazt jelenti. Mert „a haza az én vagyok". Robespierre mondta is, amikor a népi szekciók föllázadtak ellene, hogy ő nem a népből való, hanem maga a nép, szemben a népi szekciók által képviselt néppel, mert az a nép nem a nép. Becsületére legyen mondva, ő nyíltan elvetette az angol típusú parlamentáris rendszert, mondván, hogy Angliában az erény ellenzékben van, mert ott a bűn uralkodik. Ezzel szemben Franciaországban az erény - vagyis Robespierre - van hatalmon, tehát akkor ellenzékben csak a bűn lehet, annak a hatalomra jutását pedig muszáj minden eszközzel megakadályozni. Nem lehet nem megakadályozni, mert az maga a bűnpártolás. Nem is lehetett őt leszavazni, csak lefejezni.

- Összefoglalva tehát: a vörös és a fehér jakobinizmus azért tagadja egyaránt a parlamentarizmust, a parlamenti váltógazdálkodást, mert az a „jó" és a „rossz" küzdelmében - aminek e két eszmerendszer a történelmet látja - lehetővé teszi, sőt, természetesnek tartja, hogy a „rossz" kerüljön hatalomra.

- Igen, érdekes módon a fehér jakobinusoknak nevezett, magukat ellenforradalmárnak hívó gondolkodók ugyanazt mondták, mint Robespierre: hogy a történelem a jó és a rossz harcával egyenlő, és a restauráció, amikor helyreállította a trónt meg a katolikus klérus hatalmát, a jókat segítette ismét hatalomra. Amiből következik, hogy az ellenzéknek, amely - per definitionem - a rosszat képviseli, nem lehet jogokat adni. Ezért van vége a jogállamnak logikailag, amikor a politikában megjelenik a jó és a rossz dichotómiája: amikor én vagyok a jó, és a másik gonosz. Tudok erre kicsit modernebb példát is mondani: Carl Schmitt, a harmadik birodalom zseniális jogfilozófusa azt mondta, hogy a társadalomban a barát-ellenség viszonylat a meghatározó. Ez látható most nálunk a közrádióban és a köztelevízióban is, nem csak

korábban a Filozófiai Intézetben: ahol a hatalom természetesen a barátokra támaszkodik, és az „ellenség" kiszorítására törekszik. Carl Schmitt szerint ez a hatalom lényege. De ehhez nem kell rasszistának lenni, bárki lehet ellenség, az a fő, hogy a „mi" és „ők" szembenállás legyen a meghatározó a társadalomban. És ez a logika, bárhogy definiáljuk is a „mi"-t és a vele kérlelhetetlenül szemben álló „ők"-et, a liberális demokráciát, illetve a parlamentáris váltógazdálkodást kizárja.

- Akkor most meg kellene magyaráznia, miért jobb rendszer a liberális demokrácia a többinél, és miért irányű az ön számára Condorcet, akit eddig - nyilván csak a véletlennek köszönhetően - eddig még nem idézett.

- Mert a helyzethez antiliberális idézetek passzolnak, nem Condorcet, a liberalizmus mártírja. És

hogy miért mondok igent a liberális demokráciára és a jogállamra? Mert szitokszó ide vagy oda, én büszkén vallom magam szabadelvűnek, liberálisnak, és nehogy azt higgyék, hogy valami nagy különbség van a kettő között... Mert abból indulok ki, hogy minden embernek egyéni szabadsága, hogy megválassza saját világnézetét, életformáját, amíg az a másik szabadságának nem árt. Tehát ami az új preambulumban vagy miben, hitvallásban van, hogy egy kooperációs kötelezettségtől függ az én szabadságom, az az egész újkor szellemével ellentétes. Kiindulni szabad, racionális egyénekből lehet, és azok szabadon választhatnak mindenfajta köteléket, de a lényeg az egyén racionális döntése és szabad választása. Az egész társadalmiszerződés-elmélet, ami az újkori társadalomfilozófia paradigmája, arra épül, hogy szabad emberek összeállnak társadalmat csinálni. Tehát - ez a modernitás lényege és logikája - én, az individuum nem abból indulok ki, hogy milyen kasztba, osztályba, vallásba, sőt, nemzetbe születtem bele - bár az anyanyelv nyilvánvalóan meghatározottság, de más típusú -, hanem választok magamnak államformát, közösséget, a közösségek közül egyházit és világit, vagy nem választom az egyiket vagy a másikat. A kiindulópont tehát a szabad, racionális egyén tudatos társadalomalkotó tevékenysége. Condorcet, az emberi jogok egyik legszisztematikusabb teoretikusa, a liberalizmus klasszikus gondolkodója úgy vélte, hogy minden racionális és morális lénynek, azaz minden embernek elidegeníthetetlen joga az, hogy megválassza a neki tetsző politikai berendezkedést és a világnézetét. Ez utóbbit oly fontosnak tartotta - és pedagógusként ez nekem is modell értékű -, hogy azt mondta: még az Emberi és Polgári Jogok Nyilatkozatát sem szabad úgy tanítani a gyerekeknek, mintha Mózes kőtáblái lennének, azt is vitatni kell. És ha meggyőzöm őket, az jó, de ha nem - és gondolom, a jobbikos hallgatóimat nem győzöm meg -, akkor azt is tudomásul kell venni. Az indoktrináció a legszentebb értékek nevében is tilos. És hogy visszatérjek megint az új hitvallásunkra, ami nem az enyém, akármennyire is nemzeti állítólag, az a szörnyű, hogy lelkiismeret-furdalás nélkül, önelégülten akarják megerőszakolni az emberi lelkeket, szellemeket, még azokat is megerőszakolják, akik ugyanazt gondolják a Szent Koronától Werbőczyig, hogy ez a magyar történelmi alkotmány, mert nem engedik, hogy szabad vita témája legyen, hogy racionális döntés tárgya lehessen, hogy Szent Korona-tant akarok-é, vagy angol-amerikai-francia típusú emberi jogi deklarációt. És valahogy nem is érzékelik, vagy érzékelik, és akkor örülnek neki, hogy a nemzet - hadd mondjam minden nagyképűség nélkül - felvilágosult felét ezzel megerőszakolják, megalázzák. Most mondok egy durvább példát: akárhányszor olvasom és nézem az új alkotmány kormánypárti kommentárjait arról, hogy ez az egész a nemzet akarata stb., nekem mindig Scarpia jut eszembe a *Toscá*ból, aki azt énekli, hogy fiatalkoromban még én is hódítottam, udvaroltam, de most már jobban élvezem, ha undor és gyűlölet van a nők szemében. Biztos emlékszik erre az áriára. Mindig az jut eszembe: Istenem, ezek élvezik, ha undorral és gyűlölettel fogadja „ölelésüket" a nemzet vagy legalábbis annak őket nem kívánó része!

A már többször idézett Charles Maurras írta az erőszakos hatalomátvétellel kapcsolatban,

hogy La France, Franciaország nőnemű, és a nők szeretik az erőszakot, csak az impotenciát utálják. Lehet, hogy innen az ötlet?

- De mi van akkor, ha - feltételezve, de nem megengedve - a példánkban szereplő úgynevezett másik oldal kormányzása szinte csak bajt hoz egy országra, mondjuk stagnálást, életszínvonal-csökkenést, hatalmas hiányt és eladósodást, korrupciót, zűrzavart és nyomort? Nem reális feltételezés, hogy ebben az esetben ezzel a „rosszal" szemben létezik egy „jó" alternatíva, amely „az emberek érdekét", az úgynevezett közjót szolgálja? És most már hazai vizekre evezve: nálunk például, ha jól emlékszem, a kormánypárti politikusok a közérdeket gyakran emlegették a magánnyugdíjpénztárak államosításával, a

banki különadókkal meg a végkielégítések visszamenőleges hatályú megadóztatásával kapcsolatban.

- Diderot-tól, Condorcet mellett a másik XVIII. századi „szívszerelmemtől" olvasható a *Politikai töredékek*ben, hogy a közjó az a véres bunkó, mellyel a társadalom tagjai rotációs alapon verik szét egymás fejét. Tehát mindig az a közjó, amit a hatalmon lévő arra használ, hogy a másik ellenében megvalósítsa saját hatalmi törekvéseit.

- Condorcet szerint pedig ez - az ön egyik esszéjében olvastam -: „a zsarnokság mentsége, az önkényuralmi rendszerek megalapításának ürügye".

- Ha jól emlékszem, ezt az 1793-as új alkotmányról - Sur la Nouvelle Constitution - írta, midőn az ellenzéki fenntartásokat a Salut Public, azaz a közüdv nevében hallgattatta el a Közjóléti Bizottság. Nos, elképzelhető olyan helyzet, hogy közérdeknek tűnhet egy kisebbség javainak konfiskálása. Ez különben jakobinus-bolsevik logika, nem a jobboldal találta ki. De még ha lehet is doktriner liberalizmusnak nevezni, amit Condorcet képviselt, aki ateista létére az egyházi javak elkobzása ellen lépett föl - ami pedig nyilvánvalóan nagyon népszerű intézkedés volt akkoriban -, mondván, ha a tulajdon természetes jog, akkor azt semmilyen hatalom semmilyen nemzeti vagy forradalmi érdekből nem sértheti meg, én ezt a mentalitást Magyarországon nagyon hiányolom. Ebben egyébként nem különbözik a liberális álláspont a klasszikus konzervatívokétól: a tulajdon szent, amihez politikai érdek miatt nem lehet hozzányúlni, vagy ha mégis, akkor csak kellő kártalanítás mellett. És főleg nem lehet elkobozni senki és semmi javát azért, mert arisztokrata vagy zsidó, mert egyház- vagy nemzetellenes, még ha nagyon erős hatalmi érdek szól is mellette. De ez a retorika, amivel ezt az egész magánnyugdíj-pénztári ügyet csinálták, hogy ráadásul megalázzák azokat, akiket kifosztanak, gyomorforgató. Nem beszélve arról, hogy ekkor jelentkezett talán először az egyetemes megfélemlítés légköre, melyet szemmel láthatóan élveznek, minden materiális megfontolás, minden gazdasági haszonszerzés nélkül is. Ugyan mennyit hozhat a „népgazdaságnak" a Platón-fordítások kriminalizálása?

- Mondok pár érvet, amivel ma a kormányzó erők különféle, amúgy megmagyarázhatatlan döntéseiket magyarázni, indokolni szokták: például itt már akkora volt a rendetlenség, a „disznóól", olyan pofátlan a korrupció, hogy muszáj rendet teremteni.

- Hát erre csak azt tudom mondani: „Óh, én *nem így képzeltem* el a *rendet*". Szóval ha arra akarunk kilyukadni, hogy dönteni csak egyvalakinek van joga, és csak egy fej gondolkodhat, akkor az összes többi fejet le kell csapatni. Lehet, hogy ettől nem is ijednének meg annyira, virtuálisan már elkezdték, éppen a filozófus-fejekkel...

- Következzen a legfontosabb érv, az aduász: a magyarok erre adtak megbízást a fülke-forradalomban, illetve - ez egy szó szerinti idézet - „erre utasítottak minket". Ilyesmiket szokott mondani a miniszterelnök meg a szóvivője.

- Elnézést, de filozófiatörténészként nem szeretnék ezen a színvonalon vitatkozni - legfeljebb az állítások logikájával. Kezdjük megint a kályhánál: adhat-e a többség felhatalmazást az emberi jogok leszavazására? Tocqueville óta minden komolyan vett európai gondolkodó úgy

véli, hogy az emberi jogokat nem lehet még egy majoritárius demokráciában sem leszavazni. Hogy technikailag miképp tudok egy ilyen többség zsarnoksága ellen lázadni, erre Tocqueville azt mondta, hogy az emberiséghez kell fellebbezni. Én is oda fellebbezek, nem ismerem a pontos jogi procedúrát, de akkor sem tudom elfogadni, hogy világnézeti kérdésekben, alapvető emberjogi kérdésekben joga lenne a többségnek dönteni a kisebbség totális jogfosztásáról, akár három
kérdésekben joga lenne a többségnek dönteni a kisebbség totális jogfosztásáról, akár három
harmad mínusz egy fő esetén is...
Említette a visszamenőleges törvénykezést: ez ráadásul nem is a XVII. századi társadalmi szerződési elméletek, hanem Ulpianus óta, a római jog óta tilalmas. Nem tanultak a mi jogászkormányunk tagjai római jogtörténetet? Sosem hallottak arról, hogy törvény nélkül nem lehetséges büntetés? Ez a legrégebbi jogelv, ez tényleg csak az ázsiai despotizmusban nem érvénysült meg a XX. századi totalitárius diktatúrákban. Már szégyelli is az ember mondani.
Ami pedig a hazát illeti, amit oly szívesen emlegetnek úton-útfélen, önmagukat azonosítva vele: miért nem én vagyok a haza? Hiszen mögöttem áll a teljes magyar szabadelvűség, Bessenyei és Csokonai, az egész magyar felvilágosodás kori és reformkori költészet, Hajnóczy européer alkotmány-tervezete, valamint a reformkor szabadelvű politikusai Kölcseytől Kossuthig. Sőt, Eötvös József a liberális katolicizmussal. És a polgári radikális Ady is mögöttem áll meg a *Nyugat* költői! Ez a par excellence polgári hagyomány miért nem a haza része?
- Szeretnék visszatérni a beszélgetésünk legelejére, amikor az *Action Française*-ről beszélt mint az Orbán-rendszer előképéről. Sokan egy hozzánk térben és időben is közelebbi rendszert emlegetnek, a Rákosi-rendszert. Ön ezt nem tartja helytállónak?
- Az akarnoksága miatt mindenképpen. Nem filozófiatörténészként, saját életrajzi élményre emlékezve mondom: amikor újra és újra valami nagyon abszurd dologgal szembesülök, akkor egy réges-régi, „mindent megtehetnek, és szörnyű, hogy mindent megtehetnek" érzület kerít hatalmába, azaz eszembe jut egy egész kislánykori sorozatélményem: hogy '49-ben elvitték az apukámat, '50-ben államosították a boltot, '52-ben kitelepítettek a lakásból. És ilyenkor azt kérdezem: a jogbiztonság leépülésével vajon mindez újra megtörténhet? Idősebb barátaimban még szörnyűbb, 1944-es emlékek merülnek fel. Kinek jó, milyen politikai-hatalmi érdekeket szolgál, hogy a hatalom retorikája a XX. század legszörnyűbb félelmeit éleszti újra patologikus ellenség-keresésében és -kreálásban?

És annyira szomorú, hogy ezt éppen a rendszerváltás egyik legfontosabb szereplője teszi. Nagyon nem bírtam már az előző nyolc év végét, nem mintha a Bajnai-kormánnyal bajom lett volna, hanem az egész konstrukció impotenciája miatt - ami azért Maurras tanácsai ellenére sem kedveltette meg velem az erőszakot. Szóval ez tényleg tarthatatlan helyzet volt, és adtam volna egy esélyt, hogy Orbán ne azt csinálja hatványozottan, amit az első menetben... Amikor számomra az első pofon az '56-os Intézet felszámolásának kísérlete volt... Ami egy kicsinyes bosszú volt, amiért a Hősök terén - mit tudom én, talán vitatható -, de lehet, hogy csak neki nem tetsző módon osztották le a szerepeket, és ezért valami vitája volt a Történelmi Igazságtétel Bizottsággal... Számomra ott és akkor ő volt a leghatásosabb szónok, és nem szeretem, ha most antedatáljuk, hogy már akkor is milyen erőszakos volt... Nem mindegy, hogy valaki a megszálló hatalommal szemben radikális, vagy a hatalmi erőszakapparátus birtokában saját népét fenyegetve az. Nem, akkor Orbán Viktor úgy volt forradalmár, ahogy Condorcet gondolta: a szabadság növelése irányában. Ha most találkozna - mint Karinthy - húszéves önmagával, akkor azért megkérdezhetné magától: miért jó visszavenni, aminek a növeléséért korábban maga is harcolt, a szabadságot? Megint egy franciára hivatkozom, De Maistre-re, aki rendes ellenforradalmár volt, és aki azt mondta, hogy nem ellenforradalmat akarnak, hanem a forradalom ellentétét. Mert ez a fülkeforradalom valóban az: a forradalom ellentéte.

Ha a forradalom a szabadság növelése, ez a szabadság csökkentésének politikája. Az külön szomorúság, külön tragédia, hogy ugyanaz teszi mindkettőt.

Egy olasz család évi másfélezer eurót veszít a megszorítással

http://www.mr1-kossuth.hu/hirek/gazdasag-110405/olasz-megszoritasok-amikor-egysegbe-forrt-a-kormany-es-ellenzek.html

Olaszország megszorítások
Sárközy Júlia (Róma) - 2011.07.17.

Fotó: **MTI/EPA/Ettore Ferrari**

Soha nem látott egységbe forrt az olasz kormány és az ellenzék a megszorítások megszavazásakor.

Spread - ez az a szó, amit az olaszok sokáig nem fognak elfelejteni. Egész héten ezt hallgattuk, a btp 300-ra áll pb és a spread egyre nő. Mire a közgazdászok elmagyarázták, hogy ez mit is jelent, és miért zuhan az olasz államkötvényekbe vetett bizalom a németekhez képest, az olaszok már kívülről fújták a spreadet és tudták, hogy baj van.

„Úgy gondolom, hogy ami most történik, az nem egy adott országgal vagy egy adott piaccal szemben vet fel vétségeket, hanem magát Európát kérdőjelezi meg, hogy mi is Európa és hova tart. Igen, spekuláció is történt, de a lényeg az Európa iránti bizalomvesztés volt" - magyarázta Giulio Tremonti olasz pénzügyminiszter,
Az olasz költségvetési törvény megszavazása közel fél évig tart az olasz parlamentben, több ezer módosító indítvánnyal és éjszakába nyúló heves vitákkal. Ezért számít csodának az, ami a héten történt: a római parlament közel ezer szenátora és képviselője két nap alatt és szó nélkül igent mondott a Tremonti kidolgozta gazdasági megszorító csomagra, pedig az ebben szereplő intézkedések se az ellenzéknek, se a kormánypártiaknak nem tetszettek. A szakszervezeteknek és maguknak az olaszoknak pláne nem.

Itália mégis úgy döntött, lenyeli minden kritikáját, haragját és keserűségét, és rábólint arra, amivel képes megfékezni a milánói tőzsde egy héten át tartó zuhanását. Olaszország nem hiszi azt, hogy Európa leggazdagabb állama, és tudja, mekkora az államadóssága, de hetedik ipari nagyhatalomként, az euróövezet tagjaként, az Európai Unió alapítóatyjaként, nem kis traumát váltott ki, amikor az olaszok azt olvasták az újságban, azt hallották rádióban és televí-

zióban, hogy Görögországhoz és Portugáliához hasonlítják őket, és a nemzetközi piacokon kétségbe vonják az ország stabilitását.

Ha komoly ország vagyunk, nem kell semmitől sem tartanunk - állt a nemzet élére az államfő Giorgio Napolitano, és a széthúzó, botrányoktól hangos, örökös belpolitikai harc dúlta Itália hirtelen felébredt: kormány és ellenzék azonnal tűzszünetet kötött, a pénzügyminiszter az ellenzékkel egyeztetett, az ellenzék elkötelezte magát arra, hogy nem nyújtja a parlamenti szavazást módosító indítványokkal. Kiemelt szerep jutott az Európai Központi Bank élére készülő Mario Draghinak, az olasz jegybank elnökének is, aki többször is tekintélyes felszólalásával fékezte az olasz bank stresszt.

„Fogadok, hogy bankjaink túlélik a bank stresszt, melyet európai szinten indítottak, stabil bankok olasz államkötvényekkel és kevés külföldi kötvénnyel" - nyilatkozta Luigi Spaventa a milánói tőzsde-felügyelőség volt elnöke

Olaszország a héten visszaverte az első támadást, de kérdés, meddig bírja tartani állásait, és hogyan tud továbblépni. Ezt kérdezik az olaszok is, akik már kiszámolták, hogy ez nekik családonként minimum évi másfél ezer euróba kerül, mivel a megszorító csomag elveszi tőlük a gyerekek után járó adókedvezményeket és az egészségügyi támogatást. A 40-50 milliárd euróról indult megszorító csomag pár nap alatt majdnem a kétszeresére nőtt és népszerűtlen döntésekkel van tele. Kezdetben a miniszterelnök, Silvio Berlusconi úgy gondolta, elég lesz bejelenteni, hogy jön a megszorító csomag, de végrehajtását szép fokozatosan bonyolítják le, először csak öt milliárdot faragnak le a kiadásokból, a többit majd 2013 után a következő kormány csinálja, ha bírja. A héten bekövetkezett események miatt viszont a megszorító lépések már augusztustól elkezdődnek: az olaszok, ha kórházi vizsgálatra mennek, plusz10 eurót kell, hogy fizessenek a vizsgálat árán túl, ha nem életveszélyes állapotban jelentkeznek az elsősegélyen, az orvosi ellátás 25 euró lesz.

És közben már mi fizetjük a legtöbbet az egészségügyért egész Európában - jegyzik meg az olaszok. Elveszik a gyerekek után járó adókedvezményeket és mostantól nem lehet majd levonni a bölcsődei és egyetemi kiadásokat sem. Felgyorsítják az állami tulajdonok privatizációját és a szolgáltatási liberalizációt, amire az olaszok júniusban népszavazással mondtak nemet. Csökkentik a külföldi katonai missziók finanszírozását, plusz adót vetnek ki a luxusautókra és az évi 90 ezer euró fölötti kiemelt nyugdíjakra is.

Érdekes módon az olaszok nem a kormányra haragszanak: Itália évek óta érezte és részben tudta is, hogy ez lesz a vége az itáliai politika erkölcsi züllésének. A kilencvenes évek elején volt hasonló a hangulat, amikor az olasz pártokat elsodorta a Tiszta Kezek korrupció-ellenes hadjárat, és Bettino Craxi szocialista kormányfő külföldre menekült a letartóztatás elől. Aztán az országot közel húsz éve vezető Silvio Berlusconi tavaly fiatal lányokkal bunga-bungázott, az idén a milánói bíróság kimondta, hogy még vállalkozóként korrupcióval szerezte meg birodalmát, az olasz politikusok ellen egymás után indulnak az ügyészi vizsgálatok korrupció, maffiával való összeesküvés, szabadkőműves államellenes tevékenység címén. Berlusconi egyik tanácsadója házi őrizetben, a pénzügyminiszter Tremonti Ferrarival járó tanácsosa letartóztatás előtt….az olaszoknak már régen az a benyomásuk, hogy a politikusok nem a gazdaság, nem az ország fejlődését tartják szem előtt.

Berlusconi most is azt hangoztatja, 2013-ig marad Tremontival együtt, miközben az ellenzék minél előbbi szakértői kormányt sürget. Az olaszok a 2008-as válságot kibírták, volt megtakarított pénzük, igaz, nem mindenkinek volt, és sokaknak az is elfogyott. Idén nyáron az ola-

szoknak csak 20 százaléka engedheti meg magának azt, hogy elmenjen nyaralni, az egyetemeken csökkentik a karok számát, az 500 diáknál kisebb iskoláknak nem lesz igazgatója.

Jó, takarékoskodjunk, az olaszok ügyesek a nadrágszíj meghúzásban, de miért keres egy olasz tartományi elnök több mint kétszer annyit, mint az amerikai elnök, Barack Obama? - kérdezte az olasz sajtó.

A zsidók istene a pénz: kiátkozással fenyeget a Jobbik-közeli lelkész
http://atv.hu/cikk/20110718_a_zsidok_istene_a_penz_kiatkozassal_fenyeget_a_jobbik_papja?source=hirkereso

Demonstratív „istentiszteleten" tiltakozott az új egyháztörvény ellen ifjabb Heged!s Lóránt. A Jobbik- közeli református lelkész a zsidókat és a Hit Gyülekezetét ostorozta, de saját egyházi vezet"inek, a parlamenti képvisel"nek és az árulóknak is üzent vasárnapi prédikációjában: Isten tüzes ítélete, kiátkozás és feljelentés is szóba került a Hazatérés templomában.

A délel!ttre meghirdetett istentisztelet „nyílt és demonstratív célja" a Hit Gyülekezete egyházként történt elismerése elleni tiltakozás volt. A Szabadság téri református templomban mintegy 70 hív! gy"lt össze, hogy meghallgassák ifjabb Heged"s szitkokban és körmondatokban gazdag szónoklatát.

Árulások sora

- Már csak Isten könyörületére számíthatunk, anyaszentegyházunk távlattalanná vált. Ideiglenes óráig való távlatot sem tud hirdetni, nem képes reményt adni, mert a magát kereszténynek valló KDNP vezet!je, Semjén Zsolt közölte, hogy azért volt szükség a Hit Gyülekezete egyházként történ! elismerésére, mert ezt indokolja társadalmi támogatottsága, elfogadottsága. Mit mondhatnék: annak idején Barabásnak is volt társadalmi elfogadottsága, Jézusnak viszont nem volt – vágott a közepébe a Jobbik kampányrendezvényein rendszeresen szónokló ifjabb Heged"s, majd kisvártatva kiderült: árulások sorának tudja be a hétf!n megszavazott egyházi törvényt.

A párt f!ideológusaként számon tartott lelkész - felesége a Jobbik parlamenti képvisel!je - azt állította, a törvényhozók – a KDNP és „kétharmados lilag!zös barátai" - elárulták „Isten igaz ügyét". Az a magyarázat pedig, miszerint a Hit Gyülekezete a társadalmi támogatottsága és elfogadottsága miatt került fel az állam által elismert egyházak közé – Heged"s szerint elképeszt! megátalkodottságra vall. (Az ilyen kereszténységre egyébként Isten tüzes ítélete jön - tette hozzá ifjabb Heged"s.)

Bankárkaszt és árnyékszék

A lelkész úgy tudja, a törvény hátterében „a bankárkaszt cionista gyöker" hatalomtechnikája" áll, ami „a szabadk!m"vesség csimborasszója". Ifjabb Heged"s ezután ismét – de nem utoljára - leszedte a keresztvizet a kereszténydemokratákról: szerinte „a KDNP egy árnyék kormánypárt, amit pedig képviselnek, az az árnyékszékbe való".

A politikusokat magukat persze nem kívánja az árnyékszékben látni, hanem imádkozik értük. „De miel!tt értük imádkoznánk, imádkozzunk azért, hogy a Mindenható tüze sújtson le azokra, akik ezt az árulást elkövették" – fokozta a vasárnapi szentlecke hangulatát ifjabb

Heged"s, aki a politikusok, a zsidók, a hitesek mellett – vagy talán ezeknél is inkább – a történelmi egyházak vezet!it kárhoztatta az új törvény miatt.
A lelkész szerint ugyanis az egyházvezet!knek meg kellett volna szólalniuk, hogy megakadályozzák „a hites !rjöng! cionista szekta" elismerését. Aki nem szólalt meg a „cionista ukáz" végrehajtása ellen, az hamis próféta, szögezte le a lelkész.

A nyilvános kiátkozástól Viktor király sem ment meg

- Mi lesz a folytatás? Ökumenikus imahét a Mazsihisz magyargy"löl! papjaival? És ott lesz Németh Sándor is? – sorjáztak a vészjósló kérdések az ifjabbik Heged"sb!l. Ha így történne, Heged"sék „az egyetemes papság rendje szerint nyilvánosan fogják kiátkozni az egyházból azokaz az egyházi vezet!ket, akik Németh Sándorral leülnek tárgyalni, függetlenül attól, hogy ott lesz-e Viktor király vagy az egyházügyi államtitkár" – osztotta meg az akcióterv részleteit a lelkész.
Ifjabb Heged"s egyébként több református lelkészr!l tud, akik megszavazták a törvényt: Balog Zoltán, Szászfalvi László, Hörcsik Richárd, ráadásul Balog felszólalásával még meg is védte „az aljas törvényt". Összekacsintva „az ördögi megszállottságú Lázárral, aki nem bírja elviselni a zsidózást a parlamentben" – utalt vissza eszmetársa, a jobbikos Novák El!d min!síthetetlen felszólalására és az azt visszautasító Lázár János-felszólalásra ifjabb Heged"s, majd kijelentette: !k viszont Lázárt nem bírják elviselni, valamint Lázár „mocskos magyarellenes indulatát" és azt, hogy „a magyar érdek mindig az utolsó." Ennél a résznél érezhet!en elragadták az indulatok ifjabb Heged"st.

Mammon, pénz, hatalom

A lelkész a továbbiakban válogatott szitkokkal illette a „cionista" Hit Gyülekezetét és „a zsidókat, akik – tisztelet a kivételnek - kollektíve a Mammon, a pénz és a hatalom istene kiválasztottjaként viselkednek." Persze, tette hozzá, ez nem azt jelenti, hogy más nép nem viselkedik hasonlóképpen: „Többek között a mi népünk is, de hát ott van a cionista szabadk!m"ves hatalomtechnika, mely rávesz bennünket erre". A lelkipásztor ezután az akcióterv újabb részletér!l felbillentve a fátylat missziós évet hirdetett, hogy minden igaz magyar hív! emberben tudatosodjon:„Isten választott népe nem a zsidó, hanem a magyar".
Ifjabb Heged!s szerint nagy a baj. Konkrétabban: „átokfajzatok vannak rajtunk politikusként, egyházi vezet"ként, tisztségvisel"ként". A tisztulási folyamat nyitányaként ezért a lelkész azt javasolta híveinek, hogy „kollektíve tegyünk feljelentést azon lelkészi végzettség! országgy!lési képvisel"k ellen, akik történelmi keresztény egyházak papjaiként hajlandóak voltak kiállni a destruktív szekta mellett." Persze, tette hozzá ifjabb Heged!s, a maga részér"l nem ellenük, hanem értük haragszik. De, ha nem kapnak fenyítéket – a történelmi egyházak nevezett papjai és vezet"i -, az istentelenség útján maradnak. „Az egyházfegyelmet gyakorolni kell, mert neveli és jó irányba tereli a megtévedetteket" – jelentette ki a lelkész, majd néhány templomi énekkel véget ért az összejövetel.

atv.hu / SzF

http://premier.mtv.hu/Hirek/2011/07/19/13/Fedezzuk_fel__Balaton_kornyeki_kastelyok.aspx
2011. július 19. 13:18

Balatonakali határától 400 méterre található a Pántlika kastély, Dégen pedig a Festetics kastély
2011.július 19

A Pántlika kastély Balatonakali határától úgy 400 m-re északra található a domboldalban. A kastély környezetében kisebb nyaralóházak vannak. Régebben ez az egész domboldal tele volt szőlőültetvényekkel, de ma is vannak helyek, ahol meghagyták a szőlőt. A kastély és a szőlőültetvények is régebben a bencés papoké volt. Sokáig romosan állt, aztán 2006-ban egy magánember megvette és teljesen felújíttatta az épületet valamint az azt körülvevő területet is.

Festetics kastély, Dég

Dégen található Magyarország egyik legszebb - és egyetlen látogatható - klasszicista kastélya, amelyet hazánk legnagyobb angolparkja öleli körül. A kastélyhoz sok legenda fűződik: a magyarországi szabadkőművesség titkos központjaként emlegetik. Bár nem maradtak fenn bizonyítékok rejtélyes gyűlésekről, az tény, hogy több mint egy évszázadon át a kastély falai között őrizték a hazai szabadkőművesek titkos levéltárát, s az építtető, Festetics Antal is szabadkőműves volt.

hetek
Országos Közéleti Hetilap

Az Újvilág üldözöttjei
Amerika harcai a vallásszabadságért és a rabszolgaság ellen
http://www.hetek.hu/hit_es_ertekek/201107/az_ujvilag_uldozottjei

Észak-Amerika első telepesei, a zarándokok vallási üldöztetés miatt távoztak Európából, és a brit kolóniák fiatal népét a felvilágosodás eszméi nem vonzották. Túlságosan lekötötte őket a megélhetésért való küzdelem, nem is maradt idejük filozófiai spekulációkra. Azonban a lassanként önálló nemzeti identitásra ébredő és a függetlenségéért Angliával is konfrontálni kész gyarmati közösség élére olyan emberek álltak, akikre hatott a 18. század deista racionalizmusa.

Az alapító atyák aláírják a Függetlenségi Nyilatkozatot

Thomas Jefferson, Benjamin Franklin, George Washington, John Adams és James Madison többé-kevésbé valamennyien az európai felvilágosodás produktumai voltak. Számukra Isten akaratát az ésszel megérthető természeti törvények tárták fel, és nem a bibliai kijelentés. Terminológiájukban Istenre olyan kifejezésekkel utaltak, amelyek önmagukban nem álltak szemben a Bibliával – „Nagy Építőmester", „az univerzum Kormányzója", „minden jó Legfőbb Szétosztója", „Legfőbb Lény" stb. Ugyanakkor különösen isteni mivoltának összefüggésében kerülték Jézus Krisztus nevének említését, egyszerű és tiszta szavait filozófiai tanokkal keverték, tanításainak csupán erkölcsi értéket tulajdonítottak. Washington, Amerika leendő első elnöke és Benjamin Franklin szabadkőművesek voltak; a mai napig vita tárgya, hogy milyen mértékű és természetű szerepük volt a társaság működésében.

Csakhogy a franciaországi állapotokkal szemben Amerikában a bibliai hitnek kiterjedt bázisa volt. Lehetetlen volt figyelmen kívül hagyni az 1735-től mintegy húsz éven át zajló Első Nagy Ébredés tömeghatását. Ráadásul olyan befolyásos személy is akadt az ébredés vezetői között, aki pontosan tisztában volt a locke-i gondolatok társadalmi következményeivel. Jonathan Edwardsot, az intellektuális zsenit már tizenhárom évesen megragadták John Locke írásai a Yale Egyetemen. Azonban egyetemi éveiben egy erőteljes szellemi átélés nyomán megtérésre jutott, majd pásztor lett. Szolgálatát gyakran kísérték a Szent Szellem fizikai és érzelmi megnyilvánulásai. Edwards emellett meggyőző értekezések sorozatában igyekezett kimutatni a felvilágosodás gondolatrendszerének belső ellentmondásait.

Hazafiak kontra királyhűek

Amerikában tehát a forradalmi elit soraiból nem hiányozhattak a „hídépítő" személyiségek. Benjamin Franklin baráti kapcsolatot ápolt az Első Nagy Ébredés motorjával, George Whitefield evangélistával, prédikációit is sokszorosította. Az egyébként ateista Thomas Paine pedig Józan Értelem című bestsellerében a vallás kigúnyolását félretéve prédikációs retorikával hatott az olvasókra. Az eredmény nem maradt el, különösen a szeparatista hagyományokkal rendelkező felekezetekből sok patrióta prédikátor – anélkül, hogy észrevette volna – Locke nyomán (ő írt az uralkodó és a nép közötti, önkényes hatalomgyakorlás esetén felbontható társadalmi szerződésről) hívők tömegeinek hirdette, hogy a keresztényeknek kötelességük szembeszállni a politikai zsarnoksággal.

Amerikában a politikai szabadság-ideál végül is összefonódott az ébredés képviselte szellemi szabadsággal, gyakran egyenlőségjelet is tettek a politikai meggyőződés és a Krisztus iránti hűség közé (ez persze a britek oldalán is megesett). Ez az egyes felekezetek között újfajta feszültségekhez, sőt a keresztényüldözés sajátságos eseteihez vezetett. Az új-angliai baptisták és presbiteriánusok patrióták voltak, Pennsylvania kvékerei és anabaptistái pacifisták. Sok német bevándorló semleges kívánt maradni, mások viszont harcba szálltak a függetlenségért. Délen az anglikánok tömörítették az elszakadást ellenző lojalistákat. A metodisták Wesley hatására ellenezték a háborút, aki mindenféle forradalmat elítélt (ennek ellenére az elszakadás után is sikeresek maradtak, sőt a 19. században a legnagyobb felekezetté váltak Amerikában, mert a vidéki lakosság vallási szükségleteit ők elégítették ki a leghatékonyabban).

Az alapítók generációja

Azokat, akik lelkiismereti meggyőződésből nem értettek egyet az anyaországtól való elszakadással, mindenféle súlyos inzultusban részesítették. A szólás szabadsága rájuk nem vonatkozott, nyomdáikat összetörték. Gyakran igen fájdalmas és életüket veszélyeztető módokon alázták meg, például olvadt szurokkal bekenték és tollban meghempergették őket. (Lojalisták kivégzésében „tüntette ki" magát Charles Lynch, az önjelölt bíró, akinek nevéből a lincselés szó származik.) Polgárjogukat megvonták, ingatlanaikat lefoglalták. A legtöbben Kanadába menekültek vagy visszaköltöztek Angliába, akadtak viszont, akik fegyvert is fogtak a király,

III. György oldalán.
A hazafias érzületű prédikátorok már akkor is bűnről dörögtek a szószékről, ha valaki semleges maradt, és a pacifistáknak is a „királypártiakéhoz” hasonló megaláztatásokat kellett tűrniük. A pennsylvaniai hatóságok 1777 augusztusában a kvéker William Penn alapította államból negyven hittársát deportálták. (Megjegyzendő, hogy saját államukon belül már korábban elveszítették vezető szerepüket, mert az angol–francia gyarmatháború [1756–63] idején nem voltak hajlandók sem katonáskodni, sem ilyen célra adót fizetni.) Megesett, hogy kvéker hívők épp egy olyan helyen tartottak istentiszteletet, amely hamarosan csatatérré vált, és akkor sem voltak hajlandók abbahagyni, amikor már tombolt a harc körülöttük. A pacifisták gyakran kórházakban vállaltak szolgálatot, de a hazafiakat az is dühítette, hogy a brit sebesülteket is ellátták.

A kvékerek és az anglikánok körében a háború által teremtett helyzet szakadásokat is okozott. A hazafiakkal tartó anglikánok, például, akik nem voltak hajlandóak az Imádságoskönyv rendelkezései szerint cselekedni (ez ugyanis előírta az anglikán egyház fejének számító uralkodó ellenségei elleni imát), megalapították az Egyesült Államok Episzkopális Egyházát.

Ébredés a prérin

A Vadnyugatot benépesítő bevándorlóknak „nem volt jó sajtójuk”: erőszakoskodó, iszákos, káromkodó, szerencsejátékos, szombatrontó és hamisan esküdöző, istentelen fickókként tartották őket számon. E „vadak” körében (Kentuckyban, 1798-ban) indult az az eseménysorozat, amit a Második Nagy Ébredésként tartanak számon az egyháztörténészek.

Egy ír-skót származású presbiteriánus lelkész, James McGready prédikációi közben a hallgatóságon látványos érzelmi-fizikai megnyilvánulások lettek úrrá: zokogni, kiabálni kezdtek, leestek, vonaglottak vagy órákon át halottként hevertek a rönkház padlóján, és a legdurvább lelkű bűnösök közül sokan könnyek között tértek meg. Miután az eseményeknek híre ment, százak, ezrek érkeztek a helyszínre, és több napig tartó istentisztelet-sorozatok vették kezdetüket, az amerikai történelem első, később nagy hagyományra szert tevő „sátoros összejövetelei”. Volt olyan, hogy Kentucky lakosságának közel tizede jelen volt.

A puritán gyökerű, mereven és szigorúan kálvinista presbiteriánus felekezet nem volt felkészülve az események feldolgozására. A keleti partvidék „konszolidált” egyházi vezetői gyanakodva nézték a nyugati határvidék e meglehetősen zajos ébredését. A Yale-en és a Princetonon végzett klerikusok a kálvini eleve elrendelés tanát szegezték szembe az ébredés zászlóvivőivel: úgyis csak az Istentől kiválasztott kevesek üdvözülhetnek, az emberek megnyerésére irányuló erőfeszítéseknek tehát semmi értelme. A szellemi megnyilvánulásokat kritizálták, lenézték, a nyugati prédikátorokat írástudatlanoknak minősítették. Némely lelkészt ki is zártak, mások önként váltak ki a presbiteriánusoktól. Az ébredés egy újabb hulláma a baptistákhoz közelítette a benne szolgálókat, hiszen a felnőttkori vízkeresztség jelentőségét kezdték újonnan felfedezni ők is.

Az újonnan megtért hívők gondozásában a presbiteriánus-kongregacionalista felekezetnél jóval hatékonyabbnak bizonyultak a laikusok szolgálatára fokozottan építő metodisták, akik a függetlenségi háborút követően önállósodtak Amerikában. Talán kevésbé képzett, de annál elszántabb kerületi lovasaik rendszeresen benyargalászták egy-egy körzet lakosságát, bibliai üzenetekkel erősítve lelküket. (Egy korabeli mondás szerint „olyan hideg van, hogy csak a kerületi lovasok mennek ki ilyenkor”.)

1821-ben, huszonkilenc évesen tért meg egy fiatal, praxisát hamarosan feladó ügyvéd, Charles Grandison Finney. Személyében egyesült a nyugati prérik megtapasztalásokban gazdag és a keleti partvidék intellektuálisan kiművéltebb kereszténysége. Sikerét nem csak a megtértek sokasága jelezte: szolgálatát az erő olyan hatalmas megnyilvánulásai kísérték, mint annak idején a vadnyugati ébredést. Ezek miatt sok támadást is kapott: minél sikeresebb lett, annál többet. Holott sokak szerint inkább személyiségével hatott, és nem az által, amit mondott. Szolgálatának egy angol tanúja szerint: „Nem prédikál, hanem csak elmagyarázza azt, amiről mások prédikálnak." Hallgatóságának heves szellemi- és érzelmi megnyilvánulásain túl sok kritikát kapott amiatt, hogy hölgyeket is engedett nyilvánosan imádkozni (kálvinista körökben ez nagy botránykőnek számított), és hogy szent erőszakossággal, céltudatosan igyekezett a hallgatóságát Krisztus melletti döntésbe belevinni. Finney hatása – miként az 1830 után lassan lecsengő Második Nagy Ébredésé – túlélte korát: szolgálata nyomán az ébredés fogalma polgárjogot nyert az amerikaiak vallásról való gondolkodásában.

Nem mindenkié a szabadság

Charles Grandison Finney

„Hol a teremtés ősi jogai/E névhez 'ember!' advák örökűl -/Kivéve aki feketén született,/Mert azt baromnak tartják e dicsők". Vörösmarty Amerikáról szóló sorai sajnos igazak voltak, egészen 1865-ig. Az „alapító atyák" (közülük többen maguk is rabszolgatartók) még úgy gondolták, hogy a rabszolgaság, a „különleges intézmény" hamarosan magától el fog halni – ekkor még délen is többnyire szükséges rossznak fogták fel. Az Alkotmány lehetővé tette a rabszolgatartást, mivel a déli államokra szüksége volt a fiatal Uniónak. A történelem nem Jeffersonék várakozásának megfelelően alakult: az angol ipari forradalom által megnövelt, gyapot iránti kereslet inkább megerősítette és kiterjesztette a legolcsóbb munkaerő alkalmazását a déli államokban. Az északiak azonban sorra eltörölték saját területükön a rabszolgatartást.
Az embertelen intézménnyel szembeni tiltakozást először kvékerek vállalták, 1688-as germantowni deklarációjuk a világtörténelem első ilyen jellegű nyilatkozata. Nem véletlen, hogy a Biblia betűin túllátó, a szellemi szabadságra érzékeny kvékerek a későbbiekben is élen jártak a rabszolgaság elleni küzdelemben. Utóbb mind a Nagy Ébredés prédikátorai, mind a baptista és a metodista szolgálók szót emeltek ellene. (A rabszolgaságot nyíltan elítélő John Wesley tanítványa, Wilberforce volt az, aki elérte, hogy Angliában 1833-ban végleg el is törölték a rabszolgaságot – ennek híre az USA-ban is hatott.)

Az elnyomottak éneke

A 19. század elejére azonban elcsendesedett a lelkészek hangja, és noha igyekeztek a gyakorlatot szelídíteni, soraikban megtűrték a rabszolgák tulajdonosait is – vagy beletörődve a szo-

morú realitásba, vagy maguk is osztva az előítéleteket. Az egyszerű vagyontárgynak tekintett fekete rabszolgáknak fizikai elnyomatásukon kívül a szellemi életük korlátozásával is szembe kellett nézniük. Pedig többségük a 19. században már keresztény hívő volt: megtérítésük a Nagy Ébredés idején kezdődött, és dacára annak, hogy tulajdonosaik egyszerű vadállatoknak tartották őket, a fogékonynak bizonyuló feketék főként baptista és metodista missziók által tömegesen fordultak Megváltójuk felé.

A fehérek gyülekezeteiben azonban elkülönítve kellett ülniük, és a nekik szóló üzenetek többnyire az uraiknak való engedelmességről szóltak. Saját soraikból támadt, sokszor írástudatlan, de annál karizmatikusabb prédikátoraikat csak akkor hallgathatták, ha titokban gyűltek össze bozótosokban, mocsarakban, kockáztatva, hogy lelepleződésük esetén kétszáz korbácsütés várja őket. Csak ilyen viszonyok között nyilvánulhatott meg a szabadság iránti vágyuk, körülményeik ellenére is lelkes és buzgó hitüknek sokszor eksztatikus kifejezése. Az a fajta, érzelmileg telített, odaadó, mélyen átélt hit volt ez, amelynek a spirituálékat is köszönhetjük. Helyzetüket tovább rontotta, hogy a látomásaira hivatkozó rabszolga, Nat Turner vezetésével Virginiában véres lázadás tört ki (1831), s ennek leverése után már a rabszolgák írni-olvasni tanítása is büntetendő lett.

A rabszolgaság és a Biblia

Felszabadított, északra került feketék már a 18. században is fogalmaztak meg kezdetben alázatos, majd egyre szenvedélyesebb hangú petíciókat a helyzet ellen, mindvégig ragaszkodva a bibliai képhasználathoz és az innen merített érvekhez. Képmutatásnak nevezték, hogy miközben a fehérek a 68. zsoltárt imádkozzák („Szerecsenország hamar kinyújtja kezeit Istenhez”), az Afrikából származókat szolgaságban tartják.
A Biblia keletkezésének idején a rabszolgaság élő intézmény volt, s így természetszerűleg nem tiltja azt. Ennek nyilvánvaló kijelentését elvárni teljesen történetietlen megközelítés lenne. Az Ige természetesen nem is szorgalmazza a rabszolgatartást, hanem azzal mint létezővel számol – a rabszolgatartók ellenérveikben ki is használták a tiltás hiányát. A négerek alacsonyabbrendűségével operáló déli érvekkel szemben azonban hatásosan lehetett szembeszegezni, hogy „Isten az emberi nemzetséget egy vérből teremtette” (Apcsel 17:26), hogy minden embert „a maga képére és hasonlatosságára teremtett” (1Móz 1:26-27), s hogy bármely nemzetből származó ember lehet Isten előtt kedves az istenfélelme által (Apcsel 10:34-35). És ha a Biblia betűin túllátva észrevesszük az elveket, máris nehéz megindokolni, hogyan hozható összhangba a rabszolgatartás a „szeresd felebarátodat, mint önmagadat” (3Móz 19:18; Mt 22:39; Jak 2:8) maga Jézus által kinyilatkoztatott és második legfontosabbnak minősített parancsolatával.
A házassági elválás esetén is nyilvánvalóvá válik egy elv: noha a mózesi törvények lehetővé tették, a válás Jézus szavai szerint mégsem Isten tökéletes akarata szerint való volt, és Mózes is csak „szívetek keménysége miatt engedte meg” (Mt 19:8). Joggal tehető fel a kérdés: vajon nem ez-e a helyzet a rabszolgasággal is? Ráadásul Mózes törvényei emberiességi okokra visszavezethetően erősen korlátozták a rabszolgaságot. Isten ószövetségi népének története azzal kezdődik, hogy az Úr kiszabadítja az egyiptomi rabszolgaságból, s erre a későbbiekben emlékezteti is őket. A feketéknek „volt füle a hallásra”, a megalázottakat felemelő Isten szavait nem feltétlen úgy értették, ahogy rabtartóik szerették volna.
A Biblián túlmenően a petíciók írói a magántulajdont védelmező Alkotmánnyal szemben gyakran hivatkoztak a Függetlenségi Nyilatkozatra is: „Magától értetődőnek tartjuk azokat az igazságokat, hogy minden ember egyenlőként teremtetett…”

A felszabadítók üldöztetése

Charles Finney mindvégig hangsúlyozta, hogy a megtért keresztény hitének a gyakorlatban is meg kell nyilvánulnia hagyományos, emberbaráti értelemben vett jó cselekedetekben. A Második Nagy Ébredést követően mozgalmak sokasága jelent meg: hol az alkoholizmus ellen, hol a vasárnapi iskolákért, hol a szombat jobb megtartásáért alakultak szervezetek.
Az sem véletlen, hogy Finney tanítványai jutottak először arra a következtetésre, hogy az amerikaiak megtérésének fő akadálya egy speciális nemzeti bűn, amely sok egyéb bűnnek is forrása. A nemzet alkotmánya, illetve az állami törvények által védelmezett rabszolgaság nemcsak a világ más népeivel való egybevetésben számít az amerikaiak becsületén esett szégyenfoltnak, hanem a nemzet számára fenntartott isteni áldásnak is fő akadálya.
A korábbi rabszolgaság-ellenes megnyilvánulásokkal szemben az újonnan kialakuló abolicionista mozgalomban (a szó az 'eltörölni' jelentésű abolish kifejezésből ered) új elem, hogy a rabszolgaság azonnali, kárpótlás nélküli eltörléséért szálltak síkra. Hangsúlyozottan keresztény mozgalom volt ez, születésében is fontos szerepet játszott egy teológiai szemináriumon megrendezett, tizennyolc napig tartó, imaösszejövetelekkel sűrűn megtűzdelt vita a diákokkal – ennek eredményeként jutottak a résztvevők a fenti, radikális álláspontra. Az Amerikai Rabszolgaság-ellenes Társulat Alapító Nyilatkozata (1833) egyébként hangsúlyozza a békés szándékot: a „ne tegyünk gonoszt, hogy jó származzék belőle", illetve „a gonoszt jóval győzd meg" bibliai elve alapján. Ugyancsak leszögezték, hogy tevékenységük nem a rabszolgák felé irányul, azaz nem kívánnak lázítani.
Az első éveket a morális nyomásgyakorlás, a rábeszélés jellemezte. A kampányok megszervezésében sokat számítottak a korábbi éveknek a Második Nagy Ébredéshez kapcsolódó mozgalmakban, missziókban szerzett tapasztalatai. Brosúrák nyomtatása és terjesztése, helyi társaságok szervezése, misszionáriusok képzése és kiküldése, tömeggyűlések szervezése és még sok más összetevője volt kampányaiknak. Érvelésükben a bibliai citátumok mellett hivatkoztak történelmi alakokra, (Hannibál, Augustinus, Alexandre Dumas), akik – szerintük – fekete bőrűek voltak. Értelmes, volt rabszolgák nyilvánosság elé állításával pedig élő ellenpéldát is tudtak szolgáltatni az „alacsonyabb képességű néger" sztereotípiáival szemben.

A Függetlenségi Nyilatkozat.

Tevékenységük elképesztő mértékű ellenállásba ütközött. A rabszolgaságnak és a rabszolgakereskedelemnek a fővárosból való kitiltásáért folytatott 1835-ös petíciókampányuk az úgynevezett szájpecek-törvény (1836) elfogadásához vezetett. (Ennek értelmében a Kongresszus kijelentette, hogy nem foglalkozik a rabszolgaságra vonatkozó petíciókkal.) Postakampányuk, mely kifejezetten a déli rabszolgatartókat, és – elkerülendő a lázítás vádját – nem a rabszolgákat célozta, annyit ért el, hogy a déli államok feljogosították postamestereiket az abolicionista brosúrák kivételére és megsemmisítésére. 1836-ban Jackson elnök éves üzenetében nem mulasztotta el a postakampány pocskondiázását, és sürgette a Kongresszust, hogy hozzon létre az abolicionista irodalomnak az egész Államok területéről való kitiltását lehetővé tevő törvényt. Garrisonra, az egyik vezéralakra Georgia törvényhozása ötezer dolláros vérdíjat tűzött ki. Északon az ellenfeleik, akik általában a helyi elitet jelentették, arctalan, hatalméhes, kotnyeleskedő, a távolból szervezkedő gyökértelen kívülállóknak írták le őket, és utcai zavargásokat szerveztek ellenük (néhány spontán megmozdulás is volt). 1837-ben az abolicionistáknak mártírjuk is lett: Illinoisban a kiváló Elijah P. Lovejoyt a feldühödött tömeg meggyilkolta. De nem hiába vállalták a szenvedéseket. Táboruk sok esetben pont a zavargások hatására szaporodott. A harcnak azonban ára volt: a rabszolgakérdés mentén szinte minden amerikai felekezet kettészakadt, és a mozgalmon belül is kialakult a bibliai világnézettől elszakadó, kissé az anarchizmusba hajló irányzat is – a két szárny szervezetileg is különvált.
Az abolicionisták szívós munkájának volt köszönhető, hogy északon lassan-lassan megváltozott a közvélekedés (volt ebben szerepe egy presbiteriánus prédikátor lányának, Harriet Beecher Stowe-nak is, azáltal, hogy 1852-ben megjelentette a Tamás bátya kunyhóját). Tőlük ered az elv, hogy a hívőknek egy súlyos visszásság (különösen a faji megkülönböztetés) ellen kötelességük küzdeni a társadalom befolyásolása révén. Nem az abolicionisták hibája volt, hogy a rabszolgaság eltörlését végül nem az ő mozgalmuk hozta el: a négymillió fekete rabszolga sorsa végül a polgárháború (1861–65) harcterein dőlt el. Lincoln elnök rendelete (1862) felszabadította az Államok területén élő rabszolgákat, az északiak győzelme után pedig az Alkotmány XIII. kiegészítése (1865) eltörölte és megtiltotta a rabszolgatartást.

Az újkori rabszolgaság végével nemcsak az Államok, hanem az egész emberi történelem egyik legszégyenletesebb epizódjának végére került pont. *(Folytatjuk.)*

http://barikad.hu/m%C3%A1r_85_%C3%A1ldozat_utoy%C3%A1n_-_korm%C3%A1nyf%C5%91t_meg_akart%C3%A1k_%C3%B6lni-20110723

Már 85 áldozat Utoyán - a kormányfőt is meg akarták ölni?
2011, július 23 - 17:27

A norvég rendőrség őrizetbe vett szombaton egy fiatalembert, aki késsel a zsebében tartózkodott Jens Stoltenberg miniszterelnök közelében - közölte az NRK norvég közszolgálati televízió. Az Utoya szigeten történt mészárlás áldozatainak száma közben 85-re nőtt. Kiderült az is: a médiában következetesen "szélsőjobboldalinak" nevezett elkövet" szabadkőműves és Izrael-barát volt.

Stoltenberg azokat a fiatalokat látogatta meg, akik pénteken túlélték a mészárlást az Oslótól alig 40 kilométerre fekv! kis szigeten, Utoyán. A Norvég Munkáspárt ifjúsági szervezetének (AUF) táborában mintegy 600 fiatal tartózkodott, közülük - a legfrissebb adat szerint - 85-öt ölt meg az oslói merénylet elkövetésével is gyanúsított norvég férfi.
A túlél!k nem messze a tett helyszínét!l, az Oslótól északnyugatra fekv! Sundvollen szállodájában tartózkodtak. Az !rizetbe vett fiatalember a szállodán kívül volt, s azt állította, hogy azért volt nála kés, mert nem érzi magát biztonságban.
A szállodába érkezett a norvég uralkodói pár, Harald király, Szonja királyn! és Haakon trónörökös is. A túlél!ket és családtagjaikat, akiket a rend!rség, a Vöröskereszt és lelkipásztorok próbálnak megvigasztalni, a kormány két minisztere is meglátogatta.
85 áldozat
Nyolvannégyr!l nyolcvanötre emelkedett a norvégiai Utoya szigetén elkövetett lövöldözés halálos áldozatainak a száma - közölte szombaton a rend!rség.
A ment!k csónakokkal és víz alatti kamerákkal kutatnak a vízben további áldozatok után, akik magukat vízbe vetve próbálhattak meg elmenekülni a lövöldöz! el!l.
Trine Dyngeland, az oslói rend!rség szóviv!je kérdésre válaszolva azt mondta, nem érkeztek jelentések egy esetleges második lövöldöz!r!l, de semmilyen lehet!séget nem zárnak ki.
Az Oslótól 40 kilométernyire északnyugatra fekv! Utoya szigeten pénteken egy rend!rnek öltözött férfi kezdett el válogatás nélkül lövöldözni a Munkáspárt ifjúsági tagozatának táborában lév! fiatalokra.
A táborbeli mészárlást megel!z!en Oslo kormányzati negyedében történt robbanás, amely az eddigi adatok szerint hét embert ölt meg.
Egy nevének elhallgatását kér! rend!rtiszt úgy vélte, hogy a pénteki oslói merénylet leginkább az 1995-ben amerikai terroristák által egy Okhahoma City-i kormányzati épület

ellen elkövetett robbantásos merénylethez hasonlítható.

Hat tonna m$trágyával készült

A merénylet elkövetésével gyanúsított férfi - lapértesülések szerint Anders Behring Breivik - a Facebookon a robbanószerek gyártására is alkalmas vegyszerek értékesítésével foglalkozó Breivik Geofarm igazgatójaként mutatkozott be. Egy mez!gazdasági vegyszereket árusító központ meger!sítette, hogy a gyanúsított május eleje óta hat tonna m"trágyát vásárolt náluk.

Az NBT norvég hírügynökség szombati jelentése szerint a rend!rség vizsgálja, hogy a lövöldöz! férfinek volt-e társa.

Az oslói egyetemi kórház közölte, hogy a lövöldözés után 16, az oslói robbanás után pedig 11 embert szállítottak be kezelésre. A kórház véradók jelentkezését kérte.

Jens Stoltenberg péntek este meglátogatta a sebesülteket a kórházban. El!z!leg a kijelentette, hogy egész Norvégia üzenetét tolmácsolja az elkövet!knek: "Nem fogjátok lerombolni a demokráciánkat és egy jobb világ iránti elkötelezettségünket!"

Eskil Pedersen, a Norvég Munkáspárt ifjúsági tagozatának elnöke a mészárlás után kijelentette: "Nem adjuk fel a harcot azért, amiben hiszünk! Visszatérünk Utoyára." Pedersen elmondta, hogy pénteken Utoyán volt Gro Harlem Brundtland volt kormányf! is, de a támadás el!tt hajóval elhagyta a szigetet.

Szabadk"m$ves "széls"jobboldali

A 92 emberéletet kioltó robbanás és az ámokfutás a legvéresebb támadás volt Norvégiában a második világháború óta, Európában pedig a 191 halálos áldozatot követel! madridi vonatrobbantások óta. Az elkövet!ként azonosított férfit a média nagy része következetesen "széls!jobboldalinak" nevezi. A kép azonban ennél jóval árnyaltabb, hiszen

A Jobbik el"rehozott választásokat tart szükségesnek a kormány megbukott gazdaságpolitikája miatt. Mi a véleménye err"l?:

Jobban élünk, mint négy éve

Támogatom, lassan már a hiteleimet és a csekkjeimet sem tudom fizetni

Remélem az LMP azért benn marad a Parlamentben

az ámokfutó blogbejegyzéseiben ugyan valóban támadta a bevándorlókat és az iszlámot,

Nem támogatom, mert a szocialistákaz ámokfutó blogbejegyzéseiben ugyan valóban támadta a bevándorlókat és az iszlámot,

ugyanakkor a norvég rend!rség közlése szerint tagja volt egy szabadk!m"ves páholynak, a Hit Gyülekezetéhez hasonló cionista-barát "keresztény" nézeteket vallott, és Izrael támogatására szólított fel.

Facebook adatlapjának egyik képén Anders Behring Breivik tradícionális szabadk!m"ves ruhában pózolt - adja hírül a Daily Mail angol napilap.

Elemz!k szerint nem kizárható, hogy ámokfutása kapcsolatba hozható a Norvég Munkáspárt Izraelt bíráló állásfoglalásaival. Az ifjúsági táborban egy, a zsidó állam bojkottjára felhívó transzparens is ki volt függesztve.

MTI - dailymail.co.uk - **barikad.hu**

] HIRPORTAL.com [

Az ifjúsági táborban mészárolt – 91 halott a merényletekben (2011.07.23 10:56)
http://www.hirportal.com/index.php?id=13&cikk=22140

Már 91 halott van Norvégiában. Az Oslóban elkövetett pokolgépes robbantás után 84 fiatalt mészárolt le egy fegyveres egy közeli szigeten, a kormányzó szocialista párt ifjúsági táborában. A rendőrség 32 éves norvég férfit vett őrizetbe, aki az interneten nacionalistának nevezte magát. Az egyik közösségi portálról törölték is az oldalát, sokakat felháborító hozzászólásai miatt. A rendőrség feltételezése szerint ő követte el az oslói merényletet is. Nemzeti tragédiának nevezte a norvég miniszterelnök az Oslóban és környékén pénteken elkövetett kettős merényletet.

Jens Stoltenberg miniszterelnök szombaton tartott sajtóértekezletén korainak nevezte a találgatást arról, hogy milyen indítékok állnak a véres merényletek hátterében. Ugyanakkor rendkívül fontosnak nevezte, hogy Norvégia a történtek dacára is megőrizze értékeit, azaz a társadalom nyitottságát és az átláthatóságot.

Knut Storberget belügyminiszter hozzátette, hogy jelenleg nincs ok az ország terrorfenyegetettség szintjének emelésére. A rendőrség és a hadsereg ezzel együtt részlegesen megszigorítja a biztonsági intézkedéseket egyes épületek és intézmények körül. Az Oslótól északnyugatra fekvő Utoya szigeten mentőcsónakokkal kutatnak a lövöldözés áldozatai után. A kormányzó Norvég Munkáspárt ifjúsági táborában egy rendőrnek öltözött fegyveres válogatás nélkül mészárolta le a fiatalokat. Közel hívta magához őket és tüzet nyitott rájuk, aki nem halt meg, azt pedig fejbe is lőtte.

Rémálom

„Rendőrnek látszott, olyan ruhában volt, fegyvere volt. Mindenkire rálőtt. Rémisztő volt. Összehívta az embereket, akik kirohantak, majd rájuk lőtt. Nem gondolkodott. Szerintem baja volt magával. Rémálom volt" – mondta el egy szemtanú.

Sokan a vízbe menekültek az ámokfutó elől, de oda is utánuk lőtt automata fegyverével.

„Nagyon sok lelőtt ember volt, próbáltam menteni őket, de voltak akiken nem tudtam segíteni" – tette hozzá egy másik túlélő.

Elfogták a támadót

A sebesültek közül sokan válságos állapotban vannak, ezért a hatóságok attól tartanak, hogy az áldozatok száma tovább emelkedik. A hatóságok elfogták az elkövetőt és robbanószert is találtak a környéken. „Letartóztattak egy férfit a szigeten történtekkel kapcsolatban. Az illető norvég" – mondta el az igazságügyi miniszter.

Politikai indíték

A 32 éves támadó a rendőrség szerint egy szabadkőműves páholy tagja, muszlimellenes, szélsőjobboldali nézeteket vall. Feltételezések szerint politikai indítéka volt a támadássorozatnak. A férfi hozta működésbe az Oslo belvárosában, a kormányzati negyedben felrobbant pokolgépet is. A kormányfő országa elleni példátlan támadásnak nevezte a történteket.

Jens Stoltenberg miniszterelnök évtizedek óta maga is a lövöldözés helyszínén, az Utoya szigetén tölti nyári szabadságát, szombaton itt tartott volna előadást a szociáldemokrata fiatalok nyári egyetemén.

Az oslói magyar nagykövetség továbbra sem tud magyar áldozatokról. (lm)

hírTV

http://www.hirtv.hu/kulfold/?article_hid=389186

Az ifjúsági táborban mészárolt – 92 halott a merényletekben
2011.07.23.

Már 92 halott van Norvégiában. Az Oslóban elkövetett pokolgépes robbantás után 85 fiatalt mészárolt le egy fegyveres egy közeli szigeten, a kormányzó szocialista párt ifjúsági táborában. A rendőrség 32 éves norvég férfit vett őrizetbe, aki az interneten nacionalistának nevezte magát. Az egyik közösségi portálról törölték is az oldalát, sokakat felháborító hozzászólásai miatt. A rendőrség feltételezése szerint ő követte el az oslói merényletet is. Nemzeti tragédiának nevezte a norvég miniszterelnök az Oslóban és környékén pénteken elkövetett kettős merényletet.

Jens Stoltenberg miniszterelnök szombaton tartott sajtóértekezletén korainak nevezte a találgatást arról, hogy milyen indítékok állnak a véres merényletek hátterében. Ugyanakkor rendkívül fontosnak nevezte, hogy Norvégia a történtek dacára is megőrizze értékeit, azaz a társadalom nyitottságát és az átláthatóságot.

Knut Storberget belügyminiszter hozzátette, hogy jelenleg nincs ok az ország terrorfenyegetettség szintjének emelésére. A rendőrség és a hadsereg ezzel együtt részlegesen megszigorítja a biztonsági intézkedéseket egyes épületek és intézmények körül. Az Oslótól északnyugatra fekvő Utoya szigeten mentőcsónakokkal kutatnak a lövöldözés áldozatai után. A kormányzó Norvég Munkáspárt ifjúsági táborában egy rendőrnek öltözött fegyveres válogatás nélkül mészárolta le a fiatalokat. Közel hívta magához őket és tüzet nyitott rájuk, aki nem halt meg, azt pedig fejbe is lőtte.

Rémálom

„Rendőrnek látszott, olyan ruhában volt, fegyvere volt. Mindenkire rálőtt. Rémisztő volt. Összehívta az embereket, akik kirohantak, majd rájuk lőtt. Nem gondolkodott. Szerintem baja volt magával. Rémálom volt" – mondta el egy szemtanú.

Sokan a vízbe menekültek az ámokfutó elől, de oda is utánuk lőtt automata fegyverével.

„Nagyon sok lelőtt ember volt, próbáltam menteni őket, de voltak akiken nem tudtam segíteni" – tette hozzá egy másik túlélő.

Elfogták a támadót

A sebesültek közül sokan válságos állapotban vannak, ezért a hatóságok attól tartanak, hogy az áldozatok száma tovább emelkedik. A hatóságok elfogták az elkövetőt és robbanószert is találtak a környéken. „Letartóztattak egy férfit a szigeten történtekkel kapcsolatban. Az illető norvég" – mondta el az igazságügyi miniszter.

Politikai indíték

A 32 éves támadó a rendőrség szerint egy szabadkőműves páholy tagja, muszlimellenes, szélsőjobboldali nézeteket vall. Feltételezések szerint politikai indítéka volt a támadássorozatnak. A férfi hozta működésbe az Oslo belvárosában, a kormányzati negyedben felrobbant pokolgépet is. A kormányfő országa elleni példátlan támadásnak nevezte a történteket.

Jens Stoltenberg miniszterelnök évtizedek óta maga is a lövöldözés helyszínén, az Utoya szigetén tölti nyári szabadságát, szombaton itt tartott volna előadást a szociáldemokrata fiatalok nyári egyetemén.

Részvét

A magyar kormány részvétét nyilvánítja az elhunytak hozzátartozóinak, és vizsgálja, hogy milyen módon tud segítséget nyújtani a Norvégiában pénteken történt tragédia után - közölte a Miniszterelnökség. A közleményben az áll: a magyar kormány és a magyar nép együtt érez a

sebesültekkel, és osztozik a norvég nép fájdalmában. Hozzáteszik: Magyarország annak ideológiai hátterére való tekintet nélkül elítéli az erőszak minden formáját.

A norvég tragédia áldozataira emlékeztek este a magyarországi norvég nagykövetség előtt. Mécseseket gyújtottak és virágokat helyeztek el az épületnél. Az interneten hirdetett megemlékezésen megjelent az MSZP ifjúsági szervezetének több tagja és Kovács László, a szocialista párt alelnöke is. A rendőrség tájékoztatása szerint folyamatosan tartják a kapcsolatot a norvég hatóságokkal, az épület védelmét egyelőre nem kell megerősíteni.

Magyar áldozatokról vagy sebesültekről továbbra sem tudnak. (lm) hírTV

http://szentkoronaradio.com/kulfold/2011_07_23_az-ifjusagi-taborban-meszarolt-%E2%80%93-91-halott-a-merenyletekben

Az ifjúsági táborban mészárolt – 91 halott a merényletekben
2011/07/23

Már 91 halott van Norvégiában. Az Oslóban elkövetett pokolgépes robbantás után 84 fiatalt mészárolt le egy fegyveres egy közeli szigeten, a kormányzó szocialista párt ifjúsági táborában. A rendőrség 32 éves norvég férfit vett őrizetbe, aki az interneten nacionalistának nevezte magát.

Az egyik közösségi portálról törölték is az oldalát, sokakat felháborító hozzászólásai miatt. A rendőrség feltételezése szerint ő követte el az oslói merényletet is. Nemzeti tragédiának nevezte a norvég miniszterelnök az Oslóban és környékén pénteken elkövetett kettős merényletet.

Jens Stoltenberg miniszterelnök szombaton tartott sajtóértekezletén korainak nevezte a találgatást arról, hogy milyen indítékok állnak a véres merényletek hátterében. Ugyanakkor rend-

kívül fontosnak nevezte, hogy Norvégia a történtek dacára is megőrizze értékeit, azaz a társadalom nyitottságát és az átláthatóságot.

Anders Behring Breivik a feltételezett elkövető fotója

Knut Storberget belügyminiszter hozzátette, hogy jelenleg nincs ok az ország terrorfenyegetettség szintjének emelésére. A rendőrség és a hadsereg ezzel együtt részlegesen megszigorítja a biztonsági intézkedéseket egyes épületek és intézmények körül. Az Oslótól északnyugatra fekvő Utoya szigeten mentőcsónakokkal kutatnak a lövöldözés áldozatai után. A kormányzó Norvég Munkáspárt ifjúsági táborában egy rendőrnek öltözött fegyveres válogatás nélkül mészárolta le a fiatalokat. Közel hívta magához őket és tüzet nyitott rájuk, aki nem halt meg, azt pedig fejbe is lőtte.

Rémálom

„Rendőrnek látszott, olyan ruhában volt, fegyvere volt. Mindenkire rálőtt. Rémisztő volt. Összehívta az embereket, akik kirohantak, majd rájuk lőtt. Nem gondolkodott. Szerintem baja volt magával. Rémálom volt” – mondta el egy szemtanú.

Sokan a vízbe menekültek az ámokfutó elől, de oda is utánuk lőtt automata fegyverével. „Nagyon sok lelőtt ember volt, próbáltam menteni őket, de voltak akiken nem tudtam segíteni” – tette hozzá egy másik túlélő.

Egy a robbantás után készült felvétel:

Elfogták a támadót

A sebesültek közül sokan válságos állapotban vannak, ezért a hatóságok attól tartanak, hogy az áldozatok száma tovább emelkedik. A hatóságok elfogták az elkövetőt és robbanószert is találtak a környéken. „Letartóztattak egy férfi a szigeten történtekkel kapcsolatban. Az illető norvég” – mondta el az igazságügyi miniszter.

Politikai indíték

A 32 éves támadó a rendőrség szerint egy szabadkőműves páholy tagja, muszlimellenes, szélsőjobboldali nézeteket vall. Feltételezések szerint politikai indítéka volt a támadássorozatnak. A férfi hozta működésbe az Oslo belvárosában, a kormányzati negyedben felrobbant pokolgépet is. A kormányfő országa elleni példátlan támadásnak nevezte a történteket.

Sokan átúsztak a szomszédos szigetekre

Jens Stoltenberg miniszterelnök évtizedek óta maga is a lövöldözés helyszínén, az Utoya szigetén tölti nyári szabadságát, szombaton itt tartott volna előadást a szociáldemokrata fiatalok nyári egyetemén. Az oslói magyar nagykövetség továbbra sem tud magyar áldozatokról.

(HírTV, Index, MTI)

OrientPress | Hírügynökség

Kilencvennél is több halott Norvégiában
http://www.orientpress.hu/86170

[Látókör] 2011.07.23 11:19
A szombat délel!tti adatok szerint már 91 halottja van a norvégiai terrortámadásoknak. A legtöbben, 82-en a kormányzó szocialista párt ifjúsági táborában veszették életüket. A rend!rség itt vette !rizetbe a gépfegyveres elkövet!t, aki a nem sokkal korábbi, Oslóban történt robbantásokért is felel!s lehet. A történteket a norvég miniszterelnök nemzeti tragédiának nevezte.
Már 91 halott van Norvégiában. Az Oslóban elkövetett pokolgépes robbantás után 84 fiatalt mészárolt le egy fegyveres egy közeli szigeten, ahol a kormányzó szocialista párt tartotta ifjúsági táborát. A rend!rség egy 32 éves norvég férfit vett !rizetbe, aki az interneten nacionalistának nevezte magát. Az egyik közösségi portálról törölték is az oldalát, sokakat felháborító hozzászólásai miatt. A rend!rség feltételezése szerint ! követte el az oslói merényletet is. Nemzeti tragédiának nevezte a norvég miniszterelnök az Oslóban és környékén pénteken elkövetett kett!s merényletet.
Jens Stoltenberg miniszterelnök szombaton tartott sajtóértekezletén korainak nevezte a találgatást arról, hogy milyen indítékok állnak a véres merényletek hátterében. Ugyanakkor rend-

kívül fontosnak nevezte, hogy Norvégia a történtek dacára is meg!rizze értékeit, azaz a társadalom nyitottságát és az átláthatóságot - tudósít a Hír Tv. Knut Storberget belügyminiszter hozzátette, hogy jelenleg nincs ok az ország terrorfenyegetettség szintjének emelésére. A rend!rség és a hadsereg ezzel együtt részlegesen megszigorítja a biztonsági intézkedéseket egyes épületek és intézmények körül. Az Oslótól északnyugatra fekv! Utoya szigeten ment!csónakokkal kutatnak a lövöldözés áldozatai után. A kormányzó Norvég Munkáspárt ifjúsági táborában egy rend!rnek öltözött fegyveres válogatás nélkül mészárolta le a fiatalokat. Közel hívta magához !ket és tüzet nyitott rájuk, aki nem halt meg, azt pedig fejbe is l!tte.
„Rend!rnek látszott, olyan ruhában volt, fegyvere volt. Mindenkire rál!tt. Rémiszt! volt. Összehívta az embereket, akik kirohantak, majd rájuk l!tt. Nem gondolkodott. Szerintem baja volt magával. Rémálom volt" – mondta el a tudóstás szerint egy szemtanú. Sokan a vízbe menekültek az ámokfutó el!l, de oda is utánuk l!tt automata fegyverével. „Nagyon sok lel!tt ember volt, próbáltam menteni !ket, de voltak akiken nem tudtam segíteni" – tette hozzá egy másik túlél!.
A sebesültek közül sokan válságos állapotban vannak, ezért a hatóságok attól tartanak, hogy az áldozatok száma tovább emelkedik. A hatóságok elfogták az elkövet!t és robbanószert is találtak a környéken. „Letartóztattak egy férfi a szigeten történtekkel kapcsolatban. Az illet! norvég" – mondta el az igazságügyi miniszter.
A 32 éves támadó egy szabadk!m"ves páholy tagja, muszlimellenes, széls!jobboldali nézeteket vall. Feltételezések szerint politikai indítéka volt a támadássorozatnak - számolt be róla a Hír Tv. A férfi hozta m"ködésbe az Oslo belvárosában, a kormányzati negyedben felrobbant pokolgépet is. A kormányf! országa elleni példátlan támadásnak nevezte a történteket. Jens Stoltenberg miniszterelnök évtizedek óta maga is a lövöldözés helyszínén, az Utoya szigetén tölti nyári szabadságát, szombaton itt tartott volna el!adást a szociáldemokrata fiatalok nyári egyetemén.
Az oslói magyar nagykövetség továbbra sem tud magyar áldozatokról.

OrientPress Hírügynökség

barikád Címlap

Balogh Gábor: Európa keser$ ébredése - mit üzen a norvégiai mészárlás?
http://barikad.hu/balogh_g%C3%A1bor_eur%C3%B3pa_keser%C5%B1_%C3%A9bred%C3%A9se_-_mit_%C3%BCzen_norv%C3%A9giai_m%C3%A9sz%C3%A1rl%C3%A1s-20110723

2011, július 23 - 19:10
A norvégiaihoz hasonló borzalmas tragédiák után szokták mondogatni: ez után a nap után a világ már soha nem lesz olyan, mint el!tte volt. A helyzet az, hogy a pénteki mészárlásra e fenti, különben oly sok esetben rendkívül irritáló közhely jó eséllyel megállja a helyét.
Évtizedeken át sulykolta belénk a média – a politikusoktól az újságokon át a hollywoodi filmekig – hogy a terroristák vagy szimplán elmebetegek, akik
passzióból gyilkolnak, vagy, ha tettük mögött világnézeti indíték is meghúzódik, akkor az csak és kizárólag muszlim fundamentalizmus, vagy nácizmus lehet, esetleg ezek valamilyen

kombinációja. Az Oslóban és Utoya szigetén történt merénylet elkövet!jér!l is szinte percek alatt megállapította a f!sodratú világsajtó, hogy „széls!jobboldali” eszmékkel szimpatizáló fiatalemberr!l van szó. Csakhogy nem kellett hozzá fél nap, hogy a kép jóval **árnyaltabbá váljon**.
Anders Behring Breivik blogjából és közösségi oldalakon tett kijelentéseib!l ítélve valóban rendkívüli ellenszenvvel viseltetett a muszlim vallású bevándorlókkal, s!t az egész iszlámmal szemben – ennyiben tehát nagyjából nevezhetnénk is jobboldali széls!ségesnek. Csakhogy ez ma Nyugat-Európában egyre távolabb kerül attól a fogalomtól, amit mi itt, a kontinens közepén értünk rajta.
Ez a rettenetes tettekre vetemed! srác ugyanis egyáltalán nem állt közel a nemzetiszocializmushoz, vagy akár a fasizmushoz. Példaképei nem Hitler, Hess, vagy norvég követ!jük, Quisling voltak. Éppen ellenkez!leg, a nácizmus ellen küzdelem olyan „nagyágyúit” részesítette megkülönböztetett tiszteletben, mint Churchill, vagy a második világháború németellenes norvég küzdelmeinek egyik legendás alakja, Max Manus. Antiszemita kijelentéseket soha, sehol nem tett, s!t, honlapján Izrael támogatására felszólító bannert helyezett el. A Daily Mail brit lap által közölt fotón pedig a kifejezetten harcos filoszemita szabadk!m"vesség tradicionális ruháját viseli, s a norvég hatóságok közlése szerint is tagja volt az egyik páholynak. Anders Behring Breivik minden jel szerint gy"lölte a nemzetiszocialistákat, szimpatizált a zsidósággal, valamint Izraellel, szabadk!m"ves volt – és gy"löletb!l gyilkolt.
Gy"löletb!l, amelyet a nemzetközi média által szinte soha nem kritizált, és a Hit Gyülekezete képében Magyarországon hivatalosan is a történelmi egyházakkal egy rangra emelt, rémiszt! gyorsasággal terjed! mentális vírus, a keresztény-cionizmus oltott a
lelkébe. Ez a hidegvér", lapértesülések szerint tettére heteken át készül! tömeggyilkos ugyanis Krisztus követ!jének vallja magát. Ezt azonban úgy értelmezi, hogy minden körülmények között, mindenben Isten választott népét, a zsidóságot, és annak államát kell támogatnia. A baloldali Norvég Munkáspárt lemészárolt ifjú tagjai pedig – bevándorláspárti álláspontjuk mellett – minden bizonnyal azzal vívták ki gyilkos indulatát, hogy nyíltan bírálták Izrael palesztinokkal szemben gyakorolt elnyomását. (A tragédia színhelyén, táborukban Izrael bojkottjára felhívó transzparenst is kifeszítettek.)
Pénteken az oslói és utoyai vérfürd!b!l új fogalom született: cionista terrorizmus. Most az els! a döbbenet, a második a részvét, a harmadik a talán életre szóló lelki sérüléseket szenvedett túlél!k lehet!ség szerinti megsegítése. Utána viszont egész Európának vennie kell egy nagy leveg!t, és a sokkból lassan józanodva át kell gondolnunk mindent, amit eddig a gy"löletr!l, az uszításról, és a „széls!ségességr!l” évtizedeken át mantrázott a közbeszéd.
Ideje, hogy a szabadságukat a nemzeti oldaltól félt! liberárisok szépen bemenjenek a kifelé toleranciát és a kirekesztés”elleni küzdelmet, a falakon belül azonban a másként gondolkodókkal szembeni középkori inkvizíciót megszégyenít! gy"löletet hirdet!, magukat „neoprotestásnak”, „újjászületett kereszténynek” nevez! szekták imaházaiba. Felmenjenek a harcos antinácizmust zászlajukra t"z!, ugyanakkor a zsidó állam minden vélt, vagy valós ellenségére halált ordító „neokonzervatív” honlapokra. Aztán alaposan magukba szállva átértékeljék: a békét, no meg az oly sokszor hangos sirámok közepette féltett demokráciát honnan is fenyegeti igazi veszély#

Balogh Gábor

Szabadkőműves és párttag is volt a norvég merénylő + video
2011.július 23
http://atv.hu/cikk/20110723_szabadkomuves_es_parttag_is_volt_a_norveg_merenylo?source=hirkereso

A tizenhét évvel ezelőtti oklahomai szövetségi irodaház elleni merénylet kitervelőjéhez, a szélsőjobboldali Timothy McVeigh-hez hasonlítják szakért!k az oslói támadót. A rendőrség még vizsgálja, hogy 32 éves norvég férfinak lehettek-e társai a kett!s merénylet során. A támadó korábban a norvég radikális Haladás Párt tagja volt, és kapcsolatban állt a szabadk!m"ves mozgalommal is.
Anders Bhering Breivik egy biogazdaságot üzemeltetett Osló közelében. A támadó, aki legalább 85 tinédzsert l!tt le automata fegyverével, internetes fórumokon konzervatív nacionalistaként jellemezte magát.
2004 és 2006 között tagja volt a széls!séges norvég Haladás Pártnak. Oslóban aktívan tevékenykedett a szervezet ifjúsági tagozatában is. A Haladás Párt szóviv!je közölte, hogy Breivik négy éve már nem tagja a szervezetnek.
A rend!rség nem nyilatkozott az elfogott támadó kihallgatásáról. Annyit közöltek, hogy Breivik internetes fórumokon jobboldali, konzervatív keresztény szimpatizánsnak mondta magát. Más bejegyzéseiben az al-Kaida európai térhódítását elemezte az Európában él! fiatalok között.
Más dokumentumok árnyalják ezt a képet. A férfi tagja volt a szabadk!m"ves mozgalomnak. Az internetes társasági oldalon közzétett fotón jellegzetes beavatási öltözetben látható. A konzervatív jobboldal által sokat bírált mozgalom szóviv!je meger!sítette, hogy Breivik az egyik szabadk!m"ves páholy tagja volt.
Szakért!k úgy vélik, hogy a merénylet sok hasonlóságot mutat az 1995-ben, az egyesült államokbeli Oklahomában elkövetett robbantással. A 168 ember életét kioltó merényletet a széls!jobboldali Timothy McVeigh és egy szintén radikális társa követte el. Utólag azonban kiderült, hogy a bombatámadáshoz köze lehetett egy iszlám szervezetnek is, de ezt a szálat a nyomozás során nem vizsgálták.

A férfi kihallgatása jelenleg is tart, és a norvég miniszterelnök nem zárta ki azt, hogy a precízen kivitelezett merényletsorozatban Anders Behring Breiviknek segít!i is lehettek.

Sokkot kapott a norvég tömeggyilkos apja
http://www.blikk.hu/blikk_rovidhir/sokkot-kapott-a-norveg-meszaros-apja-2059407?nocache

2011-07-24 15:35:35
Norvégiában 93-ra emelkedett a pénteki kettős merénylet áldozatainak száma. A mészárlás ügyében gyanúsított Anders Behring Breivik (32) apja sokkot kapott, mikor értesült, mit követett el a fia.

A merénylő édesapja sokkot kapott, amikor az interneten olvasta, hogy mit követett el a fia - írta a Verdens Gang című norvég lap. Az illető nyugdíjas, és "valahol Franciaországban" beszéltek vele, ahol él. Közölte, hogy fiával 1995 óta nincs kapcsolatban. Az interneten olvasta a hírt, és látta meg a fia fényképét. - Sokkot kaptam. Azóta sem tértem magamhoz -

mondta az apa a lapnak.

Közben a norvég rendőrség kommandósai akciót hajtottak végre Oslo keleti részében, hat embert őrizetbe is vettek, de rövid idő múlva kénytelenek voltak elengedni őket. A kommandósok nem találtak robbanóanyagot sem az akció helyszínén.
Az egyik táborozó, Elise egy megbeszélésrőlhallott.
Meglátott egy rendőrt, és már azt hitte, biztonságban van, amikor észrevette, hogy a férfi elkezd lőni a fiatalokra. - Először a szigeten lőtte le az embereket, utána célba vette azokat, akik a vízbe vetették magukat - mesélte a lány. Egy másik táborozó, Dana Berzingi elmondta, hogy sokan halottnak próbálták tettetni magukat, de a gyilkos, miután az egyik fegyverrel eltalált valakit, egy vadászpuskával módszeresen fejbe lőtte áldozatait.
A mészárlás után a rendőrök a szigeten őrizetbe vették Breiviket, aki ellenállás nélkül megadta magát nekik. Néhány órával később pedig egy bombát is találtak a tábor közelében.
Mint már megírtuk, Anders Behring Breiviket gyanúsítják azzal, hogy pénteken több tonna műtrágya és gázolaj keverékéb!l készített robbanóeleggyel robbantást hajtott végre az osloi kormánynegyedben. Innen két óra alatt eljutott Utoya szigetére, ahol legalább 85 embert lőtt agyon egy ifjúsági táborban. Vasárnapra kiderült, hogy férfi a bevándorlók elleni, gyűlölködő videót töltött fel az egyik videomegosztó portálra, amit azonban még délelőtt el is távolítottak.
Anders Behring Breivik a robbantás után a szigetre érve kék pólót húzott, rendőrségi jelvényt tűzött magára, és megkérte a fiatalokat, hogy gyűljenek köré.
A korábban mezőgazdasággal foglalkozó Breiviki a norvég lapok szerint szélsőjobboldali nézeteket vall. Ezt erősíti a Youtube-ra feltöltött, de azóta eltávolított videója is, mely az iszlám, a marxizmus és a kulturális sokszínűség elleni kirohanásokat tartalmaz.
Szabadkőműves? Neonáci? Tömeggyilkos...
A közösségi oldalakon konzervatív keresztényként ír magáról, aki gyűlöli az iszlámot és a bevándorlókat. Egy barátja azt mesélte róla, hogy rasszista, neonáci nézeteket vallott, szeretett erőszakos videojátékokkal játszani, szomszédai szerint pedig gyakran katonai ruhákban járt.
##KAPCSOLODO##Oslóban a magyar nagykövetség mindössze két kilométerre van a kormányzati negyedtől, ahol a robbanás történt. - Először azt hittük, az ég dörög - mondta el a korábban a Vasárnapi Blikknek a nagykövetség ügyeletének munkatársa. - Bár hatalmas volt a robbanás, a környék nem bolydult fel, mi pedig nem sokkal később csak a tévéből tudtuk meg pontosan, mi történt. Norvégiában július szerencsére a szabadságolások ideje, így a szokottnál kevesebben voltak az utcákon. Magyar áldozatról nem tudni.
B. Á –Blikk-információ/MTI

Jeszenszky Géza összemossa a norvég tragédiát a hazai eseményekkel

Sun, 2011/07/24
http://szentkoronaradio.com/belfold/2011_07_24_jeszenszky-geza-osszemossa-a-norveg-tragediat-a-hazai-esemenyekkel

Mindennek van határa - gondolnánk. Mégis úgy látszik, hogy a náciveszélyt szövögető mesék határtalanok. Jeszenszky Géza már a norvég merénylőt is párhuzamba tudja állítani a magyarországi helyzettel.

A norvégiai kettős merénylet azt mutatja, hová vezethet, ha az emberek torz módon gondolkodnak; az áldozatok nagy száma és fiatal kora talán elborzasztja a gyűlölettel élőket - mondta Jeszenszky Géza volt külügyminiszter, Magyarország leendő norvégiai nagykövete szombaton az MTI-nek.

A történész professzor kifejtette, hogy a szélsőjobboldalnak mindenesetre Norvégiában is van hagyománya. Utalt Vidkun Quisling egykori miniszterelnökre, aki egyszerű származású nacionalista volt, majd a második világháború idején Hitler ügynöke, a náci vezető jóvoltából a megszállt Norvégia vezetője lett, és később háborús bűnösként kivégezték. Nyilván ehhez a hagyományhoz nyúlnak vissza bizonyos csoportok - tette hozzá, és kijelentette, ilyen jellegű bűncselekményt még egy szélsőséges párt sem vállalhat.

Arról is beszélt, hogy a merényleteket vélhetően elkövető szélsőjobboldali keresztény fundamentalista fiatalember mögött is nyilván egy ideológia van, feltehetően az idegenekkel, a norvég kormánypárt bevándorlók iránti engedékenyebb politikájával szembeni indulatai mozgatták. Az, hogy ideológia állt tettei mögött, azt nem vonjuk kétségbe mi sem, hiszen a merénylőről készült képek egyértelműen bizonyították: szabadkőműves.

Jeszenszky azt mondta: egy ilyen esemény alkalmas lehet arra, hogy azok, akik Magyarországon valamiféle gyűlölettel telve élnek, gondolkodnak és viselkednek, szembenézzenek indulataikkal és azzal, hogy ilyen embertelen cselekedetet nem vállalhatnak. Nyilván felmerül bizonyos hasonlóság az egyes cigány házak és családok elleni merényletekkel - mondta, és megjegyezte, ha bizonyos gondolkodásmód, ideológia, gyűlölet terjed, akkor félő, hogy ezer emberből talán lesz egy, aki elkövet ilyen merényletet.

Itt félreérthetetlenül azokra gondolt, akik jogos felháborodásuknak nem félnek hangot adni és nyíltan beszélnek a cigánybűnözésről. De miután a norvég béreket sem szoktuk a magyarhoz hasonlítani, így a belföldi viszonylatokkal sem kellene ezt játszanunk. Egy ilyen "bölcs kozmopolitának", mint amilyen Jeszenszky is, tudnia kellene, hogy fényév távolságra állnak egymástól a norvég és a hazai körülmények, így hatalmas vétek bármiféle párhuzamot is vonni. És ugyancsak felháborodásra ad okot, hogy az egyenes beszédben, gondolatokban

Jeszenszky már egyből egy ilyen mérhetetlenül nagy tragédia közeledtét véli kiolvasni, mint amilyen Oslóban is történt. Reméljük, hogy hetedhétországra szóló megbízatásai után, egyszer egy borsodi településen is hivatalt kap Géza úr, és megbizonyosodik arról, hogy kiktől is kell féltenie a békét, és kik azok, akik félelmet keltenek a lakosságban.

(MTI nyomán Szent Korona Rádió)

Balogh Gábor: Cionista terrorizmus született
http://szentkoronaradio.com/publicisztika/2011_07_24_balogh-gabor-europa-keseru-ebredese-mit-uzen-a-norvegiai-meszarlas

2011/07/24

A norvégiaihoz hasonló borzalmas tragédiák után szokták mondogatni: ez után a nap után a világ már soha nem lesz olyan, mint előtte volt. A helyzet az, hogy a pénteki mészárlásra e fenti, különben oly sok esetben rendkívül irritáló közhely jó eséllyel megállja a helyét.

Évtizedeken át sulykolta belénk a média – a politikusoktól az újságokon át a hollywoodi filmekig – hogy a terroristák vagy szimplán elmebetegek, akik passzióból gyilkolnak, vagy, ha tettük mögött világnézeti indíték is meghúzódik, akkor az csak és kizárólag muszlim fundamentalizmus, vagy nácizmus lehet, esetleg ezek valamilyen kombinációja. Az Oslóban és Utoya szigetén történt merénylet elkövetőjéről is szinte percek alatt megállapította a fősodratú világsajtó, hogy „szélsőjobboldali" eszmékkel szimpatizáló fiatalemberről van szó. Csakhogy nem kellett hozzá fél nap, hogy a kép jóval árnyaltabbá váljon.

Anders Behring Breivik blogjából és közösségi oldalakon tett kijelentéseiből ítélve valóban rendkívüli ellenszenvvel viseltetett a muszlim vallású bevándorlókkal, sőt az egész iszlámmal szemben – ennyiben tehát nagyjából nevezhetnénk is jobboldali szélsőségesnek. Csakhogy ez ma Nyugat-Európában egyre távolabb kerül attól a fogalomtól, amit mi itt, a kontinens közepén értünk rajta.

Ez a rettenetes tettekre vetemedő srác ugyanis egyáltalán nem állt közel a nemzetiszocializmushoz, vagy akár a fasizmushoz. Példaképei nem Hitler, Hess, vagy norvég követőjük, Quisling voltak. Éppen ellenkezőleg, a nácizmus ellen küzdelem olyan „nagyágyúit" részesítette megkülönböztetett tiszteletben, mint Churchill, vagy a második világháború németellenes norvég küzdelmeinek egyik legendás alakja, Max Manus. Antiszemita kijelentéseket soha, sehol nem tett, sőt, honlapján Izrael támogatására felszólító bannert helyezett el.

A Daily Mail brit lap által közölt fotón pedig a kifejezetten harcos filoszemita szabadkőművesség tradicionális ruháját viseli, s a norvég hatóságok közlése szerint is tagja volt az egyik páholynak. Anders Behring Breivik minden jel szerint gyűlölte a nemzetiszocialistákat, szimpatizált a zsidósággal, valamint Izraellel, szabadkőműves volt – és gyűlöletből gyilkolt.

Gyűlöletből, amelyet a nemzetközi média által szinte soha nem kritizált, és a Hit Gyülekezete képében Magyarországon hivatalosan is a történelmi egyházakkal egy rangra emelt, rémisztő gyorsasággal terjedő mentális vírus, a keresztény-cionizmus oltott a lelkébe. Ez a hidegvérű, lapértesülések szerint tettére heteken át készülő tömeggyilkos ugyanis Krisztus követőjének vallja magát. Ezt azonban úgy értelmezi, hogy minden körülmények között, mindenben Isten választott népét, a zsidóságot, és annak államát kell támogatnia. A baloldali Norvég Munkáspárt lemészárolt ifjú tagjai pedig – bevándorláspárti álláspontjuk mellett – minden bizonnyal azzal vívták ki gyilkos indulatát, hogy nyíltan bírálták Izrael palesztinokkal szemben gyakorolt elnyomását. (A tragédia színhelyén, táborukban Izrael bojkottjára felhívó transzparenst is kifeszítettek.)

Pénteken az oslói és utoyai vérfürdőből új fogalom született: cionista terrorizmus. Most az első a döbbenet, a második a részvét, a harmadik a talán életre szóló lelki sérüléseket szenvedett túlélők lehetőség szerinti megsegítése. Utána viszont egész Európának vennie kell egy nagy levegőt, és a sokkból lassan józanodva át kell gondolnunk mindent, amit eddig a gyűlöletről, az uszításról, és a „szélsőségességről" évtizedeken át mantrázott a közbeszéd.

Ideje, hogy a szabadságukat a nemzeti oldaltól féltő liberárisok szépen bemenjenek a kifelé toleranciát és a kirekesztés"elleni küzdelmet, a falakon belül azonban a másként gondolkodókkal szembeni középkori inkvizíciót megszégyenítő gyűlöletet hirdető, magukat „neoprotestásnak", „újjászületett kereszténynek" nevező szekták imaházaiba. Felmenjenek a harcos antinácizmust zászlajukra tűző, ugyanakkor a zsidó állam minden vélt, vagy valós ellenségére halált ordító „neokonzervatív" honlapokra.

Aztán alaposan magukba szállva átértékeljék: a békét, no meg az oly sokszor hangos sirámok közepette féltett demokráciát honnan is fenyegeti igazi veszély…

Balogh Gábor*(Barikad.hu)*

MAGYAR HÍRLAP online

Egy ámokfutás margójára

http://www.magyarhirlap.hu/velemeny/egy_amokfutas_margojara.html
2011-07-25

Szögezzük le rögtön az elején: Anders Behring Breivik ámokfutásában semmiféle rejtély nincs, a lélektani indítékok nyilvánvalóak, az efféle tömeggyilkosokat a legrégebbi idők óta ismeri a történelem – következésképpen magát a borzalmas esetet sem kell misztikus ködfelhőbe burkolni.

Anders Behring Breivik méltó párja az oklahomai robbantónak, Timothy McVeigh-nek (168 halott), az imádkozó palesztinokat mészárló Baruch Goldsteinnek (29 halott) és még ezernyi elmebeteg gazfickónak az emberiség történelmében. Hogy pontosan miért is rokonítjuk fentiekkel a szőke norvég farmert, arra nézve védőügyvédjének mondatai igazítanak el, szerinte Breivik „a társadalomra, struktúráira és irányítási rendszerére akart csapást mérni, véleménye szerint ez csak forradalom segítségével lehetséges”.

Szóval: Breivik ítéletvégrehajtó és forradalmár. Tessék elolvasni Joseph Conrad halhatatlan mesterművét, A titkosügynököt, hogy közelebb férkőzzünk a forradalmár pszichopaták lélektanához – de addig is néhány tanulság.

Breivik, McVeigh, Goldstein, de a nagyobbak, vagyis a mezei forradalmárból valódi tömeggyilkossá nőtt Hitler, Lenin, Sztálin, Szamuely Tibor alakja is kísérteties hasonlóságot mutat. Néhány apró eltéréstől eltekintve mindannyiukra igaz, hogy családi hátterük ingatag, apjuk alkoholista, sokat verik őket, szeretet nélkül nőnek fel, de mindenképpen valamilyen törés, válás, elszegényedés, családi tragédia vetül rá gyermekkorukra. Rendszerint korán elköltöznek otthonról, családjukkal nem tartanak kapcsolatot, új családot alapítani pedig képtelenek. A nőkhöz való viszonyuk mindenfajta értelemben problematikus: érzelmi életük sivár, szexuális gondjaik vannak. Erősödő frusztráltságuk nem egyéni célpontokat talál meg, hanem az évek előrehaladtával egyetemes kiterjedésűvé növekszik. Kétségkívül ez a legfigyelemreméltóbb és legsajátosabb vonása a forradalmár-tömeggyilkosoknak: arra képtelenek, hogy egy barátnőt becserkésszenek, de alapvető és azonnali választ kínálnak a közösség – a nemzet, vagy akár az egész emberiség – gondjaira-bajaira. A Breivik-féle frusztrált tömeggyilkos egy idő után elveszíti a kapcsolatot a hús-vér emberekkel, és a virtuális valóság rabja lesz. A mi korunkban a világháló, az akciófilmek és videojátékok kínálják az erőszakrecepteket, Lenin és Hitler idején még a könyvekből összeollózott vulgár-közgazdaságtan és a „tudományos szocializmus”, vagy éppen az olcsó okkultizmusból és politikai képzelgésekből szőtt nemzeti szocializmus taszította elméleti síkra a rögeszmés leszámolás vágyát.

Gyilkos hajlamuknak rendszerint semmi közük észbeli képességeikhez. Mi több, időnként

rendkívül megnyerő modorúak, még közvetlen környezetüket is megtévesztik. Műveltségük, szellemi képük viszont hézagos és viszonylagos, igaz, lelkesen merülnek el egy-egy tudományos vagy művészeti szakterületben (a marxisták a közgazdaságtanban, a nácik a komolyzenében), és megpróbálják a maguk zavaros téziseihez idomítani a tényeket. A söpredék körében, vagyis az ostoba, képzetlen, irigy tömegben rendszerint komoly sikereket érnek el. Nem lennék meglepve, ha Anders Behring Breiviknek is hamarosan rajongótábora támadna a politikai undergroundban.

Közös vonásuk továbbá, hogy mániákusan vonzódnak az egyenruhához és a fegyverekhez, ebben a férfias viselkedés alfáját és ómegáját látják. Háború idején a bátrabbja fegyvert is fog, békeidőben lövészklubban „készülnek", de mindenképpen megvetik a polgári társadalmat. Magukat kőkemény katonának, ítéletvégrehajtónak tartják, és a lelkiismeretet, a kíméletet és egyáltalán az érzéseket mihamarabb száműznék önmagukból.

Mindeközben pedig csak arról van szó, hogy bukott polgárok, a normális társadalomba beilleszkedni képtelen nímandok. Nem hősök, nem zsenik, nem korszakalkotók. Nincs normális állásuk, istenigazából semmihez sem értenek, de azért mélységesen megvetik a dolgozó emberek tömegeit.

Borzasztó leírni, de sajnos igaz: a most lelőtt fiataloknak azért kellett meghalniuk, mert egy kretén farmer valamikor nem tudott becsajozni, esetleg zavarta, hogy még mindig a kedves mamával él, ezért a felhalmozott gyűlöletét beleoltotta a norvég belpolitikába.

Voltaképpen csak a történelmi helyzet dönti el, hogy a potenciális tömeggyilkosok titokban gyakorlatoznak, rossz könyveket írnak és olvasgatnak, vagy esetleg fognak néhány kézifegyvert, és válogatás nélkül halomra lövik a nekik nem tetszőket. Sajnos a tömegtájékoztatás mintha nem értené ezt az alapigazságot. Most is zajlik a szópárbaj a különféle politikai táborok között, hogy cionista avagy keresztyén fundamentalista, szabadkőműves, miféle ez a Breivik – közben persze mindenki óvatosan eltolja a felelősséget, nem, nem olyan, mint mi, nekünk semmi közünk ehhez…

Ennek a típusnak valójában nincs ideológiája, nem jobbos, nem balos, nem zsidó és nem keresztyén, nem fehér és nem fekete. Minden emberi közösség magában hordozza a selejtet, és a puszta véletlen dönti el, az illető melyik erőszakideológia rabjának szegődik. Sajnos törvényszerű, hogy időnként az Anders Behring Breivik-félék néhány órára férfinak érezhessék magukat (értsd: majdnem száz embert meggyilkoljanak…). És bárki mondhat bármit, a valódi megelőzés sem lehetséges. Mindössze annyit tehetünk, hogy jobban odafigyelünk a fegyverrel lófráló, aszexuális, mamával élő, handabandázó idiótákra, de tartok tőle, hogy kontrollnak mindez édeskevés.

Viszont, hogy véglegesen ki kell iktatni a társadalomból az ilyeneket, az is biztos. A földi igazságszolgáltatás utáni helyzetről pedig egy facebookos kommentelő írta le az igazságot: reméljük, a pokolban rohad meg.

Reméljük, de az áldozatok hozzátartozóit ez aligha vigasztalja.
Szentesi Zöldi László

Egy ámokfutás margójára

http://mandiner.hu/cikk/20110725_egy_amokfutas_margojara

2011. július 25.

Borzasztó leírni, de sajnos igaz: a lelőtt fiataloknak azért kellett meghalniuk, mert egy kretén farmer valamikor nem tudott becsajozni.

„Borzasztó leírni, de sajnos igaz: a most lelőtt fiataloknak azért kellett meghalniuk, mert egy kretén farmer valamikor nem tudott becsajozni, esetleg zavarta, hogy még mindig a kedves mamával él, ezért a felhalmozott gyűlöletét beleoltotta a norvég belpolitikába.

Voltaképpen csak a történelmi helyzet dönti el, hogy a potenciális tömeggyilkosok titokban gyakorlatoznak, rossz könyveket írnak és olvasgatnak, vagy esetleg fognak néhány kézifegyvert, és válogatás nélkül halomra lövik a nekik nem tetszőket. Sajnos a tömegtájékoztatás mintha nem értené ezt az alapigazságot. Most is zajlik a szópárbaj a különféle politikai táborok között, hogy cionista avagy keresztyén fundamentalista, szabadkőműves, miféle ez a Breivik – közben persze mindenki óvatosan eltolja a felelősséget, nem, nem olyan, mint mi, nekünk semmi közünk ehhez…

Ennek a típusnak valójában nincs ideológiája, nem jobbos, nem balos, nem zsidó és nem keresztyén, nem fehér és nem fekete. Minden emberi közösség magában hordozza a selejtet, és a puszta véletlen dönti el, az illető melyik erőszakideológia rabjának szegődik. Sajnos törvényszerű, hogy időnként az Anders Behring Breivik-félék néhány órára férfinak érezhessék magukat (értsd: majdnem száz embert meggyilkoljanak…). És bárki mondhat bármit, a valódi megelőzés sem lehetséges. Mindössze annyit tehetünk, hogy jobban odafigyelünk a fegyverrel lófráló, aszexuális, mamával élő, handabandázó idiótákra, de tartok tőle, hogy kontrollnak mindez édeskevés.

Papi tisztaságra vágyott a norvég tömeggyilkos által emlegetett lovagrend
http://www.origo.hu/nagyvilag/20110726-a-templomos-lovagok-es-a-norvegiai-tomeggyilkos-anders-behring-breivik.html
Ballai Vince|Visnovitz Péter|2011. 07. 26.,

A marxista multikulturális rezsimek elleni harcra készülődő Templomos Lovagrend vezetőjének nevezte magát Anders Behring Breivik norvég tömeggyilkos, aki pénteken 76 embert ölt meg egy robbantással és egy szigeten lövöldözve. A 14. században felszámolt, számos legenda által övezett templomosok utódjainak címére sokan áhítoznak jótékonysági szervezetektől, hagyományőrző klubokon keresztül egy mexikói drogkartellig, egy magyar templomos rend vezetője szerint azonban a lövöldöző félreértelmezte a középkori templomosok iszlám elleni harcát.

Az európai Templomos Lovagok (Krisztus és Salamon Temploma Szegény Lovagjainak Rendje, angol rövidítésben: PCCTS) vezetőjének nevezte magát interneten közzétett nyilatkozatában a múlt pénteki norvégiai támadásokat elkövető Anders Behring Breivik. Az összesen 76 ember halálával járól támadásokat elismerő Breivik, a szerinte 2002 áprilisában Londonban újraalakított és általa "páneurópai nacionalista katonai rendnek" hívott szervezet nevében hirdetett megelőző háborút "a nyugat-európai marxista, multikulturális rezsimek" és a muszlim bevándorlók ellen.

Az alapítók között tucatnyi embert említ név nélkül, akik közül hárman nem tudtak részt venni az alapító ülésen. Szerinte két brit, egy-egy francia, német, holland, gö-

rög, orosz, norvég, szerb nemzetiségű alapító volt jelen, és távol maradt egy svéd, egy belga és egy Európában élő amerikai. Az általuk alapított rendet Európa "vezető konzervatív forradalmi mozgalmává" kívánta fejleszteni a következő évtizedekben, és vele párhuzamosan létre akart hozni egy újfajta európai nacionalizmust, amelyet "keresztes nacionalizmusnak" nevezett.

Mentorának egy (Oroszlánszívű) Richárd kódnéven szereplő brit férfit említ, akit a brit sajtóban egy szélsőjobboldali bloggerrel azonosítottak, aki Oroszlánszívű néven írt blogot. A Bedfordshire-ben élő férfi azonban tagadta, hogy kapcsolatban lett volna Breivikkel. "Ártatlan norvég gyerekeket gyilkol a kormányellenes politika nevében egy ütődött. A politikai spektrum extrém szélsőjobboldalának nincs helye a modern civilizált társadalomban" - írta egy vasárnapi bejegyzésben a férfi, aki korábban a templomos rend újbóli felvirágoztatásáról is írt. A brit rendőrség vizsgálatot indított a Breivik által említett csoport ügyében.

A szerzetesi és katonai fegyelmet ötvözték

A templomos lovagrend az első keresztes hadjárat után született meg Jeruzsálemben, amikor 1120 körül néhány keresztes lovag elhatározta, hogy életét a zarándokok védelmének szenteli - írja a rend történetéről szóló tanulmányában Stossek Balázs.A tanulmány, amelyet lovagrendekkel foglalkozó egyetemi kurzusok és a Templomos Lovagrend magyarországi szervezetének honlapja is idéz, kilenc lovagra vezeti vissza a rend alapítását: Hugues de Payns és társai e szerint "Krisztus szegény lovagjainak" nevezték magukat, és a jeruzsálemi király támogatásával Jeruzsálemben, az egykori Salamon-templom helyén telepedtek le. Lakhelyük miatt kezdték a templom lovagjainak vagy templomos lovagoknak hívni őket.

A rend a szerzetesi és katonai fegyelmet ötvözte. Stossek tanulmánya szerint a 12. század elején Nyugat-Európában, majd a század második felében Közép-Európa királyságaiban, így Magyarországon is tagokat toboroztak és birtokokat szereztek. A birtokadományok mellett rengeteg kiváltságot kaptak, II. Ince pápa 1139-ben például kivette a rendet a püspökök joghatósága alól, és felmentette őket az egyházi tized fizetése alól is. A rend látványos gyarapodásnak indult, és a 13. század második felében elérte hatalma tetőpontját.

Jól ment pénzügyileg is

A templomosok az 1200-as években Európa szinte minden országában jelen voltak, gazdagságuk a királyokéval vetekedett, vagyonukat pedig már nem csupán adományokból, hanem banki-pénzügyi szolgáltatásaikból is gyarapították - áll a tanulmányban. Kiváltságaik révén kikerültek mind a világi, mind az egyházi hatóságok felügyelete alól, birtokaik Európában és a Közel-Keleten is úgy működtek, mint egy "állam az államban". A templomosok elitjét alkotó lovagok feladata azonban továbbra is a katonáskodás, a keresztény zarándokok védelme és a muszlimok elleni küzdelem volt.

Stossek szerint a rend bukása is erre vezethető vissza, mivel a 13. század végén a keresztények végleg elvesztették a Szentföldet, és a lovagoknak létük igazolására új feladatot kellett találniuk. A német lovagok és a johanniták betegápolással is foglalkoztak, a templomosoknak

azonban nem volt ilyen funkciójuk, és az előbbiekkel ellentétben saját államot sem tudtak alapítani, mert szembekerültek az egyre erősödő Francia Királysággal. A lovagrend vagyonát 1307 októberében IV. (Szép) Fülöp francia király egyetlen nap alatt lefoglalta, a templomosokat bezáratta, és a keresztény vallás meggyalázásával vádolta meg. V. Kelemen pápa néhány évvel később feloszlatta a rendet, amelynek nagymesterét máglyára küldték. A templomos birtokok nagy része az európai királyok és a többi lovagrend kezébe került.

Magyarok és maffiózók is követik őket

Az azóta az irodalomban köréjük szőtt legendák miatt - például állítólag tudomásuk volt egy titokról, amely romba dönthette volna a katolikus egyházat, jelesen, hogy Jézus gyermeket nemzett Mária Magdolnának - sokan éreztek és éreznek kísértést, hogy különböző célokat követő mozgalmaik vagy szervezeteik felvegyék a rend nevét.

A legnagyobb ilyen szervezet a BBC egy korábbi cikke szerint az Ordo Supremus Militaris Templi Hierosolymitani, amely 1804-ig vezeti vissza eredetét, de kiköti, nem tartja magát az eredeti rend közvetlen utódjának, csupán szellemiségét követi. Tagjai keresztények, de támogatóik között szívesen látnak más vallásúakat vagy ateistákat is. Az eredeti lovagokhoz hasonlóan érdekeltek a közel-keleti ügyekben: ott működő jótékonysági és a párbeszédet szorgalmazó alapítványokat is támogatnak. A brit szabadkőműves mozgalomnak is számos, magát templomosnak nevező tagja van, ők is elsősorban jótékonysággal foglalkoznak, például támogatnak egy jeruzsálemi kórházat.

A harmadik modern kori templomos rend az 1979-ben alapított, II. János Pál pápa által is méltatott Templomos Lovagrend - Krisztus Szegény Lovagjainak Rendje, amelynek magyar tagozata is van.

A templomos lovagoknak van azonban egy szó szerinti vadhajtása is. Mexikóban egy drogkartell, a korábbi La Familia Michoacanából alakult társaság nevezi magát így. A Mexikóvárostól nyugatra fekvő Michoacán államban aktív drogbanda vezetői már korábban is vallási színezetű ideológia mentén rendelték el a különböző leszámolásokat. Egy tavaly megölt főnökük, a csak "A Legőrültebbnek" becézett Nazario Moreno González állítólag saját mondásaiból és intelmeiből összeállított kis bibliát tartott magánál. A magát Michoacán Templomos Lovagjainak nevező kartell azonban nem tartja be a bibliai "ne ölj" parancsolatát, júniusban közel két tucat rivális bandatagot mészároltak le.

Már nem harcolnak muszlimok ellen

"Nem lepett meg, hogy a norvég lövöldöző a templomosok nevét használta fel, de ez csak megerősít abban, hogy harcolnunk kell a templomos név megvédéséért" - mondta az [origo]-nak Várszegi Csaba, aki egy magát szintén Templomos Lovagrendnek nevező egyházi szervezet magyarországi vezetője. "Ma Európában vagy a világon sajnos bárki nevezheti magát templomosnak: a középkori nevet sokan használják teljesen önkényesen, és 400 éve feketítik, hiába küzdünk a tisztára mosásáért" - magyarázta. Ahogy a máltai lovagrend nevét is mintegy 30 szervezet használja a világon, úgy a templomosok neve is népszerű, de Várszegi szerint a lövöldöző nem volt tagja "hivatalos templomos rendnek".

A férfi szerint a templomos név népszerűsége egy svéd királyhoz vezethető vissza, aki szabadkőműves páholyokat alapított, és a templomosokat állította be a szabadkőművesek elődjének és példaképének. Egy másik - magát szintén templomos lovagnak valló magyar férfi az [origo]-nak azt mondta, hogy a világon ma három nagyobb, magát templomosnak tartó ág létezik: ezek egyike a Várszegi által képviselt vallásos ág, amely a katolikus egyház védelmére esküdött fel. Egy másik, portugál ág történelmi jogfolytonosságot hirdet önmaga és a középkori lovagok között, mivel Portugáliában szerintük nem oszlott fel a rend, egy harmadik, brit ág pedig a szabadkőművesek páholyaiból alakult ki.

Várszegi szerint a katolikus hívők számára megkérdőjelezhetetlen az a pápai döntés, amely a középkorban feloszlatta a templomos lovagokat, ezért hívő ember nem beszélhet jogfolytonosságról a középkori és a mai templomosok között. 1979-ben azonban egy olasz gróf - jogfolytonosság nélkül - újraalapította a templomos rendet a régi elvek alapján, de modern szellemben - magyarázta: szerinte ezt az új rendet az egyház is támogatja, mert a legfőbb céljuk a katolikus egyház szolgálata.

A norvég lövöldöző, Breivik a magyar templomos szerint valószínűleg a középkori rend szentföldi harcait próbálhatta a saját muszlimellenes eszméivel rokonítani, pedig a mai templomosok már nem harcolnak fegyverrel muszlimok ellen. "Tény, hogy a középkorban nagy harcosok, rettegett katonák voltak, akik a Szentföldet védték" - mondta. Ma azonban nincs semmilyen muszlimellenesség bennük, a katolikus egyházat liturgiával, imádságokkal, könyvkiadással szolgálják és védelmezik. Várszegi szerint Magyarországon mintegy 30, világszerte közel 100 tagjuk van, és családos, dolgozó emberként, napi munkájuk mellett teljesítik rendi kötelezettségeiket. Magyarországon Várszegi szervezetén kívül két másik templomos szervezet is be van jegyezve a társadalmi szervezetek nyilvántartásában, egy szombathelyi, egy veszprémi székhellyel, de Várszegi szerint velük nem is keresik a kapcsolatot.

Vélemény: Nemzeti öntudattal gyilkolt

http://szegedma.hu/hir/szeged/2011/07/velemeny-nemzeti-ontudattal-gyilkolt.html

Kisimre Ferenc 2011. július 27

Hosszú út vezetett idáig. Nem kimondottan a Breivik-féle mészárlásra gondolok, hanem arra a sorozatos „átverésre", amelyet a naiv skandináv demokráciák az elmúlt évtizedek során megtapasztaltak.

Ha másban nem is, de abban bizonyára egyetért velem a kedves Olvasó, hogy nehéz megfelelő jelzőt/jelzőket találni Anders Behring Breivik norvég fiatalember tettének a jellemzésére. Merthogy ilyen brutális, szörnyű és állati cselekedetet épelméjű ember nem követ el. Ezeket a megállapításokat látom a leggyakrabban viszont az újságokból, hallom a rádióban, a televízióban.

A múlt pénteki oslói robbantás a kormányhivatalnál és az utoya-szigeti mészárlás – a legújabb norvégiai híradások szerint – 76 áldozatot követelt. Ártatlan emberek életét oltotta ki a saját készítésű robbanószer, illetve az ifjúsági táborban használt lövedékek. Ez utóbbiak, a dumdum lövedékek olyanok, amelyek apró darabkái az ember testében robbannak fel, külön roncsolást (és szörnyű fájdalmat) okozva az áldozatnak. A döbbenet után jelentkezett a legyilkolt, zömmel fiatal emberek iránt érzett részvét és fájdalom, majd a kétségbeesés, ami a korábban soha nem tapasztalt szörnyű esemény miatt jelentkezett. S ebben a norvég társadalom nem volt és nincs is egyedül. Jószerével a csaknem 10 évvel ezelőtti, a 2001. szeptember 11-i washingtoni és New York-i terrortámadásokhoz lehet hasonlítani a július 22-én Norvégiában történt mészárlást. Volumenében jóval kisebb, társadalmi hatását illetően viszont csaknem akkora bűncselekményről van szó, még akkor is, ha azt egy világszerte ismert (vagy éppen akkor megismert) terrorszervezet követte el, míg a mostanit egy elmezavarodott „tiszta norvég öntudatú", ahogyan magát nevezte az első kihallgatás alkalmával. S talán éppen emiatt jogos a fentebb említett kétségbeesés, hiszen ha egy ember – az eddigi ismereteink szerint teljesen egyedül – képes volt ekkora emberáldozatot követelő merényletet elkövetni, méghozzá saját vérei, saját hazája és szülővárosa ellen, akkor hol a garancia arra, hogy másutt, más környezetben nem akad egy hasonló, agyában ködös, apokaliptikus gondolatokat érlelő, embernek alig nevezhető egyed?

Ma is élénken él az emlékezetemben az a kép, amikor egyik nyáron Oslóban járva a Norvég Storting (Parlament) és a királyi palota közötti parkban fiatalokat láttam napozni, kisgyermekeket labdát kergetni, idős embereket a nemzetközi hírű Vigeland szoborparkban üldögélni, társalogni. A vidéki kisváros benyomását keltő főváros a rend, a nyugalom, a béke oázisának hatott az Európa más részein tapasztalt nyüzsgés, rohanás és zaj teremtette miliőhöz képest. Jó húsz évvel ezelőtti képek ezek, amikor ösztöndíjasként ugyan Svédországban éltem, de sokat utaztam a környező országokban, így Norvégiában is. Az akkori időkben éppen ez az ország volt a legdrágább, persze, elsősorban a keleti országokból érkező turisták számára, ám az a temérdek látnivaló, a természeti szépségek csábítása, a sziklás partokon kanyargó kiváló minőségű autóutak és a barátságos norvég vendéglátás gyakran még a zseblázas állapotot is feledtette az odalátogatóval. Ma is előttem van az a jelenet, amikor a már említett királyi palota parkjában futballozó kisfiú labdája messze elszállt és a bejárat előtt álló díszőrség egyik tagja ívelte vissza a srácnak a színes gömböt… Nos, ez az idillikus állapot megszűnt. Lehet, hogy az utóbbi időben már nem is volt olyan szabad a bejárás a parkba, de a jövőben szinte biztos, hogy a díszőrség – ilyen formában – nem rúg labdába. Sőt, azt is feltételezem, hogy fegyveresek cirkálnak majd a palota, a parlament, a miniszterelnökség és a fontosabb középületek körül.

Hosszú út vezetett idáig. Nem kimondottan a Breivik-féle mészárlásra gondolok, hanem arra a sorozatos „átverésre”, amelyet a naiv skandináv demokráciák az elmúlt évtizedek során megtapasztaltak. Számtalanszor történt meg ezekben az országokban, hogy a bevándorlók alaposan kihasználták őket, alig kapták meg a letelepedési engedélyről szóló papírjaikat, máris felvették a magas otthonteremtési támogatást, és.. és néhány hónap múlva odébb álltak! Valamelyik szomszédos államban kezdték újra az „otthonteremtést”. A norvég, a svéd, a dán, a finn, az izlandi emberek viszont nem ismerték az ilyen mentalitást, a megélhetési bűnözést, ezért is bíztak mindenkiben, aki hozzájuk jött segítségért. Szinte bemondásra elhitték, hogy bármelyik menekült politikai üldözött is egyben, s máris folyósították számára az „emberi jogainak” megfelelő segélyt. Azután lassan rájöttek, hogy a magukat politikai üldözötteknek nevező külföldiek között sok a csirkefogó, a tolvaj és a bűnözésre hajlamos ember, akkor kezdték szabályozni a bevándorlást: meghatározták a befogadási kvótát, alaposabban utána néztek a politikai menedékjogért folyamodók előéletének. (Így derült ki több száz koszovói albánról, hogy ugyan börtön fenyegeti őket hazájukban, de nem politikai nézeteikért, hanem tyúk- és biciklilopásért, betörésekért, zsebmetszésért…) Svédország eszmélt először, amikor meggyilkolták Olof Palme miniszterelnököt, később az ország külügyminiszter asszonyát. Az első esetben nem bizonyított a szerb elkövető, a második esetben viszont igen. Azóta szigorúbban ellenőrzik és vigyázzák a politikusokat, az ország vezetőit.

S most itt van az oslói tömeggyilkosság. Sokkoló bűntény nemcsak a jó szándékú norvég emberek számára, hanem minden józan, tiszta érzésű, az ilyen magatartást elutasító ember számára is. Anders Behring Breivik tette egyedülálló, mind indítékait, mind kivitelezését illetően. A bestiális cselekmény elkövetését – egyelőre legalábbis úgy tűnik – egyedül tervelte ki és ő maga hajtotta végre. Sajnos, mindkettő eredményes volt. A világsajtó most boncolgatja: milyen ideológia befolyásolta őt e tervek meghozatalában, voltak-e segítői, szoros külföldi kapcsolatai, mit jelentett számára a szabadkőművesség, amely iránt érdeklődött, miért gyűlölte a bevándorlókat, s ha már ellenük volt kifogása, miért gyilkolta halomra fiatal norvég polgártársait? Megannyi kérdés, amelyekre vagy kapunk választ, vagy nem. A minap óriási rokonszenv-felvonulást tartottak Oslóban a vétlen áldozatok emléke előtt tisztelegve. Mindenkinél volt egy szál virág, azt magasba emelték, a szeretetért és a békéért kiáltottak, ígéretet tettek, hogy ők ezt hirdetik szerte a világon. Ezzel nincsenek egyedül. Csak úgy tűnik – egyelőre kevesen…

NÉPSZAVA online

Mosakodók
http://www.nepszava.hu/articles/article.php?id=454393#null

2011. július 27

Görcsbe rándult hirtelen az európai szélsőjobboldal. A norvégiai tömeggyilkosság fölébresztette pártjaiban az eddig szunnyadt vagy a táborában soha nem is létezett ösztönt, amit elég pontatlanul általában elhatárolódásnak neveznek. Kezdetben az volt a taktika, hogy Breivik eléggé zaklatott politikai és ideológiai múltjából egyoldalúan azt emelték ki, állítólag volt cionista is, (annyiban, hogy az izraeli szélsőségesekkel egyetértőn muzulmán ellenes), rövid ideig magára öltötte a szabadkőműves kellékeket, minden volt, csak szélsőjobboldali nem. Valamennyire érthető, hogy a nyíltan neonáci kuruc.info próbálkozott a szélsőbaloldaliságot is rásütni a kegyetlen oslói rémre, az is, hogy a Jobbikkal kacérkodó magát konzervatívnak álcázó napilap jótékonyan "kifelejtette" kommentárjaiból a világsajtó egyöntetű minősítését, sőt a magát mérsékeltnek föltüntető kormánylap is zavarban érezte magát, mit is mondjon.

A Jobbik kivételével, amely hivatalosan is a Hamasz és a Hezbollah szövetségesének vallja magát, új magatartás észlelhető. A francia Nemzeti Fronttól a különböző rasszista és antiszemita pártokig és mozgalmakig elkezdődött a mosakodás. Szerintük, amit ez a megszállott norvég művelt, nem szélsőjobboldaliság, egyszerűen csak elmebetegség, vagy netán "magányos farkasról" van szó, aki elszigeteltségben cselekedett, hiszen bizonyíthatóan nem volt szervezett kapcsolata egyetlen bejegyzett mozgalommal sem, még ha a múltjában voltak is bizonyítékok rá. A norvég neonácik is azon erőlködnek, hogy dokumentumaikból nyomtalanul kiradírozzák az erre utaló tényeket.

Bármennyire meglepő lehet is, ilyen körülmények között talán a Jobbik érezheti magát viszonylag a legkényelmesebb helyzetben. Breivik a tömeges közel-keleti és afrikai bevándorlási hullám ellen tiltakozva gyilkolt, föltételezhetően igaz az is, a zsidóknál jobban gyűlöli a kontinensen szerencsét próbáló muzulmán páriákat. Vonáék viszont föllélegezhettek, hogy az első rutinos, gyorstüzelő föltételezésekkel ellentétben mégsem az Al Kaida és ideológiája volt az ihlető és fölbujtó, hiszen annak idején ők meggyászolták Bin Ladent.

Ennek ellenére mégsem meggyőző ez az immár európai méreteket öltött mosakodási igyekezet. Toroczkai szabadkozhat, hogy csak futólag hallott a vármegyéivel is laza kapcsolatba lépett Breivikről, utólag olvasta csak a neki címzett e-mailjét is, eddig még nem volt ideje bepillantani 1500 oldalas "esszéjébe" se, letagadni azonban igencsak bajos a szellemi édestestvériséget. A Jobbiknak is. Azok a neonácik, akik kendőzetlenül terjesztik gyűlölködő nézeteiket, akik parlamenti képviselőségük mögé bújva nyíltan zsidóznak a törvényhozásban, akik Németországban vagy bárhol kirekesztő ideológiát hirdetnek, szellemi társuk a jelen és netán a közeljövő potenciális Breivikjeinek. Akik Magyarországon is öltek már, hiszen az összefüggéseket elemezve a világsajtó több orgánuma is fölidézi a nálunk történt cigánygyilkosságokat. Hamvába hull tehát minden olyan kísérlet, amely az eszmei felelősség elől most kétségbeesetten igyekszik védekező pozicióba menekülni.

Várkonyi Tibor varkonyit@nepszava.hu / Népszava

bar!kád

Norvég mészárlás: hogyan csúsztat a sajtó?

http://barikad.hu/norv%C3%A9g_m%C3%A9sz%C3%A1rl%C3%A1s_hogyan_cs%C3%BAsztat_sajt%C3%B3-20110727

2011, július 27

Portálunkon már megírtuk: a norvég mészáros egyáltalán nem állt közel a nemzetiszocializmushoz, vagy akár a fasizmushoz. Példaképei nem Hitler, Hess, vagy norvég követőjük, Quisling voltak. Éppen ellenkezőleg, a nácizmus ellen küzdelem olyan „nagyágyúit" részesítette megkülönböztetett tiszteletben, mint Churchill, vagy a második világháború németellenes norvég küzdelmeinek egyik legendás alakja, Max Manus.

Antiszemita kijelentéseket soha, sehol nem tett, sőt, honlapján Izrael támogatására felszólító bannert helyezett el. A Daily Mail brit lap által közölt fotón pedig a kifejezetten harcos filoszemita szabadkőművesség tradicionális ruháját viseli, s a norvég hatóságok közlése szerint is tagja volt az egyik páholynak. Anders Behring Breivik minden jel szerint gyűlölte a nemzetiszocialistákat, szimpatizált a zsidósággal, valamint Izraellel, szabadkőműves volt – és gyűlöletből gyilkolt. Ennek fényében igencsak azt gondolhatjuk, hogy ismét a hazai sajtó csúszatásának az áldozatai azok, akik azt olvassák, hogy a gyilkosnak bármi köze volt a Jobbikhoz.

Szinte egyöntetűen, óriási gyönyörrel lovagolnak a különböző médiumok azon, hogy Anders Behring Breivik köze lehetett a Jobbikhoz. A mindennapi.hu azonnal kihasználta a helyzetet és azt a címet adták cikküknek, hogy „Milyen kapcsolatban állt a Jobbik az oslói merénylővel?" A Blikk szerint a norvég férfi egyenesen üdvözölte a Jobbik nézeteit. A 168 óra már egyenesen azt állítja, hogy a Hatvannégy Vármegye Ifjúsági Mozgalom kapcsolatban állt a gyilkossal. A SZDSZ egyik aktivistája pedig fel is jelentette őket bűnpártolásért. Minden eszközzel próbálják összemosni a Jobbikot a terrorizmussal, az erőszakkal. Egy tragédiát használnak ki arra, hogy a radikálisok ellen hangolják a lakosságot.

A szakma komolyabb képviselői azonban már kifejtették, hogy magyar médiumok egy része erősen eltúlozza Beivrik magyar kapcsolatait. Tálas Péter biztonságpolitikai szakértő a következőket nyilatkozta az MTI-nek: „Nem kell túlbecsülni a magyar szálat." Vajon miért érdeke a magyar politikának, hogy elhallgassa az igazságot Breivikről és az esetről? Mit akarnak leplezni vagy miről akarják elvonni a figyelmet a csúsztatással?

SSZ - **barikad.hu**

Orbán megmondta, Breivik bebizonyította?

http://c-press.hu/201107278640/belfold/orban-megmondta-breivik-bebizonyitotta.html

2011-07-27

A Nyugat válságát, ikertornyainak ledőlését bizonyítja Breivik szörnyű tette - írják jobboldali szerzők. A szélsőjobboldal, a gyűlölködők gondolatvilágából eredeztethető Breivik szörnyű tette - írják a baloldali és liberális szerzők. Abban mégis egyeznek a vélemények, hogy a norvég mészáros tettének elsődleges oka saját maga, a de a többi magyarázat mögött ott állnak a szokásos toposzok: bevándorlás, multikulti, túlzott jólét, gyűlöletbeszéd, szélsőjobb.

Akik Magyarországon is öltek már, hiszen az összefüggéseket elemezve a világsajtó több orgánuma is fölidézi a nálunk történt cigánygyilkosságokat.

„A baloldali sajtó szélsőjobbos, xenofób elkövetőt emleget. A másik oldal, a szélsőjobb pedig iszlámellenes, szabadkőműves, cionista gyilkosról beszél. S mindkét oldal igazolva látja saját rögeszméit"- írja Bayer Zsolt a Magyar Hírlapban. Bayer szerint az eset önmagában szörnyű ténye fölöslegessé teszi a vitát Breivik ideológiai beállítottságáról, mivel „ a halott, az halott". Megemlíti a sztálini és hitleri módszerek teljes egyformaságát, amivel szintén alátámasztani kívánja a fentebb leírtakat.

Bayer szerint azonban Breivik ezerötszáz oldalas naplója vaskos igazságokat is tartalmaz, amitől tettei még inkább iszonyatossá teszik az egész ügyet. Ennek okát pedig Európa lelkének megbetegedésében látja, mely napról napra betegebb lesz, amíg „számolatlanul közelednek az európai partok felé a menekültekkel zsúfolt hajók, bárkák, lélekvesztők". Szóba kerül még az USA is aki, igen kemény bevándorlás-ellenes politikát folytat miközben „ostoba módon" a politikai korrektség nevében a mások elfogadásáról papol. Bayer szerint szembe kell nézni a gondokkal, mert a tőkés világrend, a neoliberalizmus és multikulti tarthatatlan.

„Isten óvjon minket Európa önjelölt megmentőitől!"- fohászkodik Körmendy Zsuzsanna. A szerdai Magyar Nemzetben olvasható írásban a tömeggyilkos nevét nem említi meg, mondván azzal elérné célját „mert ő éppen arra vágyik, hogy a világ minden országában minden újság címoldalon adjon hírt róla." A publicista szerint a valódi probléma az, hogy ebben az esetben a norvég hatóság nem tudott mit tenni állampolgárai védelmének érdekében. Ebből viszont az következik, hogy „az európai jóléti államoknak nincsenek önvédő reflexeik."

Körmendy Zsuzsa szerint a norvégiai mészárlással európai ikertornyai dőltek le, és szerinte „egy idő múlva senki nem fog bízni abban, hogy ha bajba kerül, számíthat a rendvédelemre. A káosz kezdetén még van visszaút." Végül szóba kerül, hogy a jövő inkább a huszadik századra utal vissza.

Görcsbe rándult szélsőjobb

A Breivik-féle ideológia kezdeti elemzése alatt „görcsbe rándult hirtelen az európai szélsőjobboldal". Mosakodók című írásban a hazai szélsőjobboldal reakcióit elemzi Várkonyi Tibor a Népszava szerdai számában. Említett pártalakulatok kezdetben aggódtak az igencsak zavaros eszmefuttatások miatt, Breivik ugyanis muzulmán-ellenes, míg például a hazai Jobbik kimondottan Hezbollah és Hamasz-barátnak állítja be magát.

Az egész európai szélsőjobb elkezdett mosakodni, hogy még véletlenül se lehessen összefüggésbe hozni őket Breivik ideológiájának bármelyik elemével is – írja a baloldali publicista.

„Vonáék viszont föllélegezhettek, hogy az első rutinos, gyorstüzelő föltételezésekkel ellentétben mégsem az al-Kaida és ideológiája volt az ihlető és fölbujtó, hiszen annak idején ők meggyászolták Bin Ladent.” Várkonyi szerint, „akik kendőzetlenül terjesztik gyűlölködő nézeteiket, akik parlamenti képviselőségük mögé bújva nyíltan zsidóznak a törvényhozásban, akik Németországban vagy bárhol kirekesztő ideológiát hirdetnek, szellemi társuk a jelen és netán a közeljövő potenciális Breivikjeinek. Akik Magyarországon is öltek már, hiszen az összefüggéseket elemezve a világsajtó több orgánuma is fölidézi a nálunk történt cigánygyilkosságokat."

A norvégiai történések fényes bizonyítékát adják, hogy a kirekesztő ideológiák mire képesek. Schilling Árpád rendező szerint az évtizedek óta megoldatlan gyűlöletbeszéd elleni fellépést pont az a politikai alakulat okozza, aki erre a fajta stílusra alapozza retorikáját.

A hvg.hu-n megjelent írás szembeállítja a bal és a jobboldali sajtóorgánumok hangvételét, egymáshoz való viszonyulását és szomorúan állapítja meg, hogy: „virágzik a trollkultúra, mondhatnánk. Véleményem szerint ez már nem a trollok kultúrája, hanem a magyar véleményformálás alapja.” Schilling úgy gondolja, minden olyan politikai formáció vagy politikus. aki nyíltan, vagy burkoltan, de támogatja bárkinek a fizikai megsemmisítését, mérhetetlen bűnt követ el, mely morálisan elítélendő.

„Lehetséges, hogy a gyűlölködő beszéd olyan, mint egy szelep: verbálisan engedik ki a gőzt azok, akik máskülönben tettlegesen formálnának véleményt….”Számára a gyűlöletbeszéd volt a dopping, ezen keresztül csiszolta élesre elméjét, amelybe aztán a tényleges kommunistairtás lehetősége is belefért.” Ezzel összefüggésben felteszi a kérdést, hogy a mindennapi életbe beszivárgó verbális erőszakot ki fogja vajon megállítani, mert: „A jelenlegi politikai kurzus legféltettebb kincsei, a keresztény egyházak biztosan nem, mert azok legfelsőbb vezetői eddig még a legapróbb jelét sem adták a gyűlöletbeszéddel szembeni ellenállásuknak.”

Magyar szál

Akcióban a szélsőjobb címmel a Magyar Narancs is értelmezni próbálja a „gonoszság apostolának” indítékait. „Az, hogy Breivik elmebeteg-e egyáltalán nem fontos tényező, maximum jogi értelemben. Az ezerötszáz oldalas kiáltványhoz, melyen évekig dolgozott, leginkább a szélsőjobbos és a szélsőjobb felé húzó konzervatív európai szubkultúrákban nagy népszerűségnek örvendő szerzőktől és honlapokról merített.” Emellett azonban teljesen szofisztikált hétköznapi újságcikkek is ugyanúgy megfértek benne. Az, hogy a műből egy olyan komplex egész kerekedett ki, amely megmagyarázza, a vérengzés miértjét, valószínűsíthetően Breivik egyedüli „érdeme” -

A Mancs szerint a „szövegtenger a gyűlölet megszállottjaként mutatja: ez persze az a mód, ahogy a mi szemünk látja őt”. Az iszlám ellenes és xenofób gondolatok mellett a „kulturális marxizmus” és a baloldali elit is elpusztítandó, ezért volt célpontjai között a szociáldemokrata ifjúsági tábor, amely megtámadásával meg kívánta akadályozni a következő baloldali generáció felnövekedését. Az osztályelmélet is a lehető legtávolabb áll tőle, sőt szerinte a globális tőke az iszlám „szálláscsinálója” nyugaton. De Breivik az egyházra is mérges annak „liberalizmusa” miatt.

A cikkben megemlítik, Breivik gondolatai ismerősek lehetnek nekünk, magyaroknak is, pláne ha kicseréljük a különböző nációkat a Magyarországon közbeszédben használatosakkal. Ebben az esetben ijesztővé válik az egész, továbbá Breivik a támadás megkezdésekor szétküldte Európába többek között az arra fogékony szélsőjobbos elemeknek kiáltványát. „most mindenki, akitől merített, nem győz elhatárolódni tőle: nem, ők nem így gondolták. Helyes. Akkor hogyan?" – írja a Mancs.

C-PRESS - Hirszerzo.hu

Ijesztően művelt az oslói gyilkos

http://fn.hir24.hu/vilag/2011/07/25/norveg1/

2011.07.25

Félelmetesen aprólékos gondolatkatedrálist, torz ideológiát épített fel a norvég tömeggyilkos a legnagyobb filozófusok műveiből vett gondolatokból. Nem csoda, hogy a hazai szélsőjobboldal gyomrát megfeküdte a gyilkos eszmerendszere: ez a szélsőjobboldaliság sok helyen homlokegyenest szembe megy az ő világképükkel.

Anders Behrens Breivik ideológiájának, gondolatvilágának megértéséhez sok támpontot ad azóta törölt Facebook-oldala, illetve az ott jelölt olvasmányai, érdeklődési köre. Mint ahogy már mi is beszámoltunk róla, magát kereszténynek és konzervatívnak írja le, aktivitásai között megtaláljuk a szabadkőművességet is, olvasmányai – ha feltételezzük, hogy valóban olvasta őket, de manifesztuma alapján vélhetően így van - pedig széleskörű filozófiai műveltségről árulkodnak. Annak vizsgálatára, hogy olvasmányaiból építkezve hogyan alakította ki saját világképét, talán csak egy doktori disszertáció terjedelme lenne elegendő, néhány érdekesség azonban még egy felületesebb elemzés során is feltűnik.

Breivik Facebook-adatlapja szerint sokat forgatta például olyan filozófusok, társadalomtudósok műveit, akik az igazsággal és annak relatív voltával, illetve a törvényekkel és azok érvényességével foglalkoztak. Nagyobb igényű, átfogó elemzés nélkül is viszonylag biztosan ki lehet

jelenteni, hogy Breivik a szerzők filozófiai építményének egy-egy alkotóelemét, tégláját önkényesen kiragadva, saját ideológiájának alkotóeleméül használta azokat fel. Ezek a gondolatok más kontextusban persze könnyen egészen mást jelenthetnek, Breivik egy egészen más jellegű gondolatvilágot épített fel belőlük. „Ez az egyik legijesztőbb dokumentum, amit valaha olvastam - mondta Ian Stephen törvényszéki klinikai pszichológus a BBC-nek. - Ezt olyan ember írta, aki hosszú ideig tartó olvasással, internetes kutatómunkával nagyon aprólékosan kidolgozta a saját filozófiáját."

Az igazság relatív

"A párbeszéd ideje lejárt. Adtunk egy esélyt a békének. Most ütött a fegyveres ellenállás órája" – írja Breivik több mint 1500 oldalas manifesztumában. Az amerikai William James szerint – akit adatlapja és monumentális írása alapján jól ismert Breivik - a cselekvés, a reakció valódi, az igazság, amit pedig fogalmakba zárunk, relatív. Ebből Breivik azt szűrhette le, hogy a cselekvéssel teremthet igazságot, nem a párbeszéddel, mely, mivel fogalmakat használ, relatív, ideje pedig különben is „lejárt". James szerint - kinek nevéhez a pragmatizmus fűződik - az elméletet a gyakorlatban kell tesztelni, és a kettő csak együtt teremtheti meg az igazságot.

Foglalkozik az igazság természetével Immanuel Kant is, akinek A tiszta ész kritikája című művét is megemlíti olvasmánya között az oslói tömeggyilkos. Természetesen Kant filozófiájának is kiragadható egy-egy részlete, melyet Breivik beleilleszthetett saját világképébe. Így például a szubjektív idealizmus is, mely szerint az egyén, mint az igazság kulcsa alakítja magához a dolgokat. Persze ez csak egyetlen fogalom Kant sokezer oldalas, rendkívül komplex Breivik vegyvédelmi ruhában - Fotó: MTI

filozófiájában. A német filozófus politikai filozófiáját tekintve ugyanis idealista volt (vö. Az örök béke című műve), amivel nem is állhatna távolabb Niccolo Machiavellitől, Breivik egy másik kedvencétől.

A norvég ámokfutó a szerző A fejedelem című alapművét is olvasmányai között említi, mely megszületése óta már számos keménykezű uralkodó és államfő gyakran forgatott kézikönyve volt, a politika, a hatalom mechanizmusát ugyanis azóta is csak kevesen tudták Machiavellinél pontosabban tárgyalni. A mű röviden a hatalom megszerzésének és megtartásának leghatékonyabb módjairól szól. Machiavellinél (és Breiviknél is) a cél szentesíti az eszközt, az erkölcsi elveket ugyanis teljesen alá kell rendelni a cél érdekében diktált szempontoknak.

Nem áll nagyon távol ettől az sem, amit Breivik Platón: Az állam című művéből építhetett bele gondosan kidolgozott ideológiai katedrálisába. Említhetnénk Platón híres barlang hasonlatát, mely szerint az igazság elvakítja az embert, mikor megpillantja, hiszen addig csak az igazság barlang falára vetülő árnyait láthatta. De a görög filozófus az ideális államról írt művében arról is ír, hogy az emberek alkotta törvények természetellenesek, az igazi természeti

törvények az erősebb, az ököl jogáról szólnak. Platón azt is kifejti, hogy az ideális állam minden esetben egységes. Nem nehéz észrevenni azt, hogy ez nem éppen a multikulturalizmusról szól, ami ellen Breivik minden eszközzel küzdött.

Az ököl jogát az 1500 oldalas írás logikája szerint nem sok választja el a forradalom jogától sem, amihez John Locke Értekezés az emberi értelemről című művét tekinthette inspirációnak, a Facebook szerint ugyanis ezt is olvasta. Locke filozófiai alapművében többek között arról is ír, hogy az önbíráskodást elkerülendő, a társadalom a végrehajtó hatalmat átadja egy felsőbb instanciának, mely tagjait az emberek maguk választják ki, azzal a feltétellel, hogy betartja a természeti törvényeket. Ha ez nem történik meg, akkor a népnek joga van a forradalomhoz. Ezt érdemes összevetni azzal, amit Breivik ügyvédjén, Geir Lippestadon keresztül közölt a sajtóval, letartóztatása után. "A társadalomra, struktúráira és irányítási rendszerére akart csapást mérni. Véleménye szerint ez csak forradalom segítségével lehetséges" - mondta az ügyvéd az NRK közszolgálati televíziónak.

Szabadkőművesség és cionizmus

Végül érdemes beszélni Breivik szabadkőművességéről is. Breivik szélsőséges volt ugyan, de nem náci és nem antiszemita, 1500 oldalas írásában kitér erre a témára is. Teljes ostobaságnak tartja a neonácik állítását, miszerint a világot és Európát egy szűk, jól szervezett zsidó elit irányítaná, és állítása szerint a szabadkőművességnek sincs semmi köze a cionizmushoz. „Magam is szabadkőműves vagyok, így állíthatom, hogy ez a feltevés nem csupán téves, hanem egyenesen nevetséges. A szabadkőművesek semmilyen politikához nem kapcsolódnak” – írja könyvében a norvég tömeggyilkos. „A szabadkőművesség keresztény szervezet, sem muszlim, sem zsidó nem lehet a tagja, még ha akarna, akkor sem” – teszi hozzá.

A keresztény fundamentalizmus és hazánk

A hazai, ún. tradicionális szélsőjobboldali hagyományokat figyelemmel kísérő szemlélőnek talán csak egy furcsa katyvasznak tűnhet a Breivik-dolgozat, ha beleolvas az oslói tömeggyilkos művébe. Templomos lovagok, a történelmi keresztes hadjáratok dicsőítése, a kereszténység és az iszlám évszázados küzdelmének aktualizálása, mindez többé-kevésbé a hagyományos szélsőjobboldali elemeket mellőzve, vagy marginálisan kezelve. Nincsenek faji elméletek és hiányzik a felsőbb és alsóbbrendű biológiai tulajdonságok boncolgatása. Szintén elmarad a hazai szélsőjobboldali szubkultúra igen nagy százalékának „falat kenyere”, az antiszemitizmus. Mindez természetesen egy pillanatig sem akadályozza a kelet-európai tradicionális szélsőjobboldalt abban, hogy paramilitáris sejtjeik hasznosítsák Breivik terrorista kézikönyvének útmutatásait.

Nincsen persze vákuum, a tulajdonképpen keresztény fundamentalista kategóriába beskatulyázható szerző a muzulmánokkal tölti ki a zsidógyűlölet mögött támadt űrt. Breivik, vagy bárki, aki a manifesztumot írta, tulajdonképpen az iszlám, mint vallás erőszakra épülő természetét próbálja bizonygatni elképesztő forrásgyűjteménnyel és meglehetősen szubjektív elemzések tucatjaival, de saját következtetésekkel, a kidolgozatlan, együgyű mítoszokat és sablonelméleteket mellőzve.

EUrábia rémképe

Egy helyütt például azt boncolgatja, hogy a sokak által agyonmagasztalt iszlám kultúra hagyatéka tulajdonképpen az iszlám befolyás időtartamához és kiterjedtségéhez képest jóval keve-

sebbet teremtett, mint akár a görög, vagy a római kultúrkör. Az iszlám kultúráról azonban nem degradáló hangnemben ír és elismeri, hogy a görögök és a rómaiak birodalma is az erőszakra épült. A szerző csupán relativizálja a mohamedán vallás kulturális vívmányait, sőt úgy fosztja meg az iszlám kultúrát tőlük, hogy számos esetben az iszlámnak tulajdonított tudományos és kulturális eredmények kényszerűen betért, más kultúrkörből érkező tudósok, művészek érdemei voltak.

A Breivik művében lefektetett keresztes háború esszenciája bármennyire is újszerűnek tűnhet, annak bizonyos részletei már régóta jelen vannak a nyugat-európai szélsőjobboldal, sőt a modern európai konzervativizmus retorikájában is, bár ettől még semmi nem köti össze az elkövető tetteit és előbbieket. A tömeggyilkos önmagát Facebook oldalán is kifejezetten konzervatív beállítottságú emberként jellemzi és az európai kulturális konzervativizmusba vetett hitről beszél, ami megmentheti a kontinenst az iszlamizálódástól, ahogyan ő fogalmaz, „EUrábiától".

A régióba nagyjából 30 éve hatalmas számban áramló bevándorló tömegek jelentős része már nem Kelet-Európából, a többé-kevésbé azonos civilizációs háttérből érkezik, hanem Észak-Afrikából, vagy a Közel-Keletről. A kulturális különbségek, a sikertelen integráció egyértelmű feszültségforrás Németországban, Franciaországban és Ausztriában is. Le Pen pártja, az osztrák FPÖ, vagy éppen a német nemzeti demokraták emigráns-ellenes, az európai kultúrkör Európában betöltött kizárólagosságát és a multikulturalizmussal szembenálló homogén, legtöbbször keresztény-európai civilizációt, de olykor zsidó-keresztény kultúrkört emlegető képviselői számos esetben helyezkedtek Breivik művében hangoztatottakhoz hasonló álláspontokra.

A háború művészetébe oltott Mein Kampf

Nem véletlenül kerül szembe egymással egyre több esetben ez a new-wave muzulmánellenes széljobb és a Kelet-Európában népszerűbb hagyományosan antiszemita és egyes esetekben az arab világgal kifejezetten jó kapcsolatokat ápoló hagyományos szélsőjobboldal. Erre akad példa itthon is. Párton belüli heves konfliktusokhoz vezetett, hogy a Jobbik-EP képviselője, Morvai Krisztina belépett a Jobbikot szélsőségesnek nevező, Izrael-párti és iszlámellenes osztrák FPÖ által újonnan alakított euroszkeptikus European Alliance for Freedom (EAF, Szövetség az Európai Szabadságért) nevű pártszövetségébe.

Mi több, bár jóval enyhébb változatban és a multikulturalizmust értékként feltüntetve, de tulajdonképpen hasonló irányból közelítenek már a nyugat-európai országok vezetői is. A Merkel vezette Németország, Sarkozy Franciaországa többször kiütötték a biztosítékot az európai baloldal köreiben romák kitelepítésével, burka-tilalommal vagy akár a bevándorlási eljárások szigorításával.

Breivik műve tehát egy koherens ideológiai alapvetést tartalmaz teljes részletességgel, mindezt kiegészítve egy terrorista kézikönyvvel, amely az autóbomba készítésétől kezdve a leggyorsabb menekülési útvonalak tárgyalásán át a terror pszichológiájáig terjed. Az anyag gyors terjedése az európai szélsőségesek köreiben pedig több mint aggasztó.

zalaihírlap.hu

Nagy királyaink, jelenünk és jövőnk
Kezdetét vette a Nemzeti Hét
Idén jubilál a balatongyöröki Nemzeti Hét, a programot idén ötödik alkalommal szervezi meg a helyi honismereti egyesület.
http://zalaihirlap.hu/helyi_kiadasok-heviz_keszthely_zalaszentgrot/20110815_nemzeti_het
2011. augusztus. 15. hétfő | Szerző: Sámel József

A vasárnap estig tartó rendezvényt hétfőn délután nyitották meg. Vasárnap estig a Balaton-parti sétányon számos előadás, koncert várja az érdeklődőket. A programot hétfőn nyitották meg, egyebek között nagy királyaink életéről, a Szent Korona tan időszerűségéről, illetve a magyar őshonos állatokról, a hungarikumokról, s a természeti értékekről esett szó.
Kedden többek között a szkítákról, a magyarok csillagairól, s a Nimród legendáról hallhatnak az érdeklődők, akik szerdán a nemzet jeles sportolóival (Talmácsi Gábor, Erdei Zsolt, Kárpáti György, Kulcsár Győző, Ba- logh Judit) találkozhatnak.
Csütörtökön a magyar nemzet megmaradása lesz a téma, megemlékeznek gróf Tisza István-ról, este pedig az Ismerős Arcok zenekar ad koncertet.
A pénteki programban történelmi évfordulókat idéznek fel, szó lesz a válságról és a nemzet-stratégiáról, bemutatják Kiss László Tibor: Bertha regényes ifjúsága című kötetét. A napot a volt Kormorán együttesből alakult örökség zenekar koncertje zárja.
Szombaton tartják az augusztus 20-ai ünnepséget, ekkor határon túli művészek, írók tartanak történelmi jellegű előadásokat.
Vasárnap Mónus József talpaas íjász világbajnok tart bemutatót, az előadások keretében pedig szó lesz egyebek között a hun–magyar rokonság bizonyítékairól, s a Trianon előtti magyar szabadkőműves tevékenységről.

Nagy királyaink, jelenünk és jövőnk
Kezdetét vette a Nemzeti Hét
Idén jubilál a balatongyöröki Nemzeti Hét, a programot idén ötödik alkalommal szervezi meg a helyi honismereti egyesület.
http://zalaihirlap.hu/helyi_kiadasok/20110815_nemzeti_het

2011. augusztus. 15. hétfő | Szerző: Sámel József

A vasárnap estig tartó rendezvényt hétfőn délután nyitották meg. Vasárnap estig a Balaton-parti sétányon számos előadás, koncert várja az érdeklődőket. A programot hétfőn nyitották meg, egyebek között nagy királyaink életéről, a Szent Korona tan időszerűségéről, illetve a magyar őshonos állatokról, a hungarikumokról, s a természeti értékekről esett szó.
Kedden többek között a szkítákról, a magyarok csillagairól, s a Nimród legendáról hallhatnak az érdeklődők, akik szerdán a nemzet jeles sportolóival (Talmácsi Gábor, Erdei Zsolt, Kárpáti György, Kulcsár Győző, Ba- logh Judit) találkozhatnak.
Csütörtökön a magyar nemzet megmaradása lesz a téma, megemlékeznek gróf Tisza István-ról, este pedig az Ismerős Arcok zenekar ad koncertet.
A pénteki programban történelmi évfordulókat idéznek fel, szó lesz a válságról és a nemzet-stratégiáról, bemutatják Kiss László Tibor: Bertha regényes ifjúsága című kötetét. A napot a volt Kormorán együttesből alakult örökség zenekar koncertje zárja.
Szombaton tartják az augusztus 20-ai ünnepséget, ekkor határon túli művészek, írók tartanak történelmi jellegű előadásokat.
Vasárnap Mónus József talpaas íjász világbajnok tart bemutatót, az előadások keretében pedig szó lesz egyebek között a hun–magyar rokonság bizonyítékairól, s a Trianon előtti magyar szabadkőműves tevékenységről.

http://szentkoronaradio.com/lapajanlo/2011_08_18_magyar-jelen-elkezdodott-a-nagy-haboru-satani-erok-kereszttuzeben-a-magyar-elle
2011.augusztus 18
Magyar Jelen: Elkezdődött a nagy háború - Sátáni erők kereszttüzében a magyar ellenállás

A címlap

A két hetente megjelenő újság ezúttal is számos érdekes, hiánypótló cikkel jelentkezik. Keresse az újságárusoknál a nemzeti ellenállás lapját! Ára mindössze 299 Ft.

Címlapon:

A múlt év választásai óta leülő radikális nemzeti oldal mostanra talált igazán magára, és a XI. Magyar Szigettel bebizonyította, hogy bőven van tartalék a hazafiak oldalán. Sikerült a fesztivált szervező Hatvannégy Vármegye Ifjúsági Mozgalomnak nemcsak megszervezni

hagyományosan az év legnagyobb nemzeti találkozóját, hanem látványos fejlődésen ment keresztül a programkínálat, bevonva számtalan más nemzet hazafias szervezetét, és meghívni az európai ellenállók számára legendának számító Sagát. Nemzetközi tényező lett a Magyar Sziget, amit jól jelzett az idei külföldi támadássorozat is, amit a The Sun ferdítő és aljas felvételei robbantottak ki, és ami csak előszele volt a magyarországi balliberálisok hadjáratának.

Budaházy György: Jöjjön Hunnia!

Toroczkai László - Mi magunk Egyedül

Uborkaszezon ide vagy oda, hetek óta a hatvannégy vármegyésekről szólnak a hírek. Pedig higygyék el nekem, nem akartunk ismét a címlapokra kerülni. Nem kértük a zavarodott norvég „Izrael-barát-kereszteslovag" Breiviket, hogy nekünk is küldje el utolsó elektronikus levelét, s nem vezérkari utasításra jelentett be tüntetést a zsidóliberális pénzszivattyúként és nigger drogdílerek munkahelyeként üzemelő Sziget Fesztiválra egy vármegyés tagunk. Abban a pillanatban azonban, amikor azt láttuk, hogy a demokratikus álca megint lehullt, s közpénzen meghízott Gerendai Károly főszervező a kiválasztottak gőgjével elutasított minden párbeszédet, majd a zsidó In-kal Security gorillái a rendőrség asszisztálásával teljesen jogellenesen dobták ki a vármegyés tagunkat, aki mindössze ügyesen rést ütött a szabadkőműves demokrácia falán, nem maradhattunk tétlenek. A sajnálatos módon még mindig emberek millióinak az agyát mosó hatalmas nemzetközi médiabirodalom természetesen azonnal lecsapott, s a vármegyések megint ostoba, bunkó bajkeverőkként lettek bemutatva. De mégis erkölcsileg mi lett volna a helyes?

Délvidék, Felvidék, Kárpátalja, Erdély és Partium hírei

Siklósi András: Szellemi, lelki, erkölcsi és hitbéli adalékok a magyarság megmentéséhez

(Elhangzott Bösztörpusztán, a Magyarok Országos Gyűlésén, 2011-08-13-án.) Egykor a magyari fajta is a krisztusi tökéletességet közelítő, istenarcú, kultúrmissziót betöltő és legyőzhetetlen nép volt. Nem meglepő, hogy az alvilág romboló erői ellene támadtak, hogy maga a Sátán és démoni szövetségesei próbálják országát megkaparintani, őt pedig szétszórni, beolvasztani vagy megsemmisíteni. Ma már ez a küzdelem végkifejletéhez érkezett.

Hitter József S. J. :Spanyol tűztenger (I. rész)

Egy könyv a spanyol polgárháború igaz történetéről.

Magyar tejet, ne külföldit!

Az utóbbi időben egyre több-felé találkozhatunk hazai termelői tejjel. Egyre több boltban jelennek meg tejautomaták, egyre több településen állnak az út mentén tejeskocsik. Legutóbbi pozitív élményem egy solymári nagyáruház kapcsán – valljuk meg, nem sok ilyen van -, hogy a tejespult végén az etyeki Ödön Major egyik gépe is helyet kapott, amelyből friss magyar tej nyerhető. Ritka eset, amikor pozitív is lehet egy hír a multik kapcsán…

Egy harcos gondolatai: Megalkuvó demokraták? Inkább a halál!

A Jobbikról pedig még mindig az a véleményem, hogy nem a régebb óta létező és a pártot is felépítő magyar ellenállás van a pártért, hanem a párt van az ellenállás megsegítésére. A Job-

bik eszköz, amivel élnünk kell és használnunk. Azért ülnek ott bent a képviselőink, hogy minket képviseljenek, azokat, akik mindenüket feladva harcolnak már hosszú évek óta, akik az egzisztenciájukat, a magánéletüket is feláldozták, akiknek ez a harc volt az életük már akkor is, mikor még csak MIÉP volt, sőt, mikor még az sem. Ők azok a harcosok, akik valóban Szent László szellemi örökösei, akik nem alkusznak, akiket nem lehet megvenni, akik ott vannak mindig az első sorban.

Néhány gondolat a gerillaharcászatról (1. rész)

Napjainkban a világ bármely hadseregének elméleti – és gyakorlati – szakemberei az aszimmetrikus hadviselés kihívásaira, úgy tekintenek, mint hivatásuk egyik legfontosabb kérdésre. A fegyverforgatók vagy alkalmazzák, vagyharcolnak ellene, kisebb-nagyobb sikerrel, de a XXI. században egyre erősebben jelentkezik hatása. Maga a „jelenség" egyáltalán nem új, mert amióta az emberek hadat viselnek egymással, azóta létezik aszimmetrikus harcmodor is.

Áttöri a magyar folk-metál a nemzetközi falat!

Interjú Ficzek Andrással, a Dalriada zenekar vezetőjével.
A hazai folk-metál színtér kiemelkedő zenekara, a Dalriada nemcsak itthon, de a határokon túl is egyre népszerűbb, és számos olyan bandával állt már egy színpadon, ami nagy hatással volt kezdeti szárnypróbálgatásainál. A hatodik nagylemezénél járó formáció az elmúlt években folyamatos megújuláson ment keresztül, nemcsak megszólalásában, de koncertjei látványvilágának tekintetében is.

A lap kapható az újságárusoknál, 299 forint ellenében, a Fehérlófia könyvesboltban kedvezményes áron, a hivatalos megjelenés (csütörtök) előtt egy nappal (szerdán). Ha nem látja az újságárusnál a lapot, kérje!

(Magyar Jelen

Kormányzati önéletrajz sátánisták, terroristák ellen

ÖTÖDIK HASÁB
http://www.nol.hu/velemeny/20110818-oneletrajz

Új önéletrajzot íratnak a kormánytisztviselőkkel. Eddig talán nem volt nekik? Hogyan működik az államigazgatás, ha a személyi dossziékból hiányzik egy ilyen fontos dokumentum?

2011.augusztus 18

A közszolga bevallhatja azt is, hogy tagja-e titkos társaságnak

Most nyilván nem erről van szó, csupán egy formanyomtatvány kitöltetésével szeretnék egységesíteni a személyzeti adatbázist. De megint csak felvetődik: miért kell emiatt a kormánytisztviselőket vegzálni? Az alkalmazottaknak azok a személyes adatai ugyanis, amelyekre a hivataloknak szüksége lehet, már számítógépen vannak. Az egyéni kompetenciákat pedig – mert többek között arra is kíváncsiak – a vezetők úgysem az önbevallás alapján állapítják meg. Igaz, azt tényleg nem tudni, ki milyen titkos gyülekezet tagja. De vajon mire számít, aki az önéletrajzminta kormányzati portálon nyilvánosságra hozott tervezetébe – amelyben ez a sületlenség még nem szerepelt – az előkészítés valamely későbbi fázisában becsempészte a kérdést: „Tagság titkos társaságban".

Talán csak nem arra hajtanak, hogy a kormánytisztviselői karban tömegesen fedik fel magukat az ott szolgáló szabadkőművesek, templomosok, rózsakeresztesek, maffiózók, al-Kaida-tagok és sátánisták?

Toroczkaista legények a Jobbik baráti körében?

Fri, 2011/08/19

A Népszabadság "fantasztikus" szófordulatokkal és stílusban megírt, baromságokat felvető cikket írt a Jobbik szövetségeseiről

Sajnos a Népszabadság nagyon rosszul látja a dolgokat: nincs ekkora egység a szervezetek között, és nem is Budaházy irányít a börtönből. Az pedig külön kínos a cikk írójának, hogy Tyirityán Zsolt beszédmódján élcelődik, mikor az anyag hemzseg a helyesírási hibáktól: kisbetűkkel kezdődő mondatok, nevek, elírások tömkelege. Mindenesetre köszönjük a reklámot a műsorainknak!

A cikk változtatás nélkül (nevessünk együtt):

A Jobbik baráti köre (címe)

A norvég tömeggyilkostól a betyáros áldozathozatalig (headline)

A Magyar Gárdát betiltották, de lett helyette sok kis véderő. Többen úgy vélik, a szálakat a börtönben ülő Budaházy György mozgatja. (leadje)

A „radikális" Jobbik körül egyre több a neonáci aspiráns. Budaházy elvbarátja és jobbkeze, a Hatvannégy Vármegye Ifjúsági Mozgalom tiszteletbeli elnöke, Toroczkai László a szerveze-

téről tisztelettel megemlékező norvég mészáros, Anders Behring Breivik rémtette után ezt nyilatkozta: „A tragédiáért a norvég politikai elitet terheli a felelősség, és bár a magam részéről elítélem a történteket, nem fogok virágot vinni a sírjukra. Tudom, hogy ez most nagyon antihumánusan hangzik, de ilyen vagyok". Egy másik alkalommal hazai vizekre evezett: „Vajon itt, a Magyar Szigeten hányszor hallottuk egymás szájából, hogy agyonlőném Kalasnyikovval mondjuk Gyurcsányt. Ki nem mondta legalább egyszer? Kinek a száját nem hagyta el ilyesmi, hogy agyonlőném ezt a rohadt Gyurcsányt, vagy mostanában Orbán Viktort? Szinte mindenki mondta, valljuk be őszintén." Ezután következett a Betyársereget vezető Tyirityán Zsolt, aki a Magyar Szigeten a gerilla hadviselésről tartott előadást. „Mikor az izraeliek ide fognak jönni Merkava harckocsikkal vagy lopakodó bombázókkal, bennük meglesz az a morális kérdés, hogy lakóházat szétlőjenek?" – tette fel a kérdést, majd a választ is megadta: „Biztos vagyok benne, hogy nem! És bennünk lesz-e annyi, hogy le merjünk lőni egy rohadt, tetves zsidót?" – kérdezte, mire a közönség soraiból többen azt kiabálták: „Lesz!" Jobbikos képviselők is jelen voltak, amikor mindez elhangzott. Nem szóltak.

Eddig úgy tudtuk,hogy a Betyársereg a Jobbik stratégiai szövetségese (Vona Gábor, a Jobbik első embere elhatárolódott a szigetes kirohanásoktól, más képviselők napok óta azt ismételgetik, csak szóbeli megállapodásokról tudnak). Az biztos, hogy 2009 nyarán a Jobbik Csongrád megyei önkormányzati képviselője, Toroczkai László által szervezett Nemzeti Garancia találkozón Tyirityán is jelen volt. Akkor Szegedre látogatott Vona Gábor, ott volt Budaházy György, Kiss Róbert, a Magyar Gárda akkori főkapitánya és Zagyva György Gyula, a HVIM elnöke, jelenleg a Jobbik parlamenti képviselője. A tanácskozás után bejelentették, hogy szorosra fűzték az együttműködést. Zagyva – aki a Jobbik hangzatos választási ígéretével ellentétben mégsem mondott le mentelmi jogáról a „rendes" Sziget bejáratánál történtek miatt – régi barátja Tyirityánnak. Miért is kellett volna felháborodnia azon, amit hallott tőle?

A Betyársereg vezetőjének a kilencvenes években élénk hungarista kapcsolatai voltak. Pályafutását később a Vér és Becsület soraiban folytatta, majd másfél éves büntetését töltötte a sátoraljaújhelyi fegyházban súlyos testi sértésért. Erről az időszakról szerényen azt nyilatkozta a Szent Korona Rádióban, hogy „én sem voltam szent".

toroczkai, zagyva és Tyirityán bajtársi kapcsolata nem mai keletű. Tavaly a Hatvannégy Vármegye Ifjúsági Mozgalom olyan Ellenállás Akadémia szervezésébe kezdett, ami „gyakorlati tudnivalókkal látja el a nemzeti embereket". Az első akadémiát Pécsett rendezték az Iparosházban. Köszöntőjében Zagyva elmondta, hogy „a nemzeti oldal az utóbbi húsz év során olyan tapasztalatokra és tudásra tett szert, amely felbecsülhetetlen értékkel bír; míg a Jobbik az Atilla Király Népfőiskolával inkább ideológiai és történelmi képzést nyújt a hazafiaknak, addig a Magyar Ellenállás Akadémia tananyaga pusztán gyakorlati és módszertani ismeretekből áll." Tyirityán Zsolt a Betyársereg vezetőjeként a gerilla hadviselés rejtelmei be vezette be a hazafiakat. A Jobbik Jogsegélyszolgálattól Hunyadi Gábor és Balasi András tájékoztatta a jelenlévőket. A diákok megtudhatták, hogy mit tehetnek rendőri intézkedés esetén, mint jogkövető állampolgárok. A folytatásban Zagyva Gyula, Toroczkai László, és Tyirityán Zsolt együtt beszéltek – olvasható a Szent Korona Rádió honlapján – az NBH módszereiről, a lehallgatásokról és a biztonságos internetes és mobilkommunikációról. Vona Gábor a minap úgy próbált elhatárolódni 2009-es szövetségeseitől, hogy „van, ami a Jobbik, és van, ami már nem a Jobbik". Kérdés: az Ellenállás Akadémia melyik?

BudaHázy Edda műsorokat vezet a koronás webrádióban. Tőle tudhatjuk, hogy a Hunnia-per (ami nyilván „kirakatper") költségei tetemesek, ezért azt kéri, hogy mindenki támogassa adományai val bátyját a Kossuth Lajos utcai kézművesboltban vagy a Gede testvérek Hollán Ernő

utcai könyvesboltjában. „Szerveződjünk csapatokba – hangzik az ajánlat –, és Morvai Krisztina szavaival élve: segítsük a magunkfajtákat”.

Az önvédelemről szóló rádiós szeánsz főszereplője Tyirityán (2011 tavaszán), aki nem hisz a béna, gyáva önfeladásban. „Én mindig is a harc és az erő pártján mozogtam – mondja, és belebonyolódik „a fajok háborúja” meg „az élettérért folytatott küzdelem” részleteibe. „Az igazi hős az, aki visszaüt, aki vállalja a küzdelem szellemiségét. A történelem mindig is a bátor népeket és nemzeteket segítette. Meg kell nézni a magyar történelmet, mi is azért tudtunk megmaradni, mert intelligens brutalitással folyamatosan szembe tudtunk szállni a hódító nácikkal, akik a Kárpát-medencére sokszor megpróbálták rátenni a kezüket. Most is ez zajlik, csak a színfalak mögött.”

– Ezért alakult a Betyársereg? – kérdi Budaházy Edda. – A Betyársereg életmódprogramot, a nemzeti önvédelem kialakulását segíti, ezt sport- és más közösségi tevékenységekkel próbálja elérni – feleli Tyirityán, akinek jól jött a médiaérdeklődés, beszélnek róla, az pedig nagy kincs a szélsőjobb harci terepén is (más kérdés, hogy a Kuruc.info irgalmatlanul lehúzta védhetetlen kijelentései miatt). A cél, hogy viszszahozzuk a köztudatba azt a harcos magyar genetikát, ami a nemzetet megvédte és fenntartotta. Ezt, miután a nemzet teljesen demilitarizált, a sport eszközével próbáljuk elérni. A sportban maradtak meg azok az utolsó emberi értékek, amelyek az egészséges társadalmi modellben való éléshez szükségesek: a becsület, az öntudat, az egymásért való kiállás, a közösségi szellemiség, a hazafiság, a bátorság (a döcögő mondatokat csak a legszükségesebb mértékben javítottam – R. L.).

„a nemzeti radikális vonal felvállalja a harcot – szögezi le Tyirityán. Lesznek, akik feláldozzák magukat annak érdekében, hogy elkezdődjön a felszabadító küzdelem. Ennek az állomásai sok esetben a börtön vagy „a terrorelhárítók általi kilövés”, tehát itt bizonyos dolgokra fel kell készülni, ha arra a bizonyos harcmezőre lépünk. Aki az élmezőnyben akar harcolni, annak nem szabad zsarolhatónak lenni. Ha valakinek családja vagy gyereke van, felelősséggel tartozik értük. Az ellenállás első időszakában nőtlen és gyermektelen harcosokra van szükség. Az IRA 12 apostol elmélete pontosan erre épül. Most az áldozathozatal időszakában vagyunk, ahol meg kell teremteni a felszabadítási küzdelem alapjait.” (Michael Collins ír republikánus vezető az IRA teoretikusa volt. A „Twelve Apostles” annak a speciális osztagnak az elnevezése, amelyet brit ügynökök megölésére hoztak létre. Tyirityán sajátosan értelmezi: „Tizenkét egyedülálló, fiatal, és rendkívül elszánt ember képes hatékonyan irányítani egy ilyen szervezetet.” Collinst 1922-ben Amerikában megölték, számos film megörökítette alakját.)

„támogatnék egy hungarista kormányt, sőt bármilyen eszközzel, bármilyen úton kész vagyok küzdeni az északi civilizáció, és azon belül a magyar nemzet megmentéséért. Az ellenségeink, akik ennek a civilizációnak az elpusztítására szövetkeztek, közösek: a liberálisok, a bolsevikok-kommunisták, cionisták és minden szabadkőműves ihletésű ideológia követői – fejtegette a hatvannégy vármegyés, jobbikos önkormányzati képviselő, Toroczkai László egy nyilashonlap kérdésére, hogy mit szólna egy hungarista (nemzetiszocialista) kormány megalakulásához. Nem a levegőbe beszélt: a toroczkaista legények újabban szívesen vonulgatnak magukat hungaristának nevező nácikkal – írta kollégánk, Czene Gábor a Jobbik szövetségesi körének összejövetele után. – Az együttműködő partnerek között találjuk a hídfoglaló képzettségű Budaházy Györgyöt, a Magyar Rock Nemzeti Egyletet vagy például a Betyársereget – teszi hozzá.

naná, Hogy a FidEsz lecsapta a magas labdát! A harcosdiba belefeledkező Jobbik-szövetségesek kijelentései kapcsán a kormánypárt nyomban feltette a kérdést: melyik a Jobbik

igazi arca? „A Jobbik a céljai eléréséhez olyan szélsőséges mozgalmakkal, csoportokkal is szövetséget kötött, amelyek rendszeresen és nyíltan zsidóznak, és uszítanak a cigányok ellen. Az ellenzéki párt a radikális politizálás eredményének tekinti, hogy képviselőik tavaly helyet kaptak az Országgyűlésben, legutóbb pedig Gyöngyöspatán elnyerték a polgármesteri széket, és mindezekért többször köszönetet mondtak választóiknak, támogatóiknak, szövetségeseiknek, akiktől azonban olykor-olykor elhatárolódnak" – olvasható a kormánypárt közleményében. Vona Gábor pártelnök nem a 12 apostol, hanem inkább a „három majom" elméletet alkalmazta (nem lát, nem hall, nem beszél), amikor megpróbált elhatárolódni a HVIM és a Betyársereg prominenseinek – olykor kifejezetten embertelen – kijelentéseitől. A Fidesz biztosra ment, amikor kérdezett. Vona úgy határolódott el, hogy minden maradt a régiben.

Magyarvédők Vona ajtaja előtt

A Győrben 1989-ben alakult Magyar Nemzetiszocialista Akciócsoportok nevű szervezetet idős nyilasok támogatták külföldről. A Győr melletti Bőnyben képezték ki azokat a szabadcsapatokat, amelyek aztán részt vettek a délszláv háborúban. A szervezet feloszlatása után paramilitáris utódkompániák jöttek létre a kilencvenes években, amelyek általában a kisgazdapárt és a MIÉP körül helyezkedtek. Ilyen volt a Magyar Nemzeti Arcvonal (MNA), a Keleti Arcvonal Bajtársi Szövetség (KABSZ), a Vér és Becsület (ma Pax Hungarica Mozgalom), a Magyar Országos Véderő Egyesület (MOVE), a Nemzeti Őrsereg stb. Ezek mellett több olyan álcázott civil társaság is működött és működik (pl. a Vándorsólyom Természetjáró Egyesület), amelyeket a hungarizmus és a neonáci szellemiség tart egybe. A Jobbik Magyarországért Mozgalom ezt a befolyásolási zónát ellenőrzi. Vona Gábor olykor látszatkísérletet tesz arra, hogy a pártot enélkül a szellem nélkül láttassa. Mégis úgy tűnik, hogy nyitva hagyja az ajtót az erőszakos „magyarvédelem" zavaros eszméivel házaló csoportok előtt.

(Népszabadság nyomán Szent Korona Rádió)

prae.hu
általános művészeti portál
http://prae.hu/prae/news.php?aid=12092

Kazinczy Ferenc, a nyelvújítás vezéralakja 180 éve halt meg
MTI/PRAE.HU
2011. 08. 20. 10:55

Száznyolcvan éve, 1831. augusztus 22-én hunyt el Kazinczy Ferenc költő, író, műfordító, irodalomszervező, a magyar nyelvújítási mozgalom vezéralakja. Az MTVA-Sajtóadatbank portréja:

Régi, jómódú nemesi családból sarja volt, Érsemjénben született 1759. október 27-én. A sárospataki kollégiumban poétikai és retorikai tanulmányokat folytatott, jogot és teológiát is

hallgatott, elsajátította a latin, a német, az ógörög és a francia nyelvet. 1775-ben közreadta első munkáját, majd lefordította Bessenyei egy korai művét, a Der Amerikanert, munkáját a szerző is megdicsérte. Az iskola elvégzése után Kassán, Eperjesen, majd Pesten folytatott joggyakorlatot, közben táncolni, fuvolázni, festeni tanult.

1784-ben Sáros és Abaúj megye táblabírájává nevezték ki, Kassán telepedett le, és tagja lett a miskolci Erényes Világpolgárok szabadkőműves páholynak. Célját, az irodalmi ízlés, a művészi stílus fejlesztését, a magyar nyelv gazdagítását fordításaival igyekezett elérni. 1788-ban Baróti Szabó Dáviddal és Batsányi Jánossal megalapította a Magyar Museumot, összekülönbözésük után Kazinczy saját lapot hozott létre Orpheus címmel.

1791-ben megismerkedett Hajnóczy Józseffel és tagja lett Martinovicsék jakobinus mozgalmának. 1794-ben letartóztatták, halálra ítélték, de ezt a király várfogságra enyhítette. Kazinczy hat és fél évig raboskodott Spielbergben, Kufsteinben, majd Munkácson, erről az időszakról szól a Fogságom naplója.

1804-ben feleségül vette Török Zsófiát (Sophie), anyjától megkapta a bányácskai házat és egy kis birtokot. Bányácskából lett Széphalom, a korabeli művészeti, irodalmi élet központja. Börtönévei alatt a klasszicizmus híve, Goethe követője lett, de fő törekvése továbbra is a magyar nyelv megújítása, gazdagítása, a költői stílus fejlesztése maradt, és erőteljes harcot indított a provincializmus ellen.

1813-ban megjelent a nyelvi hagyományőrzők Kazinczyt és a nyelvújítókat gúnyoló röpirata Mondolat címmel, amelyre két évvel később Kölcsey és Szemere válaszolt. Az áldatlan vitát Kazinczy zárta le a két irányt összeegyeztetni óhajtó cikkében (Orthologus és neologus nálunk és más nemzeteknél). Élénk kritikai tevékenységet is folytatott, a pályakezdő írók, költők (Berzsenyi, Szemere, Kölcsey, Fáy András) neki küldték el kéziratait véleményezésre. Az 1807-1808-as Pályám emlékezete című kötetében a gyermekkorától az 1805-ig terjedő életút eseményei, fontosabb fordulópontjai, állomásai elevenednek meg.

1825-től részt vett Pesten a Magyar Tudós Társaság előkészítő munkálataiban, és 1830-ban a történettudományi osztály tagja lett. 1831-ben az összes akadémiai gyűlésen részt vett, majd az év tavaszán visszaindult Széphalomra. A környéken ekkor már kolerajárvány pusztított, ennek esett áldozatául 1831. augusztus 22-én.

http://www.hirtv.hu/kultura/?article_hid=393675

A legjobbak is az ő véleményére voltak kíváncsiak

Száznyolcvan éve, 1831. augusztus 22-én hunyt el Kazinczy Ferenc költő, író, műfordító, irodalomszervező, a magyar nyelvújítási mozgalom vezéralakja.

Régi, jómódú nemesi családból sarja volt, Érsemjénben született 1759. október 27-én. A sá-

rospataki kollégiumban poétikai és retorikai tanulmányokat folytatott, jogot és teológiát is hallgatott, elsajátította a latin, a német, az ógörög és a francia nyelvet. 1775-ben közreadta első munkáját, majd lefordította Bessenyei egy korai művét, a Der Amerikanert, munkáját a szerző is megdicsérte. Az iskola elvégzése után Kassán, Eperjesen, majd Pesten folytatott joggyakorlatot, közben táncolni, fuvolázni, festeni tanult.

1784-ben Sáros és Abaúj megye táblabírájává nevezték ki, Kassán telepedett le, és tagja lett a miskolci Erényes Világpolgárok szabadkőműves páholynak. Célját, az irodalmi ízlés, a művészi stílus fejlesztését, a magyar nyelv gazdagítását fordításaival igyekezett elérni. 1788-ban Baróti Szabó Dáviddal és Batsányi Jánossal megalapította a Magyar Museumot, összekülönbözésük után Kazinczy saját lapot hozott létre Orpheus címmel

1791-ben megismerkedett Hajnóczy Józseffel és tagja lett Martinovicsék jakobinus mozgalmának. 1794-ben letartóztatták, halálra ítélték, de ezt a király várfogságra enyhítette. Kazinczy hat és fél évig raboskodott Spielbergben, Kufsteinben, majd Munkácson, erről az időszakról szól a Fogságom naplója.

1804-ben feleségül vette Török Zsófiát (Sophie), anyjától megkapta a bányácskai házat és egy kis birtokot. Bányácskából lett Széphalom, a korabeli művészeti, irodalmi élet központja. Börtönévei alatt a klasszicizmus híve, Goethe követője lett, de fő törekvése továbbra is a magyar nyelv megújítása, gazdagítása, a költői stílus fejlesztése maradt, és erőteljes harcot indított a provincializmus ellen.

1813-ban megjelent a nyelvi hagyományőrzők Kazinczyt és a nyelvújítókat gúnyoló röpirata Mondolat címmel, amelyre két évvel később Kölcsey és Szemere válaszolt. Az áldatlan vitát Kazinczy zárta le a két irányt összeegyeztetni óhajtó cikkében (Orthologus és neologus nálunk és más nemzeteknél). Élénk kritikai tevékenységet is folytatott, a pályakezdő, kiemelkedő írók, költők (Berzsenyi, Szemere, Kölcsey, Fáy András) neki küldték el kéziratait véleményezésre. Az 1807-1808-as Pályám emlékezete című kötetében a gyermekkorától az 1805-ig terjedő életút eseményei, fontosabb fordulópontjai, állomásai elevenednek meg.

1825-től részt vett Pesten a Magyar Tudós Társaság előkészítő munkálataiban, és 1830-ban a történettudományi osztály tagja lett. 1831-ben az összes akadémiai gyűlésen részt vett, majd az év tavaszán visszaindult Széphalomra. A környéken ekkor már kolerajárvány pusztított, ennek esett áldozatául 1831. augusztus 22-én. (pr)

forrás: MTI

http://www.alon.hu/varazsfuvola-szombathelyen-egy-kisvaros-nagyoperaja

Varázsfuvola Szombathelyen: Egy kisváros nagyoperája

Létrehozta *Józing Antal*
Létrehozva: *aug 20. -*

Az alapkérdés az, hogy jobban érzi-e magát az ember, ha nem túlságosan ingergazdag városában olykor operát is hallgathat. És a válasz: igen. Pulóvert azért vigyünk.

Különös műfaj

Az opera már csak olyan, ahova az emberek egy része csak azért jár, hogy operába járjon. De ennyivel nem lehet elintézni ezt a különös műfajt, amelynek jellegzetessége: ha az áldozatot leszúrják, az nem meghal, hanem dalolni kezd. De ami még furcsább: senki nem tudja, mikor fertőződik meg az opera betegségével.

E sorok írója például napra, sőt órára pontosan meg tudja mondani, hogy mikor lett vége négy évtizedes opera-absztinenciájának, s lett – maga számára is teljesen váratlanul – a műfaj elkötelezett híve.

Érkeznek a néz k a pénteki Varázsfuvolára

2007-ben, a maribori UNICEF-gálán [1] a város operatársulata is előrukkolt egy kis blokkal, amely látványosnak cseppet sem volt mondható, viszont zeneileg zárójelbe tett minden előző és utána következő fellépőt.

Azóta kissé béna, tájékozatlan, de rendszeres látogatója vagyok a megyei könyvtár komolyzenei részlegének, egymás után viszem haza az operalemezeket, és kicsit úgy érzem magam, mint az az ember, aki negyvenéves korában tanult meg írni: szégyelli a macskakaparást, amit sikerül papírra vetnie, de kicsit büszke is rá.

Szombathely és az opera

Míg a 110 ezres Maribornak saját operatársulata van, Szombathely esetében, tekintve azt, amit tekinteni kell, ez elképzelhetetlen és talán nem is fontos jelenleg.

Ilyen a néz tér

Az utóbbi időben megjelentek az operák a Bartók Terem, illetve a Szombathelyi Szimfonikus zenekar repertoárjában, de az opera már csak olyan, hogy igazából csak a nagy, kosztümös-díszletes előadások keretében teljesedik ki.

Ilyen például a Varázsfuvola is, amelyet 1999-ig több-kevesebb rendszerességgel előadtak az Iseum falai között, és amelyet most feltámasztottak tetszhalott állapotából.

Ne gondolja senki, hogy egyszerű és sima ügy ez a „kelj fel és járj!" próbálkozás. Nemcsak azért, mert épp akkor kell rá a pénzt előkeríteni, amikor a legkevesebb van, és azt a keveset is nagyon nehéz elosztani, beosztani, hanem azért is, mert a kiesett 12 év alatt sok minden változott.

A humán értelmiség alól kicsúszott a talaj, sokan napi megélhetési gondokkal küszködnek, a város kulturális élete egyszerre lett szegényebb (megritkult programok) és gazdagabb (színház). És hát felnőtt egy generáció, amelynek a szombathelyi Varázsfuvola már keveset mond, így nem is nagyon hiányzik neki, és az idősebb generáció számára is megkopott valamennyire múlt varázsa. Szóval szinte előről kell kezdeni az építkezést. Az alapok talán maradhatnak, de a főfalakból már új kell.

Magaskultúrára várva

Így érthető, hogy péntek este – miután elállt a délutáni zápor - kíváncsisággal vegyes izgalommal indulunk a közelmúltban újjáépült Iseumba [2].

Nézőtér

Nemcsak az új Iseum, de a nézőtér is impozáns. A 1200 embert befogadó széksor, ha úgy tetszik, illik az opera méretéhez, és az sem mellékes, hogy nem egyszerű, összetákolt alkalmatosság. Komolya műanyag székek, ahol még a lábnak is van helye. A bejáratnál egy gusztusos emléklapot kapunk:

Lassan de biztosan fullra megtelik a nézőtér, bemutató lévén nehéz megmondani, hogy menynyi a tiszteletjegy, mennyi a kedvezményes jegy, és mennyien vannak azok, akik tényleg a zsebükbe nyúltak, merthogy a jegyek nem voltak olcsók. Igaz, még mindig töredékei a nyugat-európai jegyáraknak.

Természetesen szinte mindenki itt van, akiről úgy gondoljuk, hogy itt kell lennie. Politikusok mindkét oldalról, intézményvezetők, egyéb közéleti személyiségek, valaki a középső VIP-sorokban, van, aki a perifériákon.

Előttünk egy osztrák baráti társaság ül, és mögülünk is német hang hallatszik. Láthatóan meg vannak elégedve a történésekkel.

Köszöntők

A darab előtt Puskás Tivadar polgármester és Mérei Tamás zenekar-igazgató, az előadás főszervezője szól röviden a közönséghez. Mérei megvalósult álomként beszél az estéről, Puskás az újjáépült Iseum jelentőségére helyezi a hangsúlyt, nem felejtve megemlíteni létrejöttében az előző kormányzat pozitív szerepét sem.

Látvány

Operát hallgatni otthon is lehet, egy jó minőségű lejátszó és hangulat kérdése a dolog, de az élő előadás más. Nemcsak az élőzene, de a látvány miatt is. A világ nagy társulatai azon versengenek, ki tud grandiózusabb és extrémebb díszleteket színpadra állítani. Nos, a szombathelyi Varázsfuvola látványa nem túl grandiózus, nem is extrém, de kétségkívül egyedi. Egyediségét a helyszín, azon belül az Iseum adja. (Ha úgy tetszik, másfél milliárd forintos a háttér.) Az épületet különböző fényeffektusokkal és egy kis léghajóval van megbolondítva, és mindezt kiegészítik a szereplők – szerintünk nagyon telibe talált - jelmezei.

A lemen nap is besegített

Nagy segítség, hogy baloldalon egy digitális szövegtáblán magyarul és valós időben olvashatjuk a dalok és a prózai részek szövegét.

És ha már lúd, legyen kövér: péntek este a lemenő nap különös fényekkel festi meg az Iseum feletti eget, az előadás alatt pedig Kőszeg felől villámok is fel-feltűnnek a láthatár peremén.

Az előadás

A szakmai kritikákat majd megírják azok, akik értenek hozzá.

Az előadás előtt mindenesetre elolvastam a történetet, meglehetősen bonyolultnak tűnt, a helyszínen meg lekötött a zene.

MTI fotó

Otthon, immár éjszaka vettem elő a Matthew Boyden Az opera kézikönyve című vaskos művét, próbálva utólag értelmezni a látottakat. Nos, ne lepődjünk meg, ha nem áll össze a sztori. Boyden „bizarr”-nak nevezi a szövegkönyvet, melyet Emanuel Schikaneder jegyez. Hogy pontosan mit és hogyan kell érteni a történetben, arról máig találgatások folynak, mindenesetre Mozart és Schikaneder ugyanannak a szabadkőműves-páholynak voltak tagjai, így Varázsfuvola jelképrendszerének gyökereit gyaníthatóan arrafelé kell keresni.

Miklósa Erika (MTI fotó)

A helyszínen persze nem nagyon keresünk gyökereket, csak élvezzünk, amit kapunk. Nekem – mint opera-félanalfabétának – leginkább Miklósa Erika (Éj Királynője) és Csereklyei Andrea (Pamina) dalai alatt borsózott a kezemen a bőr, és feltétlenül meg kell említni a

közönségkedvenc Kálmán Pétert (Papageno), aki hangja mellett színészi kvatitásokban is bővelkedve domborította ki a darabbal levő nem kevés humort.

Tanácsok

A nézőnek azt tanácsoljuk, hogy pulóvert vagy pokrócot vigyen magával, mert a nap leszállta után meglehetősen hideg van a lelátókon.

Szünet

A rendezőknek azt tanácsoljuk, hogy nézzék meg, elég hangos-e mindenhol az előadás. Lehet, csak a mi fülünk ment taccsra a rockkoncertek százaitól, de – különösen az első felvonásban – el tudtuk volna viselni, ha jóval magasabbra van csavarva a hangerő gomb.

Be kellene állítani még egy nő wc-konténert, a szönetben ugyanis vagy 20 méteres sor kanyargott az alkalmatosság előtt.

Közönségsiker

A szombathelyi Varázsfuvola – és Mérei Tamás - nagy érdeme, hogy túllépi a kisvárosi kereteket, képes elhitetni velünk, hogy ahol élünk, ez nem periféria. Miközben Mozart örökzöld, egyetemesen szférikus dalait hallgatjuk, elhisszük, hogy lehetnénk bárhol, Graztól Glasgowig.

Vége, meghajlás, közönségsiker

És ami a legszebb az egészben, az emberek vevők minderre. Amikor a társulat – kiegészülve Káel Csaba rendezővel, Nagy Viktória díszlettervezővel és Rodrigo de Carvalho karmesterrel - meghajol, a szombathelyi közönség vagy 5-10 percig tapsol, éljenzik.

Így lettünk egy kicsivel jobbak péntek este.

http://www.nyugat.hu/tartalom/cikk/miklosa_erika_ejje_varazsfuvola_szombathely

2011.08.20. **Pais-H Szilvia/Fotó: Nagy Ákos Balázs**

Pa-pa- Papageno - Premieren a Varázsfuvola

Az első felvonás még nem tud magával sodorni, ami jó az magában, külön-külön él. Miklósa Erika beragyogja a szombathelyi Iseumot...

Sűrű napokat élünk Szombathelyen, péntek estére a belvárosba - egymástól pár száz méterre - két szabadtéri premiert is hirdettek, ráadásul nem akármilyen produkciókat. Még szerencse, hogy csütörtökön bejuthattunk a Könnyű Préda főpróbájára,így nem kellett különösebben gondolkodni azon, ma estére mit válasszunk. A délutáni felhőszakadás elbizonytalanított, de

nyolckor már melegen párolgó járdán közelítettük meg az Iseumot, hiszen tizenkét év szünet után most újra lett Varázsfuvola a régi játszóhelyen.

A szervezők hellyel-közzel addigra letakarították a székeket. Professzionális a mobil nézőtér, meglepődünk, mennyivel nagyobb, mint amire bekacsintgatva számítottunk, komfortosabb ülőhelyekkel, mint tegnap a karneválszínházban, párna azért elkel, hozzunk magunkkal! A felső traktusba kerülünk, kicsit aggódunk is amiatt, hogyan fogunk innen, oldalról látni, irigyeljük a középtájt helyet foglaló városatyákat, de nincs panasz, jó nekünk itt hátul, a nagyobb gesztusokat látjuk, amúgy meg nem kamaradarabra jöttünk, a zene pedig sodor magával.

Teltház van, közel 1200 néző kíváncsi Isis istennő nemrég avatott új templomudvarában a Varázsfuvolára. Kultikus mű ez itt, a hatvanas évek szenzációi voltak a Székely Mihály-féle előadások. Évtizedeken át ez volt szombathelyi nyár színfoltja. Az utolsón mi is jártunk, az előadás nem hagyott mély nyomot, arra emlékszem, hogy Demszky Gábor a Szimfóniában a szomszéd asztalnál beszélgetett valakivel. Most más idők járnak.

A nyitány előtt Mérei Tamás kuratóriumi elnök és dr Puskás Tivadar hosszasan köszöntött. Szóltak arról mennyire fontos és nagy álom volt Szombathelynek az Iseum, és mennyire jó, hogy újra van Varázsfuvolánk, és útjára indulhat az Iseumi Nyári Szabadtéri Játékok. Puskás korrekten kihangsúlyozta, az Iseum felújítására még az előző kormány adta a pénzt. Rendjén is vannak a köszöntők, csak már nagyon várnánk a nyitányt…

Az Iseum bevilágítva, a teliholdszerű léggömbbel, mint külső díszletelemmel – gyönyörűséges, csillagos égbolt fölöttünk, a távolban az elhúzódó hidegfront villámai.. Ahogy felcsendül a nyitány, beleborzongunk.

Ráadásul nagy meglepetés, hogy kivetítőn olvashatjuk a magyar szöveget. Nagy könnyebbség, bár délután edzettem, átrágtam magam a librettón. Valószínűleg Emanuel Schikaneder meséje nem a világirodalom csúcsteljesítménye, meglehetősen egyszerű textúra. Jó, lehet a felvilágosodás eszméit és a szabadkőműves jelképeket kutatni benne, de maga a librettó talán ha annyit mond el a világról, mint egy átlagos népmese. De Mozart zenéje csoda, magával sodor, hozzá pedig a valóvilág mennyboltja…

Lenyűgöz, ahogy az énekesek hangja kitölti a teret. Miklósa Erika beragyogja a színpadot, a világ egyik legjobb Éj királynője, itt Szombathelyen is, csodálatos hanggal megáldva. Újra és újra hallgatnám a híres áriáját, de itt nincs plusz letöltés:). Színészi alakításokra nincs rálátásom, ekkora távolságból csak a nagyobb mozgások vehetők ki…

Az első felvonás után még nem áll össze igazán, nem tud magával sodorni, ami jó, az magában, külön-külön remek: az énekesek, a zenekar, az egység, a közös burok várat magára. Mindenki teszi a dolgát. Papageno az első pillanattól a kedvencünk (Kálmán Péter, akinek baritonját megismerhette New York és Tel-Aviv, Miskolc és Zürich számos operarajongója), ideáig lejön, jól csinálja a dolgát. Magabiztos Sarastro a Milánói Scalában is rendszeresen nagy sikerrel éneklő fiatal basszista, Bretz Gábor. Meggyőző még az udvarhölgyek triásza, most csábosan veszélyes macák ők, fegyverként játszanak a hangjukkal csakúgy, mint megjelenésükkel és a kezükben forgatott esernyőkkel.

A narráció - a történet prózai részeinek felolvasása - kizökkent, alatta a némajátékot is gyakorta rögtönzöttnek és erőltetettnek érzem. Tudom, időt és energiát spórolunk vele, így az

izgalmasabb prózai részeket nem kellett eljátszani, de egyebek mellett ettől lenne a színház a színház… Szűk a tér, vonulások ide-oda, kapun ki és kapun be, nagy játékra nincs is lehetőség. Káel Csaba nem is bajlódik felesleges dramatizálással, a zenekar köré tesz körbe egy kifutót, itt lehet jönni-menni. Nincsenek átöltözések, a két ominózus varázshangszeren (és a papírsárkány-kigyócskán kívül) túl sok kellék nincs. Jelzésszerű minden. Viszont a terek bevilágítása szép, ezzel játszanak is.

A második részben oldódom, kedvenc áriáim következnek, magával ragadnak. Az egyik legnagyobb élményem a két pap közös éneke, egymással szemben a kifutón… Csodaszép a finálé is, élményt nyújtó fényekkel Isis templomán.

A siker nem marad el, jó előadás ez, köszönet érte Isisnek és Ozirisnek…

ECHOTV

JELEN-LÉT

http://www.echotv.hu/elet_muveszet/kazinczy_ferenc_a_nyelvujitas_vezeralakja_180_eve_halt_meg.html

Létrehozás ideje: 2011-08-20 Szerző: MTI

Kazinczy Ferenc, a nyelvújítás vezéralakja 180 éve halt meg

Száznyolcvan éve, 1831. augusztus 22-én hunyt el Kazinczy Ferenc költő, író, műfordító, irodalomszervező, a magyar nyelvújítási mozgalom vezéralakja.
Régi, jómódú nemesi családból sarja volt, Érsemjénben született 1759. október 27-én. A sárospataki kollégiumban poétikai és retorikai tanulmányokat folytatott, jogot és teológiát is hallgatott, elsajátította a latin, a német, az ógörög és a francia nyelvet. 1775-ben közreadta első munkáját, majd lefordította Bessenyei egy korai művét, a Der Amerikanert, munkáját a szerző is megdicsérte. Az iskola elvégzése után Kassán, Eperjesen, majd Pesten folytatott joggyakorlatot, közben táncolni, fuvolázni, festeni tanult.

1784-ben Sáros és Abaúj megye táblabírájává nevezték ki, Kassán telepedett le, és tagja lett a miskolci Erényes Világpolgárok szabadkőműves páholynak. Célját, az irodalmi ízlés, a művészi stílus fejlesztését, a magyar nyelv gazdagítását fordításaival igyekezett elérni. 1788-ban Baróti Szabó Dáviddal és Batsányi Jánossal megalapította a Magyar Museumot, összekülönbözésük után Kazinczy saját lapot hozott létre Orpheus címmel.

1791-ben megismerkedett Hajnóczy Józseffel és tagja lett Martinovicsék jakobinus mozgalmának. 1794-ben letartóztatták, halálra ítélték, de ezt a király várfogságra enyhítette. Kazinczy hat és fél évig raboskodott Spielbergben, Kufsteinben, majd Munkácson, erről az időszakról szól a Fogságom naplója.

1804-ben feleségül vette Török Zsófiát (Sophie), anyjától megkapta a bányácskai házat és egy

kis birtokot. Bányácskából lett Széphalom, a korabeli művészeti, irodalmi élet központja. Börtönévei alatt a klasszicizmus híve, Goethe követője lett, de fő törekvése továbbra is a magyar nyelv megújítása, gazdagítása, a költői stílus fejlesztése maradt, és erőteljes harcot indított a provincializmus ellen.

1813-ban megjelent a nyelvi hagyományőrzők Kazinczyt és a nyelvújítókat gúnyoló röpirata Mondolat címmel, amelyre két évvel később Kölcsey és Szemere válaszolt. Az áldatlan vitát Kazinczy zárta le a két irányt összeegyeztetni óhajtó cikkében (Orthologus és neologus nálunk és más nemzeteknél). Élénk kritikai tevékenységet is folytatott, a pályakezdő írók, költők (Berzsenyi, Szemere, Kölcsey, Fáy András) neki küldték el kéziratait véleményezésre. Az 1807-1808-as Pályám emlékezete című kötetében a gyermekkorától az 1805-ig terjedő életút eseményei, fontosabb fordulópontjai, állomásai elevenednek meg.

1825-től részt vett Pesten a Magyar Tudós Társaság előkészítő munkálataiban, és 1830-ban a történettudományi osztály tagja lett. 1831-ben az összes akadémiai gyűlésen részt vett, majd az év tavaszán visszaindult Széphalomra. A környéken ekkor már kolerajárvány pusztított, ennek esett áldozatául 1831. augusztus 22-én.

] HIRPORTAL.com [A HÍREK NÁLUNK VÉGZŐDNEK! Ma: 8°C Hétfő: 15°C Kedd: 18°C

http://www.hirportal.com/index.php?id=16&cikk=3880

A legjobbak is az ő véleményére voltak kíváncsiak (2011.08.20 10:47)

Száznyolcvan éve, 1831. augusztus 22-én hunyt el Kazinczy Ferenc költő, író, műfordító, irodalomszervező, a magyar nyelvújítási mozgalom vezéralakja.

Küldje el ezt a cikket barátainak, ismerősének!

Régi, jómódú nemesi családból sarja volt, Érsemjénben született 1759. október 27-én. A sárospataki kollégiumban poétikai és retorikai tanulmányokat folytatott, jogot és teológiát is hallgatott, elsajátította a latin, a német, az ógörög és a francia nyelvet. 1775-ben közreadta első munkáját, majd lefordította Bessenyei egy korai művét, a Der Amerikanert, munkáját a szerző is megdicsérte. Az iskola elvégzése után Kassán, Eperjesen, majd Pesten folytatott joggyakorlatot, közben táncolni, fuvolázni, festeni tanult.

1784-ben Sáros és Abaúj megye táblabírájává nevezték ki, Kassán telepedett le, és tagja lett a miskolci Erényes Világpolgárok szabadkőműves páholynak. Célját, az irodalmi ízlés, a művészi stílus fejlesztését, a magyar nyelv gazdagítását fordításaival igyekezett elérni. 1788-ban Baróti Szabó Dáviddal és Batsányi Jánossal megalapította a Magyar Museumot, összekülönbözésük után Kazinczy saját lapot hozott létre Orpheus címmel.

1791-ben megismerkedett Hajnóczy Józseffel és tagja lett Martinovicsék jakobinus mozgalmának. 1794-ben letartóztatták, halálra ítélték, de ezt a király várfogságra enyhítette. Kazinczy hat és fél évig raboskodott Spielbergben, Kufsteinben, majd Munkácson, erről az időszakról szól a Fogságom naplója.

1804-ben feleségül vette Török Zsófiát (Sophie), anyjától megkapta a bányácskai házat és egy kis birtokot. Bányácskából lett Széphalom, a korabeli művészeti, irodalmi élet központja. Börtönévei alatt a klasszicizmus híve, Goethe követője lett, de fő törekvése továbbra is a magyar nyelv megújítása, gazdagítása, a költői stílus fejlesztése maradt, és erőteljes harcot indított a provincializmus ellen.

1813-ban megjelent a nyelvi hagyományőrzők Kazinczyt és a nyelvújítókat gúnyoló röpirata Mondolat címmel, amelyre két évvel később Kölcsey és Szemere válaszolt. Az áldatlan vitát Kazinczy zárta le a két irányt összeegyeztetni óhajtó cikkében (Orthologus és neologus nálunk és más nemzeteknél). Élénk kritikai tevékenységet is folytatott, a pályakezdő, kiemelkedő írók, költők (Berzsenyi, Szemere, Kölcsey, Fáy András) neki küldték el kéziratait véleményezésre. Az 1807-1808-as Pályám emlékezete című kötetében a gyermekkorától az 1805-ig terjedő életút eseményei, fontosabb fordulópontjai, állomásai elevenednek meg.

1825-től részt vett Pesten a Magyar Tudós Társaság előkészítő munkálataiban, és 1830-ban a történettudományi osztály tagja lett. 1831-ben az összes akadémiai gyűlésen részt vett, majd az év tavaszán visszaindult Széphalomra. A környéken ekkor már kolerajárvány pusztított, ennek esett áldozatául 1831. augusztus 22-én. (pr)

forrás: MTI

http://www.muvesz-vilag.hu/irodalom/hirek/18951

Kazinczy Ferenc emlékére
Dátum: 2011. augusztus 20., szombat, 20:04
Száznyolcvan éve, 1831. augusztus 22-én hunyt el Kazinczy Ferenc költő, író, műfordító, irodalomszervező, a magyar nyelvújítási mozgalom vezéralakja.

Régi, jómódú nemesi családból sarja volt, Érsemjénben született 1759. október 27-én. A sárospataki kollégiumban poétikai és retorikai tanulmányokat folytatott, jogot és teológiát is hallgatott, elsajátította a latin, a német, az ógörög és a francia nyelvet. 1775-ben közreadta első munkáját, majd lefordította Bessenyei egy korai művét, a Der Amerikanert, munkáját a szerző is megdicsérte. Az iskola elvégzése után Kassán, Eperjesen, majd Pesten folytatott joggyakorlatot, közben táncolni, fuvolázni, festeni tanult.

1784-ben Sáros és Abaúj megye táblabírájává nevezték ki, Kassán telepedett le, és tagja lett a miskolci Erényes Világpolgárok szabadkőműves páholynak. Célját, az irodalmi ízlés, a művészi stílus fejlesztését, a magyar nyelv gazdagítását fordításaival igyekezett elérni. 1788-ban Baróti Szabó Dáviddal és Batsányi Jánossal megalapította a Magyar Museumot, összekülönbözésük után Kazinczy saját lapot hozott létre Orpheus címmel.

1791-ben megismerkedett Hajnóczy Józseffel és tagja lett Martinovicsék jakobinus mozgalmának. 1794-ben letartóztatták, halálra ítélték, de ezt a király várfogságra enyhítette. Kazinczy hat és fél évig raboskodott Spielbergben, Kufsteinben, majd Munkácson, erről az időszakról szól a Fogságom naplója.

1804-ben feleségül vette Török Zsófiát (Sophie), anyjától megkapta a bányácskai házat és egy kis birtokot. Bányácskából lett Széphalom, a korabeli művészeti, irodalmi élet központja. Börtönévei alatt a klasszicizmus híve, Goethe követője lett, de fő törekvése továbbra is a magyar nyelv megújítása, gazdagítása, a költői stílus fejlesztése maradt, és erőteljes harcot indított a provincializmus ellen.

1813-ban megjelent a nyelvi hagyományőrzők Kazinczyt és a nyelvújítókat gúnyoló röpirata Mondolat címmel, amelyre két évvel később Kölcsey és Szemere válaszolt. Az áldatlan vitát Kazinczy zárta le a két irányt összeegyeztetni óhajtó cikkében (Orthologus és neologus nálunk és más nemzeteknél). Élénk kritikai tevékenységet is folytatott, a pályakezdő írók, költők (Berzsenyi, Szemere, Kölcsey, Fáy András) neki küldték el kéziratait véleményezésre. Az 1807-1808-as Pályám emlékezete című kötetében a gyermekkorától az 1805-ig terjedő életút eseményei, fontosabb fordulópontjai, állomásai elevenednek meg.

1825-től részt vett Pesten a Magyar Tudós Társaság előkészítő munkálataiban, és 1830-ban a történettudományi osztály tagja lett. 1831-ben az összes akadémiai gyűlésen részt vett, majd az év tavaszán visszaindult Széphalomra. A környéken ekkor már kolerajárvány pusztított, ennek esett áldozatául 1831. augusztus 22-én.

(MTVA-Sajtóadatbank)

ÚJ SZÓ ARCHÍVUM BLOG ELŐFIZETÉS ÍRJON NEKÜNK!

Kazinczy Ferenc, a nyelvújítás vezéralakja 180 éve halt meg

http://ujszo.com/online/kultura/2011/08/21/kazinczy-ferenc-a-nyelvujitas-vezeralakja-180-eve-halt-meg

2011. augusztus 21. vasárnap, 07:45 | MTI
|

Száznyolcvan éve, 1831. augusztus 22-én hunyt el Kazinczy Ferenc költő, író, műfordító, irodalomszervező, a magyar nyelvújítási mozgalom vezéralakja.

Az MTVA-Sajtóadatbank portréja:

Régi, jómódú nemesi családból sarja volt, Érsemjénben született 1759. október 27-én. A sárospataki kollégiumban poétikai és retorikai tanulmányokat folytatott, jogot és teológiát is hallgatott, elsajátította a latin, a német, az ógörög és a francia nyelvet. 1775-ben közreadta első munkáját, majd lefordította Bessenyei egy korai művét, a Der Amerikanert, munkáját a szerző is megdicsérte. Az iskola elvégzése után Kassán, Eperjesen, majd Pesten folytatott joggyakorlatot, közben táncolni, fuvolázni, festeni tanult.
1784-ben Sáros és Abaúj megye táblabírájává nevezték ki, Kassán telepedett le, és tagja lett a miskolci Erényes Világpolgárok szabadkőműves páholynak. Célját, az irodalmi ízlés, a művészi stílus fejlesztését, a magyar nyelv gazdagítását fordításaival igyekezett elérni. 1788-ban Baróti Szabó Dáviddal és Batsányi Jánossal megalapította a Magyar Museumot, összekülönbözésük után Kazinczy saját lapot hozott létre Orpheus címmel.
1791-ben megismerkedett Hajnóczy Józseffel és tagja lett Martinovicsék jakobinus mozgalmának. 1794-ben letartóztatták, halálra ítélték, de ezt a király várfogságra enyhítette. Kazinczy hat és fél évig raboskodott Spielbergben, Kufsteinben, majd Munkácson, erről az időszakról szól a Fogságom naplója.
1804-ben feleségül vette Török Zsófiát (Sophie), anyjától megkapta a bányácskai házat és egy kis birtokot. Bányácskából lett Széphalom, a korabeli művészeti, irodalmi élet központja. Börtönévei alatt a klasszicizmus híve, Goethe követője lett, de fő törekvése továbbra is a magyar nyelv megújítása, gazdagítása, a költői stílus fejlesztése maradt, és erőteljes harcot indított a

provincializmus ellen. 1813-ban megjelent a nyelvi hagyományőrzők Kazinczyt és a nyelvújítókat gúnyoló röpirata Mondolat címmel, amelyre két évvel később Kölcsey és Szemere válaszolt. Az áldatlan vitát Kazinczy zárta le a két irányt összeegyeztetni óhajtó cikkében (Orthologus és neologus nálunk és más nemzeteknél). Élénk kritikai tevékenységet is folytatott, a pályakezdő írók, költők (Berzsenyi, Szemere, Kölcsey, Fáy András) neki küldték el kéziratait véleményezésre. Az 1807-1808-as Pályám emlékezete című kötetében a gyermekkorától az 1805-ig terjedő életút eseményei, fontosabb fordulópontjai, állomásai elevenednek meg. 1825-től részt vett Pesten a Magyar Tudós Társaság előkészítő munkálataiban, és 1830-ban a történettudományi osztály tagja lett. 1831-ben az összes akadémiai gyűlésen részt vett, majd az év tavaszán visszaindult Széphalomra. A környéken ekkor már kolerajárvány pusztított, ennek esett áldozatául 1831. augusztus 22-én.

http://zipp.hu/belfold/2011/08/21/kazinczy_ferenc_a_nyelvujitas_vezeralakja_180_eve_halt_meg

Kazinczy Ferenc, a nyelvújítás vezéralakja 180 éve halt meg

||2011. augusztus 21., vasárnap 11:30

Száznyolcvan éve, 1831. augusztus 22-én hunyt el Kazinczy Ferenc költő, író, műfordító, irodalomszervező, a magyar nyelvújítási mozgalom vezéralakja. Az MTVA-Sajtóadatbank portréja:

Életmentő SOS telefon és karóra 50%-os kedvezménnyel most 56 900 Ft helyett 25 900 Ft-ért

Régi, jómódú nemesi családból sarja volt, Érsemjénben született 1759. október 27-én. A sárospataki kollégiumban poétikai és retorikai tanulmányokat folytatott, jogot és teológiát is hallgatott, elsajátította a latin, a német, az ógörög és a francia nyelvet. 1775-ben közreadta első munkáját, majd lefordította Bessenyei egy korai művét, a Der Amerikanert, munkáját a szerző is megdicsérte. Az iskola elvégzése után Kassán, Eperjesen, majd Pesten folytatott joggyakorlatot, közben táncolni, fuvolázni, festeni tanult.

1784-ben Sáros és Abaúj megye táblabírájává nevezték ki, Kassán telepedett le, és tagja lett a miskolci Erényes Világpolgárok szabadkőműves páholynak. Célját, az irodalmi ízlés, a művészi stílus fejlesztését, a magyar nyelv gazdagítását fordításaival igyekezett elérni. 1788-ban Baróti Szabó Dáviddal és Batsányi Jánossal megalapította a Magyar Museumot, összekülönbözésük után Kazinczy saját lapot hozott létre Orpheus címmel.

1791-ben megismerkedett Hajnóczy Józseffel és tagja lett Martinovicsék jakobinus mozgalmának. 1794-ben letartóztatták, halálra ítélték, de ezt a király várfogságra enyhí-

tette. Kazinczy hat és fél évig raboskodott Spielbergben, Kufsteinben, majd Munkácson, erről az időszakról szól a Fogságom naplója.

1804-ben feleségül vette Török Zsófiát (Sophie), anyjától megkapta a bányácskai házat és egy kis birtokot. Bányácskából lett Széphalom, a korabeli művészeti, irodalmi élet központja. Börtönévei alatt a klasszicizmus híve, Goethe követője lett, de fő törekvése továbbra is a magyar nyelv megújítása, gazdagítása, a költői stílus fejlesztése maradt, és erőteljes harcot indított a provincializmus ellen.

1813-ban megjelent a nyelvi hagyományőrzők Kazinczyt és a nyelvújítókat gúnyoló röpirata Mondolat címmel, amelyre két évvel később Kölcsey és Szemere válaszolt. Az áldatlan vitát Kazinczy zárta le a két irányt összeegyeztetni óhajtó cikkében (Orthologus és neologus nálunk és más nemzeteknél). Élénk kritikai tevékenységet is folytatott, a pályakezdő írók, költők (Berzsenyi, Szemere, Kölcsey, Fáy András) neki küldték el kéziratait véleményezésre. Az 1807-1808-as Pályám emlékezete című kötetében a gyermekkorától az 1805-ig terjedő életút eseményei, fontosabb fordulópontjai, állomásai elevenednek meg.

1825-től részt vett Pesten a Magyar Tudós Társaság előkészítő munkálataiban, és 1830-ban a történettudományi osztály tagja lett. 1831-ben az összes akadémiai gyűlésen részt vett, majd az év tavaszán visszaindult Széphalomra. A környéken ekkor már kolerajárvány pusztított, ennek esett áldozatául 1831. augusztus 22-én.

http://www.nepszava.hu/articles/article.php?id=463149

Vonzódik-e?

Tagja-e titkos társaságnak? - teszi fel a tolakodó kérdést a kormánytisztviselők új önéletrajzmintája. Bizonyára azért, mert ha valaki már x ideje a közszolgálatban dolgozott, és a munkába álláskor még nem lett volna - mondjuk - szabadkőműves vagy sátánista, azóta már viszont igen, akkor szépen be fogja vallani.

2011. augusztus 22., 05:16

Túl azon, hogy önmagában a kérdés olyan személyes adatra vonatkozik, mintha valakitől a vallása felől érdeklődnének (ugye most csak jó keresztény dolgozhat az államigazgatásban), tehát föl sem lehetne tenni, ráadásul aljas is. Mert a lábjegyzetben utalnak rá, hogy "opcionálisan kitöltendő". Azaz "választhatsz", hogy felelsz rá vagy sem. Ha felelsz rá, akkor informálisan bármikor fölhasználható ellened. Ha nem felelsz, ez a "nem-tetted" esetleg azonnali állásvesztéssel járhat, hiszen, ha még ennyi őszinteséget sem lehet elvárni egy közszolgától, akkor menjen a bús fenébe.

És a tetejébe úgy aljas ez a kérdés, hogy mellette sajnálatosan röhejes. Pont olyan, mint a Hair-ben, Milos Forman örökbecsű filmjében, amikor Hud, a szőke, hosszú hajú hippi nem engedi levágatni a fogdán a haját, és az amúgy csinos, még értelmesnek is tűnő börtönpszichológus nő rákérdez: - A férfiak? - Férfiak? Mi van velük? - Vonzódik hozzájuk szexuáli-

san? - Mármint, hogy homoszexuális vagyok-e? - Igen. - Hát, Mick Jaggert nem rúgnám ki az ágyamból, de nem vagyok homokos, neeem.

Hud válaszából persze következhet az, hogy legalábbis biszexuális, és ugye az sem egészen helyes a közmegítélés szerint. Vagy - pestiesen szólva - ezzel a válasszal szivatja a kérdezőt. Az ilyet, ha irányultságait bevallaná, például Semjén hivatalában biztosan nem alkalmaznák tovább, hiszen ő még a szakállas bácsiktól is irtózik... Ha meg direkt lódít, akkor pláne nem.

Én persze sajnálom szegény kormányunkat, hogy ilyen közröhejes helyzetbe került ezzel a kérdőívvel. Ezért azt javaslom, járjon el úgy, mint Rácz tanár úr a Pál utcai fiúkkal. Minden kormányhivatalban az éppen aktuális osztályfőnök rendelje magához a beosztottjait, s kérdezze meg a tisztelt (titkos - ha,ha,ha) társaságot, hogy mi a csuda ez a gittegylet. Mert olyannak létjogosultsága nincs. Vegye el a gittet, a pecsétet, s ezzel a dolog meg van oldva.

Ha csak nem akad egy Nemecsek, aki már a megrovás idején új gittet szerez suttyomban. De azt már kérjék számon inkább Molnár Ferenctől, és ne a nebulókat vegzálják.

Pór Vilmos / Népszava

STOP Libri KÖNYV • FILM • ZENE
hirdetés

http://www.stop.hu/kultura/180-eve-hunyt-el-kazinczy-ferenc/923399/
180 éve hunyt el Kazinczy Ferenc

2011.augusztus 22

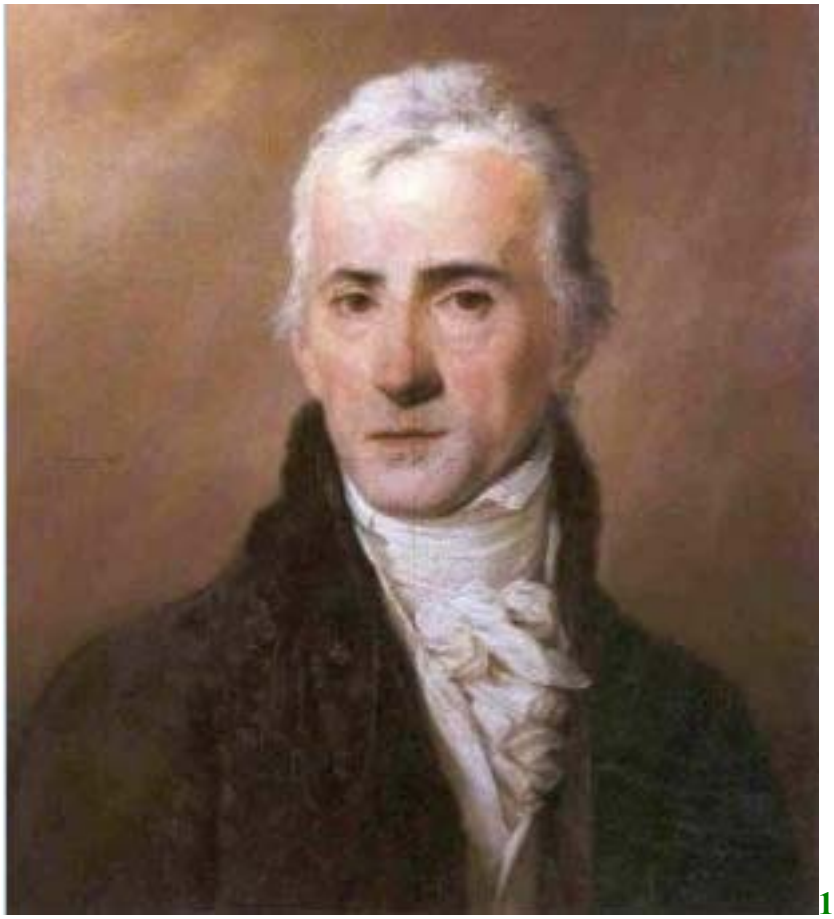

180 éve, 1831. augusztus 22-én hunyt el Kazinczy Ferenc költő, író, műfordító, irodalomszervező, a magyar nyelvújítási mozgalom vezéralakja.

Régi, jómódú nemesi családból sarja volt, Érsemjénben született 1759. október 27-én. A sárospataki kollégiumban poétikai és retorikai tanulmányokat folytatott, jogot és teológiát is hallgatott, elsajátította a latin, a német, az ógörög és a francia nyelvet. 1775-ben közreadta első munkáját, majd lefordította Bessenyei egy korai művét, a Der Amerikanert, munkáját a szerző is megdicsérte. Az iskola elvégzése után Kassán, Eperjesen, majd Pesten folytatott joggyakorlatot, közben táncolni, fuvolázni, festeni tanult.

1784-ben Sáros és Abaúj megye táblabírájává nevezték ki, Kassán telepedett le, és tagja lett a miskolci Erényes Világpolgárok szabadkőműves páholynak. Célját, az irodalmi ízlés, a művészi stílus fejlesztését, a magyar nyelv gazdagítását fordításaival igyekezett elérni. 1788-ban Baróti Szabó Dáviddal és Batsányi Jánossal megalapította a Magyar Museumot, összekülönbözésük után Kazinczy saját lapot hozott létre Orpheus címmel.

1791-ben megismerkedett Hajnóczy Józseffel és tagja lett Martinovicsék jakobinus mozgalmának. 1794-ben letartóztatták, halálra ítélték, de ezt a király várfogságra enyhítette. Kazinczy hat és fél évig raboskodott Spielbergben, Kufsteinben, majd Munkácson, erről az időszakról szól a Fogságom naplója.

1804-ben feleségül vette Török Zsófiát (Sophie), anyjától megkapta a bányácskai házat és egy kis birtokot. Bányácskából lett Széphalom, a korabeli művészeti, irodalmi élet központja.

Börtönévei alatt a klasszicizmus híve, Goethe követője lett, de fő törekvése továbbra is a magyar nyelv megújítása, gazdagítása, a költői stílus fejlesztése maradt, és erőteljes harcot indított a provincializmus ellen.

1813-ban megjelent a nyelvi hagyományőrzők Kazinczyt és a nyelvújítókat gúnyoló röpirata Mondolat címmel, amelyre két évvel később Kölcsey és Szemere válaszolt. Az áldatlan vitát Kazinczy zárta le a két irányt összeegyeztetni óhajtó cikkében (Orthologus és neologus nálunk és más nemzeteknél). Élénk kritikai tevékenységet is folytatott, a pályakezdő írók, költők (Berzsenyi, Szemere, Kölcsey, Fáy András) neki küldték el kézirataikat véleményezésre. Az 1807-1808-as Pályám emlékezete című kötetében a gyermekkorától az 1805-ig terjedő életút eseményei, fontosabb fordulópontjai, állomásai elevenednek meg.

1825-től részt vett Pesten a Magyar Tudós Társaság előkészítő munkálataiban, és 1830-ban a történettudományi osztály tagja lett. 1831-ben az összes akadémiai gyűlésen részt vett, majd az év tavaszán visszaindult Széphalomra. A környéken ekkor már kolerajárvány pusztított, ennek esett áldozatául 1831. augusztus 22-én.

Forrás: MTI | STOP

http://www.alon.hu/erdekes-de-kevesbe-ismert-muzeumok-es-piacok

Érdekes, de kevésbé ismert múzeumok és piacok Londonban

Létrehozta *J.A.*
Létrehozva: *aug 22. -*

Az olvasóknak nem kell izgulnia, nem kap egy tízezredik leírást a Towerről vagy a Buckingham Castle-ről. Van viszont néhány tippünk azoknak, akik Londonba készülnek, valóságosan vagy akár csak képzeletben. A hitelesség kedvéért a helyeket személyesen is bejártuk.

Mikor kiderült, hogy egy hetet töltünk majd Londonban, először úgy tűnt, ennyi időbe minden belefér, ami lényeges, de mikor komolyan nekiálltuk a helyek listázásának, kiderült, hogy ez nagyon nincs így.

Így aztán kihúztunk mindent, amit korábban már megjártunk, és hanyagoltuk a harsányan látványos tömegturista közhelyeket is. A felszabaduló időt és energiát a kisebb, de érdekesnek ígérkező múzeumokra és egyéb helyekre szenteltük, olyanokra, melyek lényegüket tekintve angolabbak és londoniabbak, mint elcsépelt társaik.

Tudjuk, hogy önkényes válogatásunk csak csepp a tengerben, de talán hasznos azoknak, akik Londonba készülnek és esetleg tudnak egy-két napot szánni a fősodoron kívüli helyszínekre is. És talán fel tudjuk kelteni az érdeklődését azoknak is, akik az internet segítségével akarják felfedezni a világot.

Múzeumok

Cabinet War Rooms
Helyszín: Belváros, Whitehall
Mennyi idő kell a látogatásra: kb. 1-2 óra
Belépő: 15,95 font
Honlap: http://cwr.iwm.org.uk [2]

A Churchill War Roomsként is emlegetett hely London szívének közepén van, mégis rejtve marad a legtöbb turista előtt. Igaz, különösebb reklámja nincs, és a lejárati ajtó is ügyesen rejtőzködik a király kincstár és a St. James park szomszédságában. Itt, ezekben a bunkerszerű helyiségekben vészelte át a második világháborút Churchill és csapata, innen irányították a katonai műveleteket. Mikor vége lett a háborúnak, a helyet bezárták, de úgy hagytak mindent, ahogy az utolsó napon volt. Most ezt lehet megnézni. Mivel a látvány önmagában – hálószo-

bák, térképszoba stb. – ugyan érdekes, de egyben meglehetősen puritán lenne, kiegészítették egy Churchill Múzeummal is. Az angolok máig rajonganak az egykori háborús miniszterelnökért, és ez a rajongás meg is látszik a múzeum anyagán. Churcill életének szinte minden napjáról megtudhatunk valamit. A múzeumban a jegy mellé ingyenes elektronikus „audio guide" is jár. Magyarul sajnos nem tud.

HMS Belfast
Helyszín: a Temze déli partja, szemben a Towerrel
Mennyi idő kell a látogatásra: kb. 2-2,5. óra
Belépő: 13,50 font
Honlap: http://hmsbelfast.iwm.org.uk [3]

A Belfast a második világháború egyik legnagyobb hadihajója volt, amely szerencsésen túlélte világégést, ami után még megjárta a koreai háborút is. Az angolok – a rá jellemző praktikus gondolkodással – nem olvasztották be a monstrumot, hanem leparkoltak vele a Temzén, szemben a Towerrel. Mivel a folyón nem ritkák a hajók, első látásra nem is tűnik kakukktojásnak a jószág. Viszont ha bemegyünk, garantált élményben lesz része azoknak, akiket érdekel a technika vagy a történelem. A Belfast bejárása azért szokatlan élmény, mert nem egy múzeumban járunk, amely bemutatja, milyen egy hadihajó, hanem magán az egykori, sokat látott hadihajón. Bár csak a hajó egy töredéke áll nyitva a látogatók számára, ez a töredék is alaposan megtornáztat. Ha egyszer elkezdünk járkálni a fedélzetek és a helyiségek között, képtelenek vagyunk abbahagyni, és látni akarunk mindent, a krumpliraktártól kezdve a fogorvosi szobán át a gépházig. Az egyik ágyútoronyban 5-8 perces ízelítőt is kapunk, milyen is lehetett az, amikor a hajót a rendeltetésének megfelelően használták.

Geffrye Museum
Helyszín: Hoxton, Észak-London
Mennyi idő kell a látogatásra: kb. 1 óra
Belépő: Ingyenes
Honlap: http://www.geffrye-museum.org.uk [4]

A londoni múlt egy apró, de mégis látványos szegletét mutatja be a már külsejében is roppant angolos Geffrye Museum. Az egykori idősek szegényházának alsó szintjét úgy alakították ki, hogy szobáról-szobára haladva végigkövethetjük, hogyan változtak a tipikus angol szobabelsők. Az első szoba az 1600 körüli állapotokat tükrözi, míg az utolsóban már Sony-tévé van. A főleg a nők fantáziáját megmozgató időséta (lásd kosztümös angol tévéfilmek) arra is jó, hogy hasonlítgassunk, például angol középosztály-szobabelsőket a magyar történelmi évszámokkal: kiderül, hogy a két ország közötti szakadékot még annál is sokkal nehezebb áthidalni, mint gondoljuk. Az épület mögött múzeumjellegű kertek vannak telepítve, harmonizálva a belső enteriőrrel. Ezek szintén ingyen látogathatók.

Museum of London Docklands
Helyszín: West India Quay, Canary Wharf (Docklands)
Mennyi idő kell a látogatásra: 1-2 óra
Belépő: Ingyenes
Honlap: http://www.museumoflondon.org.uk/Docklands [5]

A Museum of Docklands

A hely nemcsak a múzeum miatt ér meg egy kis kitérőt. A dokkok vidéke egykor London sok pénzt hozó, de kőkemény helye volt, hogy mára az üzleti világ egyik központjává váljon. És hogy megint csak sok pénzt hozzon. A második világháború után a dokkokat a városon kívülre paterolták, a helyszínen hatalmas ingatlanfejlesztések történtek, és mára afféle második City jöjjön létre. Az üveg-felhőkarcolókban pénzintézetek, újságok főhadiszállásai költöztek. Ha felülünk az épületek és a mesterséges tavakká szelídített dokkok között kanyargó DLR-re (Docklands Light Railway), egy különös, számunkra csak a filmekből ismert világból kapunk ízelítőt.

Canary Wharf

Ebben a környezetben, egy egykori raktárban alakították ki a környékről szóló múzeumot. Ne lepődjünk meg a háromszintes kiállítótér nagyságán, a kiállított anyag gazdagságán: az angolok nagyon ügyesen és érdekesen tudják tálalni az apró dolgokat is. A dokkok 2000 éves történelme ráadásul nem is apróság, lévén ez pár négyzetkilométer tette az országot hatalmas világbirodalommá, így a Docklands nem egyszerűen az ipari vagy hajózási múlt szimbóluma, hanem sűrítménye az angol történelemnek, annak minden vonzó és taszító alkotórészével egyetemben.

Freemasons' Hall
Helyszín: Holborn, néhány utcányira a Covent Gardentől
Mennyi idő kell a látogatásra: kb. 1 óra
Belépő: ingyenes
Honlap: http://www.ugle.org.uk [6]

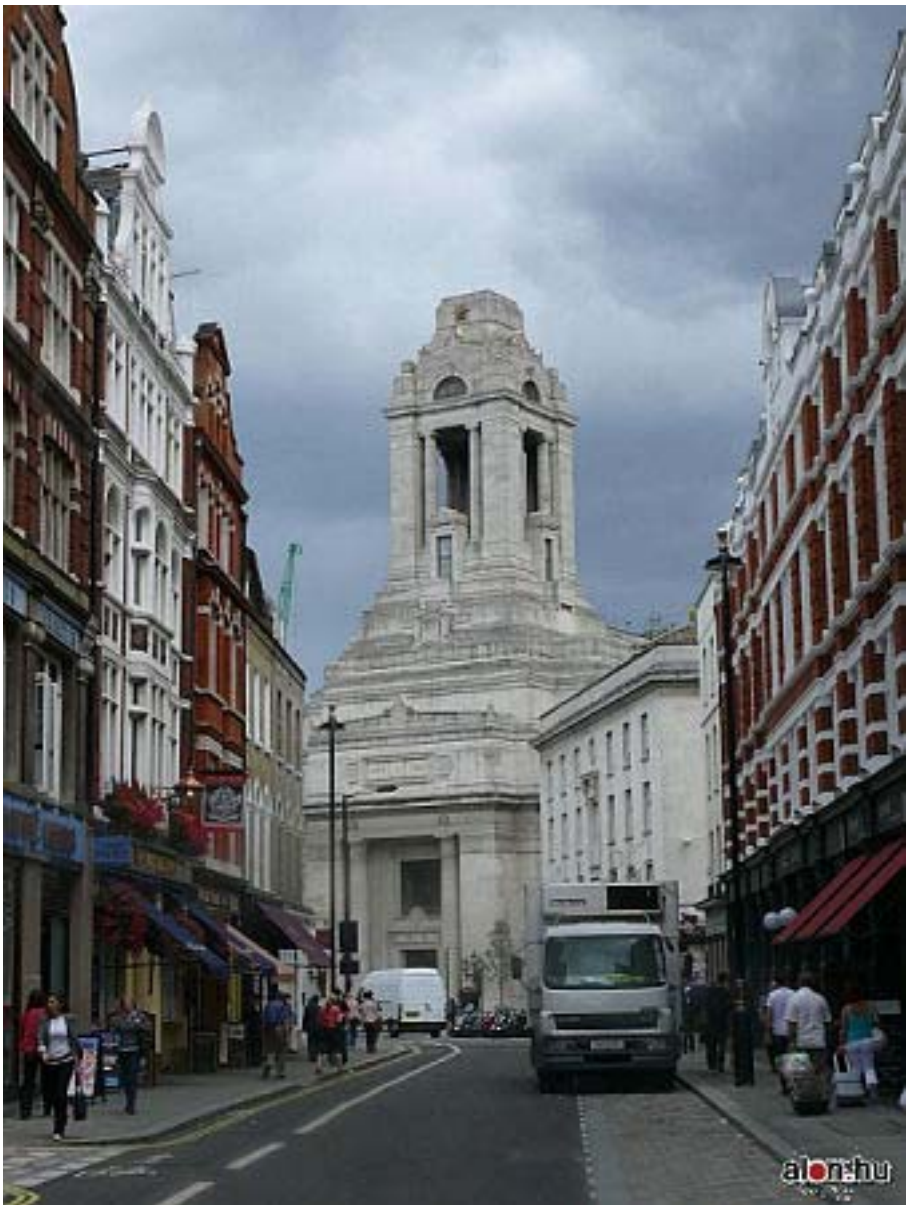

A szabadkőművesek londoni csarnoka mint helyszín meglehetősen titokzatosan hangzik, és eme titokzatosság be is igazolódik, ha nem is pontosan abban a formában, ahogy a látogató várja. Tekintélyes méretű, furcsa alakú építmény az 1786-ban alakult United Grand Lodge of England (egyesült angol szabadkőműves nagypáholy) központja. Belépő nincs, fotózni viszont nem lehet. A bejáratnál látogatókitűzőt kapunk, az emeleten ki kell tölteni, milyen városból (országot nem kérik) és milyen páholyból érkeztünk (ezt kihúztuk). Ezután megnézhetjük a könyvtárat és a tornaterem nagyságú múzeumot, ahol megannyi tárgyat találunk a vitrinekben. Aki arra számít, hogy a múzeum fellebbenti a fátylat a szabadkőműveseket övező misztikumról, az csalódni fog, ahhoz túlságosan is konkrétak a tárgyak. Így ha valóban értékelni akarjuk az itt látottakat, célszerű, ha már otthon rákészülünk alaposan a dologra. Aki akar, csatlakozhat az ingyenes tárlatvezetéshez, ami nagyjából a kiállítás szellemében történik. Az angol nyelv finomságai iránt fogékonyak extra szolgáltatásként rácsodálkozhatnak az idegenvezető cockney akcentusára is.

Piacok

Camden Lock Market
Helyszín: Camden, Észak London
Mit vehetünk: normális ételek, egyedi ékszerek, érdekes szuvenírek, ruhák.
Honlap: http://camdenlock.net [7]

A jól informált turista már nem Hugh Grant és Julia Roberts szerelmének nyomdokait (Sztárom a párom, 1999) kergeti a Notting Hill-i Portabello Road piacán, hanem Camdenbe metrózik ki. A bohém hangulatú városrész az utóbbi időben igencsak népszerű lett a londoni partyzók, a piackedvelők és a turisták körében. Vigyázat! A területen két piac is található. A „Camden Market" feliratú hely a főutcán van, és néhány jópofa pólón kívül főként kommersz dolgok találhatók is. Ha egy kicsit tovább sétálunk, a vasúti felüljárónál, az út két oldalán húzódik a Camden Lock Market. Nevét a Londont átszelő csatornán kialakított zsilipről kapta, amely önmagában is látványosság. Ennek a partján van a piac, ami nemcsak kézműves-termékekben erős, de mérsékelt áron nagyon jókat lehet enni a legkülönbözőbb népek konyháiból. Londonban meg kell becsülni az ilyen helyeket.

Broadway Market
Helyszín: Hackney, Észak-London
Mit vehetünk: házi sütésű pékárú, érdekes ételek, ruhák, használt könyvek
Honlap: http://www.broadwaymarket.co.uk [8]

A helyet Londonban élő ismerősünk mutatta meg, mint olyant, amely még szinte érintetlen a turisták előtt. A hely a bevásárlás mellett egyféle agóraként is funkcionál a környéken élő multikulturális lakosság számára. Az apró Broadway Market London emberi arca, melyet alapjáraton szinte teljesen eltakar a világvárosi lét és a tömegturizmus. A piacon nagyjából ugyanannyiba kerül egy kávé, mint az Oxford Streeten, de olyan közegben isszuk meg, ami miatt mégis egész életünkben fogunk rá emlékezni. Itt végre vásárolhatunk házilag sütött igazi kenyeret, német kolbászt vagy meglepően finom angol édességeket. Az élelmiszerek mellett a felhozatal meglehetősen széles spektrumot ölel át, a retro ruháktól kezdve a bakelit lemezeken át a biciklikig. Vigyázat, a piac csak szombatonként üzemel!

168óraonline

http://www.168ora.hu/a-nyelvujitas-vezeralakja-180-eve-halt-meg-81151.html

Hétfő, 2011. augusztus 22.

A nyelvújítás vezéralakja 180 éve halt meg

Száznyolcvan éve, 1831. augusztus 22-én hunyt el Kazinczy Ferenc költő, író, műfordító, irodalomszervező, a magyar nyelvújítási mozgalom vezéralakja.
Régi, jómódú nemesi családból sarja volt, Érsemjénben született 1759. október 27-én. A sárospataki kollégiumban poétikai és retorikai tanulmányokat folytatott, jogot és teológiát is hallgatott, elsajátította a latin, a német, az ógörög és a francia nyelvet. 1775-ben közreadta első munkáját, majd **lefordította Bessenyei egy korai művét, a Der Amerikanert**, munkáját

a szerző is megdicsérte. Az iskola elvégzése után Kassán, Eperjesen, majd Pesten folytatott joggyakorlatot, közben táncolni, fuvolázni, festeni tanult.

1784-ben Sáros és Abaúj megye táblabírájává nevezték ki, Kassán telepedett le, és tagja lett a miskolci Erényes Világpolgárok szabadkőműves páholynak. Célját, az irodalmi ízlés, a művészi stílus fejlesztését, a magyar nyelv gazdagítását fordításaival igyekezett elérni. 1788-ban Baróti Szabó Dáviddal és Batsányi Jánossal megalapította a Magyar Museumot, **összekülönbözésük után Kazinczy saját lapot hozott létre**Orpheus címmel - írja az Olvassbele.

1791-ben megismerkedett Hajnóczy Józseffel és **tagja lett Martinovicsék jakobinus mozgalmának**. 1794-ben letartóztatták, halálra ítélték, de ezt a király várfogságra enyhítette. Kazinczy hat és fél évig raboskodott Spielbergben, Kufsteinben, majd Munkácson, erről az időszakról szól a Fogságom naplója.

1804-ben feleségül vette Török Zsófiát (Sophie), anyjától megkapta a bányácskai házat és egy kis birtokot. Bányácskából lett Széphalom, a korabeli művészeti, irodalmi élet központja. Börtönévei alatt a klasszicizmus híve, Goethe követője lett, de fő törekvése továbbra is a magyar nyelv megújítása, gazdagítása, a költői stílus fejlesztése maradt, és erőteljes harcot indított a provincializmus ellen.

1813-ban megjelent a nyelvi hagyományőrzők Kazinczyt és a nyelvújítókat gúnyoló röpirata Mondolat címmel, amire két évvel később Kölcsey és Szemere válaszolt. Az áldatlan vitát Kazinczy zárta le a két irányt összeegyeztetni óhajtó cikkében (Orthologus és neologus nálunk és más nemzeteknél). Élénk kritikai tevékenységet is folytatott, a pályakezdő írók, költők (Berzsenyi, Szemere, Kölcsey, Fáy András) neki küldték el kéziratait véleményezésre.

Az 1807-1808-as Pályám emlékezete című kötetében a gyermekkorától az 1805-ig terjedő életút eseményei, fontosabb fordulópontjai, állomásai elevenednek meg.

1825-től részt vett Pesten a Magyar Tudós Társaság előkészítő munkálataiban, és 1830-ban a történettudományi osztály tagja lett. 1831-ben az összes akadémiai gyűlésen részt vett, majd az év tavaszán visszaindult Széphalomra. A környéken **ekkor már kolerajárvány pusztított, ennek esett áldozatául** 1831. augusztus 22-én.

http://kuruc.info/r/2/83996/

Anyaország :: 2011-08-24. 16:07

Wekerle-szobor miatt tiltakozik a Jobbik - nyílt levél Mór polgármesterének

Tisztelt Polgármester Úr!

Örömmel értesültünk arról, hogy Mór kulturális-történelmi téren maradandót akar alkotni, és egy első osztályú műalkotás-szobor felavatásával igyekszik Mór, Fejér megye és a magyar nemzet történelmi értékeit kihangsúlyozni, maradandóvá tenni.

Külön dicsérendő, hogy az alkotás elkészítésével egy helyi magyar szobrászművészt bíztak meg, ezzel is támogatva a magyar művészek nehéz helyzetét.

De egyetlen dolog van, ami az előbbi magasztos célt beárnyékolja. Ez pedig az a tény, hogy a szobor Wekerle Sándornak készül.

Nos, tisztelt polgármester úr, tájékoztatom Önt arról, hogy Wekerle Sándor, a www.mor.hu honlapon is megtalálható számos erénye mellett annak a szabadkőműves mozgalomnak (Magyarországi Symbolikus Nagypáholy) is tagja volt, amely dr. Raffay Ernő levéltári kutatásai alapján magyar- és kereszténye llenes volt. Rossz időben és rossz helyzetben felmutatott liberális, túlzottan pacifista hozzáállása közvetve hozzájárult Trianon tragédiájához is (ebben a tekintetben a hazaáruló Károlyi Mihályhoz hasonló a gondolkodása; Károlyi Mihály szobrának ugyanezért semmi keresnivalója nincs az Országház közelében).

Ilyen esetben igen kényes kérdés, hogy az illető történelmi személyiség politikus erényei vagy bűnei nyomnak-e többet a latban. De mérlegelés inkább másképpen közelítem meg a kérdést: nem lett-e volna más, makulátlanabb személyiség, olyan Mórhoz kötődő személy, aki előtt minden magyar meghajtja a fejét, nem csak egy réteg, és akinek méltó módon viselhetné a nevét emlékév, emlékhely, illetve aki megérdemelne egy szobrot Móron? Radó Antal, irodalomtörténész, műfordító? Esetleg Lamberg Ferenc Fülöp altábornagy, 1848-49 hőse? Dr. Zimmermann Ágoston, állatorvos, bölcsészdoktor, az összehasonlító anatómia magántanára, az MTA rendes és tiszteleti tagja, Kossuth-díjas, az anatómia és fejlődéstan rendes tanára? Lamberg Ferenc Antal, akinek a csodálatos kastélyt köszönhetjük? Vagy akár Gróf Széchenyi Miklós és felesége, Eszterházy Alice, akiket az oroszok mészároltak le 1945. március 18-án? Esetleg a Láncos-kastélyt megépíttető Luzsénszky-család?

Meggyőződésem, hogy a szabadkőműves lobbi mind a mai napig működik, és ezért van az, hogy valódi, makulátlan, nemzeti érzelmű emberek helyett a szabadkőművesség számára hű emberek csúfítják el köztereinket. A legszomorúbb pedig az, hogy sem a Fidesz-kormány, sem Ön, polgármester úr, nem parancsol megálljt az erkölcsöket és a nemzetet romboló, káros szektáknak és a szélsőliberális csoportoknak.

Csak remélni tudom, hogy a jövőben valóban a fent említett igazi magyar hazafik szobraival fog bővülni Mór és a nemzet történelmi-kulturális értéktára. Akik politikájukkal, tevékenységükkel nem az ország a széthullását, polgárháborúba sodródását (őszirózsás forradalom), elsüllyedését szolgálták, hanem a felemelkedését, akár életük árán is.

Székesfehérvár, 2011. augusztus 24.

Árgyelán János

a Jobbik Fejér megyei elnöke

"Nem engedhetem meg a kifogásokat..."
Pálffy Károly gróf és II. József ismeretlen levélváltása.
http://www.nepszava.hu/articles/article.php?id=464617

2011. augusztus 27., 08:28

Gróf Pálffy Károly főudvarmester 1785. január 18-án, németül, az alábbi levelet intézte II. József császárhoz:

Felség!

Egy buzgó és hűséges szolgáló legtiszteletteljesebb alázatával és legmélyebb fájdalmával nem akadályozhatom meg magam abban, hogy ne forduljak Felségedhez: milyen kifejezhetetlen fájdalmat okoz nekem az a döntés, amelyet Felséged ma küldött el nekem, válaszul a feljegyzésre a jelenleg már leköszönt Kapuváry gárdista ügyében. Felséged szavai "Még veszélyesebbeknek tekinthetők azok, akik megelégednek az olyan émelyítő és esztelen kifogásokkal", kifejezik nemcsak az Ön felséges elégedetlenségét, hanem keserű bizalmatlanságát is egy hűséges szolgáló irányában. Fájdalmamban osztozik Bánffy gróf és a két tanácsos, Némeny és Nagy is, akik a botrány elkerülése végett velem együtt hallgatták meg Kapuváry gárdistát. Hatalmas Úr, én még nem adtam át az Ön fájdalmas döntését ennek a három hűséges szolgá-

lónak, és szívem egyedül hordozza annak teljes súlyát, részint mert aggódtam velük megosztani mélységes kétségbeesésemet, részint abban a reményben, hogy Felséged, könyörgésemtől meghatódva, eltörli ezt a fájdalmas döntést, azért, hogy sohase kerüljön jegyzékbe az ügyiratokban.
Merészelem remélni, hogy tekintetbe véve 25 éves szolgálatomat és Személyéhez való ragaszkodásomat, Felséged kedvezően fogadja kérésemet...
Gróf Pálffy Károly

HIRDETÉS

A császár másnap a következőket válaszolta:

Nem értettük meg egymást (félreértésről van szó - M. T.) és távol áll tőlem, hogy bárkit is vádoljak azok közül, akik asszisztáltak ehhez a súlyos ügyhöz, magam is ide tartoztam. Nem engedhetem meg, hogy akár én, akár bármely vezető elfogadjon ilyesfajta kifogásokat és az a véleményem, hogy döntésemet közölheti mindazokkal, akiket illet: ne aggódjanak és ne érezzenek fájdalmat.
József

Pálffy gróf levelét és II. József válaszát egy párizsi kézirat-árverésen vettem meg. (A levélhez, amelynek eredetét a katalógus nem jelölte meg - valamelyik Pálffy-örökös adhatta el réges-rég - valaki, ugyancsak meglehetősen régen, a kézírásból ítélve 80-100 évvel ezelőtt, francia fordítást csatolt. A XVIII. századi német szöveget jómagam képtelen lévén kisilabizálni, a fenti magyar szöveg a francia fordításon alapul.)

A két levél valójában egyetlen dokumentum, egy nagyalakú, négyoldalas, enyhén sárguló papiros. Pálffy Károly - egészen pontosan: Pálffy Károly József Jeromos gróf, 1807-től: herceg, (Bécs, 1735 - Bécs, 1816) - Pálffy Miklós országbíró fia, a levél írásakor a császári udvar főudvarmestere volt. Levele három oldalt tölt be, illetve az akkori szokások szerint három féloldalt, mert az oldalak baloldali fele üres. II. József a válaszát a harmadik oldal szabadon hagyott baloldalára írta, a válasz 18 sorból áll. Nem érdektelen, hogy a január 18-ai levélre a császár már másnap, azaz a levél kézhezvétele után azonnal válaszolt - válaszának dátumát (január 19.) az első oldal "Felség" megszólítása alá írta oda. Ha ehhez hozzátesszük, hogy zaklatott uralkodásának egyik legválságosabb korszakát élte át - alig három nappal korábban, 1785. január 13-án keserűen írta öccsének, Lipótnak, hogy fontos tervét, az osztrák uralom alatt álló Belgiumnak Bajorországgal való elcserélését a porosz király, Nagy Frigyes meghiúsította - akkor csak kalapot emelhetünk a "kalapos király"előtt: hol vannak manapság az olyan birodalomvezetők, királyok, elnökök, főminiszterek, aki sűrű gondjaik közepette egy végül is nem sorsdöntő ügyben valamelyik alárendeltjük írására-feliratára "postafordultával" válaszolnak?

Még akkor is, ha Pálffy gróf nem akármilyen alattvalója volt. A császárhoz írt levele alázatosnak tűnő hangjából talán erre lehetne következtetni - az akkor szokványos fordulatokat azonban jobb mellőznünk. Pálffy a legközvetlenebb, legbizalmasabb és legmegbízhatóbb emberei közé tartozott. Furcsa idők jártak: a maga módján leginkább az egyszerű emberekhez vonzódó, a parasztok, a szegények gondjait szívén viselő császár, aki a földben látta minden

jövedelem ősforrását, a föld művelőiben az igazán hasznos teremtményeket, a legjobban a főnemesekben, legalábbis azoknak egy részében bízott-bízhatott meg. Ezek a világ és a birodalom dolgait illetően műveltebbek és szélesebb látókörűek voltak, mint - mondjuk - a jórészt elmaradott, kiváltságaikhoz foggal-körömmel ragaszkodó magyar kis- és középnemesek. Az utóbbiak száma 300.000 körül járt, kevés kivétellel dologtalan, tereferélő, intrikáló, pipázgató, kártyás, semmittevő, a parasztjaik munkájából élő, minden változástól irtózó tömeg.

Pálffy gróf mellesleg, vagy éppenséggel nem mellesleg az akkor a felvilágosodás élén járó szabadkőművességnek nemcsak tagja, hanem a magyarországi páholy nagymestere volt. (Magyar Életrajzi Lexikon, II. kötet, 342. oldal, Budapest, 1969.) Józseftől sem álltak messze a szabadkőműves eszmék. A személyes rokonszenv mellett ez is közel hozta Pálffyhoz. Mikor a szabad vallásgyakorlatot elrendelő, a protestánsokat elismerő toleranciarendeletével a katolikus főpapság, amennyire csak teheti, szembeszegül, elrendeli, hogy a "prímás" Pálffyval járja be az országot és intézze ezt az ügyet a császár ismeretes elvei szerint. És amikor a helytartótanácsból nyugdíjba küld néhány vaskalapos öreg főnemest, a tanács két új tagjává Pálffyt és gróf Grassalkovichot nevezi ki, az utóbbit atyja érdemeiért, Pálffyt "ama buzgósága miatt, amelyet személye és a közügy szolgálatában tanúsított".

Talán nem felesleges egy szót szólni II. József sorainak hangjáról-hangütéséről. Annál kevésbé, mert ennek a hangnak egy másik, ismertebb változata hírhedett volt birodalomszerte. Jellemzőjének a metsző gúnyt, a másokon való élcelődést, a könyörtelennek érzett kifigurázást tartották - azt, hogy a kipellengérezésben, mai szóval, egyetlen ziccert sem hagyott ki. Anyja, Mária Terézia nem sokkal halála előtt ezeket az aggódó, figyelmeztető sorokat írta neki:

"Bármily nagy a tehetséged, lehetetlen, hogy meglegyen minden tapasztalatod, hogy tudd a jelennek és a múltnak minden körülményét, hogy egyedül végezhess mindent. Őrizkedj attól, hogy kedved leljed a gonoszságokban. Szíved még nem rossz, hanem azzá fog válni. Ideje, hogy ne míveld már azon élceket és szellemes mondásokat, melyek csak szomorítják és nevetségessé teszik az embereket és eltávolítják tőled a becsületes férfiakat." (1788. augusztus 13.)

A Pálffy Károlyhoz írt sorokban nyoma sincs mindannak, amit anyja hét évvel korábban - és nem minden ok nélkül - hibáztatott benne. Ellenkezőleg!
Nem feltűnő-e - nagyon is az -, hogy nem a megszokott "királyi - ez esetben "császári" - többest" használja, hanem egyes szám első személyben ír? És ami ennél is szokatlanabb, megragadóbb és mélységesen emberi: mai kifejezéssel élve "önkritikus". "Magam is asszisztáltam ehhez az ügyhöz", "nem engedhetem meg, hogy akár én, akár bármely vezető...". Azzal rímel ez, amit a tudós történésznél, Marczali Henriknél olvashatunk róla: "A megtakarításokat saját magán és udvarán kezdette meg. Életmódja a lehető legegyszerűbb, nem talált örömöt drága lakomákban és zajos mulatságokban... Külsejében és öltözetében mintegy tüntetőleg kereste az egyszerűt és az olcsót. Kopott csézán hajtott végig a városon. Ruházata rosszabb volt a közönségesnél".

Mindez nem szerep volt - maró gúnya volt inkább külsőség -, meleg embersége legbelső lényéből következett. Épp úgy, mint az, hogy az alattvalójának írt levelében nem a többes, hanem az egyes számot használja és elismeri saját hibáját is. Hány akkori uralkodótól olvashattak ilyesmit alattvalóik?

A "súlyos ügy"

Vissza - vagy előre - a levélváltáshoz!
Amennyire szívmelengető volt, hogy II. József és Pálffy gróf sajátkezű írását tarthattam a kezemben, annyira érthetetlennek és kvázi megfejthetetlennek tűnt a tartalmuk.
Miféle "ügyről" van szó? Milyen botrányt akart a hűséges és bölcs Pálffy elkerülni? Mibe tört majdnem bele Pálffy grófnak és két tanácsadójának a bicskája? Miben hibáztatta önmagát is a császár? És nem utolsósorban: ki az a Kapuváry gárdista, mit követett el, miért és miről kellett leköszönnie?
Évtizedek során jó néhány régi és újabb magyar történelemkönyvet gyűjtöttem össze, de sem a millennium alkalmából megjelent Szalai-Barótyban, sem Marczali 700 oldalas, dátum nélküli, de körülbelül 1901-1905 között publikált "Magyarország története"-ben, sem az azonos című, 1964-es, Molnár Erik-Pamlényi Ervin-Székely György szerkesztette kétkötetes munkában, sem a legfrissebb, Glatz Ferenc szerkesztésében 1995 óta több kiadást megért "A magyarok krónikájá"-ban sem bukkantam az ügy nyomára. Nem lepődtem meg túlságosan: aligha az ország sorsára-történetére komolyan kiható eseményről van szó.

Aztán a Magyar Történelmi Lexikon II. Józsefnek szentelt szócikkét olvasva, a császárról szóló irodalom élén - Szomory Dezső és Németh László drámái előtt - ott állt Marczali Henrik alighanem első nagy művének a megnevezése "Magyarország II. József korában, I-III. Budapest, 1882-1888". A három kötet hatalmas monográfiát sugallt. Ebben talán említésre kerül.

Egyvalami biztos volt: ez a könyv Párizsban nyilván fellelhetetlen. Majd Budapesten... De a kíváncsi ember, aki ráadásul egy kéziratritkaságot forgat az ujjai között, türelmetlen. Megkértem hát kedves barátomat, Magyarország volt UNESCO-nagykövetét, dr. Pataki Pált: megtenné-e, hogy valamelyik hazai könyvtárban belekukkantana a nagy Marczali-könyvbe? Hátha abban...
Alig néhány nap múlva jött a válasz: a Marczali harmadik kötetében, annak is a vége felé elég részletesen ismertetve van a Kapuváry-ügy. Ha kell, megpróbálja kimásoltatni nekem ezt az oldalt.

A szerencse - legalábbis ez ügyben - továbbra sem hagyott el. Amikor szívbéli barátomnak, Murányi Gábornak szót ejtettem a dologról, kiderült, hogy neki megvan a ritkaságszámba menő Marczali-könyv. S mert Patakiék éppen Párizsba tartottak, voltak olyan szívesek és elhozták nekem az egybekötött, nem éppen súlytalan hármas kötetet.

A harmadiknak 417-423. oldalán, "A visszaélések" című alfejezetben ez olvasható: "Megyei visszaélésekben sem volt hiány. Először a hajdúk panaszkodtak kapitányuk, Csanády Sámuel ellen... Egy borsodi főszolgabíró bevádolja a főispánt, Andrássy Istvánt... Viszont a főispán bevádolta a panaszlót, Radvánszkyt." A császár Orczy bárót bízza meg az egymásnak ellentmondó vádak kivizsgálásával. "Báró Orczy jelentése szerint az egész magisztrátus, néhány ifjú tagjának kivételével be volt a visszaélésekbe bonyolítva... Ezért József letette a főispánt (Andrássyt) hivatalából."

Itt kerül sor a "mi" ügyünkre:
"Beregh megyében úrbéri visszaélések miatt írt ki restaurátiót a császár. Mindazok, akiknek részük volt a visszaélésben, kizáratnak, a táblabírák is. A kanczellária felszólal a tisztikar védelmére, de József kijelenti, hogy az ily eseteket nem lehet büntetlenül hagyni. Az ottani állapotok vizsgálatával megbízott ugocsai főispán, gróf Teleki József, a következőket jelentette: Bevádolták Kapyt, az adminisztrátort, hogy szokás ellenére a tisztújításnál nem candidálta az előbbi vicispánt, Budayt, hanem cliensét, Bessenyei Györgyöt. Ezért hálából az új alispán 4000 forintot adott ki a megye házi pénztárából Kapy installációjára, és 100 aranyat, neki és

Barkóczynak ajándékul. Az evés-ivás 2522 forintba került. Ezen összegeket Kapynak és Barkóczy örököseinek meg kell téríteni, mert felső parancs tiltja az ily hiába való pompát. Az 1782. restauratió alkalmával az administrátor 100 aranyat kapott, a lakomázás 400 forintba került. Ezt is meg kell téríteni. A parasztok kénytelenek voltak mindent, mit kívánt, ingyen beküldeni az administrátor asztalára. Mindenféle állatot, halat, madarat ajándékba kellett odavinni még 17 mérföldnyi távolságból is. Minden zsidónak, az alispán parancsából, 1-2 pár teknősbékát kellett vinni az administrátorhoz, kik nem tették, 5-6 garasnyi bírságot fizettek. Az installátióra 100 köböl zabot vetettek ki a vereczkei magtárból. A rendkívüli 4000 forintnyi kiadást pedig a parasztokra és armalistákra kivetett 1-1- forintnyi önkéntes adó által fedezték. Mindezért Kapyt hivatalra képtelennek nyilvánította a császár."

Helyben vagyunk! A Pálffy-II. József levélváltásban szereplő "Kapuváry" elírás lehet: Kapyról van szó, aki egyébként aligha volt valami nagy híresség, ha imígyen elírta a nevét Pálffy gróf. (Talán belejátszhatott, hogy Győr-Sopron megyében van egy Kapuvár nagyközség, híres római korból való hely, első említése 1162-ből ismert, királyi vár volt, majd a Kanizsaiak, a Nádasdyak birtoka, és történetünk idején az Esterházyak építtettek ott barokk kastélyt - így inkább járt rá a közeli Bécsben a grófi toll, mint a Kapyra. Vagy talán Kapynak Kapuváry volt a nemesi előneve és az ügy során ez ragadt meg Pálffy grófban?)
A vizsgálattal megbízott és arról jelentést tévő Teleki József gróf nem akárki. A szomszédos Ugocsa megye főispánja, de ami ennél jóval többet mond: nagyműveltségű, protestáns főúr, a vallási türelmet meghirdető II. József híve, nyugati tanulmányútján Rousseau-val megismerkedő, de konzervatívként Voltaire-t már élesen elutasító, verselő irodalmár és értékes útinaplóíró. Jelentő-följelentő szerepét bizonyára erkölcsi-hazafiúi kötelességének tekinti, amire rátesz egy lapáttal kálvinista szigora is.

HIRDETÉS

A jelentésben a Kapyé mellett még három név szerepel: Buday vicispáné, akiről semmit sem mond az Életrajzi Lexikon, Barkóczyé, akinek csak három őséről szól - Ferencről, aki Thököly mellett kuruc generális volt, aztán elpártolván tőle, újsütetű gróf és zempléni főispán, aztán kuruc fogságba kerülve Rákóczi generálisa és a nemesi felkelés vezére; egy másik Ferenc grófról, aki Rákóczihoz csatlakozva marsalli rangig emelkedett, majd a rábízott Csicsva várát feladta Pálffy Jánosnak és maga is meghódolt a Habsburgoknak; végül egy harmadik Ferenc grófról, aki 1761-ben esztergomi érsek lett s a tudományok nagy pártfogója volt. Végül, akinek a jelentés egyedül említi a keresztnevét: Bessenyei Györgyről esik szó, aki a szöveg szerint Kapy "cliense" volt, és a különféle rút visszaélések résztvevője, haszonélvezője.

Bessenyei György! Első olvasatra mellbe vág a név. A magyar felvilágosodás kezdeteinek vezéralakja, a bécsi testőrből lett újító irodalmár, a nyugati kultúra egyik első zászlóvivője Magyarhonban, a nemzeti művelődéspolitika rendszerének megalapozója, az Akadémia tervének Széchenyit is megelőző kimunkálója, a szegényeket védelmező filozófus, író, költő részt vett volna a parasztok és zsidók nyomorgatásában? Igaz, ami igaz, az imént említett Teleki gróffal, a református egyház egyik fő emberével már régóta hadilábon áll - Teleki utálja és üldözi őt, eléri, hogy bécsi egyházi ügyvivőként kapott tisztes évdíját megvonják, ez után tér át a kitaszított író a katolikus hitre -, mindez tény és való, de ettől még Kapy mellett népnyúzóvá válni? Hihetetlen.

A magamfajta amatőr átnéz féltucat történelemkönyvet, irodalmi lexikont, monográfiát - sehol semmi nyoma annak, hogy Bessenyei valaha is alispán lett volna Beregben. Nekivágok az ezeroldalas Marczalinak (névjegyzék nincs benne), és a konok kétkedés nem marad eredménytelen. A beregi ügyről a harmadik kötet vége felé esik szó. Több mint 600 oldallal korábban, az első kötet 175. oldalán megtörténik a szerencsés tisztázás. "Beregh megyében - írja Marczali - Bessenyei György alispán, az írónak nagybátyja, a jobbágyságot adóval terheli és baromfi, vaj és egyéb elemi és élvezeti czikkek ingyen szállítására kényszeríti, hogy Kapy administrátornak kedvében járhasson". Kő esik le a történelembe belekontárkodó ember szívéről. Igaz ugyan, hogy a harmadik kötetben - a Teleki-jelentés szerint - nem Bessenyei akar kedveskedni Kapynak, hanem Kapy ünnepli Bessenyei alispáni kinevezését a szegényeket sanyargató mulatozással - ez majdnem mindegy. A fő az, hogy az a Bessenyei György - nem a mi Bessenyei Györgyünk!

Az továbbra sem világos, hogy a Teleki-jelentés után Kapy és a Barkóczy-örökösök mellől miért maradt ki Bessenyei a megbírságoltak sorából. Talán csak nem az unokaöcs akkor már elismert írói érdemei miatt? Feltevés, bizonyíték nincs rá, jó volna ezt hinni...
Rejtély marad az is, miért írja II. József Pálffy grófnak, hogy ő - a császár - is asszisztált a beregi ügyhöz. Talán arra célzott, hogy mindeddig nem volt elég szigorú a magyarországi rendteremtésben? Nem árt megjegyezni, hogy Józsefnek nem volt szüksége térképre ahhoz, hogy pontosan tudja: hol-merre játszódtak az események. Ez a lelkiismeretes, kötelességtudó, az előtte álló nagy feladatokra fáradhatatlanul tapasztalatokat gyűjtő ember jóval trónra lépése előtt háromszor járta be egész Magyarországot (is): 1768-ban, 1770-ben és 1773-ban. Útjairól, benyomásairól jegyzetek tömegét készítette, a majdani tennivalóira felkészülendő.

Csoda-e, hogy a beregi főkolomposokra lesújt József keze? Azokat a parasztokat sanyargatták és gyötörték, akiket éppen ő szabadított fel jobbágyi függőségükből és földhöz kötöttségükből. Ha kisebb mértékben is, azokat a zsidókat sarcolták, akiket - anyja korlátozásait megszüntetve - ő tett szabaddá: kereskedhettek, földet bérelhettek-művelhettek, beléphettek a céhekbe, még kardot is hordhattak, csak a szakállukat kellett levágatniok és a héber név helyett (mellé) német nevet kellett felvenniök.

Még annyit: ami Beregben történt, inkább szabály volt, mint kivétel. A korábbi kormányok alatt "buján nőtt az országban a vesztegetés, az erőszakoskodás és hatalmaskodás burjánja, melyhez nem mert nyúlni a magasabb igazgatás. A legtöbb eset nem is jutott a fejedelem tudomására. Nem csak Oroszországra nézve áll 'az ég magas és a czár távol van' közmondás, hanem minden országra, melynek féktelen nemességét még nem tanítja a törvény tiszteletére a polgárság kötelességérzete. A korlátlan kormányt épp ezen elnyomás tette mindenütt szükségessé. A szegény jobbágynak legfőbb kívánsága az volt: vajha panasza elhatna a császárhoz, ki akar segíteni rajta. És a császár azért utazik az országban, hogy maga ítélhessen, és ne vezethessék félre a bűnösökkel czimborázó tanácsosok". (Marczali, III. kötet, 27. oldal.)

József haragos és keménykezű. Nemcsak jól ismeri, hanem szereti is Magyarországot. Ezért elviselhetetlen számára az, ami ott végbe megy. További példák? Pécs akkor lett szabad királyi város. A kiküldött királyi biztosok ezt drágán megfizettetik vele: báró Vlassich Gyula 6000 forintot zsebel be, gróf Balogh szintén. József elbocsátja mind a kettőt és a pénzt visszafizetteti velük. Kassán a visszaélések kivizsgálásával megbízott Eötvös Miklós hagyja magát megvesztegetni. József megfosztja hivatalától és kártérítésre ítéli. Kikinda, Kőszeg, Sopron, Korpona - ahová néz, csupa visszaélés, korrupció. Mikor 1783-ban bejárja a

fővárossá teendő Budát és Pestet, alig győz kifejezést adni megvetésének az ott folyó gazdálkodás miatt: lehető legrosszabb állapotban van minden nyilvános intézet, kórház, árvaház és a szegények ügye... A vizsgálat eredménye a tanács letétele. (Marczali, III. kötet, 417-418. oldal.)

Hogyan tűrhette volna meg ez a tisztakezű és tisztalelkű császár mindazt, ami Beregben történt?

Főhajtás József előtt

Enciklopédiairodalmunk gyöngyszeme, az 1925-ben megjelent kisalakú "Világlexikon - A tudás Egyeteme", amelyiknek többek között olyan munkatársai voltak, mint Balassa József, Beke Manó, Hevesy Iván, Illyés Gyula, Laziczius Gyula, Madzsar József, Pethő Sándor, Stromfeld Aurél, Supka Géza, Vámbéry Rusztem, minekutána nem kevesebbnek, mint "a világtörténelem egyik legfelvilágosultabb uralkodójának" nevezte II. Józsefet, példamutató tömörséggel így sorolja fel reformjait:
- a magyar közigazgatás nyelvévé a latin helyett a németet tette;
- a megyei beosztást megszüntette, az országot tíz kerületre osztotta;
- elrendelte az összes - nemes és nem nemes - népesség összeírását (első népszámlálás);
- megszüntette a földesúr fegyelmi büntetőjogát (a botozást) jobbágyai felett;
- helyreállította (a földhöz kötött jobbágyaknak) a szabad költözés jogát;
- 1771-ben kiadta a türelmi parancsot, amely az összes keresztény felekezeteknek teljes vallásszabadságot és híveiknek egyenlő polgári jogokat biztosított; ("A jozefinista törvényhozás lényeges részét azok az intézkedések és rendeletek alkották, amelyek az egyház iránti politikában nyilvánultak meg. A császár, ahogy ezt VI. Pius pápa 1782-es bécsi látogatása alkalmával tapasztalhatta, meggyőződéses és vallásos katolikus volt, de ez nem akadályozta meg abban, hogy a politikai érdekeket megfontolva és a század humanitárius szellemében ne védje a vallási türelem alapelvét." Erich Zöller: Geschichte Österreichs von der Anfängen bis zur Gegenwart, Bécs, 1961.)
- eltörölte a szerzetesrendeket, vagyonukat lefoglalta;
- behozta a placetum regiumot (a királynak azon jogát, hogy a pápának minden rendelete - bulla, breve stb. - Magyarországon csak a király engedélyével hirdethető ki és hajtható végre).
A felsorolás nem említi: két századdal Európa országai előtt eltörölte a halálbüntetést.

HIRDETÉS

Aztán jön az összeomlás. Belgium fellázad ellene, a Bánságban súlyos vereséget szenved a törököktől, magyar urak a porosz királlyal és a szultánnal lépnek titkon érintkezésbe, hogy megszabaduljanak tőle. Európában reng a föld: 1789. július 14-én a franciák lerombolják a Bastille-t - mintha csak meghallották volna Batsányi szavát, a királyi és császári udvarok Párizsra vetik szemüket, ahol a feleségével, József szeretett húgával, Marie-Antoinette-tel külföld felé menekülő és elfogott királynak, XVI. Lajosnak esküt kell tennie az új alkotmányra. Az uralkodóházak félnek és ellentámadásra készülnek. A bécsi udvar is úgy látja, hogy József túl messzire ment, általában és különösen a magyar urak többségével szemben. Elviselhetetlen nyomás nehezedik a súlyosan beteg császárra. 1789. december 17-én megtörten a hűséges Pálffyhoz fordul: terjessze elé egy leirat tervét, amellyel az elkeseredett magyar megyéknek válaszolna. Pálffy még aznap megteszi és József csekély változtatással elfo-

gadja: megígéri az Országgyűlés egybehívását - magyar királlyá koronázásának elmaradását azzal mentegeti, hogy azt "nevezetes történetek" (?) hátráltatták. De már ez sem elég. Egyes megyék az uralkodó személyét támadják, és a háborús kényszer miatt zaklatott, megnyomorított és hadba vitt parasztok - azok, akikért annyi jót cselekedett korábban, és akik eddig igazán szerették - most elfordulnak tőle és a nemesek mellé állnak. A halál leheletét érzi, amikor 1790. január 24-én megkéri Pálffyt, hogy tegyen előterjesztést a magyarországi viszályok lecsillapítására. Négy nap múlva kiadja fájdalmasan híres visszavonó rendeletét: csupán három alkotását tartja fenn, a türelmi rendeletet, a plébániák rendezését és a jobbágyfelszabadítást. Február 13-án feladják neki az utolsó kenetet, 17-én átnyújtja a koronaőröknek - Bécsből hazahozatalra - a Szent Koronát és 20-án reggel örökre lehunyja szemét.

Tragikus vég, a visszájára fordult jóindulat, a meg nem értettség és a magány egybefonódó tragédiája, amit szerencsétlen magánélete még csak elmélyített. (Első feleségét, Izabella pármai hercegnőt, akit imádott, 1763-ban, házasságuk harmadik évében elvesztette; röviddel ezután egyetlen gyermeküket, a lányukat is. Második feleségével, Wittelsbach Mária-Jozefával ugyancsak rövid házassága boldogtalan volt; 1767-ben ő is meghalt, és József többé nem nősült meg - hivatásának szentelte életét. Zöllner, 299. oldal.)
Nincs értelme itt hosszabban merengeni sorsán-végzetén - megtették mások, hivatottabbak, Szomory és Németh László említett műveikben és Fejtő Ferenc "Egy forradalmár Habsburg - II. József" című könyvében.

Hanem egyvalamiről még szó kell hogy essék. Arról a vádról, miszerint magyarellenes lett volna és ennek "bizonyítékáról": a német nyelvet rá akarta erőszakolni a magyarokra, el akarta törölni a magyart.

Válaszoljon erre a legilletékesebb, ő maga. Feleletként a megyei szónokoknak, akik szerint "törvényeink és szokásaink megsértésével kívántatik most az országtól, hogy ezentúl mindenek német nyelven irattassanak" és "ha egyszer a deák és magyar nyelvnek el kellene múlnia, mintegy bizonyosan következő dolog, hogy mind a törvénynek, mind a szabadságnak, melyet véreik kiöntésével, élet vesztésével a királynak való hívségért és szeretetért nyertek és szerzettek édes atyáink, el kellene enyészni" - (Beőthy János gróf beszéde a biharmegyei gyűlésen, 1784. július 14-én) -, erre a demagóg felvetésre József így válaszolt:

"Hamis azt hinni, hogy én félre akarom tolni a magyar nyelvet. A rendeletem nem tartalmaz semmit a magyar nyelv és a Magyarországon beszélt más nyelvek ellen.
Semmi egyébről nincs szó, mint a latinnak, ennek a holt nyelvnek a kiküszöböléséről, amelyet úgyis csak a tudósok használnak. Arról szó sincs, hogy emberek milliói nyelvet változtassanak, csupán arról, hogy azok, akik a köz szolgálatának szentelik magukat, a latin helyett a németet használják és az ifjúság is tanulja meg ezt a nyelvet... Ebben a szellemben kell végrehajtani a rendeletemet és ne tévesszék szem elől, hogy én azt a magyar nemzet javára és becsületére hoztam. Szó sincs az anyanyelv kiirtásáról és még kevésbé arról, hogy ez az én kényelmemre szolgál, mivelhogy én latinul egész jól ki tudom fejezni magam."

Egy betű sem igaz hát abból, hogy nyelvünk ellensége volt. De egy soknyelvű birodalom uralkodójaként nem volt-e természetes, hogy azt kívánja: előbb-utóbb legyen egy olyan nyelv is, amelyet - a sajátjának feladása nélkül - a határokon belül mindenki megért?

El kell ismerni, hogy a megyék nyelvi ellenállásából jó is fakadt: a magyar irodalom virágzásnak indult. A nyelv megújítói és felvirágoztatói egyébként nem a Pató Pálok, hanem többségükben "jozefinisták", a császár hívei-méltánylói voltak. Az úri népek - tisztelet a kivétel-

nek - a rágalmat hurcolták tovább: mintha József a magyarok ellensége lett volna.
Ha a Habsburgok adtak valakit Magyarországnak, akiről nem nagy túlzással azt lehet mondani, hogy géniusz, az ő volt. Róla szólván Nagy Frigyes így szellemeskedett: József előbb teszi meg a második lépést, mint az elsőt. Lehet. De magyarul ez azt is jelenti - és a beregmegyei epizód, Pálffy gróf és a császár most előkerült levélváltása erre is bizonyság -, hogy megelőzte a korát.
Ez volt a nagysága és ez lett a veszte is.

Fecerunt magnum áldomás

Béla király jegyzője, Anonymus - a latin Gestájába magyar szót keverve - már az 1300-as évek derekán beszámol arról az úri szokásról, hogy jó hír hallatán ünnepi lakodalmat rendeznek - vannak, akik az "áldomás" szót a pogány áldozatbemutatásból eredeztetik, de a későbbi időkben mindenképpen nagy evés-ivást, lerészegedést jelentett.
Ezt a hagyományt őrizte meg Kapynak és társainak beregi, parasztnyúzó mulatozása, ez él a nemesi világban 130 év múlva is, amikor Ady 1914-ben megjelent versét, a "Kétféle velszi bárdok"-at így kezdi:

A fátyol borult, az asztal terült,
Örült az úr-rend a Deáki tettnek,
Fecerunt magnum áldomás s Buda
Filoxerátlan hegyei lihegtek.

Piros borával megint itatott
Vármegye bálján jókedvű alispán,
Mindenki támadt, élt és szabadult,
Csak a plebs maradt egyedül a listán.

Ez élt tovább, a királyság után a móriczi úri-murik idején a kormányzói Magyarországon, aztán akkor, amikor Tito látogatásakor a népi kollégisták voltak a hajtók, aztán a megyei kiskirályságokban, a Széchenyi Zsigmonddal együtt vadászó pártfőtitkár évtizedeiben.
És manapság? Ki a plebs és kik lövöldöznek, lakomáznak?
Hunnia örök!

Ki kicsoda?

Pálffy Károly József Jeromos, herceg (Bécs, 1735. okt. 1. - Bécs, 1816. máj. 28.): udvari kancellár. ~

Miklós országbíró fia. 1757-től mint cs. és kir. kamarás a későbbi II. József környezetéhez tartozott. 1762-től udvari tanácsosként az udvari kamara Banco-Deputation-jánál szolgált. 1774-ben az udvari kamara alelnöke lett. 1779-től egyúttal Zemplén vm. főispánja. 1780-ban mint kir. biztos megjelent a budai egyetem ünnepélyes felavatásán. II. József uralomra jutása után pályája gyorsan emelkedett. 1783-tól főudvarmester, 1787. márc.-tól Mo. és Erdély udvari kancellárja. 1785. dec.-ben II. József hozzá írt levelében fejtette ki a mo.-i adóreformra vonatkozó terveit. 1789-ben a császár felszólítására javaslatot készített a kibontakozásra, amelyben a nemesi-nemzeti sérelmek okainak megszüntetése mellett foglalt állást. 1791-től Pozsony vm. valóságos és örökös főispánja, a pozsonyi vár főkapitánya. Nyugalomba vonulásakor, 1807-ben osztrák hg.-i méltóságot kapott. Pártfogolta a m. irodalmi vállalkozásokat. Szabadkőműves, a mo.-i páholyok nagymestere volt.

Bánffy György, gróf (Piski, 1746. dec. 24. - Kolozsvár, 1822. júl. 5.): Erdély kormányzója.

Tanulmányait a bécsi Theresianumban végezte. 1776-ban cs. és kir. tanácsos, majd Kolozs vm. főispánja. 1777-ben az erdélyi kormányzóság tanácsosa. 1782-ben Erdély kincstartója, 1783-ban alkancellárja, 1787-től haláláig kormányzója volt; e hivatalában az 1790-i ogy. is megerősítette. Bonchidai kastélyában fényes barokk udvart tartott. - Irod. Helmut Klima: Guvernatores Transilvaniei 1774-1867 (Nagyszeben, 1943).

Teleki József, gróf (Huszt, 1738. dec. 21 - Szirák, 1796. szept. 1.): főispán, koronaőr.

Bod Péter nevelte, majd Bázelben és Leydenben végezte egy.-i tanulmányait, melyek során Rousseau-t is felkereste. Az erdélyi kir. tábla bírája (1781), majd Ugocsa vm. főispánja (1782-től). 11. József uralkodása idején a pécsi iskolai kerület ig.-ja, 1795-től koronaőr. Az 1790-es ogy.-en még a Habsburg-ellenes ellenzékhez szított, de a francia forradalom hatására mindjobban közeledett az udvarhoz. Konzervatív prot. szellemben támadta a Voltaire által képviselt felvilágosodás eszméit, üdvözölte. a II. József-féle vallási türelem politikáját, egyúttal mint a protestánsok egyik fő embere védelmezte a vallást és az egyházat. Elnöke volt az 1791-i budai ref. zsinatnak. Megvette és kiegészítette Cornides Dániel könyvtárát és értékes állattárát, matematikai és fizikai szertárat gyűjtött, alkalmi költeményeket írt. Külföldi útjáról szóló részletes kéziratos naplója értékes művelődéstörténeti forrás. - F. m. Essoi sur la foiblesse des esprits-forts (Leyden, 1760, Amsterdam, 1762); Atyafiúi barátságnak oszlopa (költemény, Kolozsvár, 1779); Sermo quem in frequentissimo omnium regni Hungariae statuum et ordinum conventu die 13. Martii 1791 Posunii habuit (H. n.); La cour de Louis XV. Journal de voyage du comte J. Teleki (Kiadta Tolnai Gábor, Bp., 1943). - Irod. Teleki László: Lebensbeschreibung des Reichsgrafen Joseph T. von Szék (Hermannstadt, - 1800); Rácz Lajos: Gr. T. J. levelezése Rousseau-ról és Rousseauval (Akad. Ért. 1913); Krusché Emil: Gr. T. J. élete és művei (Bp., 1928); Fuhrmann Kamilla: Gr. T. J. és a magyar-francia kapcsolatok (Bp., 1929).
(Magyar Életrajzi Lexikon. Akadémiai, Bp. 1967.)

Titokzatos fellegvár, kínzókamrával – A lékai lovagvárban
*Pais-H. / Fotó: Bori*2011. augusztus 29. 16:21
http://www.nyugat.hu/tartalom/cikk/titokzatos_fellegvar_kinzokamraval_lekai

Ha van pár óránk lazítani, érdemes autóba pattanni, mert egy kőhajításnyira Kőszegtől áll a nyugati határvidék első kővára, a mai Ausztria utolsó lovagvárává lett Léka (Lockenhaus). Nosza! Ingyenes a parkoló, hegyet sem kell mászni és belecsöppenünk a történelembe…

Linkek

Lékai vár hivatalos honlapa

A várral megegyező nevű kisváros (ma Lockenhaus) az Irottkő Naturpark területén áll, körülbelül 7 kilométernyire a magyar határtól, Kőszegtől Bécs irányába. (A várhegy a községtől keletre, a Gyöngyös által három oldalról körülfolyt meredek oldalú magaslaton fekszik, közel 400 méter magasan). A várhoz a falu előtt kell lekanyarodni, balra, ott a ligetes térségben rögtön kereshetünk magunknak egy szabad parkolót. Nyugi, még hegyet sem kell másznunk, pár perc, és már bele is csöppentünk a (magyar) történelembe.

Lockenhaus - Lovagvár a hegytetőn

Barátságos árak, de lehet ingyen is a várkörön kószálni

Az árnyas fák alatt a délutánban alig pár autóval találkozunk, jellemzően mind magyar rendszámúak. Úgy tapasztaljuk, kisgyermekes családok ideális szieszta-tere ez, nem véletlenül. Csodálatos környezet, pazar panorámával, ráadásul, ha nincs a tarsolyunkban kellő euro arra, hogy a belépődíjakat kifizessük, akkor is megéri a benzinpénzt, mert csodálatos és titokzatos távlatok nyílnak meg előttünk.

Az udvaron ráadásul hangulatos fajátszótér, óriássakk vár, kint a szabadtéren apró kis színpad, a plakátokból ítélve rendszeresen tartanak komolyzenei előadásokat, kamara- és orgonafesztiválokat.

Lockenhaus - Lovagvár a hegytetőn

A fellegvár a 13. század elején a német betörések ellen épült, a nyugati határvidék első kővára volt. A tatárjárás idején említették először írásban Leuca néven. Először királyi vár volt, majd Bana ispán kapta meg. A 13. század második felében a Németújváriak szerezték meg. Károly Róbert tőlük vette vissza, a 14. század végén a Kanizsai-családnak adta Zsigmond király. 1535-ben Kanizsai Orsolya hozományaként Nádasdy Tamás kapta meg. Nádasdy Ferenc országbírót, a Wesselényi-összeesküvésben való részvételéért fő- és jószágvesztésre ítélték, elkobzott birtokait 1676-ban Esterházy Pál herceg vette meg. A 20. század elejéig volt Esterházy-tulajdonban.

Titkos lovagterem, kerekasztallal

Léka a trianoni békeszerződésig Vas vármegye Kőszegi járásához tartozott. 1921-ben Ausztria Burgenland tartományának része lett.

Léka várát 1968-ban Paul Anton Keller osztrák író vásárolta meg, aki a fellegvárban gyógyintézetet, az elővárban pedig panziót alakított ki. Minden pénzét a várra költötte.(Neki is van néhány emlékszobája). A vár 1980-óta a Prof. Paul Anton Keller-Alapítvány tulajdonában van. Az alapítvány vagyonából az épületeket fokozatosan renoválták, történeti múzeumot, koncerttermet alakítottak ki. Restaurálták a gótikus várkápolnát és a lovagtermet.

Szálloda, étterem és múzeum is egyben

A vár udvara nyitott, szálloda és étterem is működik benne. A pazarul berendezett múzeumi részbe már 5 euróért bejuthatunk (gyerek: 2,5, diák és nyugdíjas jegy 4 euro). A középkori várfalak közt megszemlélhetjük milyen is volt egykoron egy fellegvár lovagterme, kápolnája (sok száz év előtti freskómaradvánnyal), díszterme és konyhája, láthatunk kiállítást a hajdani szerzetesekről is.

A vár egyik fő látványossága a kínzókamra, benne a kínzóeszközök karakteres képviselőjével, a vasszűzzel. Ez az embernél nagyobb fém instrumentum, amibe beleállították a kivégzésre ítéltet, az ajtó belső felszínéből tüskék álltak ki, amik az ajtó záródása után, a bent álló testét perforálták. Kedves, bájos szüleménye az emberi alkotó leleménynek. A várban természetrajzi múzeum is működik, melyet Huszty Ödön ornitológus hercegi magántitkár alapított.

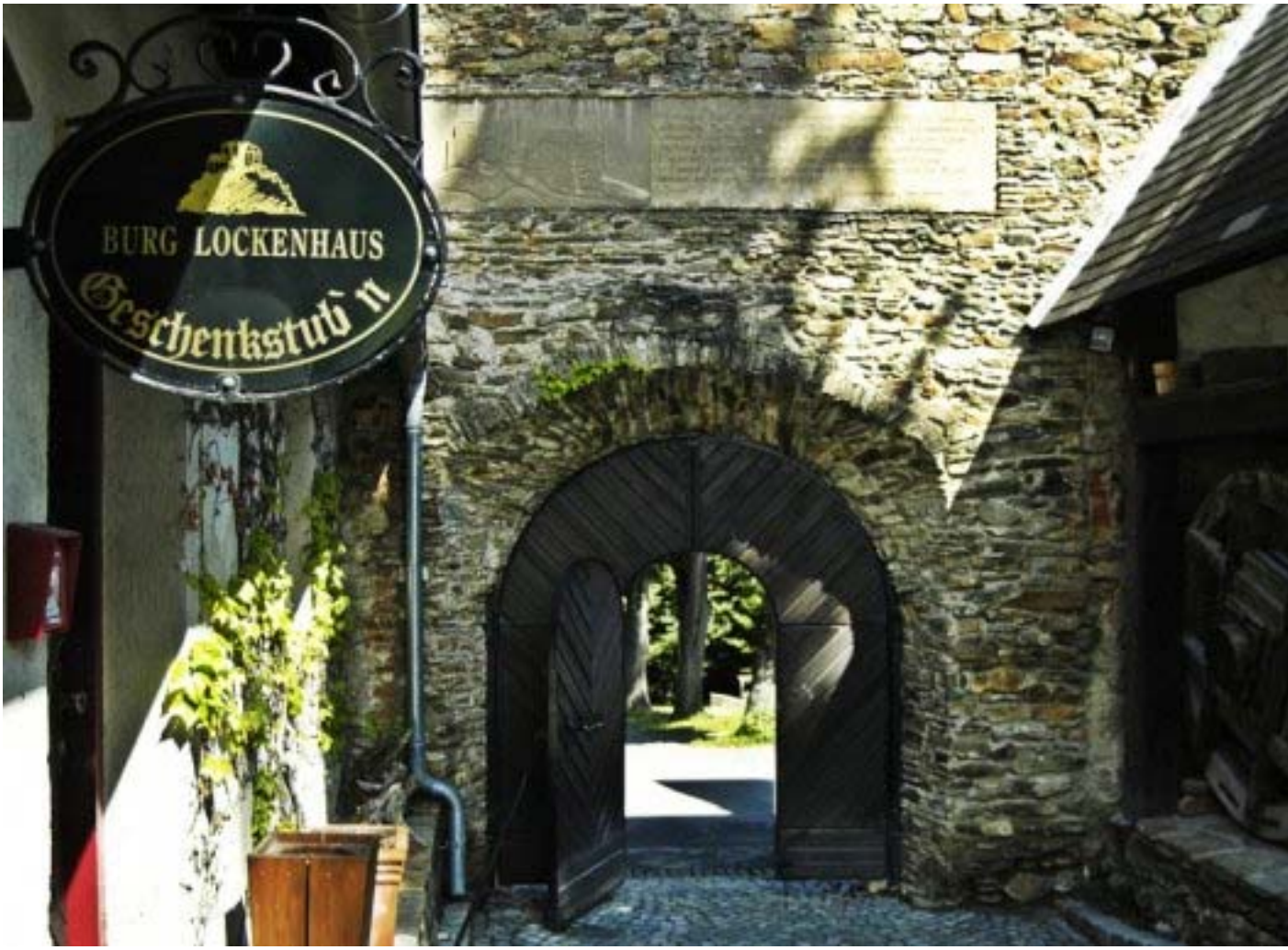

Lockenhaus - Lovagvár a hegytetőn

Szabadkőművesek titkos találkahelye?

Lovagteremébe állítólag csak bizonyos időszakban süt be a nap, ezért mind a mai napig sokan úgy vélik, egykoron misztikus lovagrendek használták. Manapság pedig titkos, szabadkőműves összejövetelek színhelyeként hallani róla, ahol magas rangú politikusok is megfordulnak. Egy közismert legenda pedig arról szól, hogy a várkápolnában éjfél tájt elhalt barátok kísértenek.

Figyelem! A múzeum január-február hónapokban zárva tart! Most érdemes túrázni erre!

Érdemes besétálni a belvárosba is – mert szép

Lent a vár aljában sétálhatunk egyet a tó körül, majd érdemes pár órát a belvárosra is szánni, ahol megcsodálhatjuk a Szent Miklós-templomot, amelyet Nádasdy Ferenc építtetett Pietro Orsolini itáliai építész tervei alapján, 1655 és 1669 között. (Útikönyvekben olvashatjuk, hogy a főoltárt díszítő szobrok Szt. Istvánt, Imrét, Borbálát és Erzsébetet ábrázolják. A templom alatti kriptában középen látható Nádasdy Ferenc vörös márvány szarkofágja. A jobb oldalon áll Nádasdy Tamás és Kanizsai Orsolya síremléke.)

Lockenhaus - Lovagvár a hegytetőn

Lékán van egy szabadtéri medencés strand is, igényes, ám meglehetősen kicsi, egy nagy csúszdán kívül semmi „extra” nincs, ráadásul hidegvizes. Viszont fórumokon azt olvasni, barátságos hely, nincs tömeg, inkább kis falusi strand, mintsem nagyvárosi élményfürdős lábáztató.

A várról és történetéről bővebb információk itt olvashatóak...

0

bar!kád

Keresés a webhelyen:

FŐOLDAL BELFÖLD KÜLFÖLD GAZDASÁG MOZAIK SPORT GÚNYHATÁRON TÚL MULTIMÉDIA BŰNÜGY ÖRÖKSÉGÜNK

Orbán Viktor figyelmébe: szenegáli választási trükkök

http://barikad.hu/orb%C3%A1n_viktor_figyelm%C3%A9be_szeneg%C3%A1li_v%C3%A1laszt%C3%A1si_tr%C3%BCkk%C3%B6k-20110904

2011, szeptember 4 - 09:35

Friss hírek

Szenegál elnökválasztásra készül, így az immáron 11 éve regnáló államfő, Abdoulaye Wade trükkök százaival próbálja megtartani hatalmát. Legutóbb az elnökjelöléshez szükséges kaució drasztikus emelésével próbálkozott, azonban így is maradt húsz kihívója, miközben akciójának köszönhetően még több embert fordított maga ellen. Ha az elnökön múlna, fia követné őt az államfői székben – ez se találkozott a nép egyöntetű támogatásával.

Előreláthatóan 2012. február 26-án Szenegál elnököt választ. Azonban a már évek óta megfigyelhető belpolitikai változások egyre kétségesebbé teszik a voksolás demokratikus voltát. A választásügyi miniszter augusztus 29-én fogadta el azt a tervezetet, mellyel 25 millió nyugatafrikai valutaközösségi frankról 65 millióra (nagyjából 27 millió forintra) emelték azt a kauciót, amit mindenkinek be kell fizetnie, aki aspirál az elnöki székre (Szenegálban az átlagfizetés havi 30 ezer forint körül mozog).

Az általános felháborodást az elnök már melegében igyekezett lehűteni, hangsúlyozva, hogy az intézkedés az összes párt konszenzusa révén született, és célja, hogy „elbátortalanítsák" azokat, akik a választást „politikai marketingként" kezelik. Az országot vezető koalíció hivatalos állásfoglalása szerint ez a lépés az „irreális" jelöltek kiszűrése miatt volt szükséges. Az emelést az ellenzék antidemokratikusnak titulálta, valamint rávilágított az új rendszer másik kritikus pontjára: ezt a 27 millió forintnak megfelelő pénzt csak azok kapnák vissza, akik a választáson elérik az 5 százalékot.

Mégis, a legnagyobb probléma onnan ered, hogy sokan egyértelműnek vélik, hogy Wade célja ezzel az volt, hogy politikai ellenfeleit lemorzsolja, így lehetőleg minél kevesebben maradjanak versenyben az elnöki székért. Ugyanis ő maga is indulni akar az elnökválasztáson, ami ugyan a jelenlegi szenegáli alaptörvény szerint alkotmányellenes, de az államfő és támogatói azzal érvelnek, hogy mikor 2007-ben másodszor hatalmazták fel, akkor már az új, 2001-es alkotmány volt érvényben. Ebben az elnöki mandátumot 7 évről 5-re csökkentették le, ezért jár neki a következő öt év is. Ez persze gyenge érvnek bizonyult, nem hatotta meg az ellenzéket, akik arra kérték az elnököt, hogy mondjon le. Szenegálban még sosem volt puccs, és a szenegáliak szeretnék tartani magukat ehhez az egyébként Afrikában igen ritka eredményhez. A gazdasági stagnálást, energiaellátási zavarokat és Wade uralmi törekvéseit megelégelve ezért aztán az ellenzék tüntetésekbe kezdett. A gyújtogatásokkal járó demonstrációkra az elnök a katonaság bevetésével válaszolt, és a fegyveres erők végül helyreállították a rendet.

Wade mostanság épp bíróságon próbálja bizonyítani, hogy joga van elnöknek maradni. Ügyvédei úgy magyarázzák ezt, hogy mivel 2001-ben új alkotmányt fogadtak el, ezért a 2000 és 2007 közötti időszak egy másik periódusnak számít, így tulajdonképpen 2007-től 2012-ig másodszor lett először megválasztva, így nyugodtan megkaphatja az új, 2017-ig tartó mandátumot. Más kérdés, hogy azok szerint is alkotmányellenes az újrajelöltetése, akik részt vettek az érvényben lévő alaptörvény megalkotásában.

Az ellenzéki tüntetések másik oka az volt, hogy Wade június 23-án alkotmánymódosítást kívánt eszközölni: az azóta visszavont tervezet szerint a választásokon a győzelmi küszöböt 50-ről 25 százalékra mérsékelte volna, azaz gyakorlatilag egyfordulóssá alakította volna a választási rendszert. Hiszen a szenegáli alkotmány szerint, ha az első körben nem sikerül egyik pártnak vagy jelöltnek sem átlépni az 50%-os küszöböt, akkor második fordulót kell kiírni. Azonban ekkor már az ellenzék nagyobb egységet tudna alkotni, mert a második körből kimaradó pártok és jelöltek szavazói nagyobb valószínűséggel szavaznának más, például a legerősebb ellenzéki pártra vagy jelöltre. Ez Wade-nek azért probléma, mert közben pozíciói rohamosan gyengülnek, így, ha lecsökkentenék a küszöböt, neki lenne könnyebb dolga, mert ha az első körben nem tudja megszerezni az 50 százalékot, még kevésbé valószínű, hogy a másodikban megszerezze. Viszont támogatottsága még mindig 25% felett van, míg a legerősebb ellenzéki párt sem képes megközelíteni ezt az arányt.

Az államfő mindemellett egy alelnöki poszt létrehozását is tervezte. Az alelnöknek az elnök halála esetén joga lett volna választások nélkül azonnali hatállyal átvenni a hatalmat. Csakhogy tudni vélték, hogy a 85 éves elnök erre a tisztségre fiát jelölné, amivel a hatalmat gyakorlatilag örökölhetővé tenné. Az ifjú Wade, Karim egyébként öt miniszteri tisztséggel büszkélkedhet; például az infrastruktúráért és a repülésért felelős tárcát azután kapta meg, hogy 2009-ben veszített a dakari polgármester választáson.

Korrupció, nepotizmus, a sajtószabadság és egyéb civil jogok megsértése: van miért kritikával illetni az államfőt. De kritizálják Wade-et azért a közel 50 méter magas szobor miatt is, amit 27 millió dollárból építtetett meg az észak-koreaiakkal. A Wade által „presztízs-épületnek” titulált monstrum neve Az afrikai Reneszánsz Emlékműve (Le Monument de la Renaissance africaine). Aztán a helyi keresztényekkel is összeakasztotta nem létező bajszát: a lakosság 6 százalékát kitevő vallási csoportot azzal haragította magára, hogy ezt a szobrot és Jézus Krisztust összehasonlította, amivel konkrétan Jézus isteni voltát kérdőjelezte meg; ezért később elnézést kért. De vádolják még szabadkőművességgel is, mivel nyíltan bevallotta, hogy a társaság tagjai közé tartozott, de saját bevallása szerint „önként kilépett”.

A Freedom House szerint Szenegálban a demokratikus viszonyok 2007 óta romlanak. Ennek köszönhetően a legújabb elemzésben a nyugat-afrikai országot a középső kategóriába sorolva „részben szabadnak” titulálták. És úgy tűnik a helyzet nem fog javulni, sőt, a legújabb és a demokráciát legjobban fenyegető vád, hogy Wade igyekszik dinasztiát alapítani. Az újbóli megválasztásával gyakorlatilag kikövezné az utat fiának, Karimnak, aki egyébként még sosem nyert választásokon.

mti - **barikad.hu**

http://artportal.hu/aktualis/hirek/a_nyolcak_helye

A Nyolcak helye
2011. 9. 9.
Tudományos konferencia az előbb Pécsett, majd a Szépművészetiben bemutatott Nyolcak-kiállítás kapcsán. A modern magyar festészet első csoportosulása – friss szemmel.

Időpont: 2011. szeptember 12–13.
Helyszín: ELTE Bölcsészettudományi Kar, Dékáni Tanácsterem (Múzeum körút, 4. A. épület, földszint)

Berény Róbert festménye

A konferencia programja:

2011. szept. 12. hétfő

09.30 Köszöntőt mond Dezső Tamás, az ELTE Bölcsészettudományi Kar dékánja

09.45 Nádas Péter: „Ők nyolcan voltak”

10.30 Forgács Éva: Nyolcak: Terminológia, történelem, kulturális transzfer
Az előadás részben olyan terminológiai kérdéseket tesz fel, amelyek a Nyolcak festészetének adekvát leírásával foglalkoznak, idézve Berényt, aki már 1912-ben nehezményezte, hogy mindig valamilyen izmusnak nevezik, amit csinál; részben az impresszionizmussal kapcsolatos téves nézeteket járja körül – hogy ti. az impresszionizmus a szubjektivizmus és a futó hangulatok művészete volna – kitérve az impresszionizmus francia megítélésének történelmi vonatkozásaira, amelyek mind Lukács, mind a többiek impresszionizmus-felfogását félreinterpretálásnak láttatják.

11. 00 Tímár Árpád: Kernstok és Lukács a Galilei-körben
Az Uj képek c. kiállítás megnyitását követően a Galilei-kör két részből álló vitaestet szervezett a modern magyar képzőművészetről. A vitaindítót Kernstok Károly tartotta, A kutató művészet címen, a második esten hangzott el Lukács György előadása, Az utak elváltak. Mindkettő a csoport fellépésének jelentőségét, történeti szerepét kívánta meghatározni, megközelítésük, módszerük azonban lényegesen eltért egymástól. A két szöveg összehasonlításából arra a következtetésre lehet jutni, hogy két egymástól nagy mértékben független interpretáció született a vita során, Lukács végül is nem Kernstok téziseire reagált, hanem saját gondolatrendszerének keretein belül értelmezte a radikális művészeti fordulatot, az utak elválását.

11. 30 Bagi Zsolt: Kernstok és Berény: az analógia két kritikusa. A test konstrukciója a korai magyar modernitásban
A korai modernitás reflexív művészetének kiemelt témája az emberi test. Az emberi test formája különböző – irányában, értelmében néha homlokegyenest ellenkező – konstruktív eljárások tárgyaként jelenik meg. Márpedig az emberi test formáját évszázadokon keresztül az analógia (implicit vagy explicit) elmélete szabályozta. Az analógia – vagy az érzékelés és az érzéki alkotás esetében specifikusan a hasonlóság – a „létezők rendjét" biztosította, azt hogy a test a „maga helyén" a saját „természetes helyén" álljon a mindenség hierarchiájában. Csak analogikusan, nem pedig szó szerint mondhatom azt, hogy Isten saját képére teremtette az embert. A test hasonlósága a képzőművészetekben (vagy a rajz művészeteiben, ahogy Vasari nevezte összefoglalóan azokat) a reneszánsz óta a proporció-tanban kapott elméletet. A modernizmus csak látszólag szabadítja fel a testet a mesterséges – akadémiai – konstrukciók elnyomása alól. Valójában sokkal inkább a „természetes rend" vagy röviden a „természet" hierarchiáját kérdőjelezte meg, néha nagyon is akadémiai (klasszicizáló) eszközökkel. Kernstok és Berény eltérő módon értelmezte e kritika feladatát, de közös volt elhatározásuk annak végigvitelére.

12.00 – 12.30 Kávészünet

12. 30 Wilheim András: Új zene – új festészet
Bartókról és a Nyolcak művészetével párhuzamos zenei törekvésekről.

13.00 Barki Gergely: Mű és/vagy ideológia. Ikonográfiai problémák a Nyolcaknál
Az előadás tengelyét a Nyolcak műveivel kapcsolatban eddig kevésbé vizsgált ikonográfiai jellegű kérdésfeltevések adják, melyek mentén a Nyolcak helyét is meghatározó főbb problémák merülnek fel. Így többek között sorra kerül a csoport „összkép elvének" és „program-

csoport értelmezésének" vizsgálata, a „mester és követői hierarchiáját" kiemelő, illetve az ezzel ellentétes, heterogenitásukat, önálló, egyedi és egyenrangú törekvéseiket hangsúlyozó tézisek ütköztetése, vagy klasszicizálásuk és a modernizmushoz fűződő viszonyuk elemzése is. Az előadás a metodikai kérdéseket illetően a csoport tevékenységét, művészettörténeti értékelését meghatározó elméleti, filológiai, esemény- és tudománytörténeti, valamint az ezekkel részint opponáló, műközpontú megközelítések szintézisére törekvő feldolgozás szükségességét hangsúlyozza.

13.30 Kerekasztal-beszélgetés az előadók részvételével, levezető elnök: Rényi András

„A NYOLCAK HELYE"

Az Eötvös Loránd Tudományegyetem Művészettörténeti Intézete
és a Nyolcak Kutatócsoport tisztelettel meghívja Önt
a Nyolcak művészcsoporttal (1909–1912) foglalkozó
TUDOMÁNYOS KONFERENCIÁRA,
mely 2011. szept. 12-én és 13-án,
9:30-tól kerül megrendezésre
az ELTE Bölcsészettudományi Kar Dékáni Tanácstermében
(Múzeum körút 4. A. épület, földszint)

Köszöntőt mond Dezső Tamás, az ELTE Bölcsészettudományi Kar dékánja

A konferenciát Nádas Péter író nyitja meg

A részletes program és az előadások tézisei megtekinthetők:
http://arthist2.blogspot.com

2011. szept. 13-án 9:30-kor „A NYOLCAK NYOMÁBAN" című film vetítése

artPORTAL

2011. szept. 13. kedd

9. 30 A Nyolcak nyomában (2011) című film vetítése (60 perc)

10. 30 Passuth Krisztina: A Nyolcak csoport kerestetik

A magyar Nyolcak csoport hozzávetőlegesen egy időben működik más, hasonló szellemiségű európai csoportosulásokkal, mint a francia Fauve-ok, a cseh Osma (Nyolcak), a müncheni Der Blaue Reiter, az olasz futuristák vagy a berlini Der Sturm. Az említett csoportok a Nyolcaknál mind ismertebbé váltak. Nem csak a saját korszakukban, hanem máig hatóan. Ezúttal arra kerestünk feleletet, hogyan látták, láthatták őket ezek a csoportok, és azok kritikusai, képviselői a másik oldalról – s a magyarok mennyiben és miért is maradhattak ki a nemzetközi összefüggések nagy hálórendszeréből.

11.00 Tímár Árpád: Relle Pál és a Nyolcak
A Nyolcak mostani kiállításának előkészületei során került elő az az adat, mely szerint Relle az Uj képek 1909-es kiállításának megszervezésében, a csoport létrehozásában kulcsszerepet játszott. Ennek az információnak a valóságalapját igyekszik feltárni a jelen tanulmány, sorra véve Relle korabeli, Nyolcakkal kapcsolatos írásait, valamint a 40-es évek végén közölt visszaemlékezés-sorozatát, kigyűjtve belőlük a Nyolcakra vonatkozó adatokat.

11.30 Tokai Gábor: Pór Bertalan: a Nyolcak és a monumentális festészet
Bár Pór Bertalan vonzódását a monumentális méretekhez már az 1909-es Család c. műve is jelzi, a dolog ízére azonban valószínűleg csak a főváros által 1910-ben meghirdetett – végül megvalósulatlanul maradt – iskolai freskópályázat kapcsán készített tervekkel érzett rá igazán. Ettől kezdve egészen 1919-ig folyamatosan készít nagyméretű festményeket, faldekorációkat, ill. ezek terveit (ezen kívül még két alkalommal, 1936-os moszkvai tartózkodása idején, valamint a 60-as években a budavári Palotába is tervez freskókat). Az 1910-es pályázat más szempontból is fordulópont Pór művészetében: míg a Család c. festmény azt tanúsítja, hogy a művész ekkor közel járt a legprogresszívebb képzőművészeti törekvések megértéséhez, monumentális festészeti munkássága művészetét zsákutcába terelte. E korszakának mozgatórugója vélhetően Michelangelo iránti rajongása, és a reneszánsz mester festészetének aktualizálási szándéka lehetett, ám az eredmény annyira ambivalens lett, hogy ezzel sokak számára Pór tehetsége is kérdésessé vált. Az előadás a művész e periódusának – amely nagyjából egybeesik a „Nyolcak" csoport fennállásával – alkotásait veszi számba.

12. 00- 12.30 Kávészünet

12. 30. Bajkay Éva: Kernstok - Lovasok a vízparton, variációk egy témára
Kernstok a Duna partján átélt élményekből és szangvinikus karakteréből fakadóan erőteljes, expresszív formákkal jelenítette meg az életszeretetet, az ifjúság erejét. Vízparti lovasai a kollektív harmónia, az általános egészség szabadkőműves ideálját is hordozzák az előadásban kielemzésre kerülő más hatások mellett. A témához kapcsolódó alak- és kompozíció vázlatok példaadóan bizonyítják Kernstok életművében a rajz rendkívüli jelentőségét, melyre ezúttal szeretném külön is ráirányítani a figyelmet. A művész toll- és lavírozott tusrajzok egész során dolgozta ki a különböző mozgások, a ló és a lovas közötti erőátvitelek megformálását. A téma variálásával a kiérlelt művek, az olajjal illetve rézkarcban megoldott lovas kompozíciók után sem hagyott fel.

13.00 Rockenbauer Zoltán: A Nyolcak és a hadifestészet
Az első világháború kitörése nem tette lehetővé, hogy a Nyolcak rendezzék az addigra fokozatosan szétzilálódott soraikat. A Párizsban élő Czóbel Béla Hollandiába menekült, így végle-

gesen elszakadt a csoporttól, míg a Nyolcak négy tagja (Berény Róbert, Márffy Ödön, Orbán Dezső és Pór Bertalan) katonai rangban hadifestőnek állt. Kernstok Károly nem vonult be, Tihanyi Lajost siketsége, Czigány Dezsőt családi körülményei tették alkalmatlanná a front-szolgálatra. A csoport hivatalosan ugyan nem szűnt meg – Márffy csak a háború utánra teszi a művésztársaság végleges felbomlását. Közülük Orbán kóstolt bele legkorábban a hadiszolgálat rejtelmeibe, mivel ő 1912-től Dalmáciában szolgált, és 1914-ben is ide tért vissza. Sajátos körülmény, hogy a főhadnagyi rangban bevonuló Márffy Ödönt 1914-ben olyan önkéntes hadiiskola vezetésével bízták meg, ahol – mások mellett – Berény Róbert, Pór Bertalan, Kisfaludy Stróbl Zsigmond és Körmendi-Frimm Ervin voltak a beosztottjai. 1915 végétől azonban már külön-külön szolgáltak. Bár a korszakban készült műveiket messze nem ismerjük teljességükben, általánosságban megállapítható, hogy egyiküket sem vonzotta az emberi szenvedésnek az a drámája, amely Mednyánszky László háborús képeiből sugárzik. Nem a narratívák, inkább formális képzőművészeti problémák megoldása érdekelte őket.

13.30 Molnos Péter: A Nyolcak a bíróság előtt
Van-e értelme művészek, művészet után kutakodni a magyar rendőrség, ügyészség, bíróság vagy éppen a politikai rendőrség és a titkosszolgálatok működése során keletkezett iratokban? Tényleg aktákba írták-e az álmokat, s ha igen, van-e jogunk éppen nekünk „előkotorni azt a kartotékot”? Az előadás konkrét példákon keresztül illusztrálja e forrástípus előnyeit és hátrányait, különös tekintettel a Nyolcak tagjainak és „szellemi holdudvaruknak” a Tanácsköztársaság idején végzett tevékenységére.

14.00 Kerekasztal-beszélgetés az előadók részvételével, moderátor: Szücs György

hetek
Országos Közéleti Hetilap

Becski Leonóra 2011.09.09 (XV/36)

Egy nemes lelkű asszony
http://www.hetek.hu/arcok/201109/egy_nemes_lelku_asszony

Zsindelyné Tüdõs Klára divattervezõ a Pántlika Szalon tulajdonosaként vált igazán híressé, de tehetsége a jelmeztervezésben, a film- és színpadi rendezésben is áttörõ sikert hozott számára. Modelljeit Európa-szerte keresték, 1940-ben aranyérmet kapott a milánói Iparmûvészeti Triennálén. Igazi polihisztor volt, ami nõként, a harmincas években Magyarországon nem elhanyagolható teljesítménynek számított. Életében a legértékesebb feladatnak mégis az emberek megmentését tartotta, amit Isten munkájának tekintett.

A református prédikátorokkal, politikus felmenőkkel büszkélkedő asszony Debrecenben született 1895-ben, szülei egyetlen féltve őrzött gyermekeként. Kisdiákként a református Dóczy Gimnáziumba járt, de hittan helyett inkább a táncórákat látogatta, apja szabadkőművessége miatt pedig a „templom tájékára sem járt, nemhogy bele". Pedig bevallása szerint „mindig nagyon izgatta az az érthetetlen, titokzatos kis könyv: a Biblia".
Tizennyolc éves korára bejárta Európát: Svájcban, majd Angliában tanult. Éppen egy ilyen útról érkezik haza a gazdag tudással és ambíciókkal rendelkező lány, de tragikus kép fogadja: apja csődbe ment, és elmegyógyintézetbe került. Az addigi álomból fel kell ébrednie. Budapestre költözik, ahol apja ápolásával és tanulással tölti idejét, szegénységben. Családi barátok támogatják őt anyagilag és lelkileg is. Metodista istentiszteletekre is ellátogat, amelynek prédikációi nyomot hagynak a szívében. Figyelmét azonban a művészet elbűvölő világa tereli más irányba. Elfeledett ambícióit, ötleteit a fővárosi nyüzsgés újraéleszti: balerina, rendező és dekoratőr akar lenni. Családja e tervek hallatán hazaparancsolja, majd házasságba kényszeríti. Tanyasi környezetben próbál asszonyi kötelezettségeinek eleget tenni, de a tőle idegen életkörülmények kikezdik, így hosszas küzdelem után férjével elválnak. Családjával szembeszegülve Budapestre költözik, ahol újra pénz nélkül kezdi el életét: cikkeket fordít és ruhákat varr, majd beiratkozik az Iparművészeti Főiskolára. Lehetőséget kap, hogy önkéntesként segédkezzen az Operaház jelmeztárának rendbetételén. Lelkesen elvállalja, de egy hét után már a műhelyvezetői pozícióban találja magát, mivel elődje elmenekül a feladat elől. Nekilát a kemény munkának, amelynek eredményeképpen az Operaház jelmeztervezője lesz, és az évek folyamán a színházi életbe belemélyedve darabokat ír, majd első magyar rendezőnőként rendkívüli sikereket ér el a művészeti életben. Operaházi pozíciójáról Klára asszonynak azonban le kell mondania, mikor második férje, Zsindely Ferenc az akkori kultuszminisztérium államtitkári titulusát tölti be. Nem esik kétségbe, egy ötlet merül fel benne. Estélyi ruhákat készít, amelyekhez a magyar népviselet forma- és motívumvilágából merít, a kor ízlésének megfelelően. A siker elmaradhatatlan, a Tüdős Klára-modellek Budapestet szinte a kor divatfővárosai közé emelik. Megnyitja a Pántlika Szalont, a megrendelések sorra jönnek. Titka a kézi hímzés és szövés alkalmazása a gépesített termeléssel szemben. Alkalmazottai egyszerű vidéki parasztasszonyok voltak, akik „földet vettek, tehenet, szekeret hímzéseikből", Klára asszony pedig felépítette házát az Istenhegyi úton. A nemzetközi piac egy karnyújtásnyira van tőle, a második világháború azonban határon belülre szorítja a kereskedelmet. A szalon működését igyekeznek fenntartani, hiszen a hímző, szövő asszonyok családja számára sokszor ez az egyedüli bevétel, de zsidó alkalmazottait sem küldi utcára, szembeszegülve a zsidótörvényekkel. Szerette őket, hiszen sok jót kapott tőlük, de ezen túl valami megmagyarázhatatlan vonzódást is érzett irántuk, amit két szóval jellemzett: „ kiválasztott nép". Már nagyvilági dáma és miniszterfeleség, amikor egy lelkésszel történő beszélgetés után Jé-

zus Krisztus mellett dönt, és életét a bibliai értékekhez igazítja. A református egyház oszlopos tagja lesz, 1943-ban pedig kinevezik az Országos Református Nőszövetség elnökének. A talpraesett asszony kezdetben zokog, tiltakozik, nem érti, miért rá esett a választás, ám mikor szembetalálja magát az első megoldandó feladattal, tehetsége kibontakozik. Pályaudvarokon élelmet és teát osztanak a menekülőknek. Először azok gyermekeit, majd egyre több zsidó anyát és gyermeket rejtenek el az ekkor már menekültszállássá átalakított svábhegyi házukban, a Gestapo közvetlen közelében. A zsúfolt villában összesen hetvenkét személynek nyújtanak menedéket a vészkorszakban, de a svéd misszióval karöltve még két házban száz további ember védelmét biztosítják. A rendkívül jó szervezőkészséggel megáldott asszony mindenre gondol, férje pedig, aki ekkor már expolitikus, mindenben támogatja, védelmezi. Az élelemből mindez idő alatt sem fogynak ki, váratlanul mindig hírt kapnak lebombázott élelmiszergyárak készleteiről vagy adományokról. Az így felhalmozott konzerv- és tésztatartalékaik a háború utáni ínséges időkben is segítséget nyújtanak másoknak. Írásaiban beszámol a ház megmagyarázhatatlan védelméről, a környéken tomboló részeg, erőszakos katonákról, akik közül egy sem tévedt be hozzájuk, vagy az eltévedt puskagolyókról és repeszdarabokról, amelyek ugyan gyerekek feje mellett süvítettek el, mégsem sérült meg senki. A háború után svábhegyi villájukból minden menekült sértetlenül tér haza. Férje korábbi politikai szerepvállalása miatt a kommunizmus idején vagyonukat elkobozzák, és kitelepítik őket. Segítséggel Balatonlellére, egy nyaraló házmesteri lakásába költöznek. Számkivetettségüket enyhítendő Apró Antal, akinek felesége a Zsindely-villa egyik menekültje volt, intéz nyugdíjemelést és a már nagyon idős özvegyasszony számára budapesti lakást. Apróné így emlékezett azokról az estékről, amiket Zsindelyék védelmében töltött: „Nappal dolgoztunk, este összegyűltünk a nagy szalonban. A gyerekek a földre ültek, mi pedig ide-oda. Ők nagyon vallásosak voltak, hittek Istenben, fohászkodtak, közösen imádkoztak. Mi ateisták voltunk, de nem kellett kivonulnunk alkalmaikról. Majd beszélgettünk. Feri bácsi (Dizseri Ferenc) olvasott fel vadásznovellákat meg egyéb történeteket újságokból, folyóiratokból. Sokat énekeltünk népdalokat. Csodálatos esték voltak.” Kitelepítésükig a svábhegyi házban hitébresztő konferenciákat is tartottak. Életéről két könyvet is írt, Isten markában és Csizma az asztalon címmel. Zsindelyné Tüdős Klárát a zsidók megmentéséért Izrael állama kitüntette, idén nyáron pedig a Debreceni Református Kollégium is beemelte a tizenkét, az egyház szempontjából jelentős személyiséget megjelenítő arcképcsarnokába. Ő volt az a kivételes tehetségű és széles látókörű asszony, akinél az inspiráció remek üzleti érzékkel párosult, és kemény munkával meg tudta valósítani elképzeléseit. Mindemellett pedig emberségből is kitűnőre vizsgázott.

hetek
Országos Közéleti Hetilap

Kulcsár Árpád 2011.09.09. (XV/36)

Reformoktól a kommünig - Pusztító terápia
A keresztényüldözések története (33. rész)

Az 1918–1919-es magyarországi forradalmakat megelőző évtizedekben a hivatalos egyházakat számos súlyos bírálat érte, melyek többsége teljesen megalapozott volt. Sokan

kívántak mélyreható változásokat, hogy az egyházak végre alkalmassá váljanak valódi feladataik betöltésére. Az őszirózsás forradalom előzményei után hatalomra került Tanácsköztársaság radikális egyházpolitikai intézkedések sorát hajtotta végre. Ezek elsődleges célja azonban nem a felekezetek erkölcsi, anyagi és hitéleti területein tapasztalható súlyos, sőt gyakran visszataszító állapotok orvoslása volt. A proletárdiktatúra irányítói magát a keresztény hitet akarták felszámolni, és nagy erőkkel kezdtek hozzá e cél megvalósításához.

A dualizmus több mint fél évszázados fennállása időszakában a hivatalos kereszténység, azaz a katolicizmus és a protestáns történelmi egyházak bőségesen rászolgáltak a mélyreható kritikára. Fő felelősei voltak annak, hogy az emberek egyre jelentősebb számban fordultak el a kereszténységtől, a felekezetükben szerzett tapasztalataikat magával a keresztény hittel azonosítva.

A 19. század adósságai

Bár Magyarország ekkor liberális államnak számított, az egyházpolitika terén igencsak korlátozottan érvényesültek a klasszikus polgári állam alapelvei.

Alapvető polgári célkitűzés volt az állam és egyház szétválasztásának megvalósítása. Ezt legelőször az Egyesült Államokban vitték végbe, amikor 1791-ben rögzítették az amerikai alkotmányban, hogy „A Kongresszus nem alkot törvényt vallás alapítása, vagy a vallás szabad gyakorlásának eltiltása tárgyában". Európában már sokkal nehezebben érvényesült ez az alapelv. Az első világháborúig mindössze négy országban történt meg a szétválasztás: Belgiumban, Olaszországban, Franciaországban és Svájc genfi kantonjában.

Magyarországon először az 1848-as polgári forradalom győzelme után történt kísérlet az egyház és az állam szétválasztására, amelyet a liberális jogalkotók Kossuth Lajos, Deák Ferenc és Eötvös József vezetésével igyekeztek belefoglalni az áprilisi törvényekbe is. Az eredeti szándék az volt, hogy a szétválasztást anyagi vonatkozásban is végre kell hajtani. Miként Kossuth megfogalmazta, az egyes felekezetek saját maguk „fedezzék szükségeiket, fizessék papjaikat, tartsák fenn iskoláikat, templomaikat, amint nekik tetszik, az államnak velük semmi köze".

Ez a terv azonban meghiúsult a katolikus egyház ellenállásán, amely ragaszkodott az évszázadok óta élvezett hatalmas állami támogatáshoz. Ezért a liberálisok, hogy legalább a felekezetek közötti egyenlőség elvét sikerüljön érvényesíteni, törvénybe iktatták a felekezetek arányos állami finanszírozását. A dualizmus alatt Deák Ferenc vezetésével folytatódott a küzdelem a szétválasztásért, az amerikai egyházmodell megvalósításáért. Deák 1873 nyarán tartott híres beszédében kifejtette, hogy éles ellentét van az európai és az amerikai egyházmodell

között. Az európai megoldás fő jellemzője, hogy „a vallásnak érdekeit összeszőtték a status minden intézményével és annak gyökerei minden intézménnyel összenőttek".

Ezzel szemben az amerikai modell alapvető ismérve, „az állam ne, vagy minél kevesebbet avatkozzék a kultuszok ügyeibe, és csak akkor és csak annyiban, amennyiben a status fönntartása a beavatkozást szükségessé teszi". Deák a képviselőház többségének tetszésnyilvánításaitól kísérve kijelentette: „a két rendszer közt jobbnak, ésszerűbbnek, célszerűbbnek tekintem az amerikait". Ennek bevezetését jelölte meg célként és hangsúlyozta: „De ha ezt egyszerre el nem érhetem, a célt mindig szem előtt tartom, és minden lépést, amely afelé vezet, pártolok, de nem pártolok semmi olyan lépést, amely attól eltávolít."

A megvalósítás azonban nemcsak ekkor maradt el, hanem két évtizeddel később, a nevezetes egyházpolitikai törvények meghozatala idején is. Az egyház és állam szétválasztásának elmaradását látva Kossuth is fölemelte szavát az emigrációból. 1893 áprilisában kelt levelében hangsúlyozta: „Szégyennek és gyalázatnak tartom, hogy már régen meg nem történt." Az állam és az egyház összefonódását elfogadhatatlannak ítélte, mivel az az állami hatalomgyakorlást „a papi uralomnak aláveti, márpedig ez oly középkori állapot, amelynek a 19. században megtűrése oly anakronizmus, mely csakugyan ellenkezik a józan ésszel".

Az állam és egyház összefonódása számos vonatkozásban megnyilvánult. Így például a hivatalos (bevettnek nevezett) felekezeteket az állam jelentős összegekkel támogatta, így ezeket más vallású állampolgárok adójának segítségével tartották fenn, mit sem törődve az egyházfinanszírozás bibliai alapelveivel. E felekezetek főpapjai automatikusan, választás nélkül bekerültek a parlamentbe és a törvényhozás aktív résztvevői lehettek. Az összefonódás abban is megnyilvánult, hogy minden állami ünnepség katolikus templomban, katolikus szertartással kezdődött, az állam pedig a jelentősebb katolikus ünnepeken - mint például a Szent Jobb körmeneten - hivatalosan képviseltette magát.

A materializmus térhódítása

Jászi Oszkár radikális eszméket hirdetett.

A hivatalos egyházak nem bizonyultak alkalmasnak arra, hogy feltartóztassák a 19. század egyik meghatározó eszmei áramlatát, a materializmust. Nemcsak híveiknek nem tudtak hathatós védelmet biztosítani azzal szemben, hanem az egyházi szolgálók körében is egyre nagyobb befolyásra tett szert e világnézet. Különösen így volt ez a református egyházban, ahol a századforduló előtti évtizedekben tág teret nyert az úgynevezett liberális teológia, amely teljesen relativizálta a Biblia tekintélyét, a hitből száműzte a természetfelettit, sőt szélsőséges képviselői még a feltámadás tényéhez is szkeptikusan viszonyultak. A kereszténységet inkább csak egy magasabb erkölcsi rendszer képviselőjének tekintették. E hitfelfogás elemei széles körben elterjedtek, amely tág teret nyitott a materializmus számára, és nagyban hozzájárult ahhoz, hogy a szintén materialista világnézeten alapuló baloldali mozgalmak a 20. században jelentős támogatásra leltek mind a református hívek, mind a lelkészek körében.

A századforduló katolicizmusának mély erkölcsi válságába megdöbbentő bepillantást enged a Tanácsköztársaság egyházpolitikai intézkedéseit irányító Fáber Oszkár pályája. A középosztályból, gazdatiszti családból származó fiatalember 18 éves korában úgy döntött, hogy egyházi pályára lép. A világ megjobbításának vágyától vezérelve 1897-ben belépett a piarista szerzetesrendbe. A fiatal szerzetesnek azonban hamarosan tapasztalnia kellett, hogy lelkes hozzáállásával szerzetestársai között csak egy kisebbséghez tartozik. Kiábrándította társai többségének közömbös, cinikus magatartása, és különösen a gyakran szeme előtt zajló szexuális erkölcstelenségek különböző formái. Megdöbbentette, hogy több társukat is homoszexuális zaklatás érte, mire egyikük öngyilkosságba menekült. Először a domonkos rendbe való átlépést fontolgatta, de itt is az egyik szerzetes nőügyével találkozott. Ezt követően egy idősebb pannonhalmi bencés barátjának írt levelet, amelyben részletesen beszámolt az általa tapasztalt erkölcsi állapotokról, azt kérdezve, nem léphetne-e át a bencésekhez. A válasz elutasító volt, mondván: „A vallásosság és erkölcsösség nálunk sem áll magasabban, mint egyéb szerzetekben."

Több vidéki rendházukban szerzett tapasztalatok után a pesti piarista rendházba került. Viszszataszító volt számára látni, hogy a pesti éjszakai életből hajnalra a rendházba visszatérő

fiatal rendtársai milyen ájtatos hangon mondták reggel az oltárnál a mise szövegét. A szerzetesként eltöltött öt esztendő alatt hite megtört, és végül 1902-ben kilépett a piarista rendből. Ezt követően aktív antiklerikális tevékenységbe kezdett. Tagja lett a Martinovics szabadkőműves páholynak és bekapcsolódott a szociáldemokrata mozgalomba.

A századfordulótól kezdve egyre erőteljesebben hallatta szavát egyházi kérdésekben két olyan ellenzéki politikai irányzat, melyeknek a célkitűzései meghatározó szerepet játszottak az 1918-19-es magyarországi forradalmak egyházpolitikájában.

A polgári radikális irányzat képviselői határozottan elutasították minden tételes vallást. Azzal érveltek, hogy a haladás és fejlődés zálogát jelentő szabad gondolkodás legfőbb akadályát a hitelvekhez, dogmákhoz ragaszkodó vallások jelentik. Ezért az emberiség szebb jövője szempontjából elengedhetetlennek tekintették az egyházak erőteljes visszaszorítását. Követelték az állam és az egyház szétválasztását, a teljes oktatásügy államosítását, a vallásoktatás megszüntetését az iskolákban, valamint az egyházi birtokok köztulajdonba vételét. A polgári radikálisok vezéralakja a szabadkőműves és ateista beállítottságú Jászi Oszkár volt. Vezetésével hozták létre az Országos Polgári Radikális Pártot, amely a felsorolt követeléseket tűzte zászlajára 1914-es és 1918-as pártprogramjában.

A Magyarországi Szociáldemokrata Párt (MSZDP) már 1903-as programjában követelte, hogy: „Minden vallási társulat és egyház magánegyesülésnek, mindenki vallása magánügynek nyilváníttassék. Közpénz vallási célokra nem fordítható." Követelték továbbá „Az egyházi birtokok elkobzását és köztulajdonba vételét... A felekezeti iskolák megszüntetését. A vallástanítás eltörlését a nyilvános iskolákban." A párt egyház- és oktatásügyi politikájának egyik meghatározó ideológusa, Kunfi Zsigmond mind az őszirózsás forradalom, mind a Tanácsköztársaság egyházügyi irányításában meghatározó szerepet kapott.

Halogatott reformok

A polgári demokratikus forradalom 1918. október 31-ei győzelme után, a gróf Károlyi Mihály vezette kormányban a Függetlenségi és 48-as Párt két koalíciós partnere a Polgári Radikális Párt és az MSZDP voltak. A polgári radikálisok és szociáldemokraták egyházpolitikai célkitűzései azonban nem tudtak érvényesülni, mivel Károlyi a tömegbázis csökkenésétől tartva óvakodott az egyházakkal való bármiféle konfliktustól. Így például az állam és egyház szétválasztásának kérdésében - amely mindkét említett koalíciós párt alapkövetelései közé tartozott - a protestáns főpapokkal folytatott november 9-ei tanácskozáson a kormány kinyilvánította, hogy ezt a szétválasztást nem tekinti programjának. Károlyi ugyanakkor nagyon szorgalmazta, hogy a Vatikán diplomáciai képviseletet, nunciatúrát állítson fel Budapesten, amivel rendszerének külpolitikai támogatottságát szerette volna erősíteni. Terve azonban nem valósult meg.

Kunfi Zsigmond és Kun Béla. Mérséklet és kíméletlen radikalizmus kettõssége.
A kibontakozó belpolitikai válság nyomán a kormányban megerősödött a szociáldemokraták szerepe, amely az egyházpolitikában is változásokat eredményezett. Az állam és egyház szétválasztásának egyik lépéseként 1919. január 23-án kettéválasztották az addig egységes Vallás- és Közoktatásügyi Minisztériumot. Az önálló Vallásügyi Minisztérium élére kinevezett Vass János fő feladata az állam és egyház szétválasztásának megvalósítása lett. Ezzel összhangban az önálló Közoktatásügyi Minisztérium élére kinevezett Kunfi Zsigmond március 4-ei rendeletében az állami és községi iskolákban eltörölte a templomba járási kötelezettséget.

1919. március 21-én kikiáltották a Tanácsköztársaságot, és kezdetét vette az első magyarországi proletárdiktatúra. Azonnal megkezdték a szocialista egyházpolitikai célkitűzések gyakorlatba ültetését.

A kezdeti időkben a legpozitívabban a református egyház viszonyult az új rendszerhez. A Debreceni Egyetem Református Hittudományi Kara 1919. március 26-án ünnepélyes határozatot fogadott el, amely az új rendszer bevezetését egyenesen a messiási királyság eljöveteléhez hasonlította, és szükségesnek tartotta, hogy a Hittudományi Kar „a dolgok új rendjét, mint a názáreti által hirdetett, az emberiség által várt isten országát üdvözölje, és annak megvalósítására a maga készségét is felajánlja és nyilvánítsa, s a tanácsköztársaság vezető férfiait mindenben támogassa." Miskolcon 57 Borsod megyei református lelkész gyűlést tartott esperesük vezetésével, majd mindnyájan testületileg beléptek a szocialista pártba. Somogyban Tildy Zoltán református lelkész - a későbbi miniszterelnök és köztársasági elnök - szintén a szocialista eszmék hatása alatt, megszervezte a református lelkészek szakszervezetét. Az 1918-19-es forradalmak olyan kiemelkedő vezetői, mint Jászi Oszkár, Kunfi Zsigmond, valamint Garbai Sándor, a Tanácsköztársaság kormányának elnöke formálisan a református egyház tagjai voltak. (Megjegyzendő, hogy 1920 tavaszán a budapesti református egyházközség presbitériuma mindhármukat hivatalosan törölte az egyházközség tagjainak sorából.)

A különböző egyházi személyek pozitív várakozásait azonban alaposan megcáfolták a proletárdiktatúra gyors egymásutánban bevezetett intézkedései.

Repüljenek a papok?

A Tanácsköztársaság egyházpolitikai intézkedéseit sajátos kettősség jellemezte. Miközben a vezetők körében általánosan jellemző volt az ateista alapállás, illetve az, hogy Marx nyomán a

vallást a nép olyan ópiumának tekintették, amelytől az embereket minél hamarabb meg kell szabadítani, a gyakorlati megvalósítás tempójára és radikalizmusára vonatkozóan gyakran eltértek a vélemények. Ennek egyik fő oka az volt, hogy a Tanácsköztársaság két politikai irányzat, a kommunisták és a baloldali szociáldemokraták összefogása nyomán jött létre.

A szociáldemokrata beállítottságú politikusok inkább hajlottak a mérsékeltebb megoldásokra, míg a kommunisták többnyire a kíméletlen radikalizmust képviselték. Jól látható ez a kettősség a hívők vallásgyakorlatának visszaszorítására vonatkozó célkitűzések esetében.

A kommunista álláspontot tükrözte a Vörös Újság április 3-ai számában megjelent írás, mely szerint „a hadseregből és az iskolából már kirepültek a papok, most már csak a templomok vannak hátra. A vallás nem magánügy, hanem közügy, és a proletárállamnak igenis elsőrendű kötelessége a legkérlelhetetlenebbül megszüntetni az egyház minden néven nevezendő működését".

A kommunista eszmék elkötelezettjei legfeljebb átmeneti, taktikai engedményeket tartottak megengedhetőnek. Ezt mutatta például Szabados Sándor propagandaügyekért felelős közoktatásügyi népbiztos felszólalása az április 12-ei kormányülésen. Mint mondta: „Az egyházi kérdések dolgában tévedések vannak. Az, hogy mi egyenlőre nem akarjuk becsukatni a templomokat, ez nem jelenti azt, hogy továbbmenjünk, hanem a párt kell hogy csinálja a legtökéletesebb egyházellenes, papellenes agitációt. A papok minden mozgási lehetőségét el kell venni. Ha marxisták is vagyunk, nekünk a vallás nem magánügy. A legteljesebb vallás elleni politikát kell csinálni, de csak okosan. Ne csináljunk engedményeket a papoknak".

A szociáldemokrácia egyházpolitikai felfogását képviselők a vallást csak a közéletből akarták egyértelműen száműzni, de készek voltak megtűrni a hitéletet az emberek magánügyeként. Ezt tükrözte a Kunfi Zsigmond közoktatásügyi népbiztos által április 17-én kibocsátott rendelet „A vallás szabad gyakorlásáról". Ebben kinyilvánították, hogy „1. A Tanácsköztársaság mindenki számára teljes vallásszabadságot biztosít; 2. A papokat vallásos ténykedésükben, vallásos szertartásaik végzésében senki sem zavarhatja; 3. A templomok és vallásos célokat szolgáló egyéb épületek (kápolnák, kegyhelyek stb.) ezentúl is kizárólag vallásos célokra fognak szolgálni, és hogy a templomokból sem színházat, sem kabarét, sem gyűléshelyeket, sem kultúrházat csinálni nem fognak".

Valamennyi helyi munkás-, paraszt- és katonatanácsnak kötelességévé tették, hogy „a valóban vallásos összejövetelek (beleértve az úgynevezett nagyszombati feltámadási körmeneteket stb.) szabadságát minden erélyükkel biztosítsák". A rendelet aktuális politikai célja az volt, hogy gyengítse az ellenforradalmi agitáció lehetőségeit, mivel a vallásos társadalmi rétegekben széles körű elégedetlenség uralkodott az egyházi javak folyamatban lévő elvétele és a proletárdiktatúra egyéb vallásellenes megnyilvánulásai nyomán. A rendelettel olyan Budapest-szerte közszájon forgó híreszteléseket is cáfolni kívántak, hogy a templomokat a vallásgyakorlat betiltását követően teljesen profán célokra - például mint színház, kabaré - fogják használni.

A saját ideológiáját minden eszközzel terjeszteni akaró proletárdiktatúra kiemelt jelentőségűnek tekintette az oktatásügy kérdését. Március 29-én a kormány rendeletet bocsátott ki az egyházi és magánkézben lévő oktatási és nevelési intézmények köztulajdonba vételéről. A rendelet kimondta, hogy mivel a Tanácsköztársaság az oktatás ügyét állami feladatnak tekinti, ezért valamennyi nem állami nevelési és oktatási intézetet saját kezelésébe veszi át. Az intézményekhez tartozó minden ingatlan és ingó vagyont köztulajdonnak minősítettek. Az intézmények oktató-, nevelő-személyzetét az állam átvette, a katolikus egyházi személyeket azon-

ban csak abban az esetben, ha hajlandók voltak kilépni a papi rendből és világiakká lettek, s erről két tanúval hitelesített nyilatkozatot írtak alá.

Az oktatás minden egyházi jellegének megszüntetését szolgálta, hogy március 27-én a Főváros Közoktatásügyi Bizottsága elrendelte a hitoktatás megszüntetését valamennyi fővárosi tanintézményben. Az április 10-ei rendelet pedig megszüntette a tanítás kezdetén és végén tartott imádkozást, továbbá előírta, hogy az oktatási intézményekből minden vallási tárgyú képet és szobrot, valamennyi keresztet és feszületet azonnali hatállyal el kell távolítani, raktárba kell helyezni, majd közös gyűjtőhelyre szállítani. Köztulajdonba vették a felekezetek könyvtárait, levéltárait, sőt kötelezővé tették anyakönyveik beszolgáltatását.

A Vallásügyi Likvidáló Hivatal

A proletárdiktatúra az állam és egyház szétválasztásának kérdését is az egyházak tönkretételére igyekezett felhasználni. A Tanácsköztársaság kormánya, a Forradalmi Kormányzótanács már 1919. március 22-én határozatot hozott az állam és egyház szétválasztásának végrehajtásáról. Ez több radikális intézkedést foglalt magába. Határozatot hoztak az őszirózsás forradalom alatt felállított önálló Vallásügyi Minisztérium megszüntetéséről. Ezzel azt kívánták kifejezni, hogy az állam és egyház szétválasztási elvének megfelelően a vallásügyet nem tekintik az állam hatáskörébe tartozó kérdésnek.

A valóságban azonban a Vallásügyi Minisztérium felszámolására létrehozott Vallásügyi Likvidáló Hivatal minden addiginál erőteljesebben avatkozott be az egyházakat alapvetően érintő kérdésekbe. A hivatal a Kunfi Zsigmond által vezetett Közoktatásügyi Népbiztosság keretében alakult meg március 26-án. Vezetésével a korábbi antiklerikális tevékenységéről jól ismert Fáber Oszkárt bízta meg Kunfi. A hivatal legfőbb feladata az egyházi vagyon kisajátítása, állami tulajdonba vétele volt.

Első lépésként azonnal hozzákezdtek az egyházi műkincsek begyűjtéséhez. Március végén került sor a helyi likvidáló bizottságok felállítására azzal a feladattal, hogy azok vegyenek zár alá minden egyházi tulajdont. Bár Fáber határozottan megtiltotta, hogy a templomokat köztulajdonba vegyék, erre mégis több helyütt önkényesen sor került. Így lett egy időre köztulajdon a fővárosban például a budavári Mátyás-templom, illetve a krisztinavárosi, tabáni és józsefvárosi templomok is. Országszerte lefoglalták az egyházaknál található összes készpénzt és értékpapírt. A későbbiekben jórészt ebből fedezték az egyházi vagyon kisajátításával járó hatalmas kiadások jelentős részét. Az első hetekben kissé kaotikusan és számos visszaéléssel folyó elkobzásokat a közoktatásügyi népbiztosság által kibocsátott „Az egyházi vagyonok átvételéről" szóló rendelet igyekezett határozott mederbe terelni, megtiltva a kifejezetten vallási célokat szolgáló épületek és felszerelések elvételét (templomok, imaházak, kápolnák, haranglábak, szobrok stb).

A május 17-én kibocsátott „Az egyházi birtokok átadásáról" szóló rendelet rögzítette, hogy köztulajdonba kell venni minden száz hold fölötti egyházi szántóterületet, tíz hold fölötti szőlőbirtokot, valamint a terület nagyságától függetlenül minden erdőbirtokot. Az elkobzás alól az sem biztosított mentességet, ha bizonyíthatóan önkéntes magánadományokból származott az egyházi birtok.

Május végén például a kápolnásnyéki református egyházközség magának a Forradalmi Kormányzótanácsnak írt terjedelmes kérvényében „elvtársi tisztelettel" hangsúlyozta, hogy az egyházközség néhány holdnyi csekélyke vagyona bizonyíthatóan magánszemélyek adományából keletkezett, s ezért kérték, mentesítsék az államosítás alól. Arra is hivatkoztak, hogy a

Tanácsköztársaság az egyházak fenntartását a hívek önkéntes adományából kívánta biztosítani, amely elvnek az ő birtokuk eredete tökéletesen megfelel. A kérvényre a kormány részéről mégis határozott elutasítás volt a válasz.

Miközben a Tanácsköztársaság az egyes felekezeteket és azok lelkészeit lényegében minden jövedelemforrásuktól megfosztotta, egyúttal a papok, lelkészek, segédlelkészek, kántortanítók addig élvezett állami fizetését is megvonta. Arra hivatkoztak, hogy a proletárállam magántársulatoknak tekinti az egyes felekezeteket, így azoknak alkalmazottai állami fizetésre nem jogosultak. A későbbiekben csak arra biztosítottak lehetőséget, hogy az alsópapság rászorulónak minősített tagjai egyéni elbírálás alapján kérvényezhessék addigi járandóságuk további folyósítását.

A felekezetek megfosztása működésük anyagi alapfeltételeitől valójában illuzórikussá tette a híveik számára névlegesen biztosított szabad vallásgyakorlatot.

A Vallásügyi Likvidáló Hivatal működését kezdetben ideiglenesnek szánták, mivel a proletárdiktatúra elvben nem akart hivatalosan érintkezni az egyházakkal. Júliusra azonban ez a koncepció megváltozott. A tervek szerint a Hivatalt és helyi szerveit az egyházak szoros állami felügyeletét biztosító szervezetté szándékoztak formálni. Ez mintegy előképét jelentette a Rákosi-korszakban 1951-ben szovjet mintára felállított Állami Egyházügyi Hivatalnak, amely szintén az egyházak kommunista pártállami irányítását kívánta szolgálni. *(Folytatjuk.)*

http://index.hu/tech/2011/09/11/ember_isten_gep/

Ember, isten, gép

hancu

2011. szeptember 11., vasárnap 22:11

Maradhat-e emberi a lelkünk, ha géppé változik a testünk? Ezt a kérdést előszeretettel boncolgatják a scifibe oltott akciófilmek a Terminátortól a Robotzsaruig, főként azért, mert a dilemmát jól lehet látványos akciójelenetekkel illusztrálni. Ezen a vonalon indul el a Deus Ex Human Revolution is: az istent játszó, az evolúcióval és a teremtéssel babráló tudósok, a kiberbeültetésektől egyre kevésbé emberi emberek körüli filozofálgatás videojátékban talán még jobban működik, és ugyanúgy körül lehet rakni akcióval, mint a filmekben.

Ritkán szokott videojáték olyan ellenszélben indulni a keményvonalas rajongók meghódítására, mint a Deus Ex Human Revolution, talán a mozikban a Mátrix harmadik része volt hasonló helyzetben. A 2000-ben megjelent első Deus Exet több rendben minden idők legjobb pécés játékának választották, a 2003-as folytatást viszont utálták a rajongók, és a konzolos verziók kedvéért lebutított rókabőrnek tartották. A harmadik rész ezek után még kapott egy tök új fejlesztőcsapatot, nulla megjelent játékkal a háta mögött, és egy szinte kizárólag konzolokkal foglalkozó japán kiadót. Innen szép nyerni.

http://www.youtube.com/watch?feature=player_embedded&v=FA3s4SnhP0E

Bigyó felügyelő újratöltve

A Deus Ex egyszerre próbál hitech lövöldözős akciójáték lenni, plusz Splinter Cell-szerű taktikázós-lopakodós játék, plusz a karakterfejlesztésre fókuszáló szerepjáték, plusz egy szövevényes sztorit elmesélő, beszélgetésekre alapozó kalandjáték, és néha még ügyességi-logikai minijáték-gyűjtemény is. A lényeg a szabad választás lehetősége, vagy legalább annak illúziója. Ha akarom, Rambóként játszom végig a Human Revolutiont, ha akarom nindzsaként, vagy valahol a kettő között. És a trükk működik, a játék olyan ügyesen terelget a választási lehetőségek között, hogy miután párat kipróbál az ember, elhiszi, hogy végtelen van belőlük.

A szabadon választott Rambo/nindzsa, vagyis a főszereplőnk egyébként Adam Jensen névre hallgat, és a biztonsági szolgálat vezetője egy biotechnológiai óriáscégnél. 2027-ben járunk, így ez emberfeletti képességeket adó kiberbeültetéseket és fegyverfejlesztéseket jelent, valamint szupertitkos katonai projekteket és a fair playt hírből sem ismerő konkurenciát. Ezt a játék második percében rögtön kihangsúlyozza a céget érő támadás, aminek keretében az ötödik perc körül a támadó kommandó terminátorszerűre felturbózott vezetője félholtra veri, majd fejbelövi hősünket.

Főcím, indulhat a kaland, mert persze nem haltunk meg, új testben ébredünk, mint a Robotzsaru (vagy ha illúzióromboló akarok lenni: mint Bigyó felügyelő). Mivel a szerződésünk értelmében a testünk és a lelkünk is a vállalatot illeti meg, utólagos engedelmünkkel a műtőasztalon a világ összes kiberbeültetését is megkaptuk, és mi lettünk a Sarif Industries legmodernebb fegyvere. Aki az élete megmentéséért cserébe lesz szíves elvégezni mostantól a cég helyett a legmocskosabb melókat, kinyomozni, ki volt a támadó, és bosszút állni.

http://www.youtube.com/watch?feature=player_embedded&v=qdG9Af5HxGs

Összeesküvés-elmélet és -gyakorlat

A játék valójában lövöldözésben és lopakodásban sem a legjobb, még úgy sem, hogy a kiberbeültetéseink fejlesztésével szabadon specializálhatjuk magunkat bármelyik irányba (illetve ott van még a hekkelés, ami mindkét stílust kiegészíti, és ügyességi-logikai minijátékokban van megvalósítva). Jobb egérgombbal fedezékbe bújunk, ballal lövünk, ennyi, az ellenfelek sem okosabbak, mint a hasonló játékokban, a technika adta lehetőségeink (rombolható környezet, fizika, ilyesmik) sem szélesebbek, sőt. A játék arra is ügyel, hogy egyik

véglet felé se menjünk el nagyon a játékstílusunkkal, a permanens rambózáshoz kevés a lőszer, a folyamatos nindzsázáshoz meg nincs elég fedezék.

Amiben a Human Revolution nagyot villant, az a sztori és a hangulat. Az óriáscégek közti titkos háború közepébe csöppenünk, ahol bármelyik szereplőről kiderülhet, hogy egy hekkerek által távvezérelt báb, vagy egy mesterséges intelligencia hologram-álcája, a beültetések ellen küzdő ökoterorristákról meg hogy egy konkurens biotech cég áll mögöttük, azok mögött a jakuzák, azok mögött egy titkos kormányhivatal, azok mögött meg az illuminátusok. Az összeesküvés-elméletek olyan mélyen átszövik a Deus Ex világát, hogy az ember azon se lepődne meg, ha egy pályán egyemberjogvédő Echelon-tanú toppanna elé diadalittas vigyorral, hogy na ugye ő megmondta.

Annyira ügyesen kavarják a történetet, hogy a titkok kibogozása és a világ felfedezése mellett maga az akció kicsit nyűgnek hat: már megint halomra kell lőni húsz ellenséget, hogy megtudjuk, merre megy tovább a sztori, és válaszokat kapjunk (meg persze egy rakás újabb kérdést), ha film lenne, simán áttekernénk ezeket a részeket. És persze, ha film lenne, azt kívánnánk, bár játék videojáték lenne inkább. A történetet egyébként érthető okokból nem alakíthatjuk annyira kedvünk szerint, mint a játékstílusunkat, van ugyan négyféle befejezés, de ezek között az utolsó pillanatban hozott egy szál döntésünkkel választhatunk. Mire eddig eljutunk, nettó játékidőben bele fog menni vagy 20 óránk, ha minden apró mellékszálat fel akarunk göngyölíteni, és minden titkot felfedezni, akár 40-50 is, ami az egy estés Call of Dutyk mellett szinte végtelennek hat.

http://www.youtube.com/watch?feature=player_embedded&v=vK4k_Ieh8Wg

A botoxozott zombik esete Da Vincivel

A játék látványvilága is pont annyira felemás, mint a játékmenet. A stílus, a dizájn nagyon rendben van, minden aranyszínű és fekete, lépten-nyomon reneszánsz utalásokkal, építészetben, belső terekben, még a ruhákban is. Maguk a kibernetikus testrészek és beültetések is inkább emlékeztetnek Da Vinci rajzaira, mint hitech cuccokra. Bántó a kontraszt a szereplők animációival, főleg a beszélgetéseknél: botoxozott fejű műanyagfigurák tátognak élettelenül az egyébként vérprofi szinkronhangokra.

Ha már a kiábrándító dolgoknál tartunk: a pálya végi bossharc sablonjától nem sikerült megszabadulnia a játéknak, és ezek egyszerre lettek idegesítőek és unalmasak. Frusztráló, míg az ember kiismeri a legyőzendő főellenség gyenge pontját, és a viselkedésének sémáját, és unalmas, amikor ezeket kihasználva leküzdi őt. Vagy azt, hogy kicsit visszatérjünk a játék fő gondolati síkjára, hogy akkor most meddig ember, honnantól gép, és mi van a kettő között.

Maga a tény, hogy egy játéknak ilyen gondolati síkja van, merőben szokatlan, és olyan élmény szembesülni vele, mint amikor a gagyin edződött egyszeri scifirajongó beül a Szárnyas fejvadászra, a cím alapján azt várva, hogy mekkora hentelés lesz. És kimondottan nyugtalanító közben ráébredni arra, hogy a játék detroiti zavargásai mennyire hasonlítanak egy G8-csúcstalálkozó körüli megmozdulásokra, vagy hogy a felvonultatott technológia közvetlen

elődei már a hétköznapjaink részei (a reklámkampány részeként forgatott rövid dokumentum-film is erre a témára megy rá, roppant hatásosan).

http://www.youtube.com/watch?feature=player_embedded&v=KGUZaEmQJlE

Éppen emiatt lehet hogy technikailag néhol csak simán jó, vagy erős közepes a Human Revolution, de játszani vele olyan élmény, amit ritkán kap meg az ember videojátéktól. 2011-ben eddig a Portal 2 és az új Deus Ex miatt érte meg gémernek lenni.

2011.szeptember 15.

„Magyar az, akinek fáj Trianon"

http://erdely.ma/autonomia.php?id=

Szeptember 13-án 19 órától ifj. Tompó László irodalomtörténész, szerkesztő a kézdivásárhelyi Vigadóban tartott előadást Amit mindenkinek tudnia kell Trianonról címmel. Nemzeti tragédiánk fő okaira is rávilágított.

Kézdivásárhely volt a hatodik állomása a Hatvannégy Vármegye Ifjúsági Mozgalom (HVIM) által Erdélyben szervezett előadássorozatnak. Mintegy negyven érdeklődő vett részt az Illyés Gyula „Magyar az, akinek fáj Trianon" mondatával kezdő Tompó László kétórás előadásán. Az erdélyi bevonulás képeivel színezett rendezvény a trianoni békeszerződés előzményeiről, fő okairól szólt.

A magyarság már 1867-ben (a kiegyezés éve) rátévedt arra a tragikus útra, melynek végállomásához 1920. június 4-én érkezett meg. Trianon fő okaiként a zsidóság Magyarországra való beszivárgását, a nemzeti tudatot aláásó szabadkőművességet, a liberalizmust, valamint a földek idegen kézre kerülése iránt közömbös magyar kormányokat nevezte meg.

Végül azon meggyőződésének adott hangot, hogy egy erős nemzeti tudattal rendelkező nép megtörheti a világhódítók hatalmát az igazság kimondásával, fontos, hogy vállalja azt, és ne törődjön bele a jelenlegi határokba

Daczó-Hodor Barna

Székely Hírmondó

2011.09.21 | 07:44 **Magyar érdemek és vétkek – Interjú Raffay Ernő történésszel**

Fotó: Iochom István

A Gelencén megszervezett negyedik Jancsó-napok egyik jeles és nagy érdeklődéssel várt meghívottja és előadója dr. Raffay Ernő történész, a budapesti Károli Gáspár Református Egyetem előadótanára, volt országgyűlési képviselő, az Antall-kormány politikai államtitkára.

Kutatási szakterülete Erdély és a román–magyar kapcsolatok, valamint Trianon és az elszakított területek magyarságának története. A Trianon Társaság alapító tagja, később társelnöke, rendszeresen közölt cikkeket és tanulmányokat. Több könyv szerzője, társszerzője. Trianon titkai című könyvének jelentős szerepe volt a rendszerváltás időszakában, hogy a közfigyelem a határon túli magyarokra irányult.

2007-ben Szidiropulosz Archimédesszel létrehozta a Trianon Kutató Intézetet, mely Trianoni Szemle címmel jelentet meg történelmi folyóiratot 2009 januárja óta. Dr. Raffay Ernő a Jancsó Benedek emlékezete című kötet társszerzőjeként vett részt a könyv gelencei díszbemutatóján.

– Professzor úr, mit kell tudni az ön által közölt tanulmányról?
– Jancsó Benedek a huszadik század első éveiig azt gondolta, hogy a magyarországi románokkal, 1910-es adat szerint az ország összlakosságának 14,1 százaléka, 2,9 millió volt román nemzetiségű, kulturálisan meg lehet egyezni, be lehet valahogy integrálni őket a magyarságba, ha kulturális engedményeket kapnak iskolaügyben, színház és könyvkiadás tekintetében. Viszont 1907-ben, amikor a gróf Apponyi Albert-féle első, három részből álló, ún. Lex Apponyi iskolatörvény-csomagból megjelent az első, az elemi népiskolákról szóló törvény, amit 1907. április 25-én fogadtak el, kiderült a magyarországi románok számára, hogy csak románul tanító iskoláikban, a mai általános iskoláknak megfelelő tanodákban be kell vezetni heti négy órában a magyar nyelv oktatását, amiből nemzetközi botrány lett.

Több magyarországi román nemzetiségű politikus, közöttük Alexandru Vaida-Voievod durván megtámadta Magyarországot a francia, angol és német sajtóban. Jancsó Benedek volt az, aki ezekre a támadásokra válaszolt a Rákosi Jenő által főszerkesztett komoly, nagy példányszámú Budapesti Hírlapban.

A lapban Jancsó Benedek Politikai hullámok címmel közölt cikksorozatot, és mint a román

kérdés akkor már ismert szakértője, egyik írásában megtámadta a románokat, tényekkel bizonyítva, hogy a románok Erdélyre fenik a fogukat. Válaszként egy Iustus álnéven író, művelt, sok nyelven beszélő, ógörögül és latinul idézni tudó ember megjelentetett egy 25–30 oldalas kis füzetet, s ezáltal vita keletkezett Jancsó Benedek és a Iustus nevű, nem tudni, kicsoda között. Jómagam ezt próbáltam a kötetben megjelent írásomban összefoglalni. A lényeg az, hogy Iustus a Jancsó Benedek meglátásaira tud ugyan válaszolni, de hogy ők Erdélyre törnek, ezt kifelejti, erre nem ad semmiféle választ. A hallgatás beleegyezés elv alapján gyakorlatilag Jancsó Benedek diadalmaskodott ebben a vitában.

– Mikor ismerkedett meg Jancsó Benedek életművével?
– 1973-ban vagy 1974-ben a szegedi József Attila Tudományegyetemre jártam, ahol volt egy professzorom, Csatári Dániel, akitől azt a feladatot kaptam, hogy egy szemináriumi dolgozatot, egy kis előadást készítsek Erdélyről, ami az akkori Kádár-rendszerben számomra nagyon szimpatikus volt. Őelőtte legutóbb a nagyapám, aki „Horthy-fasiszta katonatiszt" volt, beszélt nekem Erdélyről. Elmentem a szegedi egyetemi könyvtárba dokumentálódni. 1919-ben, amikor a román hatóságok megszállták Kolozsvárt, és kidobták az 1872-ben alapított I. Ferencz József Magyar Királyi Tudományegyetemet, az akkor magyar királyi kormány döntése értelmében az egyetem Szegedre került.

Amit Márki Sándor és történész tanártársai tudtak, átmentettek a kolozsvári egyetemi könyvtár állományából Szegedre. Kikértem a katalógus alapján Jancsó Benedek könyveit, és elolvasva azokat megdöbbenve tapasztaltam, hogy azzal a szemlélettel közelíti meg a magyar területeket megszálló románokat, mint az én nagyapám. Ezért számomra egyből szimpatikussá és hitelessé vált Jancsó Benedek.

– Hogyan látja a Székely Nemzeti Tanács autonómiatörekvéseit? Lát-e reális esélyt annak megvalósítására?
– Az autonómiatörekvés egy rendkívül szép dolog, egyetértek vele, de a realitásával vannak gondok. Én nagyra értékelem a Székely Nemzeti Tanács elnökét és társait, de nem látok reális esélyt az autonómia kivívására. A személyi elvű és a kulturális autonómia szerintem hülyeség, a területi autonómia helyi kormánnyal, helyi közigazgatással, iskolarendszerrel stb., az a járható út, de a bukaresti törvényhozásban, ahogy én látom, nincs egyetlen román képviselő vagy szenátor sem, aki ezt megszavazná. Székelyföld területi autonómiája nagyon fontos lépés lenne, de kérdem én, mi történne a magyar szórvánnyal? Ennek realitását végig kell gondolni.

– Milyen újabb, Trianonnal foglalkozó Raffay-kötet megjelenése várható?
– Trianont próbálom feltérképezni, de ez kimeríthetetlen feladat. Tavaly decemberben jelent meg egy hét alatt két könyvem, az egyiknek a Balkáni birodalom. Nagy-Románia megteremtése a címe. Ebben Trianon belső okait vizsgálom, hiszen a magyarok nagyon sok hibát követtek el, ami Trianonhoz vezetett. Az utóbbi időben ez érdekel engem a legjobban. A másik kötetnek, melynek harmadik kiadását készítik elő, Szabadkőművesek Trianon előtt a címe. Körülbelül két hét múlva jelenik meg ennek a második, négyszáz oldalas, levéltári források alapján megírt kötete Harcoló szabadkőművesek címmel és Támadás a római katolikus egyház ellen alcímmel.

Iochom István
Háromszék

NÉPSZABADSÁG ONLINE

Írás – Művészet

Könyv – Márton László: Te egy állat vagy! Jelenkor, 265 oldal, 2900 forint

Kinek mutassuk be ezeken az oldalakon Márton László írásművészetét? Azoknak, akik eddig még csak nem is hallottak hasonló nevű író létezéséről vagy azoknak, akik nagyon is meg tudják különböztetni a nála idősebb és Párizsból visszatért ex-szabadkőműves Márton Lászlótól?

Torma Tamás| NOL| 2011. szeptember 23. |

Márton László
Népszabadság - Bánhalmi János

És egyáltalán: nem túl elidegenítő-e rögtön az „írásművészet" emlegetése itt, mintha egy akadémiai székfoglalóról lenne inkább szó, és nem élvezetes olvasmányról? Mert finomságokról lesz itt szó, iróniáról, szerzői csiki-csukiról és ékszerűen egyszerű novellatörténetek helyett szövevényesen átszőtt „elbeszélésekről".

A nagy borbarát szerzőhöz hűen nyilván hatásos lenne, mondjuk, valami boros hasonlat. Egy arisztokratikusan érett Gere-féle Kopár vagy fehérben a frissen egzotikus Konyári vagy Nyakas Chardonnay – mivel azonban volt szerencsém a szerzőt konyakozni is látni, semmiképpen sem maradhat el innen az a kép, amikor az óriáshasú konyakospohár falán lendületesen körbefuttatja a minimum ötéves franciát. És nem megissza, inkább elszagolgatja a felszabaduló aromafelhőket. Szóval elegancia, kifinomultság, olykor már-már kellemetlenül metsző irónia. De a pezsgő sem maradhat ki – a hasonlítgatáshoz ugyanis elengedhetetlenek a buborékok is. Mert Márton László régebben filologikusan bonyolult szerző hírében állt – történelmi regények, stílusutalások

és -utazások a német középkortól a magyar romantikáig –, szövegeinek azonban idővel egyre meghatározóbb eleme lett az a lebegés, ami írásait üdítően emeli el egy sima történetmeséléstől.

Tehát most novellák, ráadásul állatos novellák. A Te egy állat vagy! ugyanis nem csupán egy hatásos cím felkiáltójellel a végén, hanem valódi tematika: a tíz novella kutyuskától a varjúig tíz állatról szól. Az ehhez hasonló összeállítások egyrészt kézenfekvően tűnnek frappánsnak – akár egyetlen mondatban, és határozottan lehet válaszolni a „miről szól…?" kezdetű kérdésekre –, másrészt viszont csak az elején tűnnek annak: a vállalkozás közepére, végére rendszerint kifulladnak, a mindenáron megfelelés érdekében erőlködnek, nehéz ugyanis egyenletes színvonalon maradni a vállalás korlátai között. Márton László állatos novellái között is akad kevésbé emlékezetes (én speciel a hétköznapjainkba visszamutató aktuál zsurnalisztikai kiszólásokat viseltem rosszul, mert a szövegek elegánsan a jelen fölött lebegő léghajója látszott ilyenkor siklás helyett zökkenni egyet), az erős szövegalkotói jelenlét azonban még ezeket a nehézségeket is viszonylagossá teszi.

HIRDETÉS

Nevezzük ezt egyszerűen stílusnak.

Márton talányos elbeszélője ugyanis nem marad észrevétlenül a háttérben, időről időre figyelmeztet arra, hogy ez a szöveg csak egy szöveg, és ezt a korpuszt valaki – ő maga – formálja, mi pedig így is elhisszük neki az illúziót. Történetei reális, hétköznapi eseményekből indulnak ki, egy berlini házomlásból mondjuk, vidéki temetésből vagy egy labormajom szökéséből a XII. kerületben, aztán gyakran fokozódnak abszurddá, fordulnak át sötétbe – mégis ez az összetéveszthetetlen távolságtartás tarja egységben őket. Nem a valóság illúziója ez egy háttérbe rejtett alkotóval, hanem egy nagyon is jelen lévő történetkreálót látunk, aki valami spriccet, furcsa lebegést adagol azzal, hogy nem hagyja teljesen eltűnni magát, a dolgok fő alakítóját. Mindig tudhatjuk, hogy kreált történetet olvasunk, teremtőjük csak egy narrátor, de időnként a teremtés hatalmából is képes megvillantani valamit fenyegetően. Ez az úgynevezett írói világ tele van ritmusváltásokkal, váratlanságokkal, meglepetésekkel, és olvasóját sem hagyja belekényelmesedni a megszokott olvasói pozícióba, mert teremtményeit közben egyre abszurdabb helyzetekbe tereli, időnként egészen a pokoli mélységek széléig.

De mégsem valami súlytalan, posztmodern szövegelés ez a textusokkal: mélységek és irónia, utalások és saját bejáratú sodrás teszi ezt az egyedi írói konstrukciót üdítően fogyaszthatóvá és sokértelműen elegánssá.

---

euroASTRA
www.EuroAstra.info
www.EuroAstra.hu

A Liszt év újabb eseménye – ünnepi megemlékezés – "A szabadkőműves Liszt Ferenc"
v, 2011/09/25 - 11:40 – johannes
http://euroastra.info/node/54367

Csereklyei Andrea, Rózsa Gábor

A Magyarországi Nagyoriens Szabadkőműves Rend, valamint a Tolerancia és Testvériség Szabadkőműves Páholy ünnepi megemlékezést tartott "A SZABADKŐMŰVES LISZT FERENC" címmel. A megemlékezést követően Budapesten tartotta éves Közgyűlését az AACEE, az Association Adogmatic of Central- and Eastern Europe, a Közép- és Kelet-európai szabadkőműveseket összefogó egyesület, ahol többek között előadások hangzottak el az európai szabadkőművességről, az agresszióról, 9/11 szimbólumairól és egy új megközelítésről amely a kisebbségek és a szegénység társadalmi befogadásához, felemeléséhez vezethet.

A szabadkőműves Liszt Ferencről történő megemlékezést megelőzően az emlékünnepség szervezői szabadkőműves köténykötéssel tisztelegtek, s így emlékeztek meg a Liszt Ferencről, a budapesti, róla elnevezett téren álló szobra előtt.A magát mindenkor magyarnak valló Liszt Ferencről kevesen tudják, hogy tagja volt a szabadkőművességnek. Sokan, ugyan ezt a tényt megkérdőjelezik, de vitathatatlan tények támasztják alá, hogy Liszt Ferencet Berlinben avatták szabadkőművessé. Látogatta nemcsak a berlini, de a párizsi, s természetesen a budapesti és pozsonyi páholyok munkáit is. Bár sokan nemcsak azt kérdőjelezik meg, hogy Liszt szabadkőműves volt-e, de még azt is, hogy magyar volt-e egyáltalában. A kérdésre a döntő szót maga Liszt mondta ki, aki számtalanszor vallotta magát magyarnak. Liszt kijelentette, hogy *„Másutt mindenütt a közönséggel van dolgom, de Magyarországon a nemzethez szólok."* Egy más alkalommal azt nyilatkozta:*„Vezércsillagom mindig az legyen, hogy Magyarország egykor büszkén mutathasson rám,"*

Nagy Enikő, Geréb László

Az 1811.-ben, az akkor Magyarországhoz tartozó Doborjánban, (ma nevén az ausztriai Raidingban) született Liszt kijelentése valósággá vált. Magyarországon már életében sokan voltak büszkék rá, de az utókor is büszkén, tisztelettel tekint Liszt Ferencre. Ennek a büszkeségnek volt a megnyilvánulása a most megrendezett emlékülés is, amelyet a magyar újkori szabadkőművesség szimbolikus helyén a budapesti Vakok Iskolájának Nádor termében tartottak meg. A helyszín a magyar szabadkőművesség számára azért szimbolikus, mert ebben a teremben alakult újjá húsz évvel ezelőtt a modern kori magyarországi szabadkőművesség egyik nagypáholya, a szeptember 23.-i Liszt emlékülés egyik szervezője a Magyar Nagyoriens (MNO). Többek között erről is szólott, a szép számú közönség előtt ünnepélyes megnyitójában és visszaemlékezésében az MNO nagymestere.

Csereklyei Andrea

Az emlékülés nyitóelőadásából a közönség részletek ismerhetett meg Liszt Ferencnek a szabadkőművességhez fűződő kapcsolatáról. Az előadó nemcsak Liszt Ferenc szabadkőműves voltát ismertette, hanem a XIX. század szabadkőművességéről is szót ejtett. Előadásában megcáfolta azokat az állításokat, amelyek számos embernek kérdésessé tette Liszt szabadkőműves voltát. Beszélt nemcsak Liszt fiatalkoráról, de idős koráról is, amikor az Abbé Liszt Ferenc, továbbra is szabadkőművesnek tartotta magát. Az előadásból a hallgatóság részleteket tudhatott meg Liszt Ferenc szabadkőművessé avatásáról, illetve a rendhez és a valláshoz fűződő kapcsolatáról is.

Sárosi Dániel

Az emlékülésen a hallgatóság Liszt spirituális ihletésű műveiről is meghallgathatott egy számos zenei illusztrációval igazolt előadást, amelyből az is kiderült, hogy sok más közismert szabadkőműves zeneszerzővel, például Mozarttal ellentétben, Liszt nem kifejezetten komponált szabadkőműves zenét, de jó néhány művében azért ott találhatók a szabadkőműves szimbólumok.

Az emlékülés záróelőadásában Liszt Ferencet a "jó embert", az embert ismerhette meg a konferencia közönsége. Dr. Batta András a Liszt Ferenc Zeneművészeti Egyetem rektora előadásában részletesen elmagyarázta, hogy mit is jelent az, hogy Liszt nemcsak, hogy jó ember, azaz adakozó, filantróp volt, de egész életében soha semmilyen vagyont nem gyűjtött. Az előadásból kiderült, hogy Liszt Ferencet a magyar zenekultúra ügye előmozdítójaként is tisztelhetjük, gondoljunk csak a zeneakadémia újjászervezése érdekében kifejetett tevékenységére.

A művész születésének 200. évfordulója alkalmából aClubNetCet Egyesület és a tollal.hu közéleti és kulturális portál közösen pályázatot hirdetett olyan irodalmi alkotások elkészítésére, amelyek a Liszt bicentenáriumhoz kapcsolódóan méltón közvetítik a művész gondolatiságát, méltón reprezentálják zenéjét és magát az embert. A szeptember 23.-i eseményen kihirdették a pályázat eredményét, és felolvasásra került az első díjat nyert "Lisztománia" című írás és a második díjban részesített "Haláltánc" című vers. (A két díjnyertes alkotás a címre kattintva elolvasható.)
Az emlékülés programját természetesen Liszt zenéje tette teljessé. A műsorban közreműködtek: Csereklyei Andrea (szoprán), Rózsa Gábor és Geréb László (zongora), Nagy Enikő (brácsa), Sárosi Dániel (orgona).

http://www.breuerpress.com/2011/09/25/a-liszt-ev-ujabb-esemenye-unnepi-megemlekezes-a-szabadkomuves-liszt-ferenc/

http://szentkoronaradio.com/blog/nyugati-level/2011_09_27_beszeljunk-oszinten-%E2%80%93-a-jobboldal-ertekeirol

2011.szeptember 27.

Beszéljünk őszintén – a jobboldal értékeiről

Meghallgatható a *„Letöltésekből”*: ***INNEN***

Ne higgy a baloldalnak! A címet szándékosan fogalmaztam így. Ilyen sarkítottra és így igaztalanra. Mert azt sugalmazza, hogy mindkét oldalnak vannak értékei. A hazafias és a hazafiatlan oldalnak egyaránt.
Nem hagy nyugodni, régóta motoszkál az agyamban egy gondolat, mint egy folyamatosan kiújuló, soha meg nem gyógyult kór: a „baloldali érték” szóhasználatának valódi tartalma, és főként a megvalósult gyakorlata.
Elöljáróban tisztázzuk: az „érték” fogalma nem köthető semmiféle „oldalhoz”. Mert ha köthető lenne, akkor nem érték lenne, hanem csak egy szűk körű „haveri” társaság, egy gittegylet szabályzatocskája.
Legutóbb mindezt így fogalmazták meg: empátia, szolidaritás, tolerancia és lelkiismeret. Mármint hogy ezek lennének „baloldali” értékek, azaz olyanok, mint amelyek „csak a baloldalra” lennének jellemzőek.
Kimondatlanul az is benne van ugyanis ebben a felsorolásban, hogy a „jobboldali” gondolkodás ezek szerint beleérző-képtelen, egoista, intoleráns és lelkiismeretlen lenne. Figyeljük meg ezeket a fogalmakat! Szinte mindegyik valamiféle tagadást testesít meg, azaz lényegében a pozitív tartalmú gondolatokat – valójában tagadó formában, és így agresszíven kisajátítja.
Pedig ez nem így van. A „baloldal” még taknyos orrú utcagyerek volt, amikor ezek az értékek már jelen voltak a konzervatív gondolkodásban. Gondoljunk csak a XX. század legelejére, amikor még az volt a feladat, hogy a „baloldal” meghatározza magát, definiálja, kimondja a saját céljait és értékeit. Ebben az időszakban terjedt el az a badarság például – amely (természetesen) mai napig tartja magát, hogy: *„Jézus volt az első kommunista”*. Ezt az agitatív, jel-

szószerű sületlenséget ismételgeti mai napig a még mindig hitellenes „baloldal”. S amikor a fenti módon határozza meg saját magát – teheti, mert az emberiség emlékezete igen csak gyarló (lásd: Goebbels gondolatait a propagandáról) – már senki sem emlékszik arra, hogy a 80-as évek szakszervezetnek álcázott lengyel politikai mozgalma éppen a „Szolidaritás” kifejezést használta önmaga meghatározására, s ki ne emlékezne, hogy a Wałensáék egyik első teendője az volt, hogy szentmisét szerveztek a Lenin-hajógyárban. De hagyjuk ezt is! Rendben, a Szolidaritás „baloldali” volt. Rendben. Akkor már csak egy kérdést nem értek: miért határolják el magukat az „elvtársak” a „samideano”-k és a „kamarad”-ok a német nemzetiszocialista gondolattól? De – tényleg – ezt mellőzzük, mert messze vezetne a kérdés boncolgatása. („Mi” tudjuk, a „vörösök” is ugyanúgy, de ők azt hazudják, hogy nem tudják, így már nem is kell tagadniuk a hitleri államberendezkedéssel való rokonsági fokot. Ezért, most ezt tényleg hagyjuk. Tényleg hagyjuk, mert nekem még megvan édesapám egy az 50-es évekből származó tankönyve, amely megfellebezhetetlenül azt tanította, hogy a gőzgép valami Szergej Basmacskin találmánya és a golyóstolltól kezdve az űrhajóig mindent „fiatal szovjet mérnökök fedeztek fel”. Hagyjuk! Tényleg hagyjuk!)

De rögtön itt van, amit ne hagyjunk! Valamiért „megszoktuk” – de hogy miért van ez így, azt soha senki nem fejtette ki, – pedig ez igazán „baloldali” érték lenne (lsd: tolerancia, vagy empátia) –, miért van az, hogy amikor a „baloldal” hatalomra kerül, akkor mindig teljes pályás letámadást hajt végre; a tudományos-, a kulturális-, de az irodalmi és a kommunikációs életet is mindig lerohanja. Innen pedig minden velük egyet nem értőt rövid úton eltávolít vagy „csak” egzisztenciálisan lehetetlenít el. Lényegében vegetálásra, éhezésre kényszerít – átvitt és valódi értelemben egyaránt.

Ez SpártaS hogy még kerekebb legyen a karika: közben pedig azt szajkózza, sulykolja minden szinten, hogy „jól van ez így”, hiszen „most állt helyre a világ egyensúlya”.

S amikor figyelmeztetnénk őket a saját állítólagos ideáikra, akkor egyszerűen azt mondják például, hogy**„a demokratikus szabadságjogokat nem lehet kiterjeszteni a demokrácia ellenségeire”**. Értjük?*Mindenki egyenlő, de vannak egyenlőbbek!* Ilyet utoljára Orwell-nél olvastam – de az karikatúra vagy szatíra volt.

De jó; legalább mi vegyük most komolyan saját magunkat! Ha van valami, amit „jobboldali értéknek” lehetne nevezni, az az ostobaság, a messze-tekintési képesség és így az átgondolt-

ság, a koncepciózusság hiánya. A „jobboldali” valóban ostoba, korlátolt és szűk-látókörű. Mert ha nem így lenne, akkor nem venné komolyan a bolsevik szövegeket, és nem akarná éppen ő végrehajtani a vörösök által soha meg nem valósított, csak ismételgethetett elveket.

Hornék, Medgyessyék és főként Gyurcsányék mindent, de mindent eltávolítottak a közéletből és így a médiából is, ami akár a legcsekélyebb mértékben is kapcsolatban volt bármiféle nemzeti, konzervatív, vallási értékkel. Gondoljunk csak a Katolikus Rádió körüli gusztustalanságokra, amelyeket mára már olyan ügyesen el akarnak velünk feledtetni, hogy most úgy állítja be egy Cohn-Bandit, hogy a Katolikus Rádió „kedvéért” „elvették” a frekvenciát egy „baloldali” csatornától. Nem igaz, tudjuk (tudom, sőt az ellenkezője az igaz), de *ha egy hazugságot gyakran ismételgetnek, az igazsággá válik*. (lsd: baloldali értékké)

Széles látókör 2010-ben kétharmaddal győzött a „magyar jobboldal”. Egy kedves barátom – persze – ilyen meghatározás olvastán azonnal felkapja a fejét és elkerekedett szemekkel rám tekintve kérdezi: **„Miiiii?”** Szóval győztek. Ezek, akik „jobboldalinak” mondják magukat (miközben csak se meleg, se hideg centristák; csakhogy **„balról” nézve minden jobbra van**; Orbántól kezdve Horthyig és Szálasiig mindenki – *ez a politikai vulgarizmus lényege*; az összemosási kényszer; ami valójában az egzakt gondolkodásra képtelenség egyik jellemzője). Szóval azt már – ugye? – megbeszéltük, hogy a bolsik mindenkit kinyírtak, elzavartak a médiából, aki tőlük jobbra állt. (Ami nem volt nehéz, mert „csak” egy ország volt jobbra tőlük.) S most, hogy a „jobboldal” győzött, talán több balos és vörös szerepel naponta a médiában, mint korábban.
Figyeljük meg! Vegyünk egy teljesen lényegtelen, figyelemre érdemtelen témát! Mondjuk egy olyat, amivel naponta foglalkozik a Kossuthon a „Napközben”. Figyeljük meg! Mondjuk, legyen a téma a vándorhangyák nemi élete vagy a pszichiáterek boldogtalansága. (Hisz’ ez mindenkit érdekel ma; fontosabb, mint a frank-károsultak gondjai, vagy Kertész Imre (+Ákos), Esterházy, Spiró – nem kívánt rész törlendő – Kossuth-díjai.) Tehát figyeljük meg: kiket, miket hívnak szakértőnek egy-egy műsorba. Vagy én tévesztek arányt vagy a „jobbos” média irányítás, de több bolsevik, liberális és hazátlan szerepel szakértőként a műsorokban, mint a legvadabb gyurcsányizmus idején, amikor azt hazud-

ták **Barabás M: Dessewffy Aurél**a képünkbe, hogy „csőcselékek” vagyunk.
Miért van az, hogy mára ez maradt az egyetlen „jobboldali érték”, az ostobaság és a küzdelmek befejezésére képtelenség. Mert „mi” soha nem akarunk és tudunk semmit befejezni? Miért van az, hogy „mi” azoknak adunk kenyeret a kezébe, akik bevallottan a megsemmisítésünkre törnek? Mert „nekünk” meg kell valósítanunk a bolsik által soha megvalósítani nem akart célokat?

Ha értékről van szó, akkor a „jobboldal” miért „világzenét”, József Attilát, Adyit, a szabadkőműves és/vagy a magyargyűlölő idegeneket idézi állandóan? Legyen! Legyen övék a „Word Music”, de akkor miért nem hallok semmit a Kossuth rádióban Dessewffy Aurélról? Mert a „jobboldal” győzött, és a butaság az „jobboldali érték”?
Trackback URL for this post:
http://szentkoronaradio.com/trackback/119269

PR Herald
bizalomkommunikáció

Gyorsuló változások a kereszténységben

http://www.prherald.hu/2011/10/uniok-skizmak/

2011.10.02.

II. János Pál pápa *halála után előbb lassan, majd felgyorsuló ütemben fordul vissza a római egyház a* ***XXIII. János pápa*** *által kezdeményezett*

megújulás, aggiornamento *előtti,* tradicionális*értékeihez.* ***Benedek pápa*** *rendszeresen ókori szerzők, szentek és egyházatyák szövegeivel ad tanítást szerdai általános kihallgatásain.* ***I. Bartolomaiosz*** *konstantinápolyi pátriárka egyre egyértelműbben láttatja magát* az ortodox Kelet kizárólagos egyházfőjének – *elsősorban a legnépesebb ortodox egyház, az orosz rovására. Az anglikán egyházak berkeiben* a női papság és a homoszexualitás megítélése *miatt sosem látott válság bontakozik ki. A Sydney-i Katolikus Ifjúsági Találkozón a pápa új, a korábbiaknál sokkal szigorúbb határokat jelölt ki a keresztény ökumenizmus számára, ami sokak szemében* jelentős visszalépés*nek tűnik az egység felé vezető úton.*

Az egyház története húsz egyetemes zsinatról tud. Szinte minden zsinathoz kapcsolható hit- vagy egyházszakadás, esetleg unió. Anélkül, hogy egyenként végignéznénk ezeket, idézzünk fel néhányat. A keleti és nyugati egyházak 1054-ben szakadtak el véglegesen egymástól, bár a hit közös maradt. Ezt a skizmát pl. a **II. lyoni zsinat** (1274) és a **firenze-ferrarai** (1431-1442) kísérelte megszüntetni, kevés sikerrel. Konstanzba azért hívta össze 1414-ben ***Zsigmond német-római császár és magyar király*** a zsinatot, hogy megszüntesse egyrészt a nyugati egyházszakadást (egyszerre két, sőt három pápa is uralkodott), másrészt elítélje ***Husz János***tanait. Az eredményt ismerjük: Husz máglyára került, de Prágában ma is vannak huszita templomok, s azóta egyszerre mindig csak egy pápa van. A **tridenti zsinat** (1545-1563) a lutheri, kálvini reformáció következményeit szerette volna felszámolni, ami a katolicizmus szempontjából részben sikerült is -, megállította, esetenként vissza is fordította a protestantizmus térhódítását. Az ekkor meghatározott latin nyelvű liturgia volt érvényben a legutóbbi időkig a római egyházban, de erről majd később.

Az **I. vatikáni zsinat** 1869-70-ben a pápai primátust végleg a zsinati elv fölé helyezve a pápai csalatkozhatatlanságot dogmának nyilvánította. Ez nyilván hitbeli válasz volt az egyház politikai téren elszenvedett vereségére az akkor frissen született olasz állammal szemben. Ezt a dogmát nem ismerték el az *ókatolikus*ok, s kiváltak az egyházból. Ma is érvényes katolikus hitelv az, hogy amennyiben a pápa az egész egyház fejeként, ünnepélyesen nyilatkozik meg, akkor hit és erkölcs dolgában *tévedhetetlen*. Ezen a módon azóta egyetlen egyszer adott kinyilatkoztatást pápa: 1950-ben, amikor is ***XII. Pius*** dogmának mondta ki *Szűz Mária élve történt mennybe vételét*. Ekkor és azóta is milliók követelik, hogy a pápa dogmatizálja Mária *Társmegváltó*i mivoltát. Ez azonban nem történt meg annak ellenére sem, hogy mint ***XII. Pius***, ***II. János Pál*** is – ahogy mondják – „máriás" lelkületű volt. Természetesen az I. Vatikánum döntéseit más keresztény egyházak nem fogadják el, sőt a pápai csalatkozhatatlanságot és Mária szerepének e felfogását mértéktelenül eltúlzottnak, botrányosnak ítélik.

XXIII. János pápa

A II. vatikáni zsinat ugyan nem dogmatizált semmit sem, mégis jelentősebb a legtöbb zsinatnál. Ajtónyitásával friss szeleket hozott az egyház áporodott levegőjű épületébe, a megújulás lehetőségét alapozta meg – így írtak erről a korabeli értékelések, éppen a zsinatot összehívó***XXIII. János*** bullája nyomán. A zsinat lépést tartott a korral, liturgikus reformot hozott, lehetővé tette a népnyelvű rítust, s a papságot közelítette Isten népéhez. A püspökök és a pápa közti kollegialitást hangsúlyozta. A vallásszabadságot az egyén lelkiismereti szabadsága részeként értelmezte, és azt tanította, hogy ahol üdvösség valósul meg, ott az Egyház, szemben azzal a középkori, tradicionális felfogással, hogy az Egyházon kívül nincs üdvösség. A joviális, a néppel barátkozó pápa, akit igen hosszú, szinte eseménytelen diplomáciai karrier után választottak öregen 1958-ban Róma püspökévé, hogy uralkodása rövid és átmeneti legyen, meglepte az Egyházat és a világot. (Előfordult, hogy kora reggel az őt ébreszteni akaró apácák nem találták ágyában: hajnalban kilopózott és elhagyta a Vatikánt, a Tevere partján álló kiskocsmák egyikében meg-megivott egy pohárkával és elbeszélgetett a rómaiakkal…)

Már megválasztása körül is keletkezett szóbeszéd, néhányan ma is úgy tudják, hogy azon a konklávén ***Siri***, génuai bíborost választották meg, aki azonban nem vállalta (más változat szerint a választást vezető camerlengo megsemmisítette az eredményt). Így Siri maradt tovább bíborban, míg a fehér reverenda ***Roncallié***, a korábbi velencei patriarcháé lett. Az ókonzervatív Siri akkori és mai hívei a *sirianusok*, akik a La Salette-i titkot, a „pápa vörösben" jóslatot látják megvalósultnak, s XXIII. Jánost és összes utódát eretneknek és hitehagyottnak, sőt, az Antikrisztus előfutárainak tartják. Siri lett volna az igazi pápa, ***XVII. Gergely*** néven, s hívei az igazi választottak, akik méltóak az üdvösségre. Szerintük Siri választásának meghiúsítása a*szabadkőműves* ***Tisserant bíborosnak*** és az örmény ***Agagianian bíborosnak***, a *szovjetkommunisták ügynökének* köszönhető. Íme a világösszeesküvés újabb mutációja.

Ne higgyük azonban, hogy ez lenne az egyetlen ellenpápa-mítosz napjainkban, ó dehogy: van egy „*igaz Katolikus Egyház*" is – élén ***XIII. Pius***-szal (Lucian Pulvermacher), akinek sokáig az Amerikai Egyesült Államokban, Springdale-ben volt a székhelye. Ő a *sedevacantisták*, másképp konklávisták feje. Ők is az 1958-as konklávéból indítják sztorijukat, de inkább a II. Vatikánummal és annak újításaival állnak szemben, maguk sem képeznek homogén csoportot, egyes közösségeik magukat a római egyházhoz tartozónak mondják, míg mások nem. Érdekes, hogy a Szentszék évkönyvei legtöbb püspökük nevét tartalmazza, azaz a Vatikán ezeket elismeri. Hogy ezt a ***Pulvermachert*** ki választotta meg, arról az „igazi katolikus" honlapon nem találni információt.

Marcel Lefebvre, a néhai tradicionalista érsek

A pszeudo-egyházak és különös közösségek közül a legjelentősebb a *tradicionalisták* csoportja, amit a néhai ***Marcel Lefèbvre*** (1905-1991) érsekkel, aki a **Szent X. Pius Papi Testvérületet**alapította. A svájci Ecône-ban van a közösség központi szemináriuma, és viszonylagosan nagy számú hívük él Nyugat-Európában és az amerikai kontinensen. Lefèbvre – II. János Pál tiltása ellenére -, papokat és püspököket szentelt, amiért magára haragította a pápaságot, szinte a kiközösítésig, ma már azonban lassan hálás neki Benedek, amiért „hősies" kitartásával megőrizte a latin nyelvű, tridenti rítust. Benedek a Testvérületet az Opus Dei-hez hasonlóan személyi prelatúrává alakította, ami csak a pápától függ. Sajátos szervezet ez, olyan egyházmegyeként kell elképzelni, aminek nincs területe, egyénként lehet tagja a hívő. Lefèbvre és szervezetének tagjai megtartóztatták magukat az emberi gondolkodás francia forradalom óta bekövetkezett fejlődésétől, ami ugyan bizonyos vonatkozásokban jelenthet akár értéket is, de jó, ha tudjuk, hogy Lefèbvre előszeretettel támaszkodott Testvérülete fejlesztésekor olyan tekintélyelvű és diktatórikus rendszerekre, ahol az emberi szabadságjogok, egyébként biblikus szempontból is jól értelmezhető vonat-

kozásai könnyen félretehetők, vagy áthághatók voltak. Így***Pétain*** vichyi nácikollaboráns Franciaországa, ***Salazar*** Portugáliája, ***Videla*** Argentínája vagy***Pinochet*** Chiléje remek hátországa volt Lefèbvre tradicionalizmusának. XVI. Benedek a még 10-20 évvel ezelőtt elszakadni látszó közösséget visszatérítette a római egyházba, azzal, hogy a II. vatikáni zsinat örökségét – amin meghatározó zsinati atyaként ***Karol Wojtyłával*** közösen ő maga is annyit fáradozott – valójában zárójelbe tette.

A PROFESSZOR PÁPA

Ratzingerről már igen korán elterjedt az a nézet, hogy korának egyik legnagyobb dogmatikusa, teológusa. Hihetetlen tudása és minuciózus pontosságú mondatai a legkényesebb hitelvi kérdésekben is megtalálják a helyes utat, koherenciát a katolikus hagyománnyal. Nincs is ebben okunk kételkedni, csak azt a roppant szakadékot kellene valahogy áthidalni, ami közte és elődje közt tátong. Persze azonnal hozzá is tehetjük, senkinek nem lenne könnyű a Szent Péter pásztorbotja ***Wojtyła*** után. II. János Pál volt az *egész emberiség* első egyetemes spirituális vezetője, ahogy ezt oly sokan mondták, mondják halála óta. Sokszor úgy tűnik, mintha Benedek nem tenne mást, mint elhatárolódna elődjétől, pontosabban négy elődjétől. De hogy ez ne legyen oly szembeszökő, inkább az első évezred nagy szentjeihez, egyházatyáihoz fordul szellemi munícióért. Ezzel persze azt a célt is eléri, hogy olyan tanítást ad, amelyben az 1054-es skizma óta elszakadt keleti keresztények sem találhatnak kifogást. Soha ennyi ortodox, örmény, szír-malabár, melkita, kopt, etióp, káldeus, asszír és másféle keleti főpap nem járt Rómában, mint mostanában.

Nem keltett különösebb feltűnést, de egyik első intézkedéseként ***Benedek*** elhagyta címei közül a „*Nyugat pátriárkája”* titulust, ami pedig közel 1800 éve szerepelt Róma püspökeinek címei közt. Talán ezzel is ki akarja fejezni a pápaság mindenek felett álló voltát, azaz, hogy még történeti szempontból sem érzi már szükségesnek annak felmutatását, hogy valaha a római püspök egy (még ha az első is) volt a patriarchák között? Apró, liturgikus, rituális mozzanatokban is kifejezésre jut a pápai udvar és szertartásrend régi fényének visszaidézése: elhagyta VI. Pál ezüst pásztorbotjának használatát, amit I. és II. János Pál is használt, s helyette egy sokkal régebbit vett használatba. Felmentette ***Piero Marini szertartásmestert***, akit szinte mindig láttunk a pápai szertartásokon, s helyette a hasonló nevű ***Guido Marinit*** nevezte ki, akit még az említett Siri bíboros szentelt pappá, és ***Bertone*** (korábbi génuai érsek) szertartásmestere volt, aki viszont ma már a Vatikán második embere államtitkárként. Ő volt az, aki nagy nyilvánosság előtt, sajtótájékoztatón hívta fel a hívek figyelmét, hogy ne olvassák a „*Da Vinci kódot*”, mert ártalmas lehet világnézetükre.

XVI. Benedek pápa és Guido Marini, az új szertartásmester – Boldog IX. Pius pápa régi ferulájával (pásztorbotjával)

Régi szokások elevenednek fel, így ismét gyakran hét lépcső magasságban áll a pápai trón, hosszabbodnak a palástok, ó- és középkori szokásokat elevenítenek föl, és ezt a folytonosság jelképeként tálalják. A pápa a Vatikánban igyekszik a régi, akár sok száz éves miseruhákat és szertartási tárgyakat használni, míg az újító jellegű darabokat külföldi útjain veszi igénybe Péter jelenlegi utódja. Közleményben volt olvasható, hogy bár ***VI. Pál*** koronázása óta nem látott a világ pápai tiarát, de használatának szüneteltetéséről vagy pláne megszüntetéséről nincs szó.

Kormányzásával látványos eredményeket is elér: közeledik az amúgy is ókonzervatív ortodoxiához, és tovább polarizálja az anglikánokat. Néhány napja nyitotta meg I. Bartolomaiosz pátriárkával közösen a Szent Pál évet, az apostol születésének 2000. évfordulója alkalmából.

XVI. Benedek pápa és I. Bartolomaiosz konstantinápolyi egyetemes pátriárka megnyitják a Szent Pál évet Rómában a Falakon-kívüli Szent Pál Bazilikában

KELETI EGYHÁZAK

Kelet egyházai az ortodox kereszténység részei, saját egyházfőkkel, akik pátriárkai, vagy metropolitai címmel rendelkeznek. Közülük tiszteleti elsőség illeti meg a mai Isztambulban székelő konstantinápolyi pátriárkát, aki viseli az egyetemes (görögösen: ökumenikus) címet. A**Konstantinápolyi Egyház** azonban majdnem a legkisebb az ortodoxiában, ráadásul egy harcosan laikus hagyományú, de egyébként muszlim Törökországban van a székhelye. A legnagyobb lélekszámú ortodox (pravoszláv) egyház az orosz, ***II. Alexij pátriárka*** egyházfősége alatt. A külföld egyszerűen a kommunista hatalommal való kollaborálással gyanúsítja az orosz egyházat, részben alaptalanul, részben nem. Az orosz egyháziak úgy láttatják saját szerepüket, mint akik hősiesen túlélték a közel nyolc évtizedes bolsevista diktatúrát, és megőrizték a hatalmas orosz kereszténységet. A moszkvai pátriárka joghatóságába tartozik a volt Szovjetunió teljes területe, bár erről az észtországi, vagy ukrajnai pravoszláv hívek és püspökeik egy részének eltérő a véleménye. Így lehetett az, hogy az Észtországban élő orosz hívek egy része Konstantinápolyhoz csatlakozott, amit persze Alexij nem ismer el, így aztán ebből súlyos konfliktus támadt a két testvéregyház között. Ez megismétlődni látszott Ukrajna esetében is. Az ukrán egyházat Konstantinápolyból alapították, később azonban az orosz egyház részeként létezett, egészen az ukrán függetlenség kikiáltásáig. Ezután az ukrán pravoszlávok egy része megmaradt az orosz egyházban, más részük Konstantinápolyhoz csatlakozott, harmadrészük kikiáltotta a saját patriarchátust.

Ilyen, a presztízsnél erősebb, tulajdonjogi konfliktus *a budapesti Petőfi téri ortodox templom*-feletti főhatóság kérdése is. Ezt görög kereskedők alapították, majd a kommunista hatalomátvétel után egyértelmű volt, hogy Moszkva alá rendelték, kánonjogilag értelmezhetetlenül. Ehhez hasonló tisztázatlan függési és tulajdonviszonyok a volt szocialista országokban, és

néhány más országban is mérgezik a két patriarchátus kapcsolatát. Nehéz mentesnek maradni attól a gondolattól, hogy az orosz egyházat a szovjet- és a mára megtépázott orosz nagyhatalom saját imperializmusának céljaira használta, használja fel a környező országok, sőt az egész világ ortodoxiája felé.

I. Bartolomaiosz állásfoglalása szerint a történelmi patriarchák (Alexandria, Antiochia-Damaszkusz, Jeruzsálem) és a későbbi nemzeti ortodox egyházak joghatósága eredeti területükre, illetve az államterületre terjed. Minden más területen Konstantinápoly fennhatóságának kell érvényesülnie, lévén egyedül az az egyetemes. Moszkva szemben áll e felfogással, ennek jeleként egyesült nemrégen az oroszországi egyház az emigráns észak-amerikai orosz egyházzal, így az Egyesült Államok és Kanada orosz, ukrán és fehérorosz ortodox hívei is Moszkvához tartoznak kánonjogilag. Bartolomaiosz védi álláspontját, s a legtöbb ortodox egyház is mellette áll, tekintve, hogy az ő álláspontja a történelmileg hiteles. Moszkva Bartolomaioszt annak vatikáni szerepvállalása miatt, például amikor együtt celebrálta a pápával a Szent Pál év megnyitását, erősen kárhoztatta, és kilátásba helyezte a szakítást. Az ökumenikus patriarchát Moszkva azzal vádolja burkoltan, hogy az ortodoxia pápájává akar válni.

Nagyon furcsa a keresztény világ szemében, hogy a török **Legfelsőbb Bíróság** 2007-ben megtiltotta Bartolomaiosznak az „ökumenikus és a konstantinápolyi" cím viselését (legalább is Törökország területén), nem ismerve el azt a több mint másfél évezredes jogát, hogy ő az egész ortodoxia tiszteleti vezetője. Nem lenne meglepő, ha ennek az ítéletnek a kapcsán egyszer felszínre bukkanna a „*Cui prodest?*" régi kérdésére a meglepő válasz.

II. Alexij, Moszkva és egész Oroszország pátriárkája – Vlagyimir Putyinnal

Bartolomaiosz nagy híve a közeledésnek a kereszténységen belül, amúgy is egy igen képzett, nyugatias műveltségű és széles látókörű ember, aki nagy ismertségnek örvend a nyugati világban, egyházán messze túl is nagy tiszteletet élvez. Rendszeresen találkozott ***II. János Pállal*** és ***XVI. Benedekkel*** is. Alexij és a pápa találkozóját előkészítő tárgyalások évtizedeken át folytak, ebben kevéssé átlátható szerepe volt ***Várszegi Asztrik*** pannonhalmi püspök-főapátnak és ***Erdő Péter*** magyar bíboros-primásnak is. A magyar ***Szent István*** az egyetlen Kelet által is kanonizált szent – az 1054-es skizma óta (amit egyébként Bartolomaiosz maga jelentett be a 2000. augusztus 20-ai ünnepi nagymisén, a **Szent István Bazilika** előtt) – még az is lehet, hogy így lesz.

Lehet, hogy amennyire közeledik Konstantinápoly, vele az ortodoxia többsége és Róma, annyira távolodnak is ezek Moszkvától? Nem vagyunk messze attól, hogy lássuk, merre vezetnek a keleti kereszténységnek ezek a folyamatai.

AZ ANGLIKÁNOK, A NŐK ÉS A MELEGEK

Lambeth London egyik városrésze, ahol a canterburyi érsek palotája áll -, itt gyűlnek össze rendszeresen a világ anglikán főpapjai, a mintegy százmillió hívő vezetőiként, hogy közös gyökerű egyházaik ügyeiről tanácskozzanak. Az anglikán egyházak sokfélék, bár hitvallásuk közös. Van köztük olyan is, ami alig különbözik a katolikus hagyománytól, de van köztük

egészen messzemenő protestáns hagyományú is. Miután valamiképpen a legtöbb egyház a Brit Birodalom valahai gyarmatain jött létre, így szinte mindegyik angol nyelvű, s tiszteleti elsőség illeti Canterbury érsekét, ***Rowan Williamst***. Williamsnak nincs könnyű dolga azóta, hogy az anglikán világban néhány éve *nőket szenteltek pappá*, sőt – horribile dictu – püspökké.

Katharine Jefferts Schori

De a világ nem ettől dőlt össze, bár az első papnő után Rómából már nem édesgették tovább az elszakadt anglikán testvéreket. A világ Gene Robinsontól dőlt össze, aki szakított azzal a hipokrita beállítódással, hogyha egy pap, vagy püspök homoszexuális, az rendben van, még az is, ha ösztöneit kiéli, de ha ezt nyilvánosan ki is mondja, sőt öntudatosan vállalja is, megtöri a társadalmi közmegegyezést a tabukról, ami botrányos. A New Hampshire-i hívek meg Istenbe vetett bizodalmuknak azon a fokán álltak, hogy Robinson vallomását tudomásul vették, lelki békéje jelének tudták be és azért is megválasztották 2003-ban püspöküknek, demonstrálva ezzel szilárd hitüket. Ráadásul nagy számban részt vettek az esküvőjén, amikor is régi, azonos nemű élettársával házasságot kötött. Nos, a világ ettől dőlt össze.

Gene Robinson - New Hampshire meleg anglikán püspöke

Jeruzsálemben összegyűltek, mintegy 300-an azok az anglikán főpapok (érdekes, hogy szinte mind afrikaiak és feketék), akik ezt az eseményt botránynak tartották, és elhatárolódtak a homoszexualitást elfogadó más anglikán egyházaktól. Mindezt néhány héttel az esedékes Lambeth Konferencia előtt, így tematizálva annak programját.

Vajon hallott valaki arról, hogy Jézus apostolait egymás elleni háborúba küldte volna, amelyek hálószobai magánügyek miatt robbantak ki?

AZ ÖKUMENÉ VÉGE

II. Alexij megromlott emberi természetnek, folyamatos bűnben maradásnak és mentális funkciózavarnak nevezte a homoszexualitást, Róma álláspontja ennél ugyan korszerűbb, ugyanakkor lényegileg teljes az elhatárolódás. Női papságról sem a keletiek, sem a nyugatiak hallani sem akarnak – így a megengedőbb anglikánok más protestánsokkal együtt markánsan

elkülönülnek nemcsak a hagyományhűbb anglikánoktól, hanem a katolicizmustól és az ortodoxiától is. Az ökuménének megszólalt a lélekharang.

Ezt természetesen Benedek azonnal kihangosította, kihasználva a sajtónak a Sydney-i Ifjúsági Találkozóra összpontosuló figyelmét, ahol is Benedek a mintegy kétszázezer fiatalnak adott tanítást, aktívan élve a pápai tanítóhivatal szupremáciájával. Azt mondta, hogy az ökumenikus mozgalom sorsdöntő válaszúthoz érkezett, s hogy Istennek kell a további utat megvilágítania. Nos, ez úgy hangzik, mintha a jelenleg lehetséges emberi erőfeszítésekről azt mondaná: nincs tovább. Milyen csillagászati távolságban van ez attól a jánospáli kéréstől, amit a nemkatolikus keresztényekhez intézett, amikor élete alkonyán azt kérte tőlük: *„Mondjátok meg, hogy milyen legyen a pápa, hogy pásztorotok lehessen, s akit elfogadtok!”*

A kifejlődni látszó anglikán skizma az egész kereszténység jelenlegi szinte összes problémáját manifesztálja. Haladni vagy maradni, ez áll az identitásválság centrumában. Biztosan állni az ismert régiben, vagy belevettetni a külső sötétségbe, a jövőbe, ami akár a megsemmisüléshez is vezethet? Érteni lehet persze az emberi természet árnyékba tolt ismeretlen erőitől való félelmet, de azt a helyzetet is sokszor megéltük már, amikor az ismert megoldások egyike sem felel meg, és az ismeretlenben kell új megoldások után kutatni. S igen: ez félelmetes.

ÚJ SZAKADÁSOK

Hugo Chávez elnökkel a hátuk mögött szakadár venezuelai papok új egyházat hoztak létre, amely minden keresztény felekezetből elvitte a papok és hívek jó részét, ott lehet nősülni. Veszélyes precedens ez még akkor is, ha látjuk, ez nem más, mint Fidel örökösének elnöki kreációja, és nem sokkal fogja őt túlélni. A **Kínai Katolikus Egyház** helyzete megoldatlan, több mint négymillió hívő tartozik a Rómától a kommunista hatalom parancsára elszakított nemzeti egyházhoz. A Vatikán folyamatosan tárgyal Pekinggel ügyükben, s van is némi haladás, mert már szentelt a szakadár egyház olyan püspököt, aki először élvez pápai jóváhagyást.
Lehet, hogy Benedek pápa emiatt nem fogadta korábban a Dalai Lámát?

PERSPEKTÍVÁK

A katolicizmusnak történelmi szerepe és létszámarányai, valamint a pápa rendkívüli tekintélye és centrális szerepe miatt óriási előnye van minden más keresztény felekezettel szemben, s ezt a média rendszeresen reflektorfénybe is állítja. Úgy tűnik, hogy a közeljövőben a kereszténység hatalmas épülete szerkezetében változások fognak beállni, és nem azoknak az erővonalaknak mentén, amit már sok évszázada adottnak vélünk. Erőteljesebbnek tűnik a minden egyházban, bár különböző arányban jelen lévő erősen hagyománytisztelő csoportok egységesülése, és szemben állásuk az újra fogékony, a tudomány és a társadalom életében bekövetkezett fejlődésre nyitottabb, annak eredményeit könnyen befogadó csoportokkal.

A korábban általános ökumené fogalomnak, amely felölelte a szinte teljes kereszténységet – vége. Helyette visszatérőben van a korábbi felfogásnak kissé, bár lényegében alig újított változata, még a katolicizmuson kívül is, amely a jézusi parancsot: „*Legyetek egyek!*” Péter utódának régi pásztorbotja mögött látja csak megvalósíthatónak.

Hogy aztán Isten – akinek nevében tanítanak az apostolok utódai -, miként kormányozza tovább teremtését és benne egyházait, azt majd meglátjuk.

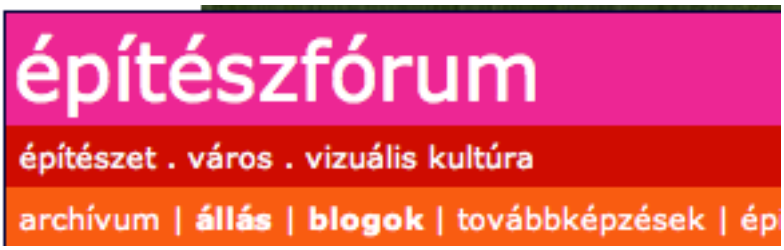

Átadták a MÉSZ és MÉK diplomadíjakat

2011-10-04

http://epiteszforum.hu/node/19666

Építészet kategóriában diplomadíjat kapott:

> **Koncz Zoltán**, a BME végzett hallgatója "Esély Kortárs Civil Kolostor" c. munkájával. Konzulense Balázs Mihály DLA volt.
> **Holczer Veronika**, a BME végzett hallgatója "Markóci pajtaátépítés" c. munkájával. Konzulense szintén Balázs Mihály DLA volt.
> **Nedeczky Zsolt**, a BME végzett hallgatója "Dunaalmás-Fürdőház" c. munkájával. Konzulense Nagy Márton és Perényi Tamás DLA volt.
> **Joó Benjámin**, a BME végzett hallgatója "Szabadkőműves Múzeum, Budatétény" c. munkájával. Konzulense Makrai Sándor DLA volt.
> **Nagy András**, a Széchenyi István Egyetem végzett hallgatója "Fehérvári kapu és kilátótorony" c. munkájával. Konzulense Czigány Tamás volt.

A DÍJAZOTTAK JUTALMA 1-1 ARCAD ÉPÍTÉSZETI TERVEZŐRENDSZER, MELYET A DESIGNSOFT KFT. AJÁNLOTT FEL.

index ©1999-2011 Index.hu Zrt. Minden jog fenntartva.

http://index.hu/belfold/2011/10/16/elhunyt_kiszely_gabor/

Elhunyt Kiszely Gábor

2011. október 16., vasárnap 17:36

Életének 63. évében váratlanul elhunyt Kiszely Gábor Jeruzsálem-díjas író, történész, állambiztonsági szakértő – közölte a Nemzeti Fórum 1956-os Munkacsoportja.

Kiszely Gábort, aki a Terror Háza Múzeum alapító szakmai igazgatója volt, csütörtökön érte a halál. Temetéséről később intézkedik a család.

Kiszely Gábor Németországban politológiát, történelmet és színháztudományt tanult. A Pázmány Péter Katolikus Egyetem Hittudományi Karán teológiát végzett. Számos hazai és határon túli hetilapban, irodalmi folyóiratban publikált.

Könyvet írt egyebek közt az ÁVH-ról, a kötet 2000-ben jelent meg ÁVH. Egy terrorszervezet története címmel.

A 2001-ben kiadott, Állambiztonság (1956-1990) című könyvében a Kádár-rendszer politikai rendőrségének szervezetét, működését, módszereit mutatta be eredeti dokumentumok – levéltári anyagok, korabeli jelentések, bizalmas iratok – alapján.

Hallom, Izráel... A másik Szentföld című, a Szent Gellért Egyházi Kiadó gondozásában 1996-ban megjelent esszékötetéért kapta meg a Szentföld fővárosának Pro Urbe díját. Éltető címmel 2002-ben jelent meg elbeszéléseket, kisregényeket, drámákat tartalmazó kötete. Az ebben szereplő "Elektra, gyermekem" című drámáját 2001 őszén mutatta be román nyelven a bukaresti Nottara Színház. Az 1956-os forradalom és szabadságharc 55. évfordulója alkalmából könyvet állított össze és színdarabot is írt.

Kiszely Gábor 2002-ben a Magyar Köztársasági Érdemrend Tisztikeresztje kitüntetésben részesült

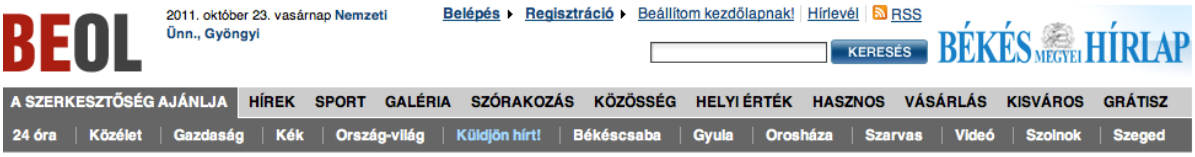

http://w3.beol.hu/bekes/kozelet/a-fovarosba-kerult-a-nehez-sorsu-kislany-406434

A fővárosba került a nehéz sorsú kislány
2011. október 17. **K. E.**
Bandrus Boglárka — a 7 és fél éves nagykamarási kerekesszékes kislány — életébe gyökeres változást hozott az ősz. Egy budapesti mozgásjavító iskola bentlakásos iskolaelőkészítő csoportjába jár.

Bogival legutóbb a krumplifesztiválon találkoztunk. Boldogan mesélte, hogy ősztől iskolaelőkészítős lesz Budapesten. Szülei arcán akkor átfutott a szomorúság és a félelem. Kislányuk még alig múlt hétéves, hogyan engedjék el a kezét? Nehéz szívvel hozták meg a döntést Bogi jövője érdekében. Az édesanya azt mondja, már egy hónap után is látszik, hogy érdemes volt. A napokban, amikor a családnál jártunk, az anyuka, Mónika és a legkisebb gyermek, a tíz hónapos Balázs volt csak otthon. Bence oviban, apukájuk dolgozott, Bogi pedig Budapesten tanult.
— Kislányunk vágyott a közösségre. Elmúlt ötéves, amikor itt, helyben óvodás lett. Nagyon jól érezte magát a gyerekek között, akik elfogadták, hogy ő nem tud járni. Sokat gondolkodtunk az iskolaválasztással kapcsolatban. Felmerült, hogy helyben, Nagykamaráson vagy pedig Medgyesegyházán járjon Bogi iskolába. Mindkét iskola nagyon jó. A szakbizottság azonban azt javasolta, hogy speciális, mozgáskorlátozotti intézményben tanuljon a kislányunk.

A cikk a hirdetés után folytatódik
A Mozgásjavító Általános Iskola és Szakközépiskola több mint százéves. 1903-ban alapította a Deák Ferenc Szabadkőműves Páholy. Az intézményben mozgáskorlátozott gyermekek, fiatalok nevelése, oktatása, mozgásfejlesztése, egészségügyi ellátása, szakképzése zajlik. A vidékieknek diákotthont biztosítanak. Az iskola célja, hogy felkészítsék a fiatalokat az önálló életre, a saját korlátaik ismeretében.

— A gyerekek négyszobás apartmanokban laknak, egy szobában három gyermek. Saját fürdőszobájuk van, közös étkezővel. Két gyermekre jut egy felnőtt. Bogi nagy szeretettel beszél az iskoláról, jól érzi magát ott. Már barátai is vannak, akikről szívesen mesél. A tanórák mel-

lett minden nap van gyógytorna. Sok „fogást”, praktikát les el a hasonló sorsú társaitól is. Néhány nap alatt megtanult például kapaszkodva átülni a kerekes székből az ágyra, amire itthon hiába próbáltuk rávenni.

Észrevehetően fejlődött a mozgása. Az iskolában szabadidős programokat is szerveznek a gyerekeknek. Gyakran mennek játszótérre, sétálnak, ismerkednek a városrésszel — újságolta Mónika, aki férjével együtt már megnyugodott: jó helyen, jó kezekben tudják kislányukat. Boglárka pénteken délután jön haza az iskolából, vasárnap megy vissza. Három másik iskolatársával együtt mentő hozza-viszi őket ugyanazzal a sofőrrel, aki Békés megyei, de a fővárosban dolgozik. Így a szülők az utazás alatt is nagyobb biztonságban érzik gyermeküket.

Rosewood, a szellemváros: egy mészárlás története - galéria

2011. október 13., csütörtök, Szerző: Borszéki Zsófia

http://hvg.hu/Tudomany/20111013_rosewoodi_meszarlas_tortenete

1923-ban egy rasszista indíttatású erőszakhullám során egyetlen hét leforgása alatt elpusztították a floridai Rosewoodot. Több fekete lakost lemészároltak, a többiek elmenekültek és a település elnéptelenedett. A történetet évtizedekig homály fedte, Rosewood pedig szellemvárossá változott.

„Mi, gyerekek mindannyian ágyban voltunk már. A mamánk berontott a szobánkba és szörnyen kiabált: ’azonnal keljetek fel, lőnek ránk’” – emlékezett a rosewoodi mészárlás első éjszakájára egy túlélő.

Az 1920-as évekre Amerikában a rasszista indíttatású erőszak egyre szélesebb körben jelent meg, annak következményeként, hogy a Jim Crow-törvények következtében a fekete lakosságot az élet minden területén szétválasztották a fehérektől, illetve hogy az újjászervezett Ku Klux Klan taglétszáma már az ötmillió főt is meghaladta.

Akkoriban a floridai Rosewoodban mindössze 25-30, többségében fekete család élt, a közösség minden tagja szegről-végről rokonságban állt egymással. Az asszonyok a közeli Sumnerben élő fehér családoknál dolgoztak, a férfiak terpentin- és faüzemekben, fűrésztelepeken, de volt két kis bolt is Rosewoodban – az egyiknek egy fehér férfi volt a tulajdonosa, John Wright.

„Rosewoodban mindenki festett házakban élt, rózsák borították a környéket. Csodálatos hely volt” – emlékezett vissza a településre 1995-ben egy túlélő. Ám egy véres újévi nap mindent megváltoztatott.

Fannie Taylor szeretője és Jesse Hunter legendája

1923. január elsején a Sumnerben élő, 22 éves Fannie Taylor házából rettenetes sikításokat hallottak. A szomszédok, akik rátaláltak a nőre, látták, hogy véraláfutások borítják a testét – nyilvánvalóan megverhették. A férje nem volt otthon, mivel munkája már a kora hajnali órákban elszólította otthonról. Az asszony elmondása szerint egy fekete férfi bement a házába, majd bántalmazta őt; arról nem tett említést, hogy nemi erőszak is történt volna.

A rosewoodi Sarah Carrier Tayloréknál dolgozott, unokája későbbi elmondása szerint aznap ő is és Sarah is Fannie házában voltak, és láttak a hátsó ajtón át távozni egy fehér férfit a házból. Az asszonyt láthatóan valóban megverték, de ami a legfigyelemreméltóbb, hogy a házból távozó férfi nem volt ismeretlen Carrieréknek. Már többször látták arrafelé – számukra egyértelmű volt, hogy Fannie Taylor szeretőt tart, akivel aznap összeveszett, a férfi pedig alaposan megverte.

A fehér lakosság körében azonban Fannie – pletykákkal feldúsított – verziója terjedt. Ráadásul megtudták, hogy nemrégiben egy Jesse Hunter nevű fekete elítélt megszökött, így szinte tényként kezelték a feldühödött lakosok, hogy Fannie Taylort megerőszakolta és megverte Jesse Hunter, a szökött fegyenc.

Szimatot fogtak?

A megyei seriff az esetet hallva azonnal felállított egy fehérekből álló csapatot az ügy felderítésére. Elsődleges céljuknak tekintették, hogy megtalálják és kihallgassák Jesse Huntert. Csakhogy a seriff kezéből hamar kicsúszott az irányítás: „önkéntes polgárőr” csapatok alakultak, és kutyákkal, fegyverekkel, többen erősen ittasan nekiláttak önhatalmúlag megoldani az esetet.

A kutyák Rosewoodba, Aaron Carrier házához vezették a csapatot. A férfit megverték, megkötözték, majd Sumnerbe vitték. A seriff ekkorra már komolyan aggódott az események elfajulása miatt, így Carriert védőőrizetbe helyezte, és felhívta a fekete lakosság tagjainak figyelmét, hogy saját biztonságuk érdekében maradjanak a terpentinüzemben.

A felbőszült csapat Sam Carter kovácsot is elfogta, és addig kínozták, amíg a férfi „be nem ismerte”, hogy ő bújtatta el Jesse Huntert. Carter elvezette őket a közeli erdő egy pontjára, azonban a kutyák ott már nem fogtak szimatot a szökött férfi után. Ekkor Cartert helyben agyonlőtték, majd felakasztották egy fára.

A fekete túlélők elmondása szerint Fannie Taylor szeretője megkereste Aaron Carriert és Sam Cartert, akik mindketten szabadkőművesek voltak. Vélhetően érezte, hogy nagy bajban van és rávette őket, hogy csempésszék el őt a közeli folyóhoz, majd elmenekült. Ezekből egyértelműen kiderült később, hogy a kutyák a fehér férfi szaga után vezették a csoportot. Ezért fogták el Carriert, és ezért ölték meg Cartert.

A mészárlás

Sarah Carrier fia, Sylvester Carrier, látva az események eszkalálódását, azt javasolta, hogy gyűjtsenek össze annyi embert, amennyit csak lehetséges, hogy megvédjék magukat. Házukban 20-25 embernek adtak menedéket, köztük sok kisgyereknek, de férfi csak két-három lehetett összesen, és közülük is vélhetően csak Sylvesternek volt fegyvere.

Nem tudni pontosan, mi történhetett a háznál, de tény, hogy a felbőszült „igazságtevők" ekkorra már úgy gondolták: Jesse Huntert a rosewoodi fekete közösség bújtatja. Közel 30 felfegyverzett férfi rontott a Carrier családra; hatalmas tűzpárbaj alakult ki. Sarah és Sylvester Carriert megölték, többen megsebesültek, egy kisgyereknek kilőtték a szemét, és két fehér férfi is áldozatul esett – egyikük törte rá az ajtót a családra, másikuk épp mögötte állt. A házban tartózkodó gyerekeket a közeli erdők mocsaras, lápos vidékeire menekítették ki a hátsó ajtón át, ahol napokig bujkáltak.

A fehérek pusztítása ettől kezdve megállíthatatlan volt, több mint ötszázan vadásztak a feketékre: sorra felgyújtották a templomokat Rosewoodban, kerozinnal öntötték le, majd lángba borították a házakat. A menekülő emberekre pedig válogatás nélkül tüzet nyitottak: Lexie Gordon saját házából próbált menekülni, amikor lemészárolták. Mingo Williams éppen Rosewood felé sétált egy úton, amikor szemben találta magát a felbőszült tömeggel, akik gondolkodás nélkül megölték.

Sarah Carrier testvére, James egy korábbi stroke következtében fél oldalára lebénult. A férfi egy ideig bujkált az erdőben, majd visszatért Rosewoodba, ahol egy fehér asszony házában menedékre lelt, de rátaláltak – és még mindig azt állítva, hogy Jesse Hunter után kutatnak – a lebénult férfival megásatták saját sírját, majd agyonlőtték.

Evakuálás és Rosewood pusztulása

John Wright, a fehér boltos és családja komoly és kockázatos feladatra vállalkozott, amikor egyrészt számos feketének menedéket nyújtottak otthonukban, másrészt nagyban hozzájárultak az üldözöttek evakuálásához. Több más fehér család összefogásával vonaton menekítették ki a rosewoodi erdőkben és a házakban meghúzódó gyerekeket és nőket, akikre a közeli Gainesville-ben befogadó családok vártak.

Január hetedikén a néptelen, nagyrészt felégetett Rosewoodba visszatért egy 100-150 fős banda, és lényegében földig rombolták, megsemmisítették a települést – az egyetlen megmaradt épület John Wright boltja volt.

A hivatalos jelentés szerint hat fekete és két fehér áldozata volt a zavargásoknak, de a túlélők legalább 26 fekete és kettőnél mindenképpen több fehér áldozatról számoltak be. A Rosewood melletti erdőben állítólag egy hatalmas tömegsírba temették a holttesteket, de a hatóságok ennek a tömegsírnak nem akadtak a nyomára.

A rosewoodi mészárlás kapcsán egyetlen letartóztatás sem történt. Aaron Carriert több hónapon át őrizetben tartották, 1965-ben halt meg. A túlélők közül soha senki nem tért vissza Rosewoodba. A település a mai napi néptelen.

Film a mészárlásról

1997-ben John Singleton rendezésében film készült*Rosewood, az égő város* címmel. A filmben John Voight játssza John Wright boltost, akinek több tucatnyi fekete asszony és kisgyerek megmentése köszönhető. A

Rehabilitáció

fikciós elemekkel kiegészített film két órában meséli el a rosewoodi mészárlás tragikus történetét.

Az évtizedek során a rosewoodi mészárlás feledésbe merült. Leginkább azért, mert a túlélők tartottak attól, hogy bántani fogják, elűzik őket, ha megmondják, honnan jöttek és min mentek keresztül. Sokan évtizedekig képtelenek voltak bízni a fehér emberekben.

Hatvan évvel a mészárlás után egy újságíró kezdett kutakodni a témában, majd az 1990-es években egy állami nyomozócsoport interjúkkal, vizsgálatokkal felgöngyölítette és dokumentálta az eseményt.

Közbenjárásuknak köszönhetően Florida lett az első állam, amely kárpótolta a túlélőket és leszármazottaikat rasszista támadásokban ért sérelmeikért. Rosewoodban emléktáblát állítottak az áldozatoknak.

Jesse Huntert sosem találták meg.

(Jones-Rivers-Colburn-Dye-Rogers: Documented History of The Incident Which Occured At Rosewood, Florida, In January 1923. Florida, 1993. A galéria fotói a Lehigh Egyetem digitális könyvtárából, a rarenewspapers.com és a virtualrosewood.com oldalról származnak.)

http://www.kultura.hu/main.php?folderID=959&articleID=319129&ctag=articlelist&iid=1

Bemutatták Raffay Ernő legújabb, szabadkőművességről szóló könyvét

2011. november 3.

Bemutatták Raffay Ernő legújabb, Harcoló szabadkőművesség - Küzdelem a katolikus egyház ellen című könyvét csütörtökön Budapesten. A szerző kiemelte: a magyarországi szabadkőművesek iratai között egyetlen olyan sincs, amely azt bizonyítaná, hogy ők feldarabolni akarták volna az országot 1918-ban, az viszont igaz, hogy a hatalmat át akarták venni.

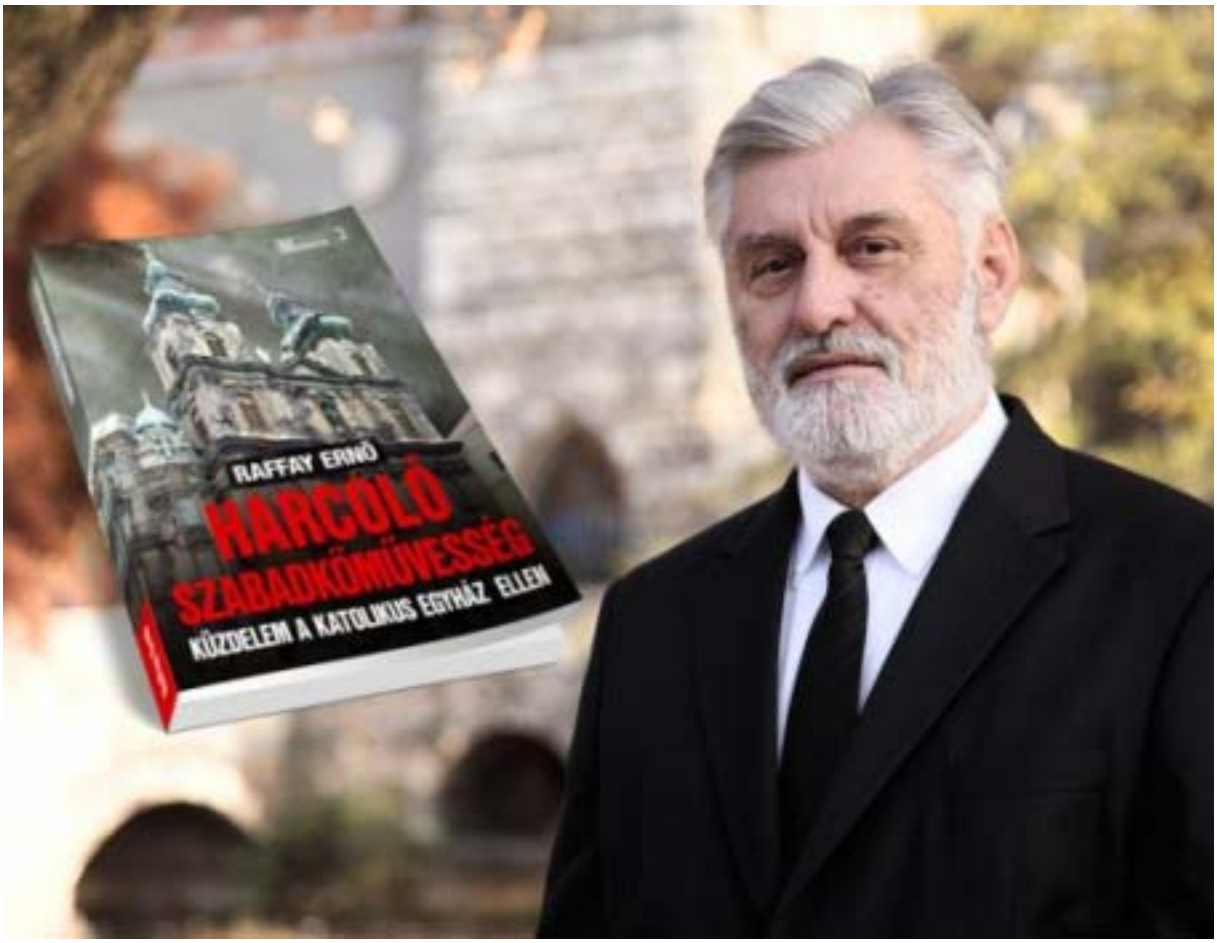

(MTI) - A Zugló a nemzetért - modernkori történelmünk programsorozat keretében zajlott könyvbemutatón a történész megjegyezte, összesen három szabadkőműves miniszter és négy államtitkár került a végrehajtó hatalomba a monarchia 1918-as bukása után.

Raffay Ernő
rámutatott: 1921-ben és 1950-ben is betiltották a szabadkőművességet, iratanyagukat azonban mindkét időszakban megmentették. Mivel Rákosi Mátyás pártfőtitkár a XX. század elején a szabadkőművesek által támogatott Galilei Kör tagja volt, tovább engedte működni a szabadkőműveseket, mint a többi civil szervezetet - tette hozzá.

A könyv bemutatóján arról is beszélt, hogy összesen négy kötetet szeretne írni a szabadkőművességről, ez a mostani, 300 oldalas munka a sorban a második. A következő, harmadik kötet a politizáló szabadkőművességről szól majd, és a tervek szerint jövő tavasszal jelenik meg, míg a negyedik kötetet egy év múlva adják ki, és a szabadkőművesek háború alatti tevékenységét taglalja majd.

Rozgonyi Zoltán, Zugló alpolgármestere utalt arra, egy éve jelent meg Raffay Ernő *Szabadkőművesek Trianon előtt* című kötete, amelynek folytatása a mostani könyv. A kiadvány segítségével megismerhetővé válik a szabadkőművesek tevékenysége, illetve "jobban meg lehet érteni a magyarság tragikus közelmúltját" - közölte.

Szakács Árpád, a könyvet kiadó Kárpátia Stúdió vezetője elmondta: céljuk, hogy feltámasszák a konzervatív történetkutatást, és az "hasonló státusba kerüljön, mint a Horthy-korban". Az általuk immár három éve megjelentetett Nagy Magyarország című történelmi magazin pedig azt szeretné sugallni, hogy "létezik egy Kárpát-medencei sorsközösség" - fogalmazott.

Azt is célként jelölte meg, hogy a társadalom "felfedezze az elfeledett Kárpát-medencei történelmet". Megemlítette, hogy kiemelkedő lapszámot ért el a Szlovákiával foglalkozó kiadványuk, illetve kiadtak egy különszámot a Délvidékről, valamint magazinjaikhoz saját kialakítású térképeket is mellékelnek.

Szado-mazo, feketemágia: nem csitul a német katolikus kiadó körüli botrány

2011.11.05.

http://atv.hu/cikk/20111105_szado_mazo_feketemagia_nem_csitul_a_nemet_katolikus_kiado_koruli_botrany?source=hirkereso

Ahogyan arról már hírt adtunk korábban, a németországi Weltbild és Droemer-Knaur katolikus tulajdonban lévő kiadókat több oldalról is támadták pornográf jellegű kiadványok forgalmazása miatt. A vádakat később cáfolta mindkét kiadó, álláspontjuk szerint „a Weltbild kínálatában nem szerepelnek pornográf anyagok és soha nem is voltak." Mindkét cég jogi lépéseket fontolgat a kritizálókkal szemben.

www.stopbilderberger.wordpress.com/www.freie-christen.com

Az ügy Németországban azonban többeket felháborított és voltak köztük olyanok is, akiket nem nyugtatott meg a hivatalos tájékoztatás, hanem kicsit mélyebben is tanulmányozni kezdték a weltbild.de kínálatát. A kiadó száz százalékban a katolikus egyház tulajdonát képezi, ezért is megdöbbentő, hogy egy **elszánt blogger**milyen jellegű kiadványokra bukkant.

Néhány ízelítő a weltbild.de kínálatából: megtalálható de Sade márki **számos könyve** és írása, aki a szado-mazochisták „fő gurujának" számít. A könyveket szabadon meg lehet rendelni, a legkeményebbekről van szó, amelyeket a szado-mazochista irányzat kínál és nem egészen nyolc euróért letölthető formátumban is azonnal rendelkezésre állnak. Egy másik „érdekes" személyiség Aleister Crowley – más néven Crowley Tarot – akit minden idők egyik legismertebb feketemágusaként és szadistájaként ismernek. A téma iránt érdeklődők bőven találnak az ő tollából származó **műveket** is. A lista további részletes ismertetésétől eltekintünk. Csak néhány szám, amely gyökeresen ellentmond annak a nyilatkozatnak, amelyet a Weltbild kiadó közzétett, és amelyet a német oldal kigyűjtött: 149 találat a szabadkőművességre, 968 a mágiára, 4056 az ezoterikára és 330 a homoszexualitásra.

Németországban egyre nagyobb felháborodást kelt az, hogy a katolikus egyház milyen mértékű állami támogatásban részesül, és közben milyen célokra fordítja ezt az összeget. Egyre többen teszik fel a kérdést, hogy miért az állam fizeti a következőket: a püspökök, bíborosok, érsekek és segédbíborosok, a kanonokok és vezető egyházi tanácsnokok, a plébánosok és kántorok, a katonai püspökök- és lelkészek fizetését; számos templom és templomhoz tartozó épület javítását és felújítását; a papok képzését; az állami iskolákban a hittantanítást; a napóleoni időkből származó követeléseket, amelyeket legtöbbször az elszegényedett közösségeken hajtanak be; a tömjént, a misebort és a miseruhát a katonai lelki gondozás keretein belül.

A német oldal **tájékoztatása szerint**, ha egy helyi egyházközösség egy új óvodát épít, akkor a költségek egyharmadát állja a katolikus egyház, kétharmadot az állam tesz hozzá, ugyanakkor a kizárólagos tulajdonos az egyház lesz (gyakran ajándékba kapják a telket), többek között így nő folyamatosan a rendelkezésükre álló ingatlanvagyon mértéke.

A német bloggerek **kutatása szerint** az állam körülbelül 10 milliárd euróval támogatja évente a katolikus egyházat. Ebből az óriási összegből csak 3,5 milliárd euró az állami iskolákban a hittantanítás finanszírozása. Az egyházi adó állam általi beszedésével 1 milliárdot spórolnak, a 15.000 egyházközség befizetése körülbelül évi 4 milliárdot tesz ki.

A honlapon közzétett, 1990-ben készült vatikáni árlista alapján is képet kaphatunk arról, hogy milyen összegek folyattak be az egyház kasszájába. Egy személyesen aláírt papi áldást tartalmazó oklevél 5 ezer márkába került, ha valaki tiszteletbeli doktor szeretett volna lenni, akkor 50 ezer márka adomány fejében ezt a címet is megkaphatta, a szenté avatás díja átlagosan 250 ezer euró, a legolcsóbb eljárás pedig 100 ezer eurónál kezdődött.
II. János Pál pápa 464 szentté avatási eljárást folyatott le, amivel lehetséges, hogy többet keresett az egyházi kassza számára, mint elődei 400 éven át összesen: a Vatikán csak e szolgáltatásnak köszönhetően körülbelül 116 millió euróval gazdagodott.

atv.hu

http://www.magyarkurir.hu/node/37511

Napi sajtószemle
2011. 12. 01. 10:15 -

A december 1-i nyomtatott lapok szemléje.

A **Barikádban** (Szabadkőművesek a katolikus egyház ellen 15-17.o.) Raffay Ernő történész nyilatkozik, akinek most jelent meg Harcoló szabadkőművesség – Küzdelem a katolikus egyház ellen című könyve. Elmondta: az első szabadkőművesek 1867 után még a páholyt vezető főmester asztalára tették a Bibliát, amelynek levételét az 1870-es években egy ateista magyar arisztokrata, „bizonyos Csáky gróf javasolta. Itt indult a kereszténység elleni ellenszenv, majd harc: alapvető oka az addigra kiüresedő, ateistává váló liberalizmus eszmerendszere. Ehhez jött a századforduló körüli évtizedekben a hazai szabadkőműves szervezet személyi állomá-

nyának zsidó többségű válása. A zsidó nemzetiségű ember, ha istenhívő (azaz izraelita) is volt, érthető módon nem érzett semmi közösséget a római katolikus egyházzal. Sőt, félelmet érezhetett, hiszen több római pápa keményen bírálta a terrorista, Róma-ellenes szabadkőművességet. Magyarországon persze a kimondottan szabadkőműves terrorizmus csak később és elszórtan jelentkezett (Pogány József többekkel együtt meggyilkolja Tisza István grófot). Az ateista zsidó pedig együtt az ateista magyarral 'természetes' ellenségének érezte a legerősebb keresztény egyházat… A szabadkőműves szervezeten belül is kialakult a keresztények lebecsülésének, kigúnyolásának módszertana. Úgy tűnik, mintha ezt abból a célból csinálták volna a liberális ateisták, hogy mielőbb kiüldözzék a keresztényeket a szervezetből, s minél előbb homogén társasággá váljanak." Raffay Ernő tényként állapítja meg: „Az akkori egyetemes római katolikus egyház bizony erőteljesen védekezett a nemzetközi, ateista szabadkőműves szervezet tevékenysége ellen. Nemcsak az ismétlődő pápai dokumentumokra, hanem a helyi katolikus érsekek és püspökök tevékenységére is utalok. Éppen e könyvemben ismertetem az egri érsek egyik, védekező jellegű megnyilatkozását, amelyben alattomosnak nevezi a hazai szabadkőművesek munkálkodását. Úgy tűnik, a szabadkőművesek egészen egyszerűen féltek a katolikus egyháztól, mert ez volt a legerősebb lehetséges és tényleges ellenfelük az ideológiai küzdelemben. A magyar liberális kormányok, bár kötelességük lett volna, de ideológiai (liberális) megkötöttségük és korlátaik miatt nem léptek föl a magyar államiságot egyre durvábban támadó szabadkőművesség ellen. A hazai etaista-liberális szabadkőművesek kétségtelenül legfélelmetesebb ellensége a magyar római katolikus egyház volt, amiből logikusan következik, hogy a katolikus egyházat kellett meggyöngíteni mind a saját erő megnövelése, mind a keresztény erő meggyöngítése céljából."

A **Heti Válaszban** (A Budapest-Tel-Aviv-Tengely 27-29.o.) Novák Attila történész, a Szombat leköszönő főszerkesztője nyilatkozik, akit a kormány kinevezett az izraeli nagykövetségre kulturális diplomatának. Novák Attila édesapja megjárta a koncentrációs táborokat, az ötvenes években pedig „mint kapitalista ivadékot" kirúgták tanári állásából, édesanyja viszont keresztény budai, középosztálybeli családból származott, „Sőt, hívő katolikus is voltam, és a kecskeméti, majd budapesti piaristákhoz jártam gimnáziumba… Ifjúkori útkeresésem először a katolicizmushoz vezetett: a krisztinavárosi templomban rendszeresen ministráltam, eljártam Blanckenstein Miklós katekéziseire. A piaristáknál azonban, 17-18 éves koromra megérlelődött bennem a változás igénye. Ebben szerepet játszott, hogy lázadó kamaszként egyre szűkösebbnek éreztem az iskola szabályrendszerét; köszönet az atyáknak, hogy ezt elviselték. Aztán eljutottam a budapesti Bethlen téri zsinagóga mellett működő önképzőkörbe, ahol Englander Tibor Martin Buberről, Herzl Tivadarról, a cionizmusról beszélt. Ez erősebben kapcsolt a zsidósághoz" – mondta Novák Attila, aki egy ideig a Magyarországi Cionista Szövetség elnöke volt. Ugyanakkor hangsúlyozza: „a 'másik énem' mindmáig annyira meghatározó, hogy kis túlzással, a zsidóságot bizonyos keresztény akcentussal 'beszélem'… mindig a jobbközépen álltam. Leginkább szabadelvű konzervatívnak mondom magam." Szőnyi Szilárd interjúkészítő közbevetette: „A felelősség kérdését feszegeti az új alaptörvényhez megrendelt holokausztfestmény…, melyen a szerző, Gyémánt László Serédi Jusztinián hercegprímást odaillesztette egy nyilaskeresztes és egy csendőr – kvázi a tettesek – közé. Ezzel mennyire ért egyet?" A történész válasza: „Szerintem történelmi események felelőseit nem lehet ilyen direkt módon vizualizálni, még akkor sem, ha a hercegprímásnak van felelőssége, ha nem is a holokausztért, de az első két zsidótörvény támogatásáért. Ám ha csak bűntudatot akarunk kelteni, érzelmi sokkot kiváltani, abból nem lesz őszinte szembenézés,